

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Her Way

KIDS OF THE DISTRICT BOOK 4

NICCI HARRIS

ONUN YOLU

Çeviri Kitaplar

Telegram

NICCI HARRIS

İÇİNDEKİLER

Ayrıca Nicci Harris
tarafından Tetik uyarısı
Hamilelik uyarısı Şarkı
Listesi

BİR: Bronson İKİ:
Bronson ÜÇ:
Shoshanna DÖRT:
Shoshanna BEŞ:
Shoshanna ALTI:
Shoshanna YEDİ:
Bronson SEKİZ:
Bronson DOKUZ:
Bronson ON:
Bronson ON BİR:
Bronson ON İKİ:
Bronson
ON ÜÇ: Shoshanna ON
DÖRT: Shoshanna ON BEŞ:
Shoshanna ON ALTI:
Shoshanna ON YEDİ:
Bronson ON SEKİZ:
Bronson ON DOKUZ:
Shoshanna YİRMİ: Bronson
YİRMİ BİR: Shoshanna
TWENTY-TWO: Shoshanna
YİRMİ ÜÇ: Shoshanna YİRMİ
DÖRT: Shoshanna YİRMİ
BEŞ: Bronson
YİRMİ ALTI: Bronson
YİRMİ YEDİ: Shoshanna
YİRMİ SEKİZ: Shoshanna
YİRMİ DOKUZ: Shoshanna
OTUZ: Bronson
THRITY-ONE: Shoshanna

OTUZ İKİ: Shoshanna
OTUZ ÜÇ: Shoshanna OTUZ
DÖRT: Shoshanna OTUZ
BEŞ: Bronson
OTUZ ALTI: Bronson
OTUZ YEDİ: Bronson ÜÇ
SEKİZ: Shoshanna OTUZ
DOKUZ: Shoshanna KIRK:
Shoshanna'nın şiiri KIRK
BİR: Bronson
KIRK İKİ: Bronson
KIRK ÜÇ: Shoshanna
EPİLOG: Shoshanna
İnceleme zamanı. . .
Clay Butcher - Patron
Our Thing - Birinci ve İkinci
Kitap Facing Us - Ön bölüm
Nicci kim?
Bölge - Köken Hikayesi .

NICCI HARRIS TARAFINDAN DA

The Kids of The District

Bizimle

Yüzleşmek

Bizim İşimiz

Cosa Nostra

Her Way

Copyright © 2021 by Nicci Harris

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

ISBN e-kitap: 978-1-922492-07-4

ISBN basılı: 978-1-922492-08-1

Writing Evolution tarafından düzenlenmiştir. @writingevolution.

www.writingevolution.co.uk İç grafikler Nicci Harris

Kapak tasarımı Books & Moods

Bu bir **kurgu eseridir**. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Çılgın bir yazar ve okur grubuna - benim halkıma - Ricers.

Bronson bulunmak istemediğinde onu bulmama yardım eden tatlı arkadaşım Natalie'ye. Bana zayıflıklarını göstermeyi reddettiğinde.

Bana inanan ve gerçekçi olmayan beklentilerimi kontrol etmeye çalışan bu işteki ortağım ve sevgili arkadaşım Holly'ye. Nasıl "denedi" dediğime bak. O mucize yaratan biri değil.

Resmi Kasap Kızlar'a beni zorladıkları, destekledikleri ve The Butcher Boys'u sevdikleri için.

ONUN YOLU

Trigger Warning

Eğer tetiklenirseniz:

Kadınların doğurganlık ve sağlık sorunları.

Şiddet.

Şüpheli onay.

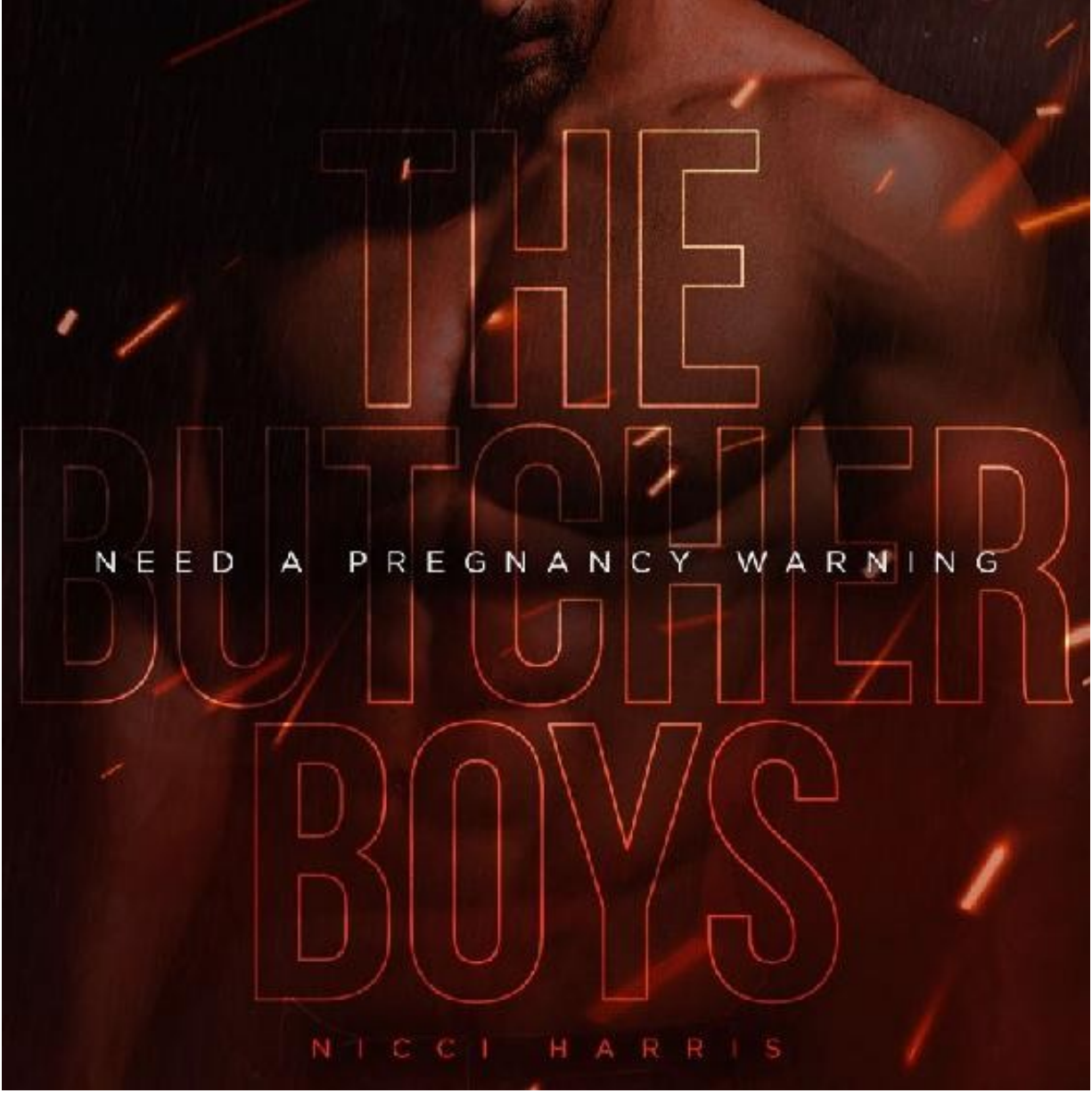
Gore.

Travma.

Grafik seks!

Çok fazla duygu var!

O zaman bu kitabı okumayın!

Hamilelik Uyarısı!

Bir Amazon yorumcusundan.

"DİKKAT: HAMİLE KALACAKSINIZ

"Erkek ya da kaktüs olmanız fark etmez, bu kitabı okuduğunuzda bebekleriniz olacak. Bir sürü bebek. Sevgili tanrılar, Kasap kardeşler için söylenecek bir söz var mı? "Beni şimdi al" ve "evet lütfen "den başka?"

ŞARKI LİSTESİ

Onun Yolu

Bölge Çocukları Üçüncü Kitap

1. The Pretender - Foo Fighters
2. Kağıt Duvarlar - Yellowcard
3. Jekyll ve Hyde - Five Finger Death Punch
4. All of Me - John Legend
5. Seize the Day - Avenged Sevenfold
6. Bizi Hep Böyle Hatırla - Lady Gaga
7. Riot - Hollywood Undead
8. Bu Şehir - Sam Fischer
9. Sevdiğin Biri - Lewis Capaldi
10. Crawling - Linkin Park
11. Bensiz - Halsey
12. Headstrong - Trapt
13. I'm On Fire - Bruce Springsteen
14. Blow - Ed Sheeran, Chris Stapleton, Bruno Mars
15. Wicked Game - Theory of a Deadman
16. Fuel - Metallica
17. Seven Nation Army - White Stripes

Dinlemek için Spotify'a gidin.

Onun Yolu

One

Bronson

Günümüz

SIVRI UÇURUMUN KENARINDA DURUP HALICE İŞERKEN,
Yoğun sıcak hava sikimi okşuyor. "Biliyor musun, sen her zaman benim favorim oldun," diyorum sağımdaki ölü cesede. Dalgalanan suya nüfuz eden çişimin sesi ve botlarımın altında hareket eden kayaların sürtünmesi kilometrelerce öteden gelen tek ses. "Kahretsin, burası çok huzurlu. Ölmek için fena bir yer değil." Üzerimdeki kubbe parıldıyor, yıldız kümeleri o kadar net ki tüm çevreyi aydınlatıyor - suda yansıyor, karanlık derinliklerinde başka bir boyut yaratıyor.

Aletimi silkeleyip kotuma geri sokuyorum ve fermuarını yukarı çekiyorum. Salvatore ile yüzleşmek için dönüyorum, büyük kahverengi gözleri hala

şok, dehşet ve ihanet, uzun, sert bir nefes bırakıyorum. "En azından seni çabuk vurdum." Kendi kendime başımı salladım. "Dostum, acısızdı. Bana öyle bakma."

Yanında diz çökmek için birkaç adım atıyorum. Kanının ve idrarının kokusu duyularımı işgal ediyor. Zavallı piç. Onu inceliyorum. İyi görünümlü bir delikanlı. Tam bir sik kafalı ama suratı da hiç fena değil. Şakacı bir hareketle yanağına hafifçe vuruyorum, bir tür teşekkür. Onu özleyeceğim. "İyi geceler kuzen." Eğildim ve dudaklarımı alnına bastırdım.

Kalbim kabarıyor. Pişmanlıktan ya da suçluluktan değil. Bugün değil. Onlar için kuzenimi gözümü kırpmadan tekrar öldürürdüm. Bu tamamen başka bir şey. Bir netlik anı. Hüzün. Ölümlülüğün tüm acımasız kesinliğiyle hatırlatılması.

"Jimmy'nin Lamborghini'sini çaldığımız zamanı hatırlıyor musun? Şu lanet tümseğin üzerinden geçmiştik ve bağırsakları dışarı fırlamıştı. Bizi bir hafta boyunca bodrumuna kilitlemiş, pirinçten başka bir şey yedirmemişti. Güzel günlerdi." Kendi kendime gülüyorum.

Sal de gülüyor - her neredeyse.

Bundan eminim.

Olay olduğunda çok korkmuştu ama sonunda buna güldü.

Omzunu okşayarak ayağa kalktım ve işe koyuldum.

Yanımdaki tavuk telini aldım. Kırmızı toprak Sal'ın vücudunun üzerinde uçuşuyor, göğsündeki iki delikten sızan yapışkan sıvılara yapışıyor. Onu yakın mesafeden vurdum. Göz göze gelmiştik, Hindistan'daki muhteşem maceraları hakkında sohbet ediyorduk.

Daha yeni dönmüştü.

Teli yanına bıraktım. Omzundan ve kalçasından tutarak, gevşek ve halsiz bedenini telin üzerine yuvarlıyorum. Tel, tüm vücudunu kaplayacak şekilde üzerine sardığımda itiraz ediyor. Üzerine diz çöküp diğer tarafını da yukarı çekerek etrafında sıkı bir kafes oluşturuyorum. Kablo bağlarıyla birbirine sabitliyorum.

Ayağa kalkıp yaptığım işe bakıyorum. Bu ceset yakın zamanda yüzmeyecek. Vücuttaki gazlar salındıkça ceset şişecek ama tel etini parçalayacak, derisinde cepler açacak ve havanın kaçmasına izin verecek. Balıklar onu yiyecek.

Bu hayatın döngüsü, gerçekten. Bir bakıma güzel. Ve bir süre sonra, o kafesten geriye sadece kemikleri kalacak.

Sessizlik aniden telefonumun zil sesiyle bölünüyor ve beni tam saat konusunda alarma geçiriyor. Gülümseyerek seçeneklerimi değerlendirdim. Onu gerçekten suya sokmalı, çabucak batırmalı ve uzaklaşmalıyım - gitmeliyim.

Ama bunun yerine, yanan telefonumu alıp numarayı tuşluyorum - ezbere bildiğim bir numara - ve o sesi duymayı bekliyorum. Birkaç haftadır Darwin'deyim ve onu görmeden delirmek üzereyim. Çevir sesi kesiliyor ve onun tatlı, tiz sesi kulağıma masaj yaparak beni ayaklarımın dibindeki uğursuz sahneden uzaklaştırıyor.

"Babam kötü söz söyledi."

Sahte bir şok gösterisiyle nefesim kesildi. "O ne? Hangi kelimeyi söyledi, Outlaw?"

"F olanı," diyor Kelly, sesi çok ciddi, üç yaşındaki bir çocuğunki kadar kısık. Onu tepesinde çılgın bir altın sarısı saç yığısıyla, küçük pembe tavşan terliklerini parlak mermer fayansların üzerinde karıştırırken hayal edebiliyorum. Cassidy'nin onun için bir bardak süt ısıttığını hayal edebiliyorum. Max onları sanki ikisi de rüzgarda salınan tüylermiş gibi izliyor, varlıkları çok kırılgan ve değerli. Hâlâ onları hak ettiğine inanmıyor. O lanet bir aptal; benim güzel kardeşim bu muhteşem dünyadaki tüm mutluluğu hak ediyor. Cassidy gibi bir kadının sunabileceği tüm sevgiyi. Benim küçük kanun kaçağımın özgürce ve yargılamadan verdiği sevgiyi - tıpkı annesi gibi.

Sanki beni görebiliyormuş gibi başımı eğiyorum. "*Kurbağa* mı demek istiyorsun?"

Kıkırdıyor, hoş sesi kalbimi çarptırıyor, sert ve hızlı atmasına neden oluyor. Aşkı anladığımı sanıyordum. Çok sevdim. Kör edici bir acıya kadar sevdim.

Ve kardeşlerimi seviyorum.

Ama göz kamaştırıcı, nazık baldızım kucağında pembe battaniyeler ve içinde koruyucu bir şekilde saklanmış bir bebekle evimize girdiği gün, daha da çok sevdim.

Hay sikeyim.

Kelly. .. hayatımın üçüncü büyük aşkı.

"Hayır, o değil" diye şarkı söylüyor.

Gülerek Sal'ın bedenini tekmeliyor, uçuruma, ıslak ve tuzlu mezarına doğru yuvarlıyorum. "Froyo?"

Daha sert kıkırdıyor. "*Hayır.*"

Tekrar tekmeliyorum. "Oh, onu biliyorum." Dramatik etki için duraklıyorum. "Tilki." "*Hayır.*" Dikkatle sesini alçaltıyor. "*Siktir.*"

Onun iki katını duyabiliyorum-

Gamzeli bir gülümseme, dudaklarında genellikle yaramazlık olarak gördüğü bir şeye eşlik eden arsız bir kıvrım.

Cesedi son birkaç metre tekmeledikten sonra kayalıkların tam kenarında dengede duruyor. "Bu kelimeyi bilmiyorum," diyorum zifiri karanlık suya bakarak.

"Bu bir küfür."

"Serçe parmak yemini gibi mi?" Göğsümde haç işareti yaparak soruyorum, sözsüz bir şekilde kendi saygımı sunuyorum, botumu tele hafifçe bastırıp işi bitirmeden önce. Ceset yumuşak bir sıçramayla halice çarpıyor.

"*Hayır*, serçe parmak yemini değil."

Bir elimi cebime sokarak alçak, kuru çalılardan arasından geçip toprak yolun kenarına park edilmiş gri kiralık arabaya doğru ilerliyorum. Bisikletimi özleyerek ona bakıyorum. "Bu gece hangi hikâyeyi okudun?"

"Güvercin olan."

"*Otobüsü Güvercin Kullanmasın*" mı? Bu çok iyi. İzin verdin mi?"

"Kaza yapacak, Bronson Amca."

"Biliyorum. Biliyorum. Ama çok üzgün görünüyor." Kapının kolunu tutarak, tuzlu suyun kokusunu içime çekmek ve yüzüme vuran sıcak havayı hissetmek için duraklıyorum.

Nemli ve yoğun ve her yönüyle Avustralya'nın taşrasında klasik bir gece. Sicilya birçok yönden benzer. Bu sıcakta, denize yakın olmak benim kanımda var. "Hey, sadece iyi geceler demek için aradım." Gökyüzüne bakıyorum. O parlayan beyaz noktalar, tıpkı odasının tavanındaki yıldız projektörünün yaptığı gibi parıldıyor. Cenazemdeki siyahlar içindeki görüntüsü gözlerimin önünde çekiç gibi sallanıyor, istenmeyen, kendini beğenmiş ve anlamsız. Ama bu gece gayet iyi geçecek. "Yüzünü özledim," diyorum. "Tatlı rüyalar."

"Ben *de* yüzümü özledim," diyor ve bir süre yüzüyle oynuyor.

Gülüyorum, arabanın kapısını açıyorum ve bir ayağımı içeri sokuyorum. "Bu çirkin surat mı?"

"Çirkin değil." O çirkin. "Handsung"

"Yakışıklı mı?" Sırıtiyorum, onun bu sözü içimi gururla dolduruyor. "Bu kelimeyi nereden öğrendin?"

"Anne," diye ciyaklıyor neşeyle.

"Hay aksi, teşekkürler, Outlaw." Ona iyi geceler dileme vakti yaklaştıkça bedenimin kaskatı kesildiğini, sırtımdan yukarıya doğru bir gerilim dalgasının yükseldiğini hissediyor ve bir sonraki planımın ne kadar riskli olacağını bir kez daha hatırlıyorum. Belki de bu en iyi fikir değildir, tek yol değildir, belki de - Hayır. Ben hallederim. Duyabilmesi için geniş bir sırtış zorluyorum. "Bana bir iyilik yap, güzel anneni ve babanı benim için öp. Tam dudaklarından."

"Yapacağım."

"İyi geceler."

Telefonu kapatıp cebime koyuyorum ve direksiyonun arkasına geçiyorum.

Nehrin diğer tarafına, doğrudan otoyola bağlanan uzun bir alt geçide doğru ilerlerken, bazı ritimleri değiştiriyorum.

The White Stripes.

Yakında alacağım adrenalin dozundan önce bir puro içme ihtiyacı beni çağırıyor. Eğilip torpido gözünü karıştırıyorum ve teneke kutuyu alıyorum. Sürüş

dizlerimin üzerinde tutuşturup emiyorum, duman ağızımda dönüyor. Dirseğimi kapıya dayayıp siyah yolun akıp gidişini izliyorum.

Geçidin altına, su ile beton sütunun arasına çektikten sonra park ediyorum ve puromdan son birkaç nefesin tadını çıkarıyorum. Puronun izmaritini arabamdan atıp silahımı ve telefonumu alarak araçtan iniyorum. Gitme zamanı.

Two

Bronson

On dört yaşında

YAVAŞÇA SALLANAN AĞACIN ALTINDAN JIMMY, BABAM VE Dört 'amca' yüksek ses tonuyla sohbet ediyor. İçkileri, kâğıtları ve patates kızartmalarıyla açık havadaki masanın etrafında oturmuş, birbirlerini nükte, mizah ve anılarla dolu bir ses tonuyla eğlendiriyor gibi görünüyorlar. Ancak etraflarında güçlü ve açgözlü görünmez bir varlık oturuyor.

Jimmy'nin bronzlaşmış Sicilyalı yüzünde bizim için her zaman pürüzsüzce yerleştirilmiş bir gülümseme vardır. Aslında herkese gülümser. Ancak hiçbir yaratık, bir insanın karnını yarıp iç organlarının ayaklarının dibine yığılmasını izleyebildiği kadar kolay gülümseyebilen bu anlaşılmaz adamdan daha tehlikeli değildir.

Bir bakışta, telaşsız hareketleri ve kırıksız ve kusursuz siyah takım elbisesiyle Jimmy Storm'un güçlü bir orospu çocuğu olduğunu anlamak mümkün.

O adamı idolüm olarak görüyorum.

Dört yılı aşkın bir süredir onun için, yani Aile için, sıradan bir şekilde çalışıyorum. Genellikle bu, borçların vadesi geçtiğinde bir şeyleri kırmak anlamına gelir. Kişisel bir şey değil. Genellikle ertesi gün onları kontrol ediyorum; hatta molozların temizlenmesine bile yardım ediyorum.

Ama işimi seviyorum.

Lanet olsun, on dört yaşımdayım ve kanunların üstündeyim.

Bakışlarımı yemyeşil çimenlere çevirip kardeşim Max'in elinde Kutsal Kâse gibi tuttuğu deri rugby topuyla bir ileri bir geri koşmasını izliyorum. Bu oyuna kafayı takmış durumda. Ve benim güzel kardeşim yetenekli. Hırslı. Bu seviyede bir bağlılık, ilgi bana yabancı. Önemsemediğim hiçbir şey bulamadım. . .

En azından kardeşlerimden daha fazla değil.

Xander onun peşinden koşuyor, sadece on yaşında ve kendi iyiliği için fazla zeki. Kendi yolunu aydınlatması gerekirken her zaman gölgelerimizden birine atlıyor.

Jimmy ve babama dönerek, yemeklerine çok yaklaşan bir sinek gibi onlara yaklaşan anneme hayranlıkla bakmalarını izliyorum. Bize uyguladığı kötü muameleye rağmen, henüz ondan nefret etmeyi başaramadım.

Max'in yaptığı gibi değil.

Ama ölümünü hayal edebiliyorum.

Sık sık.

Bir şeyler mırıldanıyor ve babamın kucağına oturmaya çalışıyor. Babam onu durdurmak için elini uzatıyor. Jimmy ona kolayca sırtıyor ama el sallayarak onu uzaklaştırıyor. Ağzı sıkı olan annem bu kovulma karşısında kaşlarını çatma eğilimiyle savaşıyor ve ben o kadar geniş gülümsüyorum ki yanaklarım acıyor.

Bu gibi güçlü adamlar, sohbetlerini paylaştıkları elitistlerdir.

Onların saygısı.

Bu adamlar bunu hak etti.

Ben de yapacağım.

Kardeşlerime katılmak için döndüğümde Jimmy, Gio Amca'nın ensesinden tutup yüzünü ahşap masaya çarpıyor ve kısa viski bardaklarını şangırdatıyor. Gio'nun burnu açılıp koyu kırmızı bir sıvıyı tahtaya akıtırken bir uluma ve tıslama sesi duyuluyor. Her şey çok çabuk olur. Kan şimdi masayı parlatıyor.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandım nefesimin altında.

Jimmy'nin gözleri bana dikildi ve beni rehin aldı.

O kahverengi gözlerin tuzağından kurtulamadığım için sadece bakıyorum. Karısı ortalığı temizlemek için koştururken amcam burnunun kenarını tutarak inliyor. Diğer adamlar biraz rahatsız olmasalar da etkilenmemiş görünüyorlar. Birbirimize ne kadar süre baktığımızdan emin değilim ama birden annem beni gözlerinden çekip alıyor.

"Bakmayı kes! Yavaş mısın?" diye çıkışıyor ve beni kolumdan çekiştiriyor.

Jimmy'nin ona, "Çocuğu bırak," diye seslendiğini duyuyorum ve şimdi bana dudak büken kırmızı boyalı dudaklara gülüyorum. "Aslında, Vicky, ona bir sandalye getir. Sanırım oğlunun bana söylemek istediği bir şey var."

Lanet olsun.

Eğer bakışlar öldürseydi, annem yüzümü patlatırdı. Jimmy'ye doğru ilerledim, masada onun yanında duran sandalyeye oturmak için bekliyordum.

Etrafıma bakıyorum, önce şimdi beni onaylayan sırtışlarla süzen adamlara, sonra da burun deliklerini mendille tıkayan Gio'ya bakıyorum, kanı ince ağa sızarak onu pembeye boyuyor.

Jimmy bir kart alıyor ve üzerindeki kanı amcamın koluna sürerek temizliyor. "Neden beni izliyordun?" diye sordu yumuşak bir sesle.

bana doğru bakıyordu.

Bu masada onlara yer olmadığını bildiğim için sinirlerimi bastırıyorum. "Bilmiyorum."

Elindeki kartları sıralarken bana bakmıyor, kız, papaz ve ası sıraya diziıyor. "Bunu neden yaptığımı bilmek ister misin?"

Amcam Gio'ya bakarak, ne tartışmadan ne de Gio'nun hâlâ burada oturup kendisiyle ilgileniyor ve daha da sinirlenmiş olmasından dolayı şok olmuş ve kafası karışmış gibi görünmemeye çalışıyorum. "Evet," diye itiraf ediyorum.

Jimmy ciddi bir ifadeyle bana bakmadan önce elindeki kartları masanın üzerine koyuyor. "Çünkü amcan kendini unuttu." Gözleri benimkilere kilitleniyor ama sözlerini Gio'ya yöneltiyor. "Sen unutmadın mı?"

"Evet, Jimmy" derken bakışlarımı ona yöneltiyorum.

Geniş mavi gözlerim, bir soğanı soyan bıçak gibi beni kesen koyu kahverengi gözlere geri dönüyor. "Senin yanında kimsenin kendini unutmasına izin verme, oğlum. Bir kez bile. Bunu ikinci kez yaptıklarında, seni aptal yerine koymuş olacaklar." O soğuk analitik bakışlarıyla etkileşimimizi izleyen babama bakıyorum. Gözbebekleri Xander'ınki gibi keskin ve berrak mavi, ama saçları ağarmış ve yüzü profesyonel boksör olarak geçirdiği yıllardan kalma yara izleriyle bezenmiş, çok daha keskin hatlı. Yine de, Efsane Luca -Kasap- Kasap ya da şimdilerde kullandığı adıyla Butch'la bir gece geçirmek için yanıp tutuşan kadınların kendilerini ona attığını sık sık gördüm. O her zaman odadaki tarafsız adamdır, oyunu Jimmy'nin sahip olduğu tüm beceriyle oynar. "Ne istiyorsun?" Jimmy bir düşünceyle duraklar. "Neyi seviyorsun?"

Normalde böyle bir soru karşısında sırtır ve aptalca bir yorum yapardım ama Jimmy Storm dikkatini verdiğinde doğruluk ve saygı talep ediyor ve bunu çok az çaba sarf ederek yapıyor. Talep etmeden talep ediyor ve bu benim için büyüleyici.

Daha dik oturuyorum ve "Kardeşlerim" diyorum.

Jimmy yavaşça başını sallıyor, beni düşünceli bir şekilde inceliyor, gözlerinin ardında dünyadaki tüm bilgelik oynuyor. "O halde savunmasızsın," diyor açıkça. "Bu kırılganlığını sakladığından emin ol. Bunu gülümsemenin arkasına sakla, *tamam mı?*"

Boğazımı temizliyorum. "İstiyorum."

"Biliyorum." Yüzünü masaya dönüyor. "Artık gidebilirsiniz," diyor kartlarını toplayarak. O bunu yapar yapmaz, tüm erkekler sanki ben yok olmuşum gibi konuşmaya başlıyor.

Ayaktayken gitmek için her şeyi yapıyorum ama bunun yerine ayaklarım hareket etmeyi reddederken ağzım da hareket etmemeyi reddediyor. "Neyi seviyorsun, Jimmy?"

Masanın etrafına sessizlik çöküyor ve ben derin bir nefes alıyorum. Jimmy kartlarına gülümsüyor, sonra onları tekrar masaya koyuyor ve yüzünde yeni bir ifadeyle bana dönüyor. Okuyamadığım ama kötü bir ifade. "Pek çok şeye önem veririm, oğlum. Ama aşk. . . sadece kendimi. Sadece kendimi."

Three

Shoshanna

Günümüz

GWENDOLINE'IN ODASINA GİRDİĞİMDE, MINDERLERİN ÜZERİNDE OTURUYORDU. Hastane penceresinin yanındaki çıkıntıda. Kollarını kaldırmış ve avuçlarını birbirine bastırarak başının üzerinde bir piramit oluşturmuş. Dinlenmenin akşam yogasından daha öncelikli olması gerektiği gerçeğinden tamamen habersiz - daha çok inkar ediyor gibi -.

Başucunda durup uzun bir iç çekiyorum. "Neden yataktan çıktın?"

"Hepsi içeri girdiğinde sen burada değildin," diyor, sesi huysuz, Meditasyon yapar gibi gözlerini kapatıyor. "Benim hakkımda bir hayvanmışım gibi konuşuyorlar."

Acil'de geçirdiğim gecenin ve katta geçirdiğim tüm günün ardından, bu akşamki vizitler sırasında beni nöbet odasında uyumaya bıraktılar. Beni uyandırmamalarının nedenlerini yazmaya zorladım; bu, yoğun bir gece vardiyasından sonra bile asistanlara nadiren sunulan bir düşüncedir.

Ama Perry bugün katılıyor.

"Bunu yapmazlar," diyorum, iki kalçamı kavrayarak, midemdeki kasılmaları, mevcut az miktardaki yiyeceğin kemirilmesini görmezden gelmeye çalışarak. Onunla oturup bir an çalmayı çok isterdim. Onunla meditasyon yapmak. Bunu isterdim ama hastane yarışı hayatım boyunca hazırlandığım bir yarış ve bunun dışında kalmak beni sadece tedirgin ediyor.

Tıbbı hayatımın yedi yılını verdim.

Burada olmak için önemli şeylerden vazgeçtim. . .

"Öyle," diye homurdanıyor, ellerini bırakıyor ve gözlerini açarak kesik kahverengi irislerini ortaya çıkarıyor. Güneş, başındaki gümüş rengi saç tutamında beyaz çizgiler oluşturarak vahşi menekşe uçlarını ortaya çıkarıyor. Kaşlarını çatmış, sıkıntı ve azim dolu. "Ben ne istediğimi biliyorum."

"Evet ama istemek ve ihtiyaç duymak farklı şeylerdir."

"Sen bir bebeksin." Alay ediyor. "İkisi hakkında da ne biliyorsun ki?"

"Dinlenmezsen," ona doğru ölçülü bir adım atıyorum, "yakında öleceğini biliyorum."

Bir kahkaha patlatıyor ve ben onun küstah tavrı karşısında dudaklarımı sertçe büzüyorum. "İşte bu yüzden senden hoşlanıyorum," diyor çatırdayarak. "Seninle saçmalamak yok. sen, Natalie."

Hala şu Natalie Wood olayıyla uğraşıyorum. .

Gülümsemesine kaşlarımı kaldırıyorum. "Torunlarını bu ağızla mı öpüyorsun?"

"Beni daha kötüsüyle öpüyorlar," diye itiraf ediyor başını kararlı bir şekilde sallayarak. Gözlerimi devirerek iç geçiriyorum. *Öyle yapıyorlar.* Onu ziyaret etmek için gerçekten çaba gösterdiklerinde, günün çoğunu

miraslarını tartışarak geçiriyorlar. Geri kalanı ise, sanki ben onun kendini beğenmişliğini fark etmiyormuşum gibi, samimiyetsizce bana sorular sorarak geçiyor.

yüzlerindeki bakışları. Birbirlerine bakarken paylaştıkları sessiz sohbeti fark etmeyin. Ya da gözlerinin bedenimde nasıl dolaştığını.

Genç bir kadın doktor.

Dış sesin rahatsız edici sesi arkamdaki odayı ve koridoru dolduruyor. "Kod."

Keskin bir nefes
çekiyorum. "Omega."

Ciddi kan kaybı.

Çabucak çağrı cihazımı çıkardım. Avucumda titreşiyor, kod ve baş harflerim yanıp sönüyor. *Omega SA*. Nabzım hızlanıyor ve cihazı mavi önlüğümün içine geri sokuyorum.

Koridordan travma koğuşuna doğru koşarken omzumun üzerinden "Yatağına dön, Gwen," diye sesleniyorum. Zihnim birden fazla eylem sırasını hesaplayarak aşırı hızlanıyor. Odaya ilk giren. TPR. Sıvılar. Kan nakli. O-Neg. Bu odayı yönetmem mi bekleniyor? Perry bu yüzden mi uyumama izin veriyor? Birinci ve ikinci yıl asistanları akıntıya kapılan balıklar gibi istasyonlarından akıyor ve hep birlikte anlamlı bir adım atıyoruz. Hazırlık odasının kapısını iterek açıyorum ve Hemşire Mandy beni karşılıyor.

Aceleyle lavaboya gidip temizlendim. Birkaç dakika sonra yüzümü ona dönüyorum ve o da hemen önlüğümü giyiyor. Hiçbir şeye dokunmadan temiz ellerimi uzatıyorum. Gerginliğime rağmen cerrahi eldivenlerimi soyarak takıyorum, eldivenlerimi titizlikle kullanıyorum. Maskemi takarken ciğerlerime geri dönüşümlü hava çekiyorum; eskiden bu his beni rahatsız ederdi ama artık alıştım.

Kapıları iterek açıp ameliyathaneye giriyorum, arkamdaki boncuk gözlü tıp öğrencilerini görmezden gelerek monitörlere ve ekranlara odaklanıyorum. Hastanın oksijen satürasyon seviyesinin seksen beşin altında olduğunu, yani hipoksik olduğunu fark ediyorum. Sonra her şey çok hızlı oluyor. Sesleri siren gibi üzerime geliyor. Gözleri maskeli burunlarının ve dudaklarının üzerine ciddi bir şekilde yerleşiyor.

"Ateşli silah yaralanmasına bağlı olarak sağ akciğerde tansiyon pnömotoraksı." "Taşyonik"

"Trakea deviye oldu."

"Obstrüktif şok." "Dolaşım sorunları."

Sarsılarak işe koyuluyorum. "Bana on altı kalibrelik bir angi getir," diyorum, yatağın ayak ucunda her hareketimi ölçüp inceleyen Perry'yi görmezden gelerek. O yokmuş gibi davranıyorum, her an müdahale edip durumu kurtarmaya hazır değilim.

Katılan benmişim gibi
davran. Kontrol bende.
Angi elime verildi.

Hastaya yaklaştığımda, gözlerim aniden göğüs kafesinin hatlarını takip eden parlak kırmızı bir bıçak dövmesine takılıyor. Bip sesleri, nefes alış verişler, ayak sürüme - tüm sesler yavaşlıyor. Angi'yi bırakıyorum. Narin kırmızı çizgilere dokunmak için uzanıyorum, parmağımla izlerini sürüyorum. Benim için çok doğal, çok tanıdık bir eylem-

"Dr. Adel?"

İrkilerek, geniş gözlerle hastanın yüzüne bakıyorum ve - Oda etrafımda dönüyor.

Adımı tekrar duyuyorum ama havada süzülüyor.

Uzaklarda.

"Dr. Adel?"

O yüze yerçekimi gibi çekiliyorum. Daha önce kaybolmuş ve unutulmuş, şimdi içimde uyanan ve bir kez daha tenimi giyen bütün bir yüzüm.

Nefesim daralıyor.

Mükemmel yüzü.

Hep böyle mükemmel miydi?

Çılgınca yaraya bakıyorum. İrkiliyorum. Kalbim sanki kocaman bir yumruk onu stres topu olarak kullanıyormuş, içine panik pompalıyormuş, her nabız yedi yıllık tıp eğitimimi tamamen hiçe indiriyormuş gibi kıvrılıyor.

Rahatsız edici bir şekilde titreyen gözlerim tekrar monitörleri buluyor.
Oksijen seviyesi.

Ölebilir.

Zihnim harekete geçmem için çığlık atarken, kaslarım onun masamda olmasının yarattığı muazzam baskı altında kasılıyor. Bana tekrar ihtiyaç duymasının. Tüm bedenimin tamamen işe yaramaz hale gelmesinden başka bir şey olmaması gerekirken.

İşe yaramaz dışında her şey!

Bir uyarı elinin bileğimi sıktığını hissederken, az önce ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Bir saniye. Bir dakika. Bilmiyorum. Bileğim aniden birinin avuç içi bandının içinde ağrıyor ve beni şimdiye geri fırlatıyor.

"Defol. Dışarı," diye tıslıyor Perry.

Ses tonu beni rahatsız etmeli ama şu anda onun fikrinin bir önemi yok. Ben hâlâ öyleyim. Hırslarım hâlâ duruyor, kendimi ona ve dünyaya kanıtlama ihtiyacım hâlâ sürüyor. Gerçeklik ve geçmişimin anıları arasında bir yerde, Mandy'nin bana tiyatro salonundan çıkarken eşlik ettiğini fark ediyorum.

Kapı kapanıyor.

Sırtımı ona dayayarak, popom soğuk ve sert zemine değene kadar aşağı kayıyorum. İçime bir batma hissi yerleşirken avuç içimi karnıma bastırıyorum.

Adını nefesimle söyledim. *"Bronson Butcher."*

Four

Shoshanna

On üç yaşında

"BURADA OLMAMALILAR," DIYE FISILDIYOR JESSICA KULAĞIMA, DUDAKLARI neredeyse bana dokunuyordu. Aramızda biraz mesafe bırakmak için omzumu kaldırıyorum ama gözlerimi partiye sanki bu lanet yerin ve içindeki tüm insanların sahibiymiş gibi giren üç Kasap çocuktan ayırmıyorum.

Yanımdaki kızlar kıkırdayıp gülüşürken öfkeyle "Burada olmamalısın," diye mırıldanıyorum.

Neredeyse bir saat boyunca odamda ders çalışmaya çalıştıktan sonra, huysuz bir şekilde havuz kenarına uzanmak için aşağı indim. Onları yenemiyorsan, onlara katıl. . ve tüm bu saçmalıklar. Çimenlerin üzerine, on üç yaşındaki diğer tek öğrencinin yanına yerleştim.

ablamın küçük köleleri davet edildi. Genç Kasaplar ortaya çıktığına göre artık sadece on üç yaşındakiler değil.

"Kavga edecekler. Bundan eminim. Kıdemli çocukları kızdıracaklar. Hep öyle yaparlar."

"Clay burada olduğu için. Onlardan yedi yaş büyük." "Clay Butcher burada mı?"

"Bir tür çetenin parçası olduklarını duydum."

Karnımın üzerine dönüyorum ve dikkatimi önümdeki ders kitabına veriyorum. Parmağımı yalıyorum ve sayfayı çeviriyorum. Yeni bir bölüm başlığı önemiyle benimle alay ediyor: Solunum Sistemi. Yanımda biri bağılıyor ve birkaç kızın nefesi kesiliyor ama ben şu anda beni rahatsız eden karmaşık grafiğe odaklanıyorum - bir kanalla birbirine bağlanmış ve kırmızı ip benzeri çizgilerle birbirine dolanmış iki elma dilimi benzeri şekil. *Hay sikeyim.* Vücudun en önemli parçası. Çoğu insan kalbin önemli olduğunu söyler ama babam akciğerlerin önemli olduğunu söyler. Az miktarda oksijen eksikliği bile delilik benzeri semptomlara neden olabilir. Kalp atmayı bıraktığında, sonuçta organ yetmezliğine neden olan şey etrafta taşınan oksijen eksikliğidir. Hücrelerimize giden oksijen -

"Az önce biri suratına çakıldı ve sen kafanı kaldırıp bakmadın bile." Erkeksi bir ses içsel düşünce sürecimi yarıp geçerek beni istemeden partiye ve şimdi yanımda yatan çocuğa geri sürüklüyor. Ona bakmıyorum. Bunun yerine yavaşça içimi çekiyorum, işaret parmağımı yalıyorum ve bir sonraki sayfayı çevirmek için kullanıyorum.

Göğsünden bir gümbürtü geliyor ama görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bunu tekrar yap."

Sayfaya kaşlarımı çatarak odaklanmaya çalışıyorum, ona etrafta dolaşması için bir sebep vermek istemiyorum. Çevresel görüşümde soğuk bir gülümseme ve koyu renk saçlar görüyorum ve ona daha yakından bakmamak için tüm gücümü harcıyorum. Delici bakışları yanaklarımı ısıtıyor; yüzümün yan tarafını rahatsız edici bir baskınlık ve kibirle kavuruyor.

"Harika saçların var."

Birkaç gevşek siyah saç teli aniden yanağımdan süpürülürken, onun yaklaştığını hissediyor, derin nefes aldığını duyuyorum.

Bu ne lan!

Ona bakmak için dirseklerimin üzerinde döndüğümde, anında Bronson Butcher'ın sırtan, geniş gülümsemesiyle karşılaşıyorum. Onu daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. Deniz gibi gözleri var, maviler ve yeşiller sanki irisleri kendi ruh hallerinin mücevherleriyle süslenmiş gibi parıldıyor ve değişiyor. Güçlü çikolata kahvesi kaşları, kalın siyah kirpiklerinin üzerinde dümdüz kesilmiş.

Ne kadar güzel olduğunu görünce gözlerimi devirmek istiyorum. Ona gergin bir şekilde gülümsemek için dişlerim birbirine kenetleniyor.

Ağzı gülünç ve sahte bir şok ifadesiyle aralanıyor, gözleri hala sinir bozucu ve sevimli bir niyetle gülümsüyor. "Vay be, çok güzel gözlerin var." Yenilenmiş sırtışının arasından dilini dışarı çıkarıyor ve topuklarını arkasına vurarak beni taklit ediyor, ukala ve alaycı bir göt deliği olduğunu gösteriyor.

"Ve cilt," diye onaylıyor. "Harika bir cilt. Bronzlaşmış, benimki gibi. Hangi etnik kökenden geliyorsun? İspanyol falan mı?"

Hala bacaklarımı tekmelediğimi fark etmemiştim.

"Geri zekalı mısın sen?" diye bağırdım.

O kadar yüksek sesle gülüyor ve o kadar sert sırtıyor ki sol yanağında bir gamze beliriyor. "Hayır. Neden? Öyle misin?"

İnliyorum, toparlanıp gitmeye hazırım ama nereye gidebilirim ki? "İpuçlarını kaybettin mi?"

Jessica'dan gelen bir dirsek kaburgama hafifçe vuruyor. "Kaba davranıyorsun."

"İpucu mu? *Neden*, ne demek istiyorsun?" diye soruyor şakacı bir şekilde, Jessica'yı ve fısıldaşmalarını ve kıkırdamalarını duyabildiğim köleleri görmezden gelerek.

Gözlerimi ona dikiyorum ve o da sanki eğleniyormuş gibi kaşlarımı çatarak beni inceliyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?" Tersliyorum.

"Çünkü çirkinsin," diyor, sesi birkaç ondalık düşüyor.

"Güzel!" Tükürdüm. "O zaman bana bakmayı kes."

"Böyle bir partide olmak için biraz genç değil misin?" Bir kıkırdama duyuyorum ve Max ile Xander Butcher'ın Bronson'ın uzanmış bedeninin yanında durduklarını görmek için hızla yukarı bakıyorum. Görüş alanımı tekrar Bronson'a ve onun sinir bozucu yüzüne indiriyorum.

Bu kasap kabadayı saçmalığıyla gerçekten alay ediyorum. Koridorları yönetiyor ve öğretmenleri parmaklarında oynatıyor olabilirler ama burada değil. "Burası benim evim, zekâ küpü. Kız kardeşimin partisi. Senin bahanen ne? Liseli çocuklar üniversite partisinde mi? On üç yaşında gibisin."

Bronson kaşlarını çatar. "On dört-"

On yaşında olduğunu düşündüğüm Xander'a bakıyorum. "Kardeşinin yatakta olması gerekmiyor mu?"

"O iyi-"

"*Bir dakika.* Dur tahmin edeyim. *Dadınız* sevişmek için buraya geldi ve üçünüzü arabada bıraktı, siz de ne kadar *küçük* olduğunuzu kimsenin fark etmeyeceğini mi düşündünüz?"

Sağ kaşı seğiriyor. "Sen en aptal saçları ve en sade gözleri olan en çirkin kızsın."

Yine sırtıyor, sanki bir hakaret onun hakimiyetini bir şekilde ortaya koyacakmış gibi. Beni korkutamaz. Yüzümü gevşetiyorum, sonra dilimi alt dudağımın üzerinde gezdirip hafifçe ısıriyorum. Bronson ağzıma kedinin fareye baktığı gibi bakıyor.

"Gerçekten mi?" Mırıldanıyorum, vücudumun onun sıcaklığını hissetmek istemesini görmezden gelerek ona yaklaşıyorum. O sırtan dudakların tadına bakmak istiyor. "O zaman beni öpmek istemiyorsun?"

Kaşlarından biri kalkıyor, anlamlı ve kibir dolu. Burnunu benimkinin üzerinde gezdiriyor, nefesi nefese çarpıyor. Kalbim kulaklarımda çarpıyor, ama onun duymasını istemediğim için sesi bastırmaya çalışıyorum. O kadar gürültülü ki.

Sonunda dudaklarıma doğru nefes alıyor. "Dünyadaki son kız olsan bile seniöpmezdim."

Kokusu üzerime siniyor - erkek feromonları, sabun ve ter karışımı bir koku. Tüm bedenim onunkine doğru sallanmak istiyor ama dudaklarımız birbirine değince geri çekilip homurdanıyorum. "Rüya görüyorsun, Bronson Butcher."

"*Kahretsin*," diye mırıldandığını duyuyorum Xander'ın.

Bir saniye içinde Bronson'ın yüzü kararır. Sonra değişiyor, karanlık ve tanımlanamaz bir hal alıyor - şekil değiştirmiş de olabilir. Ensemden tutup beni hızla kendisine doğru itiyor ve dudaklarımızı birbirine yapıştırıyor. Ben kurtulmaya çalışırken, o diliyle ağzımın ıslak merkezinden kaçıyor. Ona, omzuna, göğsüne vurarak onunla savaşımaya çalışıyorum. Ağzının içine doğru ciyaklıyorum. Kırbaç gibi bir dil bana saldırıyor, saldırganlığı tutkuyla karıştırıyor, dudaklarımın içinde ve etrafında hareket ediyor.

Bütün vücudum yanıyor.

Sonunda boynumu, ağzımı bırakıyor ve ben nefes nefese kalıyorum. Hırlayarak avucumu yanağına öyle sert vuruyorum ki acı dirseğime kadar yayılıyor. Alçak sesle tıslayarak, zonklayan uzvumdan çıkan acı seslerini gizlemeye çalışıyorum.

Her şey birden sessizliğe büründü. Yavaşladı. Hareketlerim onu şok ettiği kadar beni de şok etti. Sanki yeni bir kafa daha çıkarmışım gibi bana bakıyor. Ruh halimi delen gözleriyle elini kaldırıp çenesini ve yanağını yokluyor, tüm gücümle vurduğum yeri ovuyor. Bir an için nefes alamıyorum. Bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilim. Benim ne yapacağımdan. Az önce ne olduğunu bile bilmiyorum.

Sonra dudaklarında yavaşça ukala bir gülümseme beliriyor ve "*Seni seviyorum*" diyor.

Gülmemek için dişlerimi sıkıyorum çünkü hiç komik değil. O komik değil. Ben de eğlenmiyorum. Neden dudaklarım kıvrılmak istiyor? Lanet kıvrımla savaş; bu sevimli değil.

Bu davranış iğrenç.

Ondan mümkün olduğunca uzaklaşmak için kitabımı kapattım. Ayağa fırlıyorum ve neredeyse tökezliyorum. Yürürken gözlerinin beni takip ettiğini hissediyorum.

Havuzun etrafında dolanırken, benden iki kat büyük misafirleri omuzlayarak yoldan çekiyorum. Nedendir bilinmez, ayaklarım adımlarımın ortasında aniden duruyor. Boynum ve sırtım, oksijen aramak için etrafımı yalayan sıcak alevler gibi sıcakla kaplanıyor. Onu tekrar görmek için gövde mi çevirmeden önce iki derin nefes alıyorum. Eğitimli bakışları kalbimin boğazıma kaçmasına neden oluyor, bu yüzden geri dönüyorum ve evin içinden yatak odama doğru koşuyorum.

İçeri girdiğimde kapıyı arkamdan çarpıyorum ve yatağa sürünüyorum, çocukken yaptığım gibi battaniyeleri yukarı çekiyorum ve altına saklanıyorum.

Üzerimdeki yorganın hafif ısıldayan kumaşına göz kırpmıyorum. Tavanımdaki küre arkasından bir parıltı yaratıyor.

Bu da neydi böyle?

Dudaklarım hala uğulduyor, bu yüzden parmaklarımı kaldırıp hafifçe okşuyorum, az önce işgal ettiği, aldığı ve dünyada umursamadan yaladığı teni hissediyorum. Kalbim içimde fırıl fırıl dönüyor, bir kafa karışıklığı ve kızgınlık girdabına kapılıyor. Kızgın mıyım?

Gözlerinin üzerimde olduğunu, beni uygunsuz ve ilkel bir şekilde incelediğini hayal ediyorum. Tamamen havalı ve ukala, zaten kim bir yabancıya böyle bakar ki? İçimde bir şeylerin hareket ettiğini, vücudumdan aşağı indiğini ve kalçalarımın arasına yerleştiğini hissediyorum. Bacaklarımı sıkıp kapatıyorum. Böyle bir şey olmayacak. Ağzı bozuk, aşırı ayrıcalıklı, kışında gümüş kaşık ve omzunda çip olan bir Avustralyalı ile ilgilenmiyorum. Hayatta olmaz. Yeterince nefes alabilmek için dudaklarımı arıyorum, baş dönmesi ve kızgınlığın zihnimde düello ettiğini hissediyorum.

Dışarıdaki kargaşa, kafamın içinde bir eşek arısı salgını gibi dolaşan istenmeyen düşünceler için hoş bir kesinti oldu.

Şişeler bir yerlere
çarpıyor. Çocuklar
birbirlerine bağırır.

Yan dönüyorum ve yüzümü pencereden başka tarafa çeviriyorum. Babam ve annemin yıldönümleri için Kahire'de çekilmiş bir fotoğrafı

bakışlarımı yakalıyor. Bizi burada bıraktılar. Ben sadece dokuz yaşındaydım. Akıla, on üç.

Annemin geleneksel bir kaftana sarınmış, babamın da kendi kaftanıyla şık görüldüğü fotoğrafı incelerken, bizi Avustralya'ya getirmekten ne kadar gurur duyduklarını hatırlıyorum. Yaptıkları her şeyin bize en iyi fırsatları sunmak için olduğunu kaç kez duydum. Bana ve Akila'ya yeni bir hayat vermek için yaptıkları fedakarlıkları. Tüm çocukluğum boyunca kendimi alçakgönüllü hissettim.

Onlara borçluyum.

Eğer babamızın Akila'nın her gittiğinde parti verdiğinden haberi olsaydı, ikimizi de sınır dışı ederdi. Tıp fakültesine girmek için gereken notları zaten alamıyor ve bu yüzden ağırlık omuzlarıma kaydı, o kadar kolay hareket etti ve o kadar sıkı oturdu ki, çok geç olana kadar sınırlarını görmedim veya hissetmedim bile.

Annemin yüzündeki gülümseme kaşlarımı sertleştirirken, bu kadar mutlu olmasını gerektiren şeyin ne olduğunu merak ediyorum. Bu fotoğrafın çekilmesinden iki ay sonra babamdan ayrılmışken nasıl böyle içtenlikle gülümseyebildiğini merak ediyorum.

Bizi de terk etti.

Bir çocuğun uluması daha pencereimin camından içeri yayılıyor.

Battaniyeyi üzerimden atıp yataktan kalkıyorum. Pencereye doğru yürüyorum, mor kumaştan ince kılıfı geri çekiyorum ve camdan havuzun etrafında yaşanan kavgaya bakıyorum.

İki çocuk diğer iki çocuğu geride tutuyor. Daha küçük çocuklar. . *Max ve Xander.*

Kalbim boğazımın arkasına çarpıyor.

Yoğun kalabalığın arasında Bronson'ı arıyorum. Herkes etrafta dolanıyor, kaosun ortaya çıkışını izliyor ve görüşümü engelliyor. Max'in insanlara yumruk attığını görebiliyorum ama onu tutan çocuklar daha büyük ve iri, çoğu zaman onu dizginliyorlar. Daha büyük bir çocuk Max'in karnına bir yumruk attığında irkiliyorum. Birden gözlerim Xander'ı yakalamak için fırlıyor, o da kendisini tutanlardan kurtulup kaçmaya çalışıyor.

Zavallı çocuk çok genç; çok korkmuş olmalı.

Bronson'ı gördüğümde neredeyse küçük dilimi yutacaktım. Suyu batmış durumda; kafası biri tarafından suyun altında tutuluyor. Bronson'ın direnciyle savaşıırken yabancının pazusu titriyor. Yüzeye çıkmak, hava almak için duyduğu umutsuz ihtiyaçla savaşıyor, havuzun kenarında dönüp duran bedeniyle savaşıyor.

Nefes

alamıyorum.

Düşünemiyoru

m.

Tam vücudu gevşemiş, yaşam mücadelesini bırakmışken ve ben çığlık atarak fırlayacağımı düşünürken, Clay Butcher'ın küçük Xander'ın peşinden kalabalığın arasından fırladığını görüyorum.

Clay omzunun üzerinden bir sopa sallıyor, gözlerinde çılgın bir bakış var. Hiç tereddüt etmeden sopayı Bronson'ı suyun altında tutan çocuğa doğru savurur. Darbe çocuğu geriye doğru fırlatır. Vücudu havaya uçar. Kalabalığın üzerine kan sıçırıyor. Ulumasının sesi o kadar yüksek ki kulaklarımı kapatmak istiyorum. Gözlerim, cansız Bronson'ı havuzdan çıkarmakta olan Max ve Xander'a kayıyor.

Hayır.

Arkamı dönüp odamdan koşarak çıktım.

Kalabalığın arasından omuzlarımla ilerlerken, Bronson'ın halsiz bedenini betonun üzerine yatan Max ve Xander'ı izliyor, kafamda kalp masajı sırasını sayıyorum. Vücudunun yanında dizlerimin üzerine çöktüğümde yüzü kül rengine dönmüş, kahverengi saçları yanaklarıyla koyu bir kontrast oluşturmuştu. Daha birkaç dakika önce öptüğüm dudakları şimdi solgun.

Yani, o beni öptü.

Ben onu öpmedim.

Ona doğru uzanıyorum, dikkatim sadece kaldırım taşlarının üzerindeki cansız genç adama odaklanmış durumda. Nabzını kontrol edemedi biri bileğimi tutuyor, etimi sıkıca kavriyor, uyarıyor.

Kafamı kaldırdığımda Max bana kaşlarını çatmış bakıyordu. "Sakın ona dokunma!" Xander ağabeylerine bağıyor. "Clay!"

Bileğimi Max'ten çekiyorum, dilime zehirin çarptığını hissediyorum. "Ambulans çağırmanız gerek!" Bakışlarımı kardeşten kardeşe zıplatıyorum, neden tereddüt ettiklerini merak ediyorum, tedirgin hissediyorum ve hareket etmeleri için çaresizim. *Bir hamle yapın. Bir şeyler yapın!* "Üçlü sıfırı arayın hemen!"

"Jimmy'yi arayalım mı?" Xander sorar, sesi titreyen bir karmaşadır. "Ambulans çağırın, Jimmy'yi değil!" Max homurdanıyor.

"Tartışmayı kesin. Kalp masajını kim yapacak?" Max'in çenesinde bir rahatsızlık seğirmesi fark ederek onlara çıkışıyorum; bu, kontrolün kendisinde olmadığını ve patlamaya hazır olduğunu gösteren ince bir işaret.

"Nasıl olduğunu biliyor musun?" Max bana ters ters bakıyor. Gözleri bir insanı ikiye bölecek güce sahip, güçlerini formlarından ayırıyor ve onları zayıflık birikintileri haline getiriyor. Nefesim şiddetle titriyor ama bunu gizlemeye çalışıyorum.

Clay kardeşlerinin yanına çöküyor, iri ve güçlü bedeni üzerimizde yükseliyor. "CPR'ı biliyor musun?"

Doğrudan ona bakıyorum, kardeşinin hayatını kurtarmama yardım edeceğine dair bana güvenmesini umuyorum. Bana güvenmedikleri daralmış, inceleyen gözlerinden belli oluyor. Belki de birbirlerine karşı kimseye güvenmiyorlardır. "Evet."

"Yap şunu," diye bağırır Max.

Ne yapıyorum ben? Bunu daha önce sadece bebeklere yapmıştım.

Titreyen elimi uzatıp iki parmağımı Bronson'ın ıslak boynuna dokunduruyorum. Nabzının gümbürtüsü belirgin ama zayıf. Kirpikleri sudan ağırlaşmış bir şekilde yanağına yaslanmıştı. Hayatının benim ellerimde olabileceğini bilerek ona doğru yaklaşırken sakın kalmaya çalışıyorum. Ağzını açıp başını geriye doğru eğerek solunum yolunu kontrol ederken tüm vücudum şiddetli bir şekilde titriyor. Dili garip bir pozisyonda, bu yüzden doğrudan işe koyulmadan önce onu düzleştirmeye çalışıyorum. Burun deliklerini birbirine sıkıştırıp hava giriş çıkışını engelledikten sonra üzerine eğiliyor ve ağzının tamamını kendi ağzımla kapatıyorum. Ciğerlerine üflediğimde göğsünün hafifçe yükseldiğini

hissediyorum ve ciğerlerini başarıyla havayla doldurduğumu anlıyorum. Bunu iki kez yapıyorum ve sonra parmaklarımı birbirine dolayarak göğüs kafesinin arasına bastırıyorum.

"Benimle birlikte say," diyorum, sesim cızırtılı çıkıyor. "Benimle birlikte otuza kadar saymanı istiyorum." Bedenim böylesine şiddetli bir şekilde titrerken saymaya çalışmanın baskısı dehşet verici.

Göğüs kompresyonu. "Bir," hepimiz bir ağızdan söylüyoruz. Göğüs kompresyonu. "İki."

"Üç. . . Dört. . . Beş . . . Altı-" Otuza kadar sayıyoruz.

Tanrım, hâlâ hareket etmiyor. Yanımda küfredip ağlayan Xander'ı görmezden gelerek eğilip Bronson'ın burnunu tıkıyorum ve tüm enerjimle tekrar ağzına nefes veriyorum. Kollarım yorgunluktan ve korkudan titriyor ve- Az önce hareket mi etti?

Ağzını geri çekerek gözlerimi açıyorum, çılgınca kendine geldiğine dair bir işaret arıyorum. . ama hâlâ tepki vermiyor. Ağzını almak için geri çekiliyorum, burnunu tıkıyorum ve dudaklarımı tekrar dudaklarına bastırıyorum.

Sıcak hava dilimin üzerinde geziniyor ama bu benim değil. İçimi bir rahatlama kaplıyor. Yüzü benimkine doğru seğiriyor. Bir mırıltı duyuyorum. Birden bir el ensemden kavıyor, beni tutuyor, dili genişçe açılmış dudaklarımın derinliklerine dalarken beni ağzına doğru daha da zorluyor. Ağzımın çatısını yalıyor ve sıcaklık kulaklarıma çarpıyor, panik ve rahatlamayı yakıp yerine saf öfkeyi koyuyor.

Siktiğimin piçi!

Göğsünü itiyorum ve beni bırakıyor, bu saçmalığı ilk kez yaptığından olduğundan daha zayıf. İçgüdüsel olarak, ona tekrar tokat atmak için avucumu kaldırıyorum, ama Max bu sefer bileğimi yakalıyor.

"Siktir git!" Kendimi ondan kurtararak çığlık atıyorum.

Xander kırık bir rahatlama iç çekişi yaptı. Kardeşinin omzunu kavrayarak hafifçe sıkar. "Bron?"

Clay, Bronson'ın saçlarını okşuyor. Duygularıyla titreyen kanlı parmakları ıslak saç tellerini tarıyor. Bir sürü kan. Sanırım kendi kanı değil. "Dostum, kıpırdama."

Ve çocukların hiçbirisi benim varlığımı bile kabul etmiyor. Ben onun hayatını kurtarmaya çalışırken kardeşleri bana saldırdı. Ayağa fırladım. Kendime onlara dönüp bakmamayı, bu kibirli piçleri kendi değerli arkadaşlarıyla baş başa bırakmayı vasiyet ediyorum.

Aptal.

Pislik.

Lanet sapık. . . sik kafalı.

"Bekle! Senin adın ne?" Bronson'ın arkamdan kelimeleri öksürerek söylediğini duyuyorum.

Ondan hızla uzaklaşırken neden cevap verdiğimi bilmiyorum ama büzülmüş dudaklarımın arasından ismim mırıldanıyor. "Shoshanna!"

Five

Shoshanna

Günümüz

PERRY TIYATRODAN ÇIKARKEN ONU YAKALAMAK İÇİN AMELİYATHANEYE KOŞUYORUM.

"Perry!"

Kıpırdamadan duruyor, yavaşça dönerek ela renkli gözlerini bana diyor. Sarı kaşları alnının üzerinde sıkıca örülmüş. Yüksek elmacık kemikleri ve mükemmel pürüzsüzlükteki çene hattıyla inanılmaz derecede sağlıklı bir şekilde çok yakışıklı. Yanlarda tepeye göre daha kısa olan sarı saçları küçük bir taç oluşturuyor. Vücudunu tek bir dövme bile süslemiyor, ancak yağsız kasları ve sahilde her gün yaptığı koşuların yarattığı atletik bir fiziği var. Peki neden kalbim beni saracak farklı bir bedene özlem duyuyor?

"Ne oldu lan orada, Shosh?" diye bağıyor kendini sakinleştirmeye vakit bulamadan, gözleri etrafta tanık arıyor. Evde öfkesini saklamaya hiç zahmet etmez. Bana her şeyi nasıl berbat ettiğimi söylemekten asla çekinmez.

Kalbim kulaklarımda gümbürdüyor, odak noktam başka bir şey. "Br-" Kelimeyi yarıda kestim. "Hasta. O iyi mi?"

Perry sanki bu sorulabilecek son derece makul bir soru değilmiş gibi başını bana doğru eğiyor. "Evet. O iyi olacak. Orada neden başaramadığınızı konuşalım, olur mu? Bu şekilde donup kalman senin için iyi değil. Ya da bizim için."

Aceleyle nefes veriyorum, sinirlerimin ve gerginliğimin bu küçük hareketle beni terk etmesine izin veriyorum. O iyi. O lanet manyak yaşıyor. Yine. Başımı sallayarak, onu düşününce dudaklarımın bir gülümsemeye dönüşmesine izin vermemeye çalışıyorum. Sürekli yaptığı maskaralıkları. Tüm bu hayatlara sahip olduğu için bu hızlı, zor, çılgın varoluşu yaşayabilmesini. Kahkahalara boğulmak istiyorum. Histerik kahkahalar. Bana böyle hissettiriyor.

Midemdeki boşluk büyüyor.

Bu şekilde buluşmayı bırakmalıyız, kaçık.

Başımı sallıyorum, şimdiki zamanda görünmeye çalışıyorum. "Biliyorum."

Yüzü gerilir. "Neden gülümsüyorsun? Şimdi oyun oynamanın sırası değil."

"Gergin olduğumda gülümserim, Perry!" Tükürüyorum, ellerimi kaldırıp yanaklarımı ovuşturuyorum ve yükselmemeleri için sessizce yalvarıyorum. Ama hayatta olduğu ve hâlâ bu kadar güzel görüldüğü için kendimi mutlu hissetmekten alamıyorum. Bu kadar yakın olduğu için. O odaya girip ona dokunabileceğim için.

Kalbim yerinden çıkacak.

Yine de onu görmemeliyim. Bu düşünce beni üzüyor ama bize yaptıklarımın sonra beni bir daha görmemesi onun için daha iyi olur.

"Uyumana izin verdim," diyor Perry, beni geçmişteki şeytanlarımdan uzaklaştırarak. "Burada sana destek olmaya çalışıyorum. Bunu yapabileceğini herkese kanıtla. Ama sonra bu saçmalığı yapıyorsun. Söz

konusu olan sadece senin kariyerin değil. Benim kariyerim de söz konusu.
Ben de

Sana kefil oluyorum." Başını yavaşça sallayarak, "Beni orada utandırdın, Shoshy" diyor. Ağzı kulağıma değiyor, nefesi omurgamı ürperterek bana çarpıyor. "Bir molaya ihtiyacın var mı?"

Dişlerimi sıkarak Bronson'la ilgili tüm düşünceleri dışarıda bırakıyorum. Benim için önemli olan Perry. Onu düşünmeliyim. Beni ve kız kardeşimi seviyor. O olmasaydı, bugün olduğum kişi olamazdım. Doktor olamazdım. Şu an sahip olduğum güvenli ve kolay hayata sahip olamazdım.

Doğruldu ve beni inceledi, gözleri hala yüzümde yumuşak ama aşırı nazik değil. Bu, alıştırılmış bir nezaket, şefkat gösterisi, dudaklarına patronluk taslayan bir eğim. "Bak, bunu senin için halledeceğim. Her zaman yaparım, değil mi? Kimsenin bilmesine gerek yok. Sadece eve git. Biraz kestir. Akşam yemeğinde görüşürüz."

Ve böylece dönüp beni azarlanmış bir çocuk gibi orada bırakıyor. Kendime onun haklı olduğunu hatırlatıyorum. Bu onun da kariyeri. Benim için kendini tehlikeye atıyor. Ve bir kadın olarak, bizim alanda zaten dezavantajlıyım. Temel olarak, bizimki gibi bir alanda bir kadın duygularını gösterdiğinde, öfkelendiğinde ya da fevri davrandığında, bu ya hormonal ya da aşırı duygusal olarak görülüyor. Ama bir erkek bunu yaptığında, bu her zaman sadece bir tutku gösterisidir.

Koridorda dolaşırken hâlâ alacakaranlık kuşağındaymışım gibi hissediyorum. Bronson'ı görmeyeli. . . on? Hayır, on bir yıldır. Beni görürse ne diyeceği hakkında hiçbir fikrim yok çünkü paylaştığımız son kelimeler. . . *Tanrım*. Yaptığımız son konuşma beni *öldürdü*.

Kollarım tıpkı o gün parkta olduğu gibi karnıma dolanıyor, yükselmek isteyen anılara karşı kendimi destekliyorum. Gözlerindeki acıyı gördükçe boğazım düğümleniyor. Onu terk ederken ıstırapın kükremesini duyuyorum. Benden ayrılırken motorunun uzaktan gelen homurtusunu duyuyorum. *Tanrım*, beni görmek istemeyecek.

On bir yıl ayrı kaldık ve beni aradığına dair tek bir işaret bile yoktu. Önemseseydi yapacağı gibi beni geri getirmeye çalışmadı. Son konuşmamızdan birkaç dakika önce yapacağı gibi.

*"Ya bize izin vermezlerse?" diye
sordum. Sırıttı. "O zaman
onları öldürürüm."*

Ama yapmadı.

Ve bu onun benim hakkımdaki hisleri hakkında çok şey anlatıyor.

Kendini topla!

Ellerimi yanlarıma indirerek burnumdan derin nefes alıyorum, sakinleşmeye çalışıyorum ve acıyla savaşıyorum. Hastanede normal bir gün geçiriyormuş gibi davranıyorum ve hemşire masasının yanından geçerek önlüğümü çıkarmak ve çantamı almak için soyunma odalarına doğru ilerliyorum. Eve gitmem gerekiyor. Kendimi ortadan ikiye bölünmüş hissetsem de buradan uzaklaşmam gerekiyor. Bir yanımda çaresizce gitmek istiyorum. Diğer, ona gitmek için çaresiz. .

Bu düşünceyle Perry'ye söylemeyi düşündüm. O benim sırdaşım oldu. Hayat ortağım. Ona söylemeliyim. . *Her şeyi* değil. Bronson'ın bu hastanedeki varlığı benim için hissedilebilir.

Ama Perry'ye Bronson'dan bahsetme düşüncesi midemi kemiriyor. Aslında her iki isim de kafamda dönüp duruyor ve beni suçluluk duygusuna sürüklüyor. Birbirinden çok farklı dünyalarda yaşıyorlar ve bunların karışması felaket olur. Biri sorumlulukların ve bağlılıkların dünyası. Diğer ise.

. . yoğunluk, delilik ve dünyanın gerçekte nasıl işlediğine dair çocukça bir cehalet.

Soyunma odasına girdiğimde Mandy ve Katie tarafından karşılandım. İkisi de beni incelemeyi önce bir ileri bir geri bakıyorlar. *Hay sikeyim.*

Onlara gözlerimi deviriyorum, neye değinmek istemediğimi görmemelerini umuyorum. Eşyalarımı almak için dolabıma doğru ilerliyorum. "Başlama yine."

"Bütün bunlar neydi o zaman?" Katie her zamanki müstehcen ses

tonuyla soruyor. Krem sarısı saçları yüzünden sımsıkı çekilmiş, bu da onu küçük gösteriyor,

narin özellikler daha da çok ortaya çıkıyor. Anlaşamıyoruz. Bana ve diğer herkese olayları nasıl gördüğünü tam olarak anlatmayı seviyor. Garip bir şekilde, bu onun hakkında nefret *etmediğim* tek şey; tam olarak nerede durduğumu biliyorum. Manipüle etmez ya da yalan söylemez. Yine de benden hoşlanmıyor. Ama en azından hiç öyleymiş gibi davranmıyor. "Biraz kızarmış görünüyorsun," diye alay ediyor küçümseyerek.

Ovma tişörtümü başımın üzerinden çekip çıkarıyorum ve sütyenimle onun önünde duruyorum. "Onu tanıyorum. Hepsi bu kadar."

Gülümsüyor, ağzının köşesinde skandal bir eğim var. Kemerli sarı kaşında bir seğirme. "Onu tanıyor musun? Kimi? Hastayı mı?"

Yüz ifadesinden homurdanıyorum. "Neden bana öyle bakıyorsun? Yapacak daha iyi bir işin yok mu? İşin gibi mi?"

"Bundan daha mı iyi? Hayır. Senin tanıdığını hayal ettiğim tipte bir *adama* benzemiyor," diye söyleniyor.

Bunun doğru olmasını

dilerdim. Birçok kez. . .

O zaman ona asla zarar vermezdim.

Başımı sallıyorum. Ona dönerek pantolonumu iki bacağımdan çekip çıkarıyorum ve bir çift kot pantolon giyiyorum. Kalçaları solmuş ve dizleri kesilmiş olan bu kot pantolon, kumaşın kesikleri arasında çıplak tenimin küçük parçalarını gösteriyor. Üzerime beyaz bir atlet geçirip içine sokuyorum. Kızlara döndüğümde Mandy merakla bana bakıyor, Katie ise sırtıyor.

"Şimdi ne olacak?"

Mandy kahverengi saçlarını kulağının arkasına atarak düşünceli bir şekilde bana bakıyor. Güzel mavi gözleri iri ve yuvarlak, sivri burnu ve keskin elmacık kemikleriyle bir tezat oluşturuyor. "Perr'e söyledin mi-"

"Onu ne kadar *iyi* tanıyorsun?" Katie araya giriyor. "Meraklı zihinler araştırıyor."

"Biz sadece çocukluk arkadaşydık," diye yalan söyledim. Bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalandı çünkü hiçbir şey gerçekten daha uzak olamazdı. Biz

asla *sadece arkadaş* olmadık. İstesek bile olamazdık, ki hiç olmadık.

"Onunla çocukluk arkadaşı olmak isterdim," diye mırıldanıyor Katie.

"Tanrım, Katie!" Dolabımın kapısını çarparak kapattım. "Orada ölebilirdi ve sen onu kontrol mü ediyordun? Profesyonellikten bahsediyorsun." Kalbim yine kulaklarıma fırlıyor ve bu öfkenin nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok. Mandy'nin iri gözleri ve Katie'nin heyecanlı sırtışına bakılırsa, onların da hiçbir fikri yok.

Şakaklarımı ovuyorum, tahrişi ve rahatsızlığı silkeliyorum.

"*Miyav*," diyor sert bir kahkaha atarak. "Ve *kusura* bakmayın ama hastanın uzun boylu, kaslı ve dövmelele kaplı olduğunu fark etmemek biraz zor."

Mandy gözlerini kırpmadan bana bakıyor. "Sana ne oldu böyle? Perry'nin bundan haberi var mı?"

"Nesin sen, onun casusu falan mı, Mandy?" Katie gülüyor, kollarını göğsünde kavuşturuyor ve bir kalçasına yaslanıyor. "Gidip ona bir şey mi rapor edeceksin?"

"Hayır," diyor beni sinirlendiren küçük bir gülümsemeyle. Kaşlarım çatılıyor. Onun anlaşmasını biliyorum. Perry'ye nasıl baktığını gördüm. Küçük dokunuşlarına şahit oldum. Sayamayacağım kadar çok kez dedikodularla ona koştu. Aslında onun eğitimli ve etiketli posta güvercini. Mandy, Katie'ye bakarak bana doğru işaret ediyor. "Ona baksana. Çok yorgun."

"O!" Homurdanıyorum. "Tam burada duruyor." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça veriyorum. "Yorgun değilim," diyorum. Canım yanıyor! Ne yapacağımdan korkuyorum! Ama bunun onları geri çekeceğini bildiğim için kabul ediyorum. "Belki. . .

." Bu kelimelerden nefret ediyorum. "Belki de yorgunumdur."

Kapıya doğru yürüyorum, iterek açıyorum ve bir kez daha hastane koridorlarına giriyorum. Mandy'den Perry'ye söylememesini istemeyi reddediyorum. Bu sadece onu daha da şüphelendirir.

Belki de sadece yorgunumdur.

Dışarı çıkıp bisikletime doğru ilerlerken, yoğun Avustralya havası beni sarıyor ve bir an için neden bu kadar yoğun olduğunu merak ediyorum. Bölge hiç bu kadar nemli olmamıştı. Sonra nerede olduğumu hatırlıyorum.

Darwin'de ne işi var ki? . . bu saçmalığı buraya mı getiriyor? Bir kurşun yarası. Tabii ya. Yani, hiçbir şey değişmedi. Hâlâ Jimmy için çalışıyor.

Jimmy. .

Onun güçlü olduğunu biliyordum ama parktaki o güne kadar ne kadar güçlü olduğunu hiç bilmiyordum. Eğer bilseydim, her şey farklı olabilirdi. .

Midemdeki batma hissi yeniden başlıyor. Bisikletimi askıdan çekip görmezden geliyorum. Bacağımı sallıyorum ve caddeden aşağı, su mavisi kıyı şeridine doğru yola çıkıyorum. Kulaklarımın dibinden geçen rüzgârın sesi ve sol tarafımdaki popüler turist plajından gelen şamata ve su sıçramaları bana babamın neden buraya taşınmayı seçtiğini hatırlatıyor.

Diğer neden ise, imkansız bir şekilde, göğsünde bir delik ile hastane yatağında yatıyor olmasıdır.

Bu düşüncem, garaj yolundan aşağı inip posta kutusunun hâlâ dolu olduğunu fark ettiğimde yarıda kesiliyor. Mektupları, önemsiz postaları ve bir dergiyi çıkarmak için yanında kısa bir süre duruyorum. Kız kardeşim bugün dışarı çıkmadı. Dışarıda olmayı sever.

Bacağımı bisikletin üzerinden sallıyorum ve araba yolundan yukarı yürüyüp onu bulmak için içeri giriyorum. Pencerenin kenarında oturuyor, gövdesi bir ileri bir geri sallanıyor, siyah saçları at kuyruğu yapılmış, uzun telleri tekerlekli sandalyesinin arkasına dökülüyor. Hala geceliğini giyiyor. Yanına varıp diz çöküyorum, boş ve kaybolmuş bakışlarla ona bakıyorum.

"Ben geldim tatlım," diyorum küçük bir kıkırdamayla. "Hadi dışarı çıkalım." Ayağa kalkıp postayı kucağına bırakıyorum ve alnından öpüyorum. Sandalyenin kollarını kavırıyorum, tekerleklerin emniyetini açıyorum ve onu evin içinde dolaştırarak ön kapıdan çıkıyoruz. Onu çimenlerin üzerine iterek

Büyük bir palmiye ağacının altına gidip yanına diz çöküyorum. Çimenler bacaklarımı yastıklıyor, ince bıçaklar yırtık kot pantolonumun arasındaki çıplak teni gıdıklıyor.

Oturdum ve Food and Wine dergisini kucağımdan aldım. Yirmi yaşından beri aboneliği var. Mutfakla ilgili her şeyi sever. Hepsini saklıyorum. Her aboneliği.

Baş makaleyi onun için yüksek sesle okurken alay ediyorum. "Hayat bir şeftali." İç çekiyorum. Kesinlikle değil. "Bu şeftali hakkında." Göz gezdiriyorum. "Şeftalili tatlılar. Şeftali birası. Şeftali reçeli. Eğer yemek yapabilseydim, bunu denerdim," diyorum ve sayfadaki şeftalili tartı gösteriyorum.

"Her gece senin için yemek yapacağım. On yedi yaşındaki Bronson'ın sözleri kafamın içinde yuvarlanıyor. Kelimelerin nasıl zorlandığını duymasını istemediğim için boğazımı temizliyorum. "Bugün garip bir şey oldu. . . Ne olduğunu asla tahmin edemezsin. ." Tart sayfasını ciltten koparıyorum ve katlayarak origami gülü yapıyorum. Lisedeyken ne zaman erkekler hakkında dedikodu yapsak, buketler ve kuğular yapardık. Ben sadece bir çocuk hakkında konuştum.

"Bronson Darwin'de."

Gözlerimi ona dikiyorum, parmaklarım hâlâ kas hafızamla çalışıyor. "Kendimi çok tuhaf hissediyorum," diye itiraf ediyorum. "Onun hakkında neredeyse hiç düşünmedim. . En azından uzun zamandır. Sanırım kendimi bile affettim."

Tabii ki sessizlikle karşılaşıyorum. İyi bir günde, bir iç çekme ya da alay, bazen bir kıkırdama duyabiliyorum, ama bunların sadece ses olmadığından emin değilim. Herhangi bir duyguya ya da hisse bağlı değilim. Sadece ağzının bazen çıkardığı sesler. Her iki durumda da kıkırdamaları beni gülümsetiyor.

"Kızım, sana kızgındı. Yaptığın şeyden sonra seni istemedi," diyorum onun için. "Ve bu çok uzun zaman önceydi. Artık onu tanımıyorsun bile."

İçimdeki Akila'ya homurdanıyorum. "*Lanet* olsun. Saçmalıyorum. Ben bir çocuktum. O da çocuktı." Sözlerim midemdeki boşluğu daha da arttırıyor. Çim yapraklarını koparıyor, hafif tropik esintiyle dağılmalarını

izliyorum. "Onu son gördüğümde çok kızgındı. Ve içimde bir batma hissi var.

Şimdi, onunla tekrar yüzleşmek zorundayım. Belki de. Zaten beni görmek istediğinden şüpheliyim. Ya da belki de hiç umurunda değildir. Yani, on bir yıl oldu."

"Umursayacağını biliyorsun," diye cevap veriyorum onun yerine.

"Nefret de bir tür önemseme biçimidir." Yüzümü buruşturuyorum, Akila monoloğum beni rahatsız ediyor.

"Hey!" diye sesleniyor biri arkamdan. Boğuk ses Akila'nın bakıcısı Mary'den geliyor. "Ben çıkıyorum. İyi bir gün geçirdi ama pijamalarını çıkarmama izin vermedi. Ama onu üzmeğe değmeyeceğini düşündüm."

"Elbette. Her şey yolunda," diye sesleniyorum, arkamı dönmüyorum çünkü sinirliyim ama kavga etmeye değmez. Perry onu seçti ve onun için para ödüyor; yaptığı hiçbir şey yanlış değil.

Ona çok şey borçluyuz.

* * *

Özenle hazırlanmış yemek masasının üzerindeki mumları söndürdükten sonra iki tabağı da elime alıyorum. Soğuk sebzeler ve biftek çöp kutusuna doğru yürürken kayıyor ve bir özür dileme fikrini limon kokulu çöp torbasına atıyorum.

Başka bir soğuk yemek.

Bir gece daha yalnız yemek.

Merdivenlerden yatak odamıza çıkarken lacivert elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı çıkarıp giyinme odasına atıyorum. Küpelerimi çıkarıyorum. Makyajımı sildim. Her türlü huzursuzluğu hissederek yatağa kayıyorum.

Yuvarlanarak bir o yana bir bu yana dönüyorum ve sonra sırtüstü uzanıp tavana bakıyorum. Üstümdeki vantilatör sıcak havayı hareket ettirirken uğulduyor, nem beni her zamankinden daha fazla etkiliyor. Ve bu gecenin, *onun* bu kadar yakınımda olmasından dolayı hissettiğim kafa karışıklığını çözmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm.

Perry'ye aslında ne kadar *iyi* olduğumu göstermeme yardım et.

Ancak çabalarım, çok pişmiş biftek ve az pişmiş sebzelerle birlikte çöpe gitti.

Karanlığa göz kırparken, kalçalarımın arasında bir ağrı hissederken nefes alışım hızlanıyor. Ne kadar rahatsız edici olduğunu düşünüp inleyerek kıpırdanıyorum.

Gözlerimi kapatarak ellerinin yüzümden meme uçlarıma doğru ilerlediğini hayal ediyorum. Ağrıyan sıkı yumrulara ulaştığımda, onları acı verecek kadar sıkıyorum ve amım dalgalanıyor. O kadar acımasız ve muhtaç bir hisle inleyerek, parmaklarımın bacaklarımın arasına kadar inişine devam ediyorum. Kıvrımlarım ıslak. Özlemin bir kısmını yükseltmek için bir parmağımı içeri itiyorum, içimdeki serbest bırakma çağrısı. Parmaklarımı eskiden yaptığı gibi içeride hareket ettiriyorum. Sabit, derin, anlamlı itişlerle. Kulaklarım, boynum ve yüzüm ısınıyor, çevredeki nemin içinde karıncalanıyor ve terliyorum.

İçime boşalırken yüzündeki tatlı acıyı hayal ediyorum. İçime girerken kaslarının kısıtlamayla nasıl kasıldığını hayal ediyorum. Tüm o büyük kaslar. On yedi yaşındayken o kadar da korkutucu değillerdi. Ama şimdi, çok. Hem de çok. Korkutucu. Yatağındaki bir kadını nasıl idare edebileceğini hayal edebiliyorum.

Bu düşünceyle bir zevk patlaması başlıyor ve dudaklarımı ısırmiyorum bile, adını dünyaya inletiyorum, çok ihtiyaç duyduğum bir şeyin başlangıcının içimde fokurdadığını hissediyorum.

Midemde sıcaklık
kaynıyor. Hızla
yaklaştığını
hissediyorum.

Kendimi sertçe ovarak, ulaşamayacağım bir yerde dururken onu kovalıyorum. Serbest bırakılmam küçük zevk patlamalarıyla beni kızdırıyor. Diğer elim yine meme ucumu buluyor ve tırnaklarımın arasına sıkıştırıyorum. Kıvrımlarımın arasındaki sarmal sinirlere bir acı hücum ediyor ve neredeyse oradayım.

Sikeyim.

Ön kapı açılır ve sonra kapanır.

İnleyerek elimi bacaklarımın arasından çekiyorum ve serbest bırakılmamamın neden olduğu acıyı dizginlemeye çalışıyorum. Karanlığa

bakarken nefesim hızlıca girip çıkıyor, kuşkusuz kendimi zor durumda hissediyorum.

Kurbağaların vıraklamaları ve cırcır böceklerinin tıkırtıları, onun merdivenlerden yukarı çıkan adımları dışındaki tek sestir.

Perry odaya giriyor, doğruca banyoya gidiyor ve musluğu açıyor. *Tanrım*, havadaki hayal kırıklığını hissedebiliyorum.

Yüzümü duvara dönüp Avustralya'nın taşrasından gelen gece seslerini dinliyorum.

Banyonun kapısı açılıyor ve buhar havayı doldurarak zaten yoğun olan atmosferi daha da yoğunlaştırıyor. Şilte bedenimin altında sallanıyor, bu da onun yatakta bana doğru ilerlediğinin bir göstergesi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor ve kolumdan omzuma doğru öpücükler konduruyor.

Sırt üstü dönüyorum ve o şimdi tam üzerimde duruyor, çenemi ve yanaklarımı öpüyor, ne istediğini açıkça gösteriyor. Bu gece için planladığımız şey buydu, ama önce konuşabileceğimizi düşündüm. .

Sarı saçlarına bakarken ellerimi saçlarında gezdiriyorum ve parmak uçlarımın altında titrediğini hissediyorum. Tanıştığımız zamankinden daha kısa. Yirmi bir yaşındaydım. Ve lanet olsun, o zamanlar Perry Jackson'a aşık olmak çok kolaydı. Yakışıklı, zeki, saygın biriydi ve bana onunla bir geleceğin kolay ve güvenli olacağını hissettirmişti. Buna ihtiyacım vardı. *Kolay. Güvenli.*

"Eve geldiğimde Akila hâlâ geceliğini giyiyordu," diyorum nazikçe, umarım onun hakkında konuşacak kadar iyi bir ruh hali içindedir. Çocuk sahibi olmak için can atıyor ama her geçen ay Akila'nın kendisine bağımlı olmasıyla daha fazla mücadele ediyor gibi görünüyor. İkimizi de finansal ve yasal olarak yanına almak için çok hevesli olmasına rağmen. Kazadan ve babamızı kaybettikten sonra, onun bakımını üstlenecek durumda değildim. Ya da yapabilirdim ama Perry'nin bize sağladığı yaşam tarzının bir kısmını karşılayabilmek için tıp fakültesini bırakıp tam zamanlı çalışmam gerekirdi.

Bunun için ona ne kadar teşekkür etsem azdır.

Beni tıp fakültesine soktu, Akila'yı evlat edindi ve şimdi de istediğim her şeyi bana vermeye çalışıyor. *Onu seviyorum*, diye düşünüyorum sarı saçları parmaklarımın arasından kayarken. *Seviyorum*. .

Sadece artık ona aşık *olduğumdan* emin değilim. Annemin aksine kaçıp gitmeyeceğim, çünkü aşk sessiz ve kolay olsa bile aştır. *Değil mi?*

"Muhtemelen mücadele etmiştir," diye mırıldanıyor tenime karşı, bacağıma sürtünerek. "Şu anda onun hakkında konuşmayalım, lütfen."

"Yine de karşı koymuyor," diyorum. "Ona göz kulak olduğumda değil."

Etrafımda geriliyor. "Lanet olsun, Shoshy, yorgunum. Kadınımın rahatlamama yardım etmesini istiyorum ve sen bunun yerine yine Akila hakkında başımın etini yiyorsun. Bunu başka bir gün konuşalım. Tamam mı?"

Ağzı hızla çenemden dudaklarıma doğru ilerliyor ve benden teslimiyetimi talep ediyor. Dili ağzımın çatısını okşadığında, bana bunu yapan ilk çocuğun görüntüsü gözlerimin arkasında oynuyor. Onları sıkarak kapatıyorum, güzel yeşil-mavi irislere bakıyorum.

Pantolonumun arasından beni öperek içime giriyor, ben ıslanırken kayarak içeri giriyor. Başını boynumun kıvrımına daldırıyor, içime girip çıkıyor. "Benim için çok ıslaksın."

Akila hakkında konuşabilmemiz için ona durmasını söylemek istiyorum. "Perry. Lütfen, bunu konuşabilir miyiz?"

Beni susturuyor, sözlerimi yutuyor, ben inleyene kadar alt dudağımlı ısıyor ve sonra tüm bu eylemi samimiyet olarak gösterip beni tekrar usulca öpüyor. Konuşmanın uzamasına izin veriyorum. Bu planlanmış bir seks ve eğer bitirmezse, bitiremezse çünkü ben buna dahil değilim, sinirlenecek. Ben de kendimi suçlu hissedeceğim.

Bu yüzden inliyorum.

Six

Shoshanna

Günümüz

KALEMİM MASANIN ÜZERİNDE TITRERKEN BEN DE DIKKATİMİ önümde şekilleniyor, dikkatim başka bir yere çekilmiş. Hemşire istasyonunu gören cam ekrandan onları bir araya toplanmış, bir sonraki hayati değerlerini kimin kontrol edeceği üzerine sohbet ederken ve kıkırdarken görebiliyorum.

Hiç bu kadar verimli olmamışlardı.

Onun sağlığını bu kadar ciddiye almalarına sevinmem gerekirken, her birini aynı anda tokatlamak istiyorum. Yumurtlama döneminde olduğum için de çok huysuzum; ayın bu döneminden nefret ediyorum. Duruşumdan ya da yüz ifademden belli olmalı çünkü bu aptal raporu doldurmak için oturduğumdan beri kimse bana yaklaşmadı. Ya öyle ya da Perry

Herkes beni rahat bıraksın. Sadece bu düşünce bile kendimi on yaşında hissettiriyor.

Önümdeki çizelgede yazanlara bakıyorum, sonra Hemşire Jade'in odasına girme sesiyle tekrar kapısına dönüyorum. Derin bir nefes alıp yavaşça veriyorum ve kapalı kapıya dikkatle bakıyorum, gözlerim artık ona yapışmış durumda.

Bir kıkırdama ve erkeksi bir sesle ayağa fırlıyorum ve bir avucumu göğsüme bastırıyorum, tüm o deri ve kemik katmanlarının altındaki kalbimin yoğun bir tempoda attığını hissediyorum. Nabzım bir davul gibi kulaklarıma doğru ilerliyor ve beni parktaki o güne geri götürüyor.

Kıkırdamasını duyduğumda dizlerimin bağı çözülüyor, derin ritim neredeyse bacaklarımı altımdan çekecek. *Kahrolası bir kıkırdama*. O kadar uğraşmama rağmen bu sesi hatırlayamıyordum. Mutlu anıları canlandırmak için. Aklıma gelen tek şey, hatırlayabildiğim tek şey acıydı. Acı. Burada olmamalıydım. Parmaklarım masayı buluyor, kendimi sabitlemek için sıkıca kavriyorum. Yere bakarak siyah Hush Puppies ayakkabılarıma bakıyorum, kendimi toparlamaya çalışırken ağırlığımı değiştiriyorum.

Parmaklarımı sıkıca yumarak doğruluyorum ve ofisten çıkıp, her adımımı takip eden aniden sessizleşen hemşirelerin yanından geçerek kapısına doğru yürüyorum. Bu tarafta durup duvara yaslanıyorum ve içeriden gelen duyulmayan kelimeleri dinliyorum.

Jade kapıyı açıyor ve beni diğer tarafta bulmanın şokuyla nefesi kesiliyor.

"Lanet olsun. Dr. Adel. Özür dilerim." Nefes verirken gülüyor. Normalde solgun olan yanaklarını hafif bir allık boyuyor ve kaşlarını çatmama neden oluyor.

"Neden bu kadar kızardın?" Sertçe gülümseyerek ve kollarımı göğsümde kavuşturarak soruyorum, takındığım kaltak suratının oldukça farkındayım ve bunun için kendimden nefret ediyorum.

"Hasta uyandı." Gülümsemesine engel olmaya çalışıyor. "Ve o... ." Bir kez kıkırdıyor. "Morali yerinde."

Öyle mi? Sertçe yutkunuyorum. Jade'in gülümseyen gözleri aniden odaya geri çekildi. Nefes nefese kaldı, hızla içeri girdi. "Uyanık olmamalısınız, Bay Butcher."

Nefesim beni aceleyle terk ediyor.

Hayır. Kalkma.

Küçük, sabit adımlarla geriye doğru sürünüyorum.

Uyanık olmamalısın, Bronson.

Arkamı dönüp uzaklaşırken kalbim boğazıma sıkıca yapışmış durumda, kendimi kaskatı hissettiğim için omurgam ağrıyor. Ağır, anlamlı ayak seslerinin hızla arkamdan geldiğini duyuyorum.

"Yataktan çıkmamalısın!" Jade sesleniyor, sesi koridorda beni takip ediyor ve benim birkaç adım arkamda onun varlığını gösteriyor. Sanki bu işarete ihtiyacım varmış gibi.

Onun varlığını hep hissettim.

Ama o benden nefret ediyor.

Öfkesine hazırlanmak için gerildiğimde, elini belime dolayarak adımlarımı sabitlediğinde sırıyorum. Karşı kalçamı kavrayarak beni döndürüyor ve hastane duvarına yaslanıp vücudunun sert duvarına bakana kadar beni geriye doğru yürütüyor.

Havayı içeri çekmek için ağzımı açıyorum, çünkü hava aniden yoğunlaşıyor ve bulması zorlaşıyor. Enerjisi çok vahşi. Her zaman öyleydi. Güçlüydü. Dizginlenemez. Bir orman yangını gibi. Bronson Butcher gibi.

Ateşli, tehlikeli ve kontrol edilmesi zor.

Ne olduğunu anlayamadan, izleyenlerin iyiliği için hızla atan nabzımı sabitlemeye çalışıyorum. İki avuç başımın iki yanındaki duvara bastırırken, büyük, dövme kollar beni vücudunun kafesinin içine hapsediyor. Ne yapıyorsun?

Tanrım, ne kadar da büyümüş.

Daha kaslı.

Ve şu dövmer. . çok fazla.

Ağzım tükürükle doluyor ve dudaklarımı yaladığımda göğsünün derinliklerinden gelen hafif bir hırıltı duyuyorum.

Ve duyuyorum. . . "*Bunu bir daha yap.*

Yukarı bakma isteğimle savaşıyorum. Göğsünün hızla kıpırdadığını görebiliyorum ve nefes alış verişlerini duyabiliyorum, bu yüzden gözlerinin yeşil ve mavinin için için yanan çukurları olacağını biliyorum.

Bir an için bizden başka kimse yok. Onun nefesi ağır. Benimki çılğınca. Elini kaldırarak parmak uçlarını yüzümün hatlarında nazikçe gezdiriyor, her bir parmağını alnımdan aşağıya, burnumun ucundan ağzıma doğru kaydırıyor, alt dudağımın kabarıklığını aşağıya doğru çekerek parmaklarındaki tuzlu derinin tadını almamı sağlıyor. Bir iniltiyi bastırıyorum. Bu o kadar tanıdık ve melankolik bir hareket ki, acı veriyor.

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum, öyle tutuyorum.

Onu hissetmek için.

O anların hissine.

Benden nefret etmiyor mu?

Tanrım, on bir yıl önce onun dokunuşuna ihtiyacım vardı.

"Shoshanna."

Derin ses tonuyla, seksi ve duygu yüklü bir sesle adımı mırıldanıyor. Bu, her kızın içini dışına çıkarabilecek erotik bir ses.

"Birini arayalım mı?" Jade'in endişeyle sorduğunu duyuyorum.

Kelimeyi nefesimle çıkarmayı başardım. "*Hayır.*" Ama sesi bir bıçak gibi işliyor, aramızdaki görünmez çekimi keserek beni olduğum yere, kim olduğuma geri döndürüyor.

Yavaşça gözlerimi açtığımda, yüzümdeki yakıcı bakışlarını görünce çarpıldım. Çok yakın. Gözleri hiç görmediğim kadar yeşil-mavi.

Oh. Tanrım.

Ve şimdi gözlerimi ondan ayıramıyorum çünkü sol gözbebeğinin içinde neon zümrüt renginde küçük bir çil var. Bu da baş edemeyeceği kadar güçlü bir duygunun bıçak sırtında olduğu anlamına geliyor. Eskiden onun gözlerine 'ruh hali halkaları' derdim.

Belli ki hâlâ öyleler.

O son günü mü düşünüyor?

Karnımdaki batan delik beni, kalbimi ve her şeyimi oymaya başlıyor. Bir an için beni ısıracağını, öpeceğini ya da hırlayacağını düşünüyorum. Ve o hep böyleydi. İster ölümcül ve öngörülemez olsun, ister ezici derecede samimi ve nazik, tutkulu tepkisinin uyarılması her zaman birkaç dakika ötede, o yeşil lekenin içinde saklanıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve hastane önlüğüne bakıyorum. Her nasılsa, "Yatağa dönmen gerek" diyecek kadar aklım başıma geldi.

Sıcak nefesi gerçek bir okşayış gibi boynumdan aşağı akıyor, tenim tepki olarak karıncalanıyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. "Peki o zaman," diye mırıldanıyor usulca, duyguları sesini daha da derinleştiriyor. "Muhtemelen beni geri götürmelisiniz, Doktor. Tek başıma yapabileceğimden emin değilim."

Duvarı itiyor, iki kez geriye doğru adım atıyor ve bana ona ilk kez gerçekten bakma fırsatı veriyor. Sağ bir insan değilim ama bu adamın bu kadar muhteşem görünmesine izin verilmemeli. Bu bir suç olmalı. Duygularla gerilmiş erkeksi bir çene, boynundan başlayıp her iki kolunu da kaplayan renkli dövmele, ilkel bir fiziğe sahip, avlanmaya, oynamaya, sevişmeye ve-

Boğazımı temizliyorum ve hastane odasına doğru yürümeye başlıyorum, umutsuzca beni takip eden gözlerinin hissini görmezden gelmeye çalışıyorum. Koridorda beni takip ettiğini hissedebiliyorum. Hemşirelerin şaşkınlıktan gözlerini açtığını görebiliyorum.

Odasına girdiğimde, yatağının ayak ucundan dosyasını çekerek mecazi anlamda doktor şapkamı takmaya çalışıyorum.

Saçma bir hareket ve duruş ama başka ne yapabilirim ki? Yanılmaz, yenilmez ve göğsünden vurulmamış bir adamın özgüveni ve gücüyle açık kapıdan içeri adım atıyor. Şu anda vücudunda çok fazla acı hissediyor olmalı ama bundan etkilenmemiş görünüyor.

"Beni yatakta istiyor musun?" diye soruyor, sözlerinde müstehcen bir mırıltı var. *Benimle flört mü ediyor?*

Cevap vermiyorum. Veremem. Yıllar önceki son konuşmamızdan sonra nasıl bu kadar sakin olabiliyor? Bu onu rahatsız etmiyor mu? İçini burkmuyor mu? Beni görmek ona yaptıklarımı hatırlatmıyor mu?

Çizelgeye odaklanıyorum, zihnim gerginlikle çalkalanırken gözlerim kelimeleri tarıyor, hiçbirisi bir anlam ifade etmiyor. Sertçe yutkunuyorum, ona aptalca bir şey söylememek için kendimle savaşıyorum. Sanki konuşmak ona yaptıklarımı hatırlatabilirmiş gibi. Aptal kadın.

Yatağa doğru ilerleyip oturduğunda, gözlerim elindeki kanüle takılıyor. "İçeri girmek için biraz yardıma ihtiyacım olabilir," diye şaka yapıyor. Bana sırtmasına, Kasap gamzesini yanağına bastırmasına rağmen gözlerinde memnuniyet ya da mutluluk göremiyorum. Şu anda ne yapacağı belli olmuyor, gözlerindeki parlayan yeşil bana bunu söylüyor. Fark etmemeye çalışıyorum, gözlerimi tekrar çizelgeye çevirerek umursamaz bir tavır takınıyorum.

"Kendine bir bak," diyerek beni sessizlikten kurtarıyor. Sonunda pes ediyorum, duygularımı kontrol etmeye çalışırken doğrudan onun bakışlarına bakıyorum.

Artık kızgın değil misin?

Neden buradasın?

Bakışlarını uygunsuz bir şekilde vücudumda gezdiriyor ve sol bacağımın onun delici gözleri altında bükülmesine neden oluyor. "Seninle gurur duyuyorum bebeğim. Büyümüştün ve önlüklerini zırh gibi giyiyorsun."

Sanki az önce bana doktor olduğumu -onun doktoru olduğumu- hatırlatmış gibi, gözlerim yarasını buluyor, boğazım düğümleniyor. "Vuruldun."

"Ben iyiyim bebeğim. Benim için endişelenme." Ağırlığını yatağın üzerinde kaydırarak bana doğru başını sallıyor. "Hayatından memnun musun?"

Tanrım, bu korkunç bir soru. Ya da belki de on bir yıldır görmediğiniz birine söyleyeceğiniz şeylerden biridir. Tıpkı hava durumunu sormak gibi. Keskin bakışlarından bir an olsun kurtulmak için odaya göz gezdiriyorum. Aslında basit bir soru ama cevaplaması imkânsız. Kendimi tekrar açıklamaya çalışayım mı? Paylaştığımız her mutlu anının o günkü öfkesi tarafından bastırıldığını söyleyeyim mi? Artık ona bakarken tek hissedebildiğim keder ve suçluluk olduğunu mu?

Mutlu olmadığımı.

Hayır.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor.

Gözlerimi kırpıştırarak, "Burada yaşıyorum," diye mırıldandım. "Ne zamandan beri?"

"Bunca zamandır."

Gülüyor, ama nazik ya da hoş değil ve bunun nedenleri midemi burkuyor. "*Bunca zamandır*," diye tekrarlıyor. Ayağa kalkıyor ve ekliyor: "Sanırım soyunmam gerekiyor. ." Bana göz kırpıyor ve ben yanaklarımın kızarma eğilimiyle savaşıyorum. "Duş almalıyım yani. Bana yardım etmesi için şu hemşirelerden birini çağıralım mı yoksa güzel doktorum mu yapacak?"

"Sevimli." On altı yaşındaki bir kızın vücut bulmuş hali olan bu kelime ağzından kaçtı. Sanki son on bir yıl hiç yaşanmamış gibi onu seven bir kız. Sanki o lanet parkta kalplerimizi, geleceğimizi, sözlerimizi parçalayarak birbirimizi çıplak bırakmamışız gibi.

"Hep böyle düşünürdün." Bornoğunu çıkarıp yere atıyor ve erkeksi vücudunu bana gösteriyor. Daha önce bir erkekte görmediğim kadar çok dövme, kasların etrafını mükemmel bir şekilde sarıyor - belirgin kıvrımların üzerinde dalgalanıyor, renkleri tıpkı onun gibi canlı ve etkileyici. Bakışlarımı kalın dövmeli kalçalarına ve aralarında asılı duran yarı sert uzun alete çevirdiğimde dudaklarında bir gülümseme beliriyor.

Aman Tanrım.

Çıplaklık işimin bir parçası, ancak çoğu insan sinirden ayaklarını sürüyerek yürüyor ya da mahrem yerlerini örtüyor.

Bronson çoğu insan gibi değil.

Tepki verme dürtümle savaşıyorum. "İstersen duş almana yardım etmesi için Brian'ı çağırayım mı?"

İhtiyacınız olan her şeyin üstesinden gelebilecek kadar güçlü. . . *yıkandı.*"

"Brian?" Bronson'ın gözleri parlıyor ve kalbim o soğuk, nazik sırıtış yüzünden kırılıyor. Anılarımdan çıkaramadığım bir başka şey. Bana bıraktığı ihanet bakışından sonra olmaz. Bana doğru bir adım atıyor, ben de bir adım geri çekiliyorum. "Seksi mi?"

Dudaklarım orada olmaması gereken bir gülümsemeyle seğiriyor. "Hiç fark ettiğimi sanmıyorum."

Bana doğru bir adım daha atıyor ve bakışlarını yakalamak için boynumu uzatıyorum. "Sen her zaman böyle bir sapıktın," diyor. "Buna inanmakta zorlanıyorum."

"Ben sapık mıyım?" Diyorum, yanaklarım o gülümsemenin yüzüme yerleşmesine izin verme isteğiyle yanıyor. Güzel anıların içeri girmesine izin vermek ve belki, belki sonunda kapanışı yapmak için.

"Evet. Yanlış hatırlamıyorsam küçük ellerini benden uzak tutamıyordun."

"Doğru hatırladığınızı sanmıyorum."

"Oh, Doktor. Hatırlıyorum. *Her şeyi.*"

Kalbimi bir arada tutan iplik biraz yırtılıyor. Şimdi bana o kadar yakın ki, güçlü, erkeksi enerjisini tenimde bir nabız gibi hissedebiliyorum. Titrek bir elimi kaldırıyorum ve avucumu onun kaya gibi sert karın kaslarına, dövme kum saatine bastırıyorum. Parmaklarımı üzerinde gezdirmek, dokunduğumda titreyen kaslarını hissetmek için duyduğum karşı konulmaz arzuyla savaşıyor elimi yumruk yapıyorum.

"Dur." Parmak eklemlerimle onun hamlelerine karşılık veriyorum. "Ben burada çalışıyorum. Bunu yapmayın."

Sesinin tonu daha da düşüyor, gülümsemesi sesinde, başka bir şeyle birlikte, tehlikeli bir şeyle ve onunla birlikte. "Nasıl davranmamı istiyorsun, Shoshanna? Kukunun rengini bilmiyormuşum gibi mi? Terinin kokusunu ve tadını bilmiyormuşum gibi mi? Sanki bir ısırığın olduğunu bilmiyormuşum gibi mi? Nerede benim çılgın kızım?" Müstehcen sözleri, içime enjekte edilen saf bir uyarılma gibi içime akıyor. Güçlü kolları yanlarından sarkıyor ama parmakları avuç içlerinin derisini ovuşturuyor. Onları kullanmak istediğini biliyorum. Beni yakalamak için. "Karşımda gördüğüm bu yaralı genç bayan kim?"

Bununla birlikte, geriye doğru adım attım. "Benimle burada böyle konuşma." "Tamam. Nerede o zaman?"

Ona göz kırpyorum, etkileyici fiziğine, pürüzsüz tenine, dövmlerine, kalın sikine bakmamaya çalışıyorum- "Ne?"

"Seninle böyle konuşabilmem için beni nereye götürüyorsun? Ve ben ucuz bir randevu değilim. Romantizm istiyorum bebeğim. Yoksa çıkmam."

Küçük bir kahkaha atıyorum, o kadar yabancı bir ses ki zar zor tanıyorum, kötü anılar bir anlığına kayboluyor. "Sen iflah olmazsın."

"Yıllar oldu," diyor. "Ne yaptığını bilmek istiyorum." "Üzerine bir şeyler giy. Şu anda seninle bunu yapamam, Bronson." I kapıya doğru dönüyor, yavaş adımlarla ondan uzaklaşıyorum. Bedenim ve kalbim düello ediyor, kalbim açıkça kalmak ve konuşmak istiyor. . *Tekrar* üzgün olduğumu söyleme şansına sahip olmak için. Ama o hayatına devam etmiş gibi görünüyor? Etkilenmemiş mi görünüyor? Biriyle mi tanıştı? Acısını mı aldı? *Beni aldı mı?* Ama tek söylediğim, "Çalışıyorum. Üzerine bir şeyler giy. Verici setini tamir etmesi için birini göndereceğim."

"Kalamam bebeğim. Bunu biliyorsun. Gitmem gereken yerler var," diyor ciddi bir tonla. Görev. Bu onun 'yerine getirmem gereken görevlerim var' sesi. Kelimeler ve ses tonu beni hala etkiliyor. Çünkü benim kalbim yeniden ikiye bölünürken, o sadece gitmek için can atıyor.

Hırlayarak etrafımda döndüm ve ona havladım. "Seni inatçı sık kafalı. Kalmak zorundasın! Daha yeni kan nakli oldun. Şimdi gir içeri

lanet olası yatak."

"İşte orada." Sırıttıyor ve alt dudağını yalamak için dilini dışarı çıkarıyor. "Şimdi buraya gel ve bana bir merhaba öpücüğü ver."

Başımı sallayarak ona bakıyorum, umursamazlığını öfkesinden daha incitici buluyorum. "Gitmek zorundayım. Görmem gereken hastalarım var." Aralık bıraktığım kapının önünde duruyorum. Ona dönüp baktığımda, erkekliğin en görkemli görüntüsüyle karşılaşıyorum - şimdi aleti sertleşiyor, kalçaları ve pazuları bana saldırma arzusuna dair bir fikir verecek şekilde sıkılıyor.

İçimden gelen iniltiye karşı sertçe yutkunuyorum. "Bana öyle bakmayı kes."

Turkuaz renkli gözleri içimi delip geçiyor, üzerimdeki etkisini çok iyi bildiğinden uzaklaşmam için beni cesaretlendiriyor. "Ne gibi, bebeğim?"

Zorlukla yutkunuyorum, kelimeleri zar zor çıkarabiliyorum. "Sanki çirkinmişim gibi." Çabucak ona sırtımı dönüyorum ve odadan sıvışıyorum.

Seven

Bronson

On dört yaşında

YAKINDA BENİ İÇERİ ALACAK.

Saatler oldu.

Bana tokat attı, beni öptü ve hayatımı kurtardı ve bunların hepsi adını bile bilmeden önceydi. Ne diyebilirim ki? Bir kızda böyle şeyleri severim.

Çıkmaz sokağın sonundan dolanıyorum ve evinin önünden geri dönüyorum, gidonu kırbaçlıyorum ve sonra sert bir şekilde kırıyorum, burun tekerleklerimi çalışıyorum. Komşularından birkaçı çimenlerini suluyormuş gibi yapıyor, aslında beni gözetliyorlar. Güneş çatıların arkasına yeni düşmüştü ve ben titrek lambaların altında sokakta sürünerek ilerliyordum.

Kötü haber olduğumu düşünüyor olmalılar.

Ya öyle ya da kasap olduğumu biliyorlar, kötü haber olduğumu biliyorlar.

Kırmızı tuğladan tek katlı küçük bir yapı olan evi benimkine kıyasla çok küçük. Yine de eski usul harika bir havuzu var, açık havada ve büyük. Bizimkinin aksine, içeride ve ısıtılmalı ve sadece ışınların altında olmakla aynı şey değil. Birkaç hafta önce onun su kabında neredeyse boğuluyordum, bu yüzden ona bir yakınlık hissediyorum. Umarım bir gün onunla birlikte yüzmeme izin verir.

Hâlâ pencereden bakıyor, tül perdeler sevimli yüzünü kısmen örtüyor. Siyaha yakın parlak saçlarının telleri yanaklarının yanında süzülüyor. Kehribar rengi gözleri bana dikilmiş. İsteddiği kadar benden nefret ediyormuş gibi yapsın, ben gerçeği biliyorum. Onu görebildiğimin farkında değil mi? Kız arkadaşları sırayla karşı pencereden beni izliyorlar. Onlara küçük bir gösteri yapıyorum. Tekerleğimle zıplıyor ve onlara sırtıtıyorum. Yemin ederim kıkırdamalarını buradan duyabiliyorum.

Sonunda, açılışımı gördüm. Bir pizza teslimatçısı garaj yoluna yanaşıyor ve ben de hızla ona doğru pedal çeviriyorum. O kapıya ulaşmadan bisikletimden atlayıp ayaklarımın üzerine düşüyorum. Ben ona seslenirken bisiklet çimlerin üzerinde kayıyor. "Hey, dostum. Ben hallederim."

Elinden iki pizza kutusunu da alırken adam şaşkın görünüyor. "Ödeyecek misin?"

Cüzdanımı kapıp ona bir ellilik uzatıyorum. "Bu yeter. Üstü kalsın."

Sucuk kokusu burnuma çarpıyor ve saatlerdir burada olduğuma göre bir şeyler atıştırabilirim. Ön kapı açılıyor ve Shoshanna. . *Shoshanna*. Ne lanet bir isim. Ne zaman söylesem, kendimi seslerle, fonetikle, şşşş ile oynarken buluyorum. *Shhhosh-anna*

Ona baktım. Çok kızgın görünüyor, pizzalarını ellerimde tutarken bana ters ters bakıyor.

Sırıtarak o daracık vücuda, gelişmekte olan göğüslere bakıyorum. Bizim yaşımızdaki bir kızda gördüğüm en güzel göğüslere sahip olabilir. "Pizzaları aldım, bebeğim."

Her iki kalçasını da kavırıyor ve dikkatimi zaten ne kadar dolgun ve kadınsı olduklarına çekiyor. Düz bronzlaşmış karnı, dar siyah kot pantolonunun üst paçası ve giydiği küçük beyaz bluzun arasından bana doğru parlıyor. Teninin o kısmını yalamak istiyorum. Bir gün bana izin verecek. "Bir saniye bile buraya gireceğini düşünme."

"Şimdi, şimdi, bu hiç hoş değil," diyorum, ona doğru adım atıyorum, bakışlarımı göbek deliğinden ayırıp için için yanan kehribar gözlerine dikiyorum. "Sana daha yeni yemek ısmarladım. Bu resmi bir randevu."

Alay ediyor, ben de sırtıyorum. "Bu bir randevu değil," diyor. "Ben haydutlarla çıkmam."

Yüzümü bir sırtıma kaplıyor ama sahte bir alınganlık gösterisiyle soluk soluğa kalıyorum. "Haydutlar mı?"

Belli ki yaralı egomu yemiyor, "Evet" diye onaylıyor.

Pizza kutusunu açıp bir dilim alıyorum ve heyecanla mırıldanarak bir ısırık alıyorum. "Gerçekten bana eşlik etmeyi reddedecek misin?"

Başını sallıyor. "Evet."

"Haydut olduğum için mi?" Lezzetli peynirli ve sucuklu bir lokmanın etrafında mırıldanıyorum.

"Evet."

Daha da yaklaşarak, onun ateşli küçük bedenine bir kol boyu kadar yaklaştım. "Haydutların da kucaklanmaya ihtiyacı vardır."

Shoshanna alt dudağını ısırtıyor ve sırtıtmamak için kendini zor tutuyor gibi görünüyor. "Bu hiç hoş değil."

Gülüyorum çünkü bana hiç yumuşaklık göstermemek için çok uğraşıyor. "Bunu gülüşüne söyle."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak göğüslerini biraz kabartıyor ve ben o güzel tümseklere bakmaktan kendimi alamıyorum, onları örten kumaşta bir delik açıp altındaki bronz teni hayal etmekten kendimi alamıyorum. Ben bir meme adamıyım. . Bundan eminim.

Hemen kollarını iki yanına indiriyor. Bakışlarımı tekrar onunkilerle buluşturduğumda, sahte bir bakışla kaşlarını daha da çatıyor

Tiksinti.

Göğüslerini seviyorum bebeğim, bu bir suç değil.

Sertleşiyor. "Arkadaşlarım gelecek."

Kendimi oldukça kaskatı hissettiğimden, hareket etme ihtiyacı duyuyorum. Ona doğru bir adım atıyorum, bir elimle pizza kutularını yolumdan çekerek beni görebilmek için boynunu eğmek zorunda kalacağı bir yere getiriyorum. Beyaz gömleğinin altını görebildiğim ve nefes alıp veriş hızlanırken göğüslerinin ağır ağır inip kalkışını izleyebildiğim bir yere. Sesimi alçaltarak, "Ve?" diyorum.

Boğazı düğümleniyor ve bu basit hareketin onun gerginliğini göstermesine bayılıyorum. Onu nasıl gerdiğimi seviyorum. Sanırım bu benden hoşlandığı anlamına geliyor. . en azından ne düşündüğümü önemseyecek kadar.

Benimle bakış bakışa eşleşiyor. Keskin kehribar gözleri, göz kapaklarına kadar uzanan mürekkep siyahı kirpiklerle mükemmel bir şekilde çevreleniyor - mükemmel siyah yelpazeler. Annemin kendi kirpiklerine yapıştırmak için haftada yüzlerce dolar ödediği türden.

"Yani seni içeri alırsam, bu bir randevu olmaz," diyor kararlı bir şekilde.

Diğer elimdeki pizza dilimini hatırlayarak bir ısırık daha alıyorum. "Sen öyle diyorsan, bebeğim."

"Ağzın doluyken konuşma!" Dönüyor ve onu takip ediyorum, yuvarlak kıcının hemen altındaki, kalçalarının arasındaki boşluğu görünce pizzanın etrafında inliyorum. Elmas şeklinde küçük bir boşluk. "Ve bana bebek deme," diye tersliyor.

Kanepede pijamalarıyla kıkırdayarak oturan kızlar dikkatimi yeni girdiğim salona çekiyor. Bej halının üzerinde beş şilte yayılıyor. Televizyon boş odada titriyor, kocaman dudaklı ve kızıl saçlı bir kızın - sanırım Julia'nın - saçmalıkları oynatılıyor.

"Pijama partisi, hey? Sizinkiler nerede?" Kızlara sırtarak soruyorum.

Hepsine bakıyorum, ikisini tanıyorum. Sanırım biri benim mahallemde yaşıyor. Hepsi güzel. *Shoshanna*'nın seksi arkadaşları var.

Mahallemden minyon yapılı esmer kız bana ürkek ürkek bakıyor, onu fark ettiğim anda bakışlarını yere indiriyor.

Onun yanındaki yere geçip yatağa uzanıyorum ve pizzayı ön taraftaki yere koyuyorum. Rahatlamak için bacaklarımı uzatarak, "Kızlarıma pizza getirdim," diyorum.

Hepsi kıkırdıyor ama *Shoshanna* alay ediyor ve sanırım ben onun alayını da gizli gülümsemeleri kadar seviyorum. *Tanrım*, o dudakları öpmek istiyorum. O dudakları. Nefesim kesilene kadar öpmek istiyorum.

"Doğruluk mu cesaret mi oynuyoruz," diyor güzel esmer, beyaz dişlerini göstererek bana genişçe gülümseyerek. Menekşe rengi gözleri hızla kırpışırken omzunun üzerinden bana bakıyor, kahverengi saçları yüzünün yanında bir perde oluşturuyor.

"Peki senin adın ne?" diye sordum.

"Nina."

"Ben Bron-"

"Kim olduğunu biliyorum."

"Oh? *Shoshanna* benim hakkımda mı konuşuyordu?" Bana ve arkadaşına ters ters bakarken bakışlarımı kaldırıp bebeğimi izliyorum. Bilmesem, bu kadar yakın oturmamızı biraz kıskandığını tahmin edebilirdim. Bu düşünce ona çok sert sırtımama neden oluyor. "Sıra kimde?"

Shoshanna kaşlarını mükemmel bir şekilde kaldırarak bana bakıyor.

"Sen oynamıyorsun." Biraz somurtarak soruyorum: "O zaman buradayken ne yapacağım?"

bebek?"

"Oynayabilir," diyor Nina, yüzüme doğru dönerek, dizi hafifçe benimkini sıyrıyor. "Doğruluk mu cesaret mi?"

Bu piliçten hoşlanıyorum, bu yüzden onu şımartıyorum, ona dikkatimi veriyorum.

"Cesaret."

Shoshanna'dan gelen alaycı bir ses ve "Tabii ki" sözlerini duyunca, şimdi kendimi gülümserken buluyorum.

Nina küçük bir likör şişesi alıyor ve bana gülümsüyor, gözleri bir şekilde hem nazlı hem de cesur. "Bu votkanın geri kalanını içmen için sana

meydan okuyorum."

"Votka mı?" Sırıtarak söylüyorum. Beyaz liköre bakarken, yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum, aslında votka içen biri değilim. Ben viskiyle büyüdüm. Kırmızının beş tonuna bürünmüş Shoshanna'ya bir bakış atıyorum; yanaklarındaki o renklere bayılıyorum. "Sizinkiler neredeydi?"

"Şehir dışındalar ama aklınıza bir şey gelmesin. Akila yukarıda erkek arkadaşıyla birlikte."

"Çok sık şehir dışına çıkıyorlar, değil mi?" Başımı eğerek soruyorum, gözlerini gözlerimde yakalıyorum, içlerindeki turuncu ve kehribarın tüm farklı renklerini incelemek istiyorum. Bir alev. Közler ve kıvılcımlar görüyorum ve o sadece. . . *lanet olsun*. Çok güzel. İki hafta önce ilk tanıştığımız zamanı düşünüyorum. Onun ev partisini hatırlıyorum, aptalların ve ergenlerin kaotik bir koleksiyonu ve sonra o. . . . genç ve yalnız. Ders çalışmaya çalışıyordu.

Çenem titriyor.

Ona ulaşmamı sağlamasına rağmen burada yalnız olması birden hoşuma gitmemeye başladı. Aslında bu düşünce içimde bir şeyleri yakıyor, derin bir iç kaynama. Şu anda sadece fokurduyor ama halının üzerinde ayaklarını sürüyerek yürümesine yetiyor, yani tedirginliğimi görüyor olmalı. Bakışlarım hala onunkilere kilitlenmişken yüz ifadesini inceliyorum. Sanki bakışlarımı tutmak zor ya da rahatsız ediciymiş gibi gözlerini kaçırıyor. Kaşlarımı mı çatıyorum? Daha on dört yaşında olduğumu biliyorum; bu gerçek bana her gün öğretiliyor. Sorumluluk hakkında ne bilirim ki? Ama şunu biliyorum. . . Bir erkeğin yanında olması gerektiğini biliyorum.

Bunu iliklerime kadar biliyorum.

Ailesine göz kulak olmalı. Onlara göz kulak olmalı. Bu lanet bir gerçek. Eğer bir kız kardeşim olsaydı, asla yalnız bırakılmazdı. Küçük kardeşlerimi o lanet evde bensiz bırakmayı bile zor istiyorum. Karanlık bir şey etrafımı sarıyor ve kendimi rahatsız hissediyorum, sanki zaman kaybetmenin eşiğindeymişim gibi. "Baban seni çok yalnız bırakıyor, bebeğim."

Cevabını düşünüyormuş gibi birkaç kez göz kırpmıyor.

Votka şişesine uzanıyorum ve yudum yudum içiyorum. Likör boğazımdan aşağı kayarken, ardında kavurucu bir iz bırakıyor, ama ben

Benim sıram.

Boş cam şişeyi yanıma koyuyorum. Sanki şişenin kalan üçte birini bitirmekten daha etkileyici bir şey yapmışım gibi, kızların hepsi gözlerini dikmiş bana bakıyor.

"Benim sıram," diyorum sırtarak ve odadaki en güzel kıza odaklanıyorum. Hâlâ oturmadı, ayakta duruyor ve sanki rahatsızlığına neden olan şey benmişim gibi bana bakıyor. Sanırım öyleyim. Niyetim bu değil. "Shoshanna. Doğruluk mu cesaret mi?"

Gözleri benimkilere kilitlenmiş, sarsılmaz dikkatiyle bana meydan okuyor. "Cüret et."

"Öp beni."

"Gerçek o
zaman."

"Sizinkiler çok mu sık
gider?" Hızlı hızlı nefes
alıyor.

"Oynamak istemiyorum," diyor, hâlâ bakışlarımı tutuyor ama doğanın üzerindeki etkisine karşı koyamayan, sonbahardaki bir yaprak gibi kendine olan güveninin bir kısmının kayıp gitmesine izin veriyor.

Yanımdan birinin "Seni öpeceğim," dediğini duyuyorum ama bakışlarını arkadaşına çeviren Shoshanna'dan gözlerimi alamıyorum.

Kızın gözlerini profilimde
hissedebiliyorum. Shoshanna'ninkini
de onunkinde gör.

Hızlıca ve daha fazla düşünmeden kızıl saçlıya dönüyorum ve ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum. Yanaklarını kavrayıp öpüşmemizi derinleştirdiğimde heyecanla ciyaklıyor. Dudakları acemiliğiyle benimkileri karıştırıyor ve bu çok sevimli. Tadı şeker gibi. Tam gözlerimi kapattığımda, sandıkları kadar güçlü olmayan biri tarafından sürükleniyorum. Yakamı çekiştiriyor, gömleğimi avuçluyor.

Kız arkadaşım beni uyarıcı bir hırıltıyla odadan çıkarırken gülmekten kırılıyorum. Elbette isteyerek takip ediyorum, gömleğimden tutup koridorun sonundaki odaya çekmesine izin veriyorum, gülmekten kendimi

alamıyorum.

"Biri senin oyuncağınla mı oynuyor bebeğim?" Hala çok güldüğümü söylüyorum. Yatak odasının kapısını çarparak ikimizi de içeri kapatıyor. Odası morlar ve grilerle dekore edilmiş ve beklediğim gibi, mükemmellik noktasına kadar düzenli. Açık gri bir yatak örtüsü ve üzerinde gümüş rengi, ışıltılı çiçek desenleri var. Masasının yanındaki tavandan tabana pencere, onu ilk kez yanında öptüğüm havuza bakıyor. . Oh, ve neredeyse boğuluyordum. Güzel günlerdi. Yüzünü bana döndüğünde, onun şımarık kaşlarını görünce yanlarım diken diken oluyor.

"Öp beni!" diye ısırtıyor.

Gülümsemem düşüyor.

Hızlı adımlarla, dudaklarım dudaklarında ve dilim ağzına girmeyi talep ederek onun üzerindeyim. Şimdiye kadar birçok kızı öptüm ama hiçbirini eğlenceden başka bir şey için öpmemiştim. Hiç çıkmak istediğim bir kız olmamıştı. Kendini itmek yerine narin ellerini göğsüme götürüp kalbimin kafesteki bir kuş gibi titrediği noktayı okşadığında, şefkatinin bana verdiği hisle inliyorum. Onu geriye doğru yürütüyorum.

Dizlerinin arkası yatağa çarpıyor, bacaklarını büküyor ve öpüşmemizi kısa bir an için kesiyor. Hevesli ve çaresiz bir şekilde, o daha nefes alamadan tekrar üzerine çıktım ve rahatça yan yana yatana kadar ikimizi de yatağa doğru manevra ettirdim. Öpüşmemizi yavaşlatıyorum, benimkine karşı nasıl hareket edeceklerini öğrenirken dudaklarının yumuşaklığının tadını çıkarıyorum.

O çok tatlı. Kollarımda. O veledin nereye gittiğinden emin değilim ama gergin bir şekilde göğsümü okşamıyor ve gözleri kapalı bir şekilde beni isteyerek öpmüyor. Dudakları iyi. Gerçekten iyi. Umarım bu konuda başka erkeklerle fazla pratik yapmamıştır. Sadece bu düşünce bile içimin yeniden kaynamasına neden oluyor.

Ağzının çatısını yalıyorum, içindeki her şeyin tadına bakıyorum. Ağzından uzaklaşarak daha aşağıya kayıyorum, gergin olduğunu anlamama rağmen kendime engel olamıyorum. Gergin olduğumu saklasam bile. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Boynundaki deri küçük bir hareketle yükseliyor.

Göğsüne ulaşmaya hevesli bir şekilde nabzını takip ederken tüylerim diken diken oluyor. Sağ memesini avuçlarken sikim kıpırdıyor. *Siktir.* . .

Aniden ayağa kalkıyor ve kontrolsüzce pantolonunu indirirken bizi tamamen ayırıyor.

"Benimle çık," diye emrediyorum, ona daha yakın olmak için oturuyorum.

Dudaklarına dokunuyor, sanki yüzünde hissettiklerinden dolayı kafası karışmış gibi. "Hayır."

Tam bir şokla gülüyorum. "Hayır mı?"

Sikeyim böyle işi.

Yatağından sürünerek pencereye doğru ilerledim. Camı kaydardım, sinekliği dışarı ittim ve pervazın üzerine çıktım. Bir iniş borusu fark ettim, onu tuttum ve çatıya tırmanmaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" diye sesleniyor bana.

Oluklara tutunarak kendimi çatıyı kaplayan mavi kil kiremitlerin üzerine çekiyorum. Ayaklarımın altında hafifçe kıpırdıyor, birbirine vurdukça bir tıkırtı sesi çıkarıyorlar.

Kollarımı ardına kadar açıyorum, gömleğimi vücudumda savuran ılık Avustralya esintisini selamlıyorum, lacivert gece vakti gökyüzünde parıltıyan ayı ve yıldızları selamlıyorum. Uluyarak, meraklı komşuların tüm ilgisini davet ediyorum. Aslında, onlara güveniyorum. "Shoshanna Adel, benimle dışarı çık!" diye bağıriyorum. Kendi kendime kıkırdarken, yüzünün tedirginlikten kıpkırmızı olduğunu hayal ediyorum. "Sana yalvarıyorum. Erkek arkadaşın olmak istiyorum."

"İn aşağı," diye yalvardığını duyuyorum altımdan, sesini yükselten bir parça panik.

Kenardan baktığımda onu pencereden sarkmış, utanç ve öfkeden kıpkırmızı olmuş halde buluyorum. "Benimle çıkmayı kabul edene kadar olmaz," diyorum sırtışıımı dilimle ayırarak.

Kaşları çatılıyor, gözleri yarıklara dönüşüyor ve kızgınlığını içime işliyor. "Hayır."

Daha geniş sırtıyorum. Doğrulurken, çatıların üzerinden daha da yüksek sesle bağıyorum. "Shoshanna Adel, senin erkeğin olmalıyım! Seni öpmek daha iyi-"

"Aman Tanrım! Seninle çıkacağım!" Onun çığlığını duyuyorum ve kalbim iki katına çıkıyor.

"Neydi o?" Alaycı bir tavırla tekrar ona bakarak söylüyorum, dudaklarını sıkıp benden gizlemeden önce yüzünde bir gülümseme yakalıyorum. "Seni duyamıyorum."

"Seninle çıkacağım, seni kaçık!"

"Oh. Pekala." Gülüyorum, çatının kenarına oturuyorum ve ona sırtıyorum. "Sen nasıl istersen, bebeğim."

Eight

Bronson

Günümüz

"O KAYIP," DIYE YALAN SÖYLÜYÖRÜM, SU DUŞUN ÜZERİNE DÖKÜLÜRKEN zemin. Buhar odayı kalın bulutlarla dolduruyor ve yoğunlaşma damlaları duvarlardan aşağı damlıyor. Konuşmamı bastırmak için musluğu da açıyorum. Hastane personeli yakınıdaysa diye.

Hastane personeli.

Sırtarak, evrenin onu bana geri getirdiğine hala inanamıyorum. *İşte senin kadının, Bronson Butcher.* Yıllarca onu aradıktan sonra. O burada, hayatımı tekrar kurtarıyor. Ve Tanrım, ne kadar da güzelleşmiş.

Onu hastane duvarına sabitlediğimde, çevredeki enerji bir vakum gibiydi, diğer herkesi bir girdabın içine çekiyor, sadece onu ve beni bırakıyordu. Önlüğünü bedeninden yırtıp atmama, doğru yerlerdeki o şehvetli kıvrımlarla sıkı vücudunu ortaya çıkarmama ve onu sikime dayamama dakikalar kalmıştı. Geçen on bir yılı ondan, onları benden söküp alacak ve her şeye yeniden başlayacaktım. Özür dileyerek. Ve tekrar özür dilemek. . . Yani bunca zamandır buradaydı, kokuşmuş sıcak Darwin'de saklanıyor, bizden yıllar çalışıyordu. Parktaki o güne geri dönmek için her şeyi yapardım. Omurgamda rahatsız edici bir sıcaklık hissediyorum, bu yüzden sırtıyorum ve

Şu anda onunla birlikte harekete geçmeyi düşünüyordum.

Bu arzuyu dizginleyebilmem bir mucize; bu benim için bilinen bir şey değil - kısıtlama. Yine de bu başka hiçbir şeye benzemiyordu. Kendime on yedi yaşındaki Shoshanna'nın on yedi yaşındaki Bronson'a sahip olduğunu hatırlatmak zorunda kaldım. Şimdiki *beni* kabullenmesi için biraz ısınması gerekebilirdi.

Onu ısıtmak için neler yapacağımı düşününce gülümsüyorum. Göğüslerinden başlayarak.

Tanrım, göğüslerini özlemişim.

"Bronson, oğlum," diyor Jimmy hoparlörden sakince, Shoshanna'nın göğüsleri dışarıda ve benim sikim onların arasında olduğu görüntümü paramparça ediyor.

Ne engelleyici ama.

Yüzüme su sıçratıyorum. Sakalımı okşayarak dikkatimi patronuma odaklamaya çalışıyorum. Ses tonu, yeğeninin kayıp olduğu düşünüldüğünde her şey olması gerekirken kesin ve etkilenmemiştir. Yine de Jimmy Storm'u hayatım boyunca tanıdım ve sormak için can attığı soru onun iyi huylu, çıkarıcı dilinin üzerinde duruyor. "Biraz dur," diyor bana, "ve ne hatırlayabildiğine bir bak."

"Bize ateş edildi," diye onaylıyorum, bir parça tedirginlik taklidi yaparak. Kızgınlık. Panik halindeymişim gibi davranabilirdim ama bunu bana asla yutturamazdı. "Beni göğsümden vurdular." İyilik olsun diye bir kez gülüyorum çünkü bu benim yapacağım bir şey gibi görünüyor.

Kıkırdamamı sessizlik izliyor.

Sonunda "Tetikçiyi gördün mü?" diye sorar. Bu kez kelimeleri yavaş ve anlamlı bir tempoyla ifade ediyor. Duyguları yüzeye çıkmaya başladıkça aksanı da kalınlaşıyor. "Etnik köken, *se?* Sizinle konuştu mu?" Göğsümdeki kurşun yarası umurunda değil, muhtemelen Sal'in kayıp olması da pek umurunda değil. *Soruyu sor, Jimmy. Tüm saçmalıklarının arasında dolaşan bir hayalet gibi duyabiliyorum.*

"Tek kelime bile etmedi ama herif İtalyan'dı. Bundan eminim. Sadece bir İtalyan boynuna Meryem Ana dövmesi yaptırır, sanki onu boğazının kesilip açılmasından kurtaracakmış gibi. Sal'in telefonunu aradım. Hastanede değil. Ama onu bulacağım, Jimmy. Onu bulacağım ve o Meryem Ana'yı açacağım."

Tetikçiyi tanıımıyormuş gibi yapsam da onun tanıdığını biliyorum. O dövmeyi tanıyacağını biliyorum. Kendisinden birine ait. En eski ve en güvendiği adamlarından birine.

Uzun ve sert bir iç çekişten sonra, "Senin için bir kurşun, benim için bir kurşundur, *anladın mı?*" dedi.

Evet. Mesele de bu zaten.

Aynadaki buğuyu siliyorum ve bir süre yansımama baktıktan sonra, "Sana karşı koyacak kadar büyük taşakları olan kim var Jimmy?" diyorum.

Yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Boğazını temizliyor. "Elmaslar mı?"

Ve işte orada.

Dişlerimi sıkıyorum, en azından biraz tedirginmiş gibi davranıyorum. "Bilmiyorum."

"Olmaz!" diye bağırır, sonra da kararlılığındaki bu kırılmayı gidermek için bir an sessizliğe bürünür. Jimmy Eski Ülke'de Aile tarafından yetiştirildi. Okunamaz olarak yetiştirildi. İlgisizliği yüzünden ölümcül. Herhangi bir duygunun pandomimini kolaylıkla yansıtabilir ama büyük bir egosu vardır. Bu

onun en büyük zayıflığıdır. Ona saygısızlık etmek, ondan çalmak, kontrol edemediği şeyler varmış gibi hissettirmek, yavaş yavaş onun felaketi olacaktır.

"Bu kabul edilemez bir cevap evlat. Yapman gereken tek bir iş vardı. Sal'i ve elmasları alıp sınırdan geçirmek. İkisini *de* kaybettin, *öyle mi?* Clay'i göndermeliydim." Ağabeyimin adını kullanması kesinlikle beni kızdırmak içindi ama artık umurumda değil. Gençliğimi Jimmy Storm'a verdim. Şimdiye kadarki hayatımı. On yedi yaşında Tanrı'nın ve Aile reisinin huzurunda yemin ettim. Jimmy'i seviyorum. Ona tapıyorum. Hep öyleydim. Hâlâ da öyleyim. O bir erkeğin nasıl olması gerektiğini gösteren bir sütun: güçlü, duygusuz, ölümcül.

Onu idolüm olarak görüyorum, evet. Ama yine de onu öldüreceğim. Ve başarısız olmam. Onlar için asla başarısız olmam.

"Hemen buraya dönün," diye emretti yumuşak bir sesle. "Yeğenimi aramaları için adam göndereceğim."

Telefonu kapatıyor.

İşte burada yanılıyor. Buraya asla Sal'i geri getirmek için gelmedim. Elmaslarını sınırdan geçirmek için. Ben onun ölümcül kusurunun içindeki çürük olmak için buradayım. Egosunu. On yıldan uzun bir süredir aileme yalan söylediğini, kardeşimin gençliğinin çoğuna mal olan, çocukluğunu ondan çalan bir sırrı sadece babam üzerinde baskı kurmak için sakladığını öğrendikten sonra. .

Düşmanlarını yakınında mı tutacaksın? Ay?

Jimmy'nin bunca zamandır yaptığı şey tam olarak buydu, bizi aptal yerine koymak. En büyük kızını bile ağabeyim Clay ile evlendirdi. Ailelerimizi sağlamlaştırıyor. Bizi birbirimize bağladı. Sanki bu bir gün onun hayatını kurtaracakmış gibi.

Olmayacak.

Çünkü buraya Aile için gelmedim.

Kasap işi için buradayım.

Şimdi gitmek zorundayım.

Ama onsuz olmaz.

Nine

Bronson

On beş yaşında

HIZLI BİR DUŞTAN SONRA, SHOSH ÜSTÜNÜ BAŞINI DÜZELTİRKEN BEN DE AŞAĞIYA INDIM.

Saçlarını. Burada da kendi evimde geçirdiğim kadar zaman geçiriyorum, bu yüzden onsuz dolaşmak tamamen doğal geliyor.

Koridoru dolaşırken kız kardeşi Akila'nın yemek masasında oturduğunu görüyorum. Bakışlarını kaldırıyor. Gözleri ağlamış gibi şiş ve pembe. Çenem kilitleniyor ama yine de sırtıtıyorum.

"İyi uyudun mu, abla?"

Sevgi sözcüklerime gözlerini deviriyor. "Günün birinde buraya gelip babamızı bulacaksın ve o da kendini kaybedecek."

"Güzel. İki kızını yalnız bırakmasının ne kadar kabul edilemez olduğu konusunda onunla konuşabilirim."

"Sen tam bir şovenistsin. Biz kendi başımızın çaresine bakabilecek kapasitedeyiz," diye ısırtıyor ama ses tonu sırtışımı daha da genişletmekten başka bir işe yaramıyor. Ayağa kalktığı anda hızla yanına gidip boş tabağı ve kahve fincanını elinden alıyorum. Donup kalıyor ama onları ondan almama, onunla ilgilenmeme izin veriyor. Hafifçe eğilerek fısıldıyorum, "Biliyorum öylesin. Ama bakılmayı hak ettiğine inanıyorum." O salak erkek arkadaşının benimle arası çok iyi değil. Her zaman üzgün ve bu onun suçu. Onu mutlu etmek onun sorumluluğunda.

Etrafında dönüyor ve masaya yaslanıyor, kıcı kenarda dengeleniyor. Tabakları bulaşık makinesine yerleştirirken gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Akıla çok seksi, kız kardeşi gibi kıvrımlı, omuz hizasında koyu kahverengi saçları ve her gördüğümde kalbimi yerinden oynatan güzel zeytin teni var.

Ama kimse bana Shosh'un hissettirdiği gibi hissettirmiyor.

İç çekiyor. "Shoshanna'nın seninle birlikte olmasına asla izin verilmeyeceğini biliyorsun, değil mi? Siz ikiniz daha uygun partnerlere geçene kadar bu sadece bir lise aşkı."

Kıkırdıyorum çünkü gerçekten istersem sahip olamayacağım çok az şey var ve hiçbir şeyi Shoshanna'yı istediğim kadar istememiştim. "Sanırım kız kardeşin için kimin uygun olduğuna ben karar vereceğim."

"Hayır. Yapmayacaksın. Biz senin ailen gibi değiliz. Bizden büyük beklentiler var. Babam ülkedeki en iyi kardiyotorasik cerrahlardan biri, biliyor musun? Belki de dünyanın. İkimiz de tıp okuyacağız. Ve Shosh'un seninle çıkmasına asla izin verilmeyecek. Eğer babamız öğrenirse-"

"Yapacak," diye araya giriyorum, yüzümü ona dönüyorum, dudaklarımda bir sırıtma oynuyor. Bir bardağa uzanıyorum, suyla dolduruyorum ve bir yudum alıyorum, kanlı ceset yığınlarını düşünüyorum. Onu götürmeye çalışan insanların cesetlerini. Hiç kimse

onu benden uzak tutacak. Ben öleceğim. Bu gerçekleşmeden öleceğim. "Ölmek zorunda kalacak. Kız kardeşinden çocuklarım olacak. Torunlarını tanımak isteyecek."

Alaycı bir şekilde gülüyor ama benim sırtışıım hiç bozulmuyor. "Sen delirmişsin."

"Bunu ilk kez duymuyorum."

"Bak, Bronson, senden hoşlanıyorum. Bence sinir bozucu derecede tatlısın. Ama kız kardeşim benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemli ve onu kalp acısından kurtarmaya çalışıyorum. . . Siz ikiniz. . ." İç çekerek onu sallıyor. "Mıknatıs gibi hareket ediyorsunuz. Birlikte olduğunuzda, sanki-" Gözleri etrafa dalıp kelime arıyor. "Sanki dünyada senden başka kimse yokmuş gibi. Bu tehlikeli ve doğal değil."

Alt dudağıımı ısıyorum, sırtarak ona bakıyorum. "Ben tehlikeli ve doğal olmayan biriyim."

"Dikkatli olmalısın!" diye tersliyor. "Bir gün onun başını belaya sokacaksın. Baban insanları hastaneye yatırıyor. Benimki çıkmalarına yardım ediyor."

Babamdan, işimden, Ailemden bahsedildiğinde omurgam sertleşiyor. Tuhaf bir tiz ses kulaklarımı dolduruyor, mantıklı düşünce ve değerlendirmeleri bastırıyor, geriye sadece saldırma ve ailem hakkında konuşan kişinin çırpınan ağzını kapatma ihtiyacı kalıyor.

Yumruğum aniden ağrıyor.

Aşağıya baktığımda parmaklarımın arasından kan sızdığını fark ediyorum. Nereden geldiğinden emin olamadığım kırmızı sıvıya gözlerimi kısarak bakıyorum. *Benim* kanım mı? Domates sosu mu? Avucumu açıyorum ve etime gömülmüş cam parçalarını görüyorum, sıkıca bükülmüş, hareket ediyor ve sallanıyor, kıpkırmızı kaplanmış parçalar parlıyor. Kanı yere kadar takip ediyorum ve fayansların üzerinde parıldayan daha fazla parça görüyorum.

Lanet olsun.

Başımı kaldırııp baktığımda Akıla'nın ağzı açık, yüzü asık bir şekilde bana baktığını görüyorum.

"*Kahretsin,*" diye mırıldandım ve dizlerimin üzerine çöktüm. Kırıkları çıplak parmaklarımla topladım. "Üzgünüm, tatlım. O kötü çocukta kılcal bir kırık olmalı, değil mi? Böyle olduğunda çok kolay kırılırlar." Duraksıyorum ve yere doğru başımı sallıyorum, hâlâ camları topluyorum. Bu zaman kaybettiğim ilk sefer değil.

Sessizlik içinde ortalığı temizliyorum, Akila konuşmasını bile bitirmeden odadan çıkıp gitmişti. Söyledikleri üzerinde düşünürken, babalarının hayatlarında bu kadar söz sahibi olmasına rağmen bu kadar kısa süreli bir varlık göstermesini oldukça zengin buluyorum.

Bana kendiminkini hatırlatıyor.

Parmaklarım cam parçalarının etrafında seğiriyor.

Çevresel görüşümde uzun bacaklarını ve pürüzsüz zeytin tenini görüyorum. Kalın, kıvrımlı kalçalarının yanlarından yukarı kalkan yüksek belli kot bir şort ve içine sokulmuş siyah bir atlet giyiyor.

Ayağa fırlıyorum ve sırtıyorum. Onun görüntüsü aklımdan geçenleri siliyor. . her ne düşünüyorsam onu siliyor. Çabucak ellerimdeki kanı durulayıp avucuma yerleştirilmiş küçük parçaları çıkarıyorum. Gözlerinin beni incelediğini hissediyorum. Kanın çoğunu yıkadıktan sonra elimi ona doğru uzatıyorum.

"Gidelim mi bebeğim?" Ben soruyorum.

Hâlâ az miktarda kıpkırmızı olan elime bakarak başını sallıyor ve elimi tutuyor. Avucunu benimkine sıkıca bastırarak beni evinden çıkarıyor.

Ten

Bronson

Günümüz

BANYODAN ÇIKIP HASTANE ODASINA GİRDİĞİMDE
anında sevimli bir sarışın tarafından. Cebinden sarkan isim etiketine
bakıyorum ama köstekli saati ilk harfi kapatıyor. Tatlı tatlı gülümsüyor, ben
de uzanıp saati yana iterek gizli K harfini ortaya çıkarıyorum.

Katie.

Parmaklarımın ucu gömleğine değerken boğazının yuvarlanışını
izliyorum. "Hemşire Katie?"

"Evet," diyor nefes nefese. "Seni kontrol etmeye geldim, kontrol *etmeye*
Sen. Yani, acını işaretlemek için. Acı çekip çekmediğini öğrenmek için."

"Benim yanımda gergin olma, güzelim. Ben bir oyuncak ayıyım, gerçekten. Sadece kucaklanmaya ihtiyacım var," diyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup ona kolayca sırtarak. Çok kızarıyor. Onu sinirlendirdiğimi hayal ediyorum. Boyum 1.75 ve tamamen dövmelerle kaplıyım, önünde beyaz pamuklu boxer'larla duruyorum. Sikim ağrıyor, bu yüzden hafifçe şiştiğimi biliyorum. Dükkan muhabbeti beni sertleştiriyor. İntikam beni sertleştiriyor. Shoshanna beni sertleştiriyor. Ve şu anda bu üç şey de aklımın bir köşesinde.

"Hastam nasıl?" Sarışın bir adam içeri giriyor, yeni ütülenmiş beyaz doktor önlüğü her adımda sallanıyor, stetoskopu boynunda sallanıyor.

Şaftımın eğimi durdu, artık bu sahnede bir rol oynamakla ilgilenmiyorum. Katie kızaran yanaklarını kapatmaya çalışıyor ama Doktor Temiz onu görüp hızlı ve sıkı bir gülümsemeye düzeltmeden önce bunu başaramıyor.

Rahatça ayağa kalkarak, "Kendimi harika hissediyorum, Doktor." diyorum. Dikiş ve tutkalla düzgünce bir araya getirilmiş göğsümdeki deliği gösteriyorum. "El emeğiniz mi?"

Bana sırtıyor, beyaz dişleri bir parça küçümseme ile parlıyor. Bunun nereden geldiğini merak ediyorum. Ben çok çekici bir adamım. Kim beni hastası olarak istemez ki?

"Ben Perry," diyor yaraya doğru başını sallayarak. "Evet, benim eserim. İlk geldiğinizde başınız biraz dertteydi. Ama yaşadıklarını yeni atlatmış birine göre dinç görünüyorsun."

"Pırıl pırıl," diye tekrarlıyorum ve omzunun üzerinden Katie'ye göz kırptıyorum. "O benim."

"Ağrın var mı?"

"Bir viskinin iyileştiremeyeceği şey yoktur. . ." Daha geniş sırtıyorum. "Ya da bir kucaklaşmanın."

Benim sevimli yorumumu görmezden geliyor ama Katie dudağını ısırtıyor, zor nefes alıyor. "Birkaç hafta alkolden uzak durmanı öneririm ve-" Bana bakıyor, bakışlarını dövmelerimin üzerinde hızla gezdiriyor ve hakkımda muhtemelen adil olan varsayımlarda bulunuyor. "Herhangi bir yorucu aktivite de."

"Lanet olsun." Alaycı bir iç geçirdim. "Şehir kulübünde beni özleyecekler."

Bana sıkı bir gülümseme verdi. "Eminim öyle olacak, Bay Butcher." Kollarını göğsünde kavuşturarak benim duruşuma uyuyor ama boyuma ya da yapıma uymuyor, bu yüzden odadaki büyük adam olma çabası yetersiz kalıyor. Tıpkı onun gibi. Keşke varlığı daha büyük olsaydı. Bu da yetersiz kalıyor.

Ben ona gülmemeye çalışırken o bana ciddi bir bakış fırlatıyor, profesyonel bir tavır sergilemeye çalışmasına rağmen ondan sızan düşmanca tavırla eğleniyorum. "Ayrıca bugün koridorda doktorlarımdan biriyle ufak bir tartışma yaşadığınızı duydum."

Gülümsemem seğiriyor. "Doktorlarınız mı?" Kollarımı yavaşça yanlarıma indiriyorum. "Onların sahibi sen misin, Perry?"

Kahverengi gözlerini bana diyor. "Bu benim."

I. Dur. Hem de çok. Duruyorum. "Bu doğru mu?"

Gözlerim şimdi onunkileri yakıp kavururken dişlerimi birbirine kenetliyorum. Sırtışım daha da genişliyor, ama bu hiç de hoş bir his değil. Yine o uzak, tiz kahkahayı duyuyorum. Aklımı kaybetmek üzereyken her zaman duyduğum kahkahayı. Avuç içlerimi parmaklarımla okşayarak, onu arkamdaki pencereden aşağı attığımı hayal etmemeye çalışıyorum. Bedeninin üç kattan düşüp bir tokatla yere çarptığını hayal etmemeye çalışıyorum. Bu yükseklikte kesinlikle bir tokat sesi çıkarırdı. Tüm kemikleri kırılır, iç organları patlar, dışarı sızar, kaldırımı kanlı bir lekeyle işaretlerdi.

"Bana onun sahibinin kim olduğunu tekrar söyle," diye yumuşak bir şekilde talepte bulunuyorum ama tam bunu yaptığım sırada Shoshanna içeri giriyor. Üçümüz de donup kaldık. Perry arkasını bile dönmüyor ama onu hissedebiliyor. Belki de Shoshanna'nın hâlâ kullandığı çilekli şampuanın kokusuna alışmış, onu bir taziye gibi ayırt ediyor ve muhtemelen onu becerdikten sonra çarşaflarında kaldığı için iyi tanıyor. Biliyorum.

Doktor Temiz'e bakarken, onun da benim bakışlarıma karşılık vermek için boynunu büktüğünü görünce şaşıyorum. Ona doğru ne zaman bir adım attığımdan emin değilim; bana olan yakınlığı midemde bir huzursuzluk ateşi yakıyor.

Ve bu. . .

Elimde bir şey hissediyorum.

Bu da ne?

Hissini analiz etmek için nesneyi daha sıkı sıkıyorum; avucuma soğuk ve sert geliyor. Kahvaltı tepsimdeki çatalı elime aldığımı fark edince, başparmağımı kullanarak onu gözden uzak tutuyorum.

Bununla ne yapmayı planlıyordun, Bronson?

Perry gözlerini bana dikerek, "Siz ikiniz birbirinizi tanıyorsunuz," diyor.

Ona dokunan tüm parçalarımı çıkardığım görüntüler gözlerimin önünden geçiyor.

"Selam bebeğim" derken onu bakışlarımdan ayırmıyorum. Arkadaşınla yeni tanıştım. İyi birine benziyor. Bana sorarsan biraz rüya gibi. Belki tekrar içmeme izin verildiğinde şehir kulübünde bir bira içeriz."

"Okula birlikte gittik," diyor Shosh, sesi yükseliyor. Tam olarak yalan söylemedi, değil mi? Yine de, onu onun önünde becerme ihtiyacıyla doluyum, böylece gerçekte kime ait olduğu konusunda hiçbir hata olmayacak.

Hızla hareket ederek kısa sürede aramıza giriyor ve beni birkaç adım geriye itiyor. Ona izin verdim. Göğsümdeki kesiği kontrol ediyormuş gibi yapıyor ama bu hiç de yumuşak bir hareket değil.

Özensiz.

Ne yaptığını biliyor, bebeğim.

Beni ondan uzaklaştırmak için mi ellerini göğsüme bastırdın. ..yoksa onu benden uzaklaştırmak için mi?

Bir elin elime dokunduğunu hissediyorum ama yere bakmıyorum, çatalı benden alıp önlüğünün cebine koyduğunun farkındayım. Nereden biliyordu? . Tabii ki biliyordu.

Bakışlarımı ondan ayıramadan onu tekrar ölçüp biçiyorum, bu sefer kızımın talibi olarak. Her gece onu kollarında tutan adam olarak.

Belki 1.80 boylarında. Temiz bir dış görünüşü, yumuşak yüz hatları ve pürüzsüz, tüysüz bir çene çizgisi olan zayıf görünümlü bir adam. Ondan daha yaşlı. En az on yaş büyük. Her zaman baba sorunları vardı. . . Onu neyle becerdiğini merak ediyorum. Parmaklarına bakarken, artık onun içinde olduklarını, doğru şekilde okşandığında zonklayan sıkı kas sarmalına dokunduklarını biliyorum.

Dişlerimi birbirine kenetleyerek içimdeki tehlikeli duyguları bastırıyorum.
Doktor Lanet Temiz ve Sağlıklı. Nasıl sıkılmıyor?

Gözlerini bana dikeyor, kafasındaki takunyalar hareket ediyor, ona belki de benimle ilgili bir slayt gösterisi gösteriyor. . . onunla birlikte. Umarım onun içinde olduğumu bilmek biraz acıtıyordur.

Ona bakarken, küçük parmakları göğsümde, eskiden hevesle sikimi okşayan parmaklarıyla aynı, yüzük parmağının etrafında bronz bir çizgi fark ediyorum. Kalbim içimi burkan bir şekilde durdu. Dişlerim kilitlendi. Gördüğüm manzara karşısında tıslıyorum.

*Onu bana geri vermedin.
Onunla benimle alay ediyorsun.*

Bir santim bile kımıldamamak için kendime söz veriyorum. Eğer yaparsam, ne olacağından emin değilim. Katliam, diye düşünüyorum ve gülümsüyorum.

Güzel dudakları açık, havayı hızla içine çekiyor. "İyi görünüyor," diye mırıldanıyor nefes nefese.

Kulağına doğru alçak sesle homurdandım. "Hep böyle düşünürdün."

Gözlerini kapatıyor ve birkaç saniye birbirine bastırıyor. Topuklarından birinin yükselişini izliyorum ve küçük ayak parmaklarının kendi sınırları içinde kıvrıldığını hayal edebiliyorum. Gergin. Ya da tahrik olmuş. Ya da her ikisi de.

Sana nasıl hissettirebileceğimi hatırlatmama gerek var mı bebeğim?

Sonra benden uzaklaştı.

Dr. Clean'in yanında durur. "Biraz konuşabilir miyiz?"

Gidiyorlar.

Ve hala hareket edecek kadar kendime güvenmiyorum.

Eleven

Bronson

On beş yaşında

GÜNEŞ, GÖZLERİMİN ÜZERİNDEKİ INCE DERİ TABAKASININ ARASINDAN PARLIYOR. yarı bilinçli bir halde savaşmaya kararlıyım. Neyse ki, sevgilimin çilekli şampuanının kokusu ve yanağımı okşayan ipeksi siyah saçlarının hissi de beraberinde geliyor.

Onu sıkıca kavradığımda, nefes alış verişi değiştikçe gövdesinin hareket ettiğini hissediyorum, bu da uykusunun bölündüğünü gösteriyor. Başımın arkasındaki yastığı alıp onunkinin diğer tarafına yerleştiriyorum ve penceresindeki ince perdeleri delip geçen güneşten onu koruyorum.

Etrafımda kıpırdanıyor, mükemmel dolgun kıcı ereksiyonuma sürtünüyor ve beni bir iniltiyi ısırmaya zorluyor. Birçok sabahı onunla geçiriyorum.

İçimdeki bu ihtiyaç zonklaması. Bu gerilim. Serbest bırakılma ihtiyacı. Sabah zaferi sadece kızın üzerine atlayıp etrafında dönerse eğlencelidir, ama o böyle bir gezintiye hazır değil.

Benim için sorun değil.

Yavaşça, parmaklarımı kollarında gezdiriyorum, üzerinde küçük yumrular uyandırıyorum. İnliyor ve ben o iniltinin dudaklarıma değmesini arzuluyorum. Yavaşça, tatlı, uykulu haliyle yuvarlanması için onu cesaretlendiriyorum. Mükemmel küçük burnu benimkine geliyor ve üst kısmı hafifçe kıvrılmış, köşelerini süsleyen birkaç açık kahverengi güzellik lekesi olan dudakları benimkinin üzerinden kayıyor.

Elimi yüzüne götürüyorum. Yavaşça, parmak uçlarımla her özelliğini ezberliyorum. Kapalı gözlerinin etrafında dönüyorum, uzun, kalın siyah kirpikleri beni gıdıklıyor. Kaşlarının arasını okşayarak, ucunda incelikle sivriltilmiş o inanılmaz burnunun uzunluğuna doğru ilerliyorum. Parmak eklemlerimi yanağına yerleştirerek yumuşak tenini okşuyorum.

Bu yüze dokunmayı
seviyorum. Ona bakmayı.

O benim.

Beş ay önce onu gördüğüm an benim olmuştu.

Öleceğim güne kadar da benim olacak.

Ama ben daha uzun süre onun
olacağım. Lanet olsun, ben
romantik bir aptalım.

"*Bronson*," diye mırıldanıyor, dili ağzından dışarı sarkıyor ve onu kaplayan kurak deriyi yalıyor. Bakışlarım göğüslerine düşüyor. Bir avuçtan fazla ve beyaz bir atletin içinde, görünür, dolgun ve kadınsı. Sikim kendi aklı varmış gibi bana çarpıp rahatlamak için gümbürderken, elim göğsüne doğru iniyor. Sol göğsünü sıkıyorum, üstündeki kahverenginin güzel bir açık tonu olduğunu bildiğim küçük tomurcuğu fiskeliyorum.

Hafifçe yüzünü buruşturuyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. *Onu incittim mi?* Memesini bırakıp yüzünü inceliyorum ve kaşlarının çatıldığını görüyorum. Gözleri gibi

Yarasası açık, kehribar rengi gözleri kısık kirpiklerinin arasından bana bakıyor. Kolları aniden karnına gidiyor ve onu koruyucu bir şekilde kavıyor.

Ne oluyor lan?

Yüzündeki gerginlikten homurdanıyorum. "Sorun ne bebeğim?" Yüzünü gizliyor ve kendi içine kıvrılıyor. Onun acısını iliklerimde, kemiklerimde hissettiğimde huzursuzluk omurgama hücum ediyor. "Bebeğim?"

Rahatsızlığını dile getirerek, "Senin hırlamayla ne alıp veremediğin var? Yanında her zaman görünmez bir aslan falan mı var?"

"Saptırma bebeğim." Çenesini kavrayıp gözlerini üzerime çevirene kadar yukarı kaldırıyorum. "Karnına neler oluyor böyle?"

"Yapma." Karnını serbest bırakıp avuçlarıyla yüzünü hızla kapatıyor ve avuçlarına doğru inliyor. "Hiçbir şey söyleme. Bir şey gördüğünü unut. Söylemek istemiyorum."

Omurgam sertleşti. "Ne oldu lan?"

Ellerini indiriyor ve bana öfkeyle bakıyor. "Çıldırılmış gibi davranma. Kimse bana zarar vermedi Bron. Sadece. . *kramplarım var.*"

Kaşlarımı çatıyorum.

"*Mesela. . .*" "Regl dönemimden, salak!"

Hızlı nefes veriyorum. "Siktir." Başımı rahatlamış bir şekilde sallayarak ona sırtıyorum. "Bebeğim, bu konuda utanma." Yine inliyor ve ben bundan nefret ediyorum. "Gömleğini çıkar."

Burnunu kıvrıyor, köprüsünde sevimli küçük kırışıklıklar oluşuyor. "Hayır. İstemiyorum." Yanakları pembeleşiyor ve bana şu anda ne kadar savunmasız olduğunu gösteriyor. Ne kadar kırılgan. Bu onda görebileceğim en güzel şey. Güven. . . ama bende görebileceği en kötü şey. Onun güvenini kaldıramayacağım, ona göz kulak olamayacağım anlamına gelir.

"Seni daha iyi hissettireceğime söz veriyorum," diye onu temin ediyorum.

İç çekiyor. Uzun, zarif parmakları atletinin eteklerini yumuşak, düz bir karnın hemen üzerinde buluyor. Yavaşça karnını okşarken zevkten inlememeye çalışıyorum.

başının üzerinden yukarı doğru kaydırıyor. Göğüsleri serbestçe zıplıyor, büyüklükleri beni ateşlemeye yetiyor.

"Aman Tanrım." Ona sırtıyorum ve yanaklarını kaplayan koyu kırmızı tonu görüyorum. Kaşlarımı oynattığımda lekeli bir kıkırdama çıkarıyor. Acısını dindirmek için çaresizce karnına doğru eğiliyor ve dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. Karnının alt kısmını nazikçe okşuyor ve öpücükler konduruyorum. İlk başta kıvranıyor ama sonra daha derin nefes almaya başlıyor, görünüşe göre rahatlamasına izin veriyor.

Mırıldanıyor ve sesin kalbimde olduğu kadar sikimde de nasıl yankılandığını görmezden gelmeye çalışıyorum. "Bu iyi hissettiriyor. Biraz daha iyi hissettiriyor. Bu nasıl olabilir?"

Yumuşak bronz tenini şefkatle okşarken, "Xander gençken çok kötü migren ağrıları çekerdi. Ben de bazen kafasına masaj yapardım. Bu hissin içerideki ağrının yerini aldığını söylerdi. Sanki ağrının üzerine zevkli bir his eklemek bir şekilde onu hafifletiyormuş gibi. İşe yarıyor mu? İstersen bunu bütün gün yapabilirim."

İç çekerek küçük bir kıkırdama bırakıyor onu. "İşe yarıyor. . ama çok utanıyorum."

"Olma. Bu benim işim. Seni iyi hissettirmek benim işim," diyorum kararlılıkla, karnından yukarı bakıp göğüslerinin yükselip alçalmasını izleyerek.

"Sen bir kaçıksın, bunu biliyorsun, değil mi?" Parmakları saçlarımdan arasına giriyor, koyu renkli telleri besliyor ve tepemin etrafında karıştırıyor.

Başının yastığa düşmesini, gözlerinin kapanmasını, nefes alışını izlerken, onun sahip olduğu her şeye hayranlık duyuyorum. "Seni seviyorum," diyorum düşünmeye bile gerek duymadan çünkü bu doğru, o yüzden siktir et.

Dudaklarının bir köşesinde küçük bir gülümseme beliriyor ve başını kaldırıp tekrar bana bakıyor. "*Memelerimi* seviyorsun."

Ben gülüyorum, o da gülüyor. "Evet. *Muhteşemler*." Uzanıp birinin dış kabarıklıklarını okşuyorum, sarkan kısımları

bulunduğu pozisyon nedeniyle çerçevesi.

"Şişmanım," diye mırıldanıyor usulca ve bu iki kelime alnıma alevli bir sopa gibi çarpıyor, gözlerimin arkasındaki ateş patlatıyor ama ben yine de ona sırtıyorum.

"Bu-" Kalçalarındaki eti nazik ama sahiplenici bir şekilde tutuyorum. "Ve bu." Kalçasının kalın derisini kavriyorum. "Bunlar en iyi kısımları. Hepsini yüzümün etrafında istiyorum." Kıkırdıyor, bronzlaşmış yanakları gülümsemesinin üzerinde kıvrılıyor ve kalbim eriyor. Onu böyle seviyorum. Gevşek. Rahat. Onunla ilgilenmeme izin veriyor. Oturuyor ve göğüsleri hafifçe aşağı inerek en mükemmel küçük tümsekleri oluşturuyor. Dudaklarımı yalıyor ve o bir kahkaha atıyor, sanki ben iflah olmazmışım gibi başını sallıyor.

"Hiçbir fikrin yok-" Kelimeleri bastırılmış bir hırıltıyla sıkıca sararak, neyi arzuladığımı ama sahip olamayacağımı bilerek söylüyorum. Tekrar göğsünü avuçluyorum, başparmağımla sıkı, sivri tomurcuğunu hafifçe oynatıyorum. "Bu bedene yapmak istediğim şey."

Gülümüyor, dudaklarında sevimli bir arsız kıvrım var. "Eminim öğrenirdim." Gülüyorum. "Olacağından eminim."

Öne doğru eğilip göğüs uçlarını yalıyor ve o da sırtını dikleştirerek onları bana doğru kaldırıyor. Sadece saçlarımı avuçlayıp ağzımı ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Ben direndikçe parmaklarının arasına dolanan saç telleri kafa derimi ısıyor. Acının tadını çıkararak göğsümün derinliklerinden inliyorum. İsteksizce, başımı kontrol etmesine izin veriyorum, beni meme ucundan ayırıyor.

"Okulumuz var." Dudaklarımızı hızlı ama ezici bir öpücükle birbirine yapıştırıyor. Bana sahip olduğunu haykıran bir öpücük. Sahip. Bana sahip. Ona sırtıyorum ve kafası ereksiyonumla göz hizasında olacak şekilde yatağın üzerinde ayaklarımın üzerine zıplıyorum. Sikime baktığında kanım kaynıyor. Kalçalarımı oynatıyorum, sikimi ona doğru sallıyorum, ağırlığı neredeyse acı veriyor ama iyi anlamda.

Kıkırdıyorum. "Sana el sallıyor. Merhaba de."

Ve lanet olsun, elini kaldırdı ve sikimin etrafına sardı. Neredeyse bütün yükümü ona boşaltıyordum. Sikimi sanki bir kadınmış gibi sallıyordu.

ve yine kıkırdıyor, sesi daha önce duyduğum hiçbir şeye benzemiyor.
Aletim onun avuçlarındayken bir şekilde daha tatlı ve daha melodik.

*Böyle bir şey
var mı?*

Artık öyle.

"Duş almam ve ağı kesici almam lazım," diyor kasıklarına doğru ve sonra yataktan atlıyor, kışını sallayarak uzaklaşıyor.

"Ben de gelebilir
miyim?" "Hayır!"

"*Siktir*," diye mırıldandım, sikime bakarken. "Denedim, dostum."

Twelve

Bronson

On beş yaşında

BIZI OKULA GÖTÜRÜRKEN SHOSHANNA GIDONUMDA OTURUYOR. HATTA Gece onda kalmadığımda, onu hep ben alırım. Hiçbir şekilde okula yalnız gitmeyecek. Böyle bir şey olmayacak. Benim gözetimimde olmaz.

Connolly'nin temiz, gelişen sokaklarında pedal çeviriyorum. Shoshanna tutamakları kavırıyor, ben kaldırımlardan geçerken vücudu zıplıyor.

Ne *güzel* bir gün. Leş gibi sıcak, ama kalçalarındaki ter görüntüsüne bayılıyorum, boncuklar pürüzsüz zeytin teninden aşağı kayıyor. Onları yalamak istiyorum.

Bu havada herkes soyunmalı.

Bisiklet park yerine geldiğimizde atladı. Ana binaya girerken ona katılmadan önce lastiği metal sütuna geçiriyorum. Etrafımız çocuklarla dolu, sesleri koridorlarda yankılanıyor. Heyecanlı gevezelikler. Dolaplar kapanıyor. Karıştırılan ayaklar. Kolumu omzuna attığımda, kolumun altına rahatça sığarak bana doğru hareket etmesinin keyfini çıkarıyorum.

Dolabının önünde duruyoruz. Onunkinin yanındaki metal kapıya yaslanarak, dağınık alanı düzenleyişini izliyorum. Bir zamanlar tertemiz ve takıntılı bir alan olan dolap, şimdi kâğıtlar ve gelişigüzel yerleştirilmiş kitaplarla tika basa dolu. Bunu ben yapıyorum. Biraz kaosun kimseye zararı olmaz.

Onun konsantrasyonuna kıkırdıyorum. Gözlerimi ondan ayıramadan, hayranlıkla onu izliyorum. O çarpıcı kafanın içinde güzel bir beyin ve mükemmel bir vücut ve hepsi benim.

Aferin, Bronson. Seni lanet olası efsane.

Dolabını kapatıyor ve bir omzunu benim pozisyonumu taklit ederek yaslıyor, bebeklerimizin tıpkı onun gibi muhteşem ve akıllı olduğuna dair fantezilerime son veriyor.

"Kitaplarını alacak mısın, Kasap? Yoksa bütün gün bana mı bakacaksın?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum ama omzumun üzerinden bakarken aniden irkilen yüz ifadesiyle kelimelerim yarıda kesiliyor. Rahatsızlığına kaşlarımı çatıyorum, görüş alanını takip etmek için dönüyorum ve-

O lanet çılgılık yine kulaklarıma çarptı.

İçimden uğultulu bir akım geçiyor, kafamın içindeki kahkaha da onu takip ediyor.

Birinin alnında yarık, diğerinin şişen çenesinde mor-mavi lekeler olan küçük kardeşlerimin koridorlarda yürüyüşünü izlerken kanım kaynamıyor. . *alev alev yanıyor*. Etrafımdaki çocuklar birbirlerini itip kakıyor ve her şeyi çözdüklerine inanarak başlarını sallarken, parmaklarım zihnimde oynayan görüntülere seğiriyor. Kendi yemeklerini yedikleri görüntüler.

ağız açık, yargılayan gözbebekleri. Güzel kardeşlerimin sokaklarda kavga ettiğini sanıyorlar ama ben gerçekte ne olduğunu biliyorum.

Gerçek suçlunun kim olduğunu bilin.

Ben.

Onları korumak için o evde olmadığım

için. Kahkahalar duyuyorum

Siyahı gör.

Thirteen

Shoshanna

On beş yaşında

ONUN ŞOK EDİCİ GÖRÜNTÜSÜ KARŞISINDA NEFESİM TITRIYOR. Kardeşler. Bronson'da bir değişim hissederek ona odaklanıyorum. Ruh halini yansıtan mücevher gözleri artık simsiyah deliklerin etrafında iki ince turkuaz halka gibi parlıyor ve onu tehditkâr bir görünüme büründürüyor. Ondan yayılan öfke yüksek değil; sessiz ve ürkütücü. Onu daha önce hiç kızgın görmemiştim. Sanki tamamen yabancı biri derisini yavaşça çekmiş gibi. Genelde sırttan yüzü düştü ve hiçbir ifade bırakmadı.

Uzun, telaşsız ve bir o kadar da anlamlı adımlarla onlara doğru ilerliyor. Onun ruh halini kalbimin karıncıklarında dolaşan soğuk bir cephe gibi hissedebiliyorum.

Koridorun ortasında kardeşleriyle buluşmak üzere hareket eden Bronson'ı takip ediyorum. Üç Kasap Çocuk tam olarak anlayamadığım garip bir sessiz etkileşimi paylaşıırken çocuklar bakışlarını başka yöne çevirip dolaplarına odaklanıyor. Bronson elini kaldırıp Xander'ın alnındaki yaraya dokunduğunda, Max sanki son derece kişisel bir şeyi izleyen bir röntgenciymişim gibi bana kaşlarını çatıyor.

Geri çekil, Max.

Bakışlarına karşılık veriyorum, çenesindeki morluk ve şişliğe ve ön kolundaki kanamaya dikkat ediyorum, beyzbol sopasıyla iyice dövülmüş gibi görünüyor. Artık ondan korkmuyorum. Onu rahatsız eden sadece ben değilim, okuldaki herkes onu o kadar sıkıyor ki hepimiz görünmez olsak daha iyi.

Elimi Bronson'ın sırtına koyarak onun için burada olduğumu bilmesini sağlıyorum. Kiminle yüzleşmeleri gerekiyorsa, onunla yüzleşeceğim. Kasları avucumun içinde yuvarlanıyor, kalın ve güçlü, dokunuşuma karşılık veriyor.

Xander ciddiyetle yere bakarak, "Kafama bir bardak fırlattı," diyor.

"Ya babam?" İçlerinden birinin söylediğini duyuyorum. İki kez bakınca Bronson olduğunu anlıyorum ama sesi o kadar kopuk ki, yemin edebilirim. . bu sesi daha önce hiç duymadığıma yemin edebilirim. O kadar sert yutkunuyorum ki, kulaklarımda duyabiliyorum. Gözlerimi aralarında gezdirirken, paylaşılan bilgi içime beton gibi çöküyor, midemin dibine batıyor ve beni bir su birikintisi gibi yere sürüklemekle tehdit ediyor.

Lanet olası kaltak!

Beynim ona saldırmak, Gucci kalem elbisesini yırtmak, statü zırhını çıkarmak için çılgılık atıyor. Bu ne kadar zamandır devam ediyor? Sarhoş mu?

Xander başını yavaşça sallayarak iç geçirir. "Sydney'de. Dün ayrıldı. Aylarca döneceğinden şüpheliyim; giysilerinin yarısını almış."

"Ya Carter?"

"İzinli olduğu gece," diyor Max sertçe. Carter'ın Xander'ın koruması olduğunu biliyorum. Artık çocuklar hakkında bilmemem gereken çok şey biliyorum. İzlenmeleri - korunmaları - gerektiğini çünkü babalarının hepsini hedef haline getiren bir tür saçmalığa karıştığını. Herkes her zaman aileleri hakkında fısıldaşır; Bölge'nin keyifsiz bel altı dünyası hakkında dedikodular paylaşılır. Kasap Çocuklar'ın mafya ile bağlantıları olduğu.

En azından söylentiler bu yönde.

Ve tüm işaretler bu söylentinin gerçek olduğunu gösteriyor.

Bronson kardeşinin omzunu kavırıyor. "Maxipad senin için mi aldı, dostum?" "O aldı. Şişenin önüne bastı. Sanırım ön kolunu kırdı. I sadece-" Xander'ın yüzü buruşuyor ve sanki on bir yaşındaki bir çocuğun kendini tutması gerekiyormuş gibi yine yere bakıyor.

Dudaklarım bir soru sormak için açılıyor ama bunun bir önemi olmadığını fark ettiğimde aynı hızla kapanıyor. Onu bu kadar kızdırmak için ne yaptığının bir önemi yok. Bu sorunun aklımda oluşmasından bile nefret ediyorum.

Gafil avlanan Bronson bana doğru dönüyor ve bir süre düşünceli bir şekilde beni süzüyor. Sonra sırtıyor, tenini saran o ürpertici şey bir anda yok oluyor. Her kızın bacaklarını erişteye çeviren o havalı gülümseme gamzesiyle birlikte yanaklarında geziniyor ve tekrar kendine geliyor. "Siktir et okulu. Hadi gidip bir şeyler yiyelim."

Ama aklım o kadar kolay yatışmayacak. Annesiyle ilgili çok fazla soru var. Onlarda sık sık fark ettiğim morluklar. Onları daha önce sormadığım için suçluluk duyuyorum. Başka çocuklarla kavga ettiklerini düşünmüştüm. Kalbim duygularla, kafa karışıklığıyla kekeliyor-

"Zihnin bu düşünceyle harcanamayacak kadar etkileyici," diye fısıldıyor bana.

Sonra ağzımı kendi ağzıyla kapıyor.

Yavaş ve anlamlı bir öpücük, aklımdaki soruları ve endişeleri kovan ve onların yerine bu andan başka bir şey koymayan bir öpücük. Bu öpücük

Dudaklarının benimkiler üzerindeki nazik, baskın hareketi içimi karıncalanmalarla dolduruyor. Ortak nefeslerimiz birbirine karışıp dans ederken dili benimkini yalıyor.

Öpüşmemizi kesiyor ve ben içten içe somurtuyorum. Daha fazla düşünmeden parmaklarımızı birbirine geçiriyor ve etrafımdaki hava daha da tatlılaşıyor, parmaklarının hissi bir coşku iğnesi gibi.

Ve onun benim *ilk* aşkım olduğunu biliyorum.

Ama Bronson'a bakıyorum, beni koridorlardan geçirip dışarıdaki bisiklet raflarına doğru götürürken, vücudu güçlü ve uzun, yüzü güzel bir şekilde yontulmuş, onu sevmemeyi hayal bile edemiyorum. Onunla gülmemeyi. Oynamamayı.

Bronson'la tanışmadan önce okulu asla asmazdım. Onun gibi bir çocukla vaktimi boşa harcamazdım. Zamanımı hiç boşa harcamazdım. Ama şimdi, onu neredeyse her yerde takip edebilirim.

Ben gidonuna oturuyorum, o da yola çıkıyor. Kardeşleri de bisikletleriyle yanımızda. Kavşaktan sağa, evlerimizin tersi yöne dönerek şehir merkezine doğru ilerliyoruz.

Sık sık gittiğimiz, ailesinin sahibi olduğu küçük restorana yaklaştığımızda aniden frene basıyor. Bir kolu kemer gibi ortama dolanıyor, yol boyunca gıcırdayarak ve kayarak ilerlerken beni sadece sabit tutuyor.

"Mükemmel amına koyayım," diye şarkı söylüyor arkamdan, sesini bir parça muziplik kaplıyor. O koltuktan atlarken ben de parmaklıklardan düşüyorum. Hızla bisikletini alıyor ve park halindeki kırmızı bir spor arabanın arka camından içeri fırlatıyor. Neredeyse ayağımı kaybediyordum, gözlerim tam bir şok içinde manzarayı tarıyordu.

Xander bisikletini yanımda durdurarak, "Bronson, hayır," diyor. Max diğer tarafımda beliriyor, bisikletinden atlayıp ağabeyini durdurmak için hiçbir girişimde bulunmuyor, önündeki manzaradan tamamen memnun görünüyor.

Bronson'ın bisikletinin yarısı dışarıda kaldı. Alarm caddeden aşağıya doğru çalıyor, dönen ses o kadar yakın ve yüksek ki, onları korumak için kulaklarımı kapatıyorum

içerideki hassas davula saldıran somut dalgalar gibi hissettiren şeylerden.

"Ne oluyor, Bronson?" Etrafımdaki yayalara bakarak bağıyorum.

Bazıları telefonlarını çıkarıyor, muhtemelen polisi arıyorlar. Bronson'a doğru koşuyorum, kimse müdahale etmeden, onu tutuklamadan ya da zapt etmeden önce suçtan uzaklaşmak için çaresizce çabalıyorum, ama ben bunu yaparken, bisikleti pencereden çekip alıyor ve parçalanmış bir cam tabakasını çerçeveden ayırıyor. Yoluna çıkmak istemediğim için donup kaldım. İnanılmaz derecede güçlü, camı ve bisikleti tüy kadar hafif gösteriyor. Cam panel hala neredeyse tek parça halinde yola çarpıyor. Tüm cadde garip bir sessizliğe bürünmüş, araba alarmı sürekli yankılanıyor.

Gülüyor. "Bu lanet olası iyi bir renklendirme işi." Kaputun üzerine atlayarak motosikleti başının üzerine kaldırıyor ve ön camdan içeri sokuyor. Karşıımızdaki güzellik salonunda ellerini cama dayamış bizi izleyen insanları görmezden gelmeye çalışıyorum.

Bronson'a bakakalıyorum, şoktan ne hareket edebiliyorum ne de bir şey söyleyebiliyorum.

Yaptığı işe muzaffer bir edayla başını sallıyor.

Görüş açısını yükselterek izleyenlere tatlı tatlı sırıtıyor. "Böldüğüm için özür dilerim millet."

Kaputtan atladığında metal gıcırıyor ve bir adım geri çekiliyorum, bir sonraki adımda ne yapacağından emin değilim. Ama o sadece rahatça bana doğru yürüyor ve ellerimizi tekrar birleştiriyor. Avuçları sıcak, nefesi biraz daha hızlı, daha düzensiz.

"Üzgünüm bebeğim, yürümek zorundayız. Ya da Max'le gidebilirsin? Ya da ben seni taşıyabilirim?"

Soğukkanlı ve sakin ifadesini, güneş ışığında yeşil beneklerle parıldayan parlak gözlerini değerlendirirken duraksıyorum. Sonunda birkaç kelime bulabildim. "Ah. . Ne. Ne. Gerçek. Sikeyim mi?"

Açık ağzımı ve yanıp sönen kehribar rengi gözlerimi incelerken, koyu kahverengi kaşları şaşkınlıkla çatılıyor. "Ah," dedi gergin alnı farkına vararak gevşedi, "araba mı? Annemin arabası."

Fourteen

Shoshanna

Günümüz

"TANRIM, SHOSHANNA! ESKIDEN ÇIKTIĞIN ADAM BU MUYDU? HAYIR. Babanın sana bu kadar sert davranmasına şaşıyorum. Tanrım, umarım çocuklarımız senin bu asi yönünü öğrenmezler." Perry oflayıp pufluyor, üst çekmecesini karıştırıp kravat iğnesini arıyor.

Çocuklarımız.

Gözlerimi kırpıştırarak Bronson'ı düşünüyorum. Yıllar önce birbirimize ne söz verdiğimizi. Bir gün büyük bir aileye sahip olacağımızdan ne kadar sık bahsettiğimizi. Ebeveynlerimizden daha iyi olacaktık, mevcut ve nazik. Evimizi aptallıklarla, şakalarla ve tüm çılgınlıklarımızla dolduracaktık.

Kalbim sıkışıyor.

Midem boş hissediyorum.

Düşüncelerimden sıyrılıp Perry'ye odaklanıyorum. Normal bir hayatı ne kadar istediğimi düşünüyorum. Çocuklar normaldir. Ama. . . yumurta üretimim kırk yaşında bir kadının hızında çalışıyor. Jinekolog bize hala bir şansımız olduğunu söyledi; ne kadar zayıf olsa da şansımız yaver gidebilirmiş.

Bir şans.

Şans mı?

Perry risk almaz. Şansa inanmaz. Ne zaman ve nasıl sevişeceğimiz konusunda daha titiz davranmaya başladı. Yıllar sürebileceğini bildiği için hemen bebek yapma rutinine başladı. Ve böylece, daha yeminimizi bile etmeden, seks zevkini kaybetti. Artık beklentiler, baskı ve on dört gün sonra hayal kırıklıklarıyla doluydu.

Ayağımı şiltenin üzerine kaldırarak çorabımın yumuşak, şeffaf siyah kumaşını dizime kadar yuvarlıyorum. "Gençtik," diye mırıldanıyorum ondan çok kendime ve canım acıyor.

Bizi küçümsemek acı veriyor.

Doğrusu, jinekolog bana yumurtalarımın bahsettiği anda onu hatırladım.

Perry bebek yapma protokolünü çok hızlı başlattığında onu hatırladım.

Onu ne kadar unutmaya çalışsam da, Bronson bilinçaltımda bir gölge olarak kaldı. Kalbimde.

Taytımı yukarı sarmaya devam ederken tırnağımla hafifçe bacağımı sıyrıyorum. Dişlerinin bacağымda kaydığı görüntü zihnimden geçerken anında gözlerimi kapatıyorum. Başım bir an ağırlaşıyor, nefesim sığılaşıyor. Daha sert bastırıyorum, tırnağımın keskin çıkıntısını uyluğumda daha da yukarı sürüklüyorum ve ardında bir yanık bırakıyorum. İç uyluğuma yaklaştığımda bir iniltiyi bastırıyorum.

Gözlerimi zorla
açıyorum. Derin bir
nefes alıyorum.

Kafamı kaldırdığımda, Perry'nin yüz hatlarına kazınmış tuhaf bir ifadeyle bana eskisinden daha yakın durduğunu görüyorum. O yakışıklı, dünyevi yüzü incelerken, kolay, destekleyici bir aşk hikayemiz olduğu zamanlara uzanıyorum. Profesyonel merdiveni tırmanmadığımız zamanlara. Her şeyin iş olmadığı zamanlara. Bebek yapmak için gereken bir adımı tamamlamak yerine eğlenmek için seviştiğimiz zamanlara. Biz sadece. . . *olduğumuz zaman.*

O günleri özlüyorum.

Ama sanki o ileriye doğru koşuyor, beni de peşinden sürüklüyor ve bu sırada ben oyalanıyorum. Belki de hala o parktayım, kendimi bir arada tutuyorum. Bu yüzden artık akışına bırakıyorum.

Perry'nin akışı.

Siyah takım elbisesinin içinde, gözlerinde hayal kırıklığının gölgesiyle ona bakarken, paylaştığımız huzurlu aşkın bu kadar bayatlamış olmasına şaşırıyorum. Rutine karışmış. Bu tür bir aşkın zamanın sınavlarından istikrarlı bir şekilde geçtiğini sanıyordum.

Nişanlıma göz kırpıyorum, ölçülü gözlerinin altında bir tedirginlik dalgası hissediyorum. "Ne oldu?"

"Bunu benden sakladın," diyor topuklarının üzerinde geriye yaslanarak. "Onu gördüğün anda kim olduğunu biliyordun. Bu yüzden tiyatro salonunda çıldırdın. Bunu neden benden sakladın? Nişanlısından sır saklayacak türden bir kadın olduğunu düşünmemiştim. Yanılıyor muyum?"

Ayaklarımı sürüyerek yürüyorum, içimde sebepsiz yere kaynayan suçluluk duygusuyla. İşlem yapmama izin var. Sertçe yutkunarak ona dürüstçe cevap veriyorum, anlayacağını, hatta belki de ilişki kuracağını umuyorum. "Kendimi rahatsız hissettim. Bronson ve benim çok yoğun bir ilişkimiz vardı." Çıplak topuklu ayakkabılarımı giymek için odanın diğer tarafına geçtiğimde, hareketlerimi takip ediyor.

Sarı kaşları iyice gerildi. "Bu küçük ziyaretin aramızdaki ilişkiyi sekteye uğratması konusunda endişelenmeme gerek var mı? Akila'nın zaman geçtikçe daha da kötüleştiğini biliyorsun. Sakin bir ortama ihtiyacı var ama eğer bunalmış hissediyorsan, belki de onu bir eve yerleştirmeyi konuşmalıyız."

Altın rengi flapper tarzı elbisemi karnımdan aşağı doğru düzleştirerek, yükselmek isteyen paniği geri püskürtüyorum. "Kız kardeşimi bir evde istemediğimi biliyorsun."

"O *benim* sorumluluğumda ve onun için en iyi olanı yapmam gerekiyor. Ve sen nöbetçiiken uyuyorsun. Ameliyat sırasında kaçırıyorsun-"

"Ne!? Ben uyumadım. Sen izin verdin." "Hemşirelere bağıırıyorsun."

Ağzım açık kaldı. "Ben onlara bağıırmadım. Siktiğimin Mandy'si!" Homurdanıyorum. Tam bir züppe. "Benimle nasıl böyle konuşabiliyorsun? Benden hoşlandığını biliyorsun."

"Kendine bir bak, şu anda rol yapıyorsun. Burası lise değil, Shoshy. Kimse seninle uğraşmıyor," diye alay ediyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve eliyle boynumu kavıyor. "Sorun yok. Ben hallettim. Ama dengesiz davranıyorsun. Belki de gece hemşiresini kadrolu olarak geri getirmeliyiz, ne dersin? Böylece daha fazla uyuyabilirsin."

"Hayır, idare edebilirim," diyorum sıkılmış bir çeneyle. Geçen sefer nefret etmişim ama tıp fakültesindeydim ve tüm taahhütlerimi yerine getiremiyordum. Ve şimdi daha iyiyim. Bununla başa çıkabilirim. Söyleyemese de gözlerinde görüyorum; Akila sadece onunla birlikte olmamı bekliyor.

"Brenda'yla gece vardiyalarında kalıcı olarak kalması konusunda konuştum bile. Akila'yla arası iyi ve Mary onu tam zamanlı gece çalışması için eğitmekten mutluluk duyacak," diyor ve ela gözlerini gergin yüzüme diyor. Bakışlarını tutmaya çalışıyorum, kendime onun benim patronum ve kız kardeşimin vasisi olabileceğini ama bize *sahip* olmadığını hatırlatıyorum. . .

Yine de keskin bakışlarıyla beni bir şekilde küçültüyor ve gözlerimin yere kaymasına neden oluyor. "Tamam. . iyi. Akila'yı burada tutabildiğim sürece. Bu konuşmayı tekrar yapmak istemiyorum. O bir eve gitmiyor."

Perry bir an kızgın görünüyor, sonra yüz ifadesini düzeltiyor ve şöyle diyor: "Onun yakınında olması senin için iyi değil. Bunu görebiliyorum." Saçımın bir parçasına dokunuyor, koyu renkli telleri parmaklarının arasında gezdiriyor. "Böyle yapma," diye fısıldıyor ve eğilip alnımdan öpüyor. "Seni

seviyorum, Shoshy. Ben gidiyorum

Bu ses tonunu görmezden gelmeye çalışıyorum. Çok şey oluyor. Burada çok şey oluyor." İşaret parmağıyla şakağıma dokunuyor ve elini tokatlayarak uzaklaştırmak istiyorum ama yapmıyorum, artık küçümsenme hissine o kadar alışmışım ki yaptığı şeyin bu olup olmadığından bile emin değilim. Bunun ne zaman başladığından emin değilim. Ya da belki o hep böyleydi ve değişen benim. Belki de Bronson'ın yakınımnda olması bana aşkın kalbimi nasıl hoplatıp uçurabileceğini ve mutluluktan çılgılık attırabileceğini hatırlatıyor.

Sıkıca gülümseyerek ona başımı sallıyorum. O da arabasının anahtarlarını almak için dönmeden önce usulca gülümsüyor.

Bana kapıyı açarken, "Bu adamın yukarıda pek bir şey yaptığını sanmıyorum. Siz ikiniz ne hakkında konuştunuz?"

Ç a n t a m ı ve dirseğıme kadar uzanan eldivenlerimi kaptığım gibi koridora fırlıyorum ve soruya gülüp geçiyorum.

Ama cevap, elbette, *her şey*.

* * *

Tiyatroya giderken, ben Cuma gecesi şehir hayatından beni ayıran camdan dışarı bakarken Perry konferansından bahsediyor.

Akila şimdi uyuyor *olmalı*.

Evet, Brenda'nın nasıl gittiğini göreceğiz, Perry.

Yumuşak bir parıltı BMW'mizin içini aydınlatıyor. Endişelerimi bir kenara itiyorum, bu gecenin tadını çıkarmaya hevesliyim. Yeniden kendim gibi hissetmek için. Perry mükemmel değil ama *iyi* biri. Dürüst. Çalışkan. Saygın. Ve kız kardeşimi yanına aldı ve onu kendi çocuğı yaptı. Bunu kim yapar ki?

Elini uzatıp parmaklarımızı vites kolunun üzerinde birleştiriyorum. Bana gülümsüyor ve sonra bakışlarını yola çevirerek en son görüşlerini paylaşmaya devam ediyor.

Pencereden bakınca dünya canlı. Geceleri şehrin neredeyse organik hareketini seviyorum. Çiftler bir etkinliğe ya da restorana giderken el ele yürüyor, işten geç çıkan takım elbiseli erkekler otobüs durağına yöneliyor. Işıklar

arabaların ışıkları yanıp sönüyor, kornaları bu tuhaf yaşam ortamında ötüyor.

Karnıma boşluk yerleşiyor.

The District'i özlüyorum; Darwin küçücük, kıyaslandığında neredeyse bir şehir bile sayılmaz.

Bize doğru yaklaşan bir motosikletin uzun farları gözüme çarpıyor. Yan aynadan siyah bir kaska bakıyorum, uğursuz bir görüntü, yüzü olmayan bir adam. Arka tekerleğimize gittikçe yaklaşıyor. Nefesim boğazımda düğümlenirken ağzımı kapatıyorum. Bize çarpacak.

Sürücü farlarını yaktı.

Motosiklete kaşlarımı
çatıyorum.

Ne oluyor be?

Perry dikiz aynasına bakarak, "Ne salak ama," diye tersliyor. "Tam şurada bir organ bağışçısı var."

Arabalar çift şeridi dolduruyor, bu yüzden siyah BMW'miz kırmızı motosikletin geçmesine izin vermek için hızlı şeritten çıkıyor. Bizi sollamak için yavaşça hareket ederken, kalbim çarpmaya başlıyor. Perry'nin penceresine geldiğinde, bizim hızımıza uymak için yavaşlıyor. Motorun homurtusu arabanın içine işliyor gibi.

Sıcak bir havuz uyluklarımın arasına doğru ilerliyor, beni bacaklarımı birbirine bastırmaya ve o çağırın ağrıyı hafifletmeye zorluyor. Sürücü camdan bize bakarken kanım ısınıyor.

Hayır, biz değiliz. . .

Ben.

Bunu nasıl bildiğime dair hiçbir fikrim yok, çünkü omzumun üzerinden bükülmüş siyah bir siperlikten başka bir şey görmüyorum. . ama karanlık muhafazasının içindeki gözlerin yüzümde ateşli bir iz bıraktığını hissedebiliyorum. Nabzım boğazımda titreşirken, daha sert nefes almak için dudaklarımı aralıyorum. Gözlerimi yola dikip tekrar geri dönüyorum ve sessizce ona lanet olası trafiğe dikkat etmesini haykırıyorum. Sonra siyah kaskın içinde kayboluyorum. Parlak yüzey bana sabitlenmiş, ben de ona.

Sürücü yola geri döner.

Transımı bozarak hızla uzaklaşıyor ve ben onu tamamen gözden kaybedene kadar önümdeki arabaların arasından süzülüyor.

"Ne gevşek bir top. İyi misin, Shoshy?"

Hayır. Gülümsemeye zorlamadan ve sertçe başımı sallamadan önce birkaç dakika boş boş yola bakıyorum. *Yapmazdı.* Yavaşça telefonumu elimden çekiyorum. Katie'den gelen bir mesajın yanıp söndüğünü görünce nabzım boğazımdan kulaklarıma doğru atıyor.

Gitti. Erken taburcu formunu imzaladı. Sikeyim.

O aptal orospu çocuğu.

Bu hiçbir şeyi doğrulamaz. Göğsünde böyle bir yara varken bisiklete binmekte bile zorlanırdı. Hastaneye geri dönmek için acele etme isteği duyuyorum, ancak kızların onun yatağını düzeltmesini kayıp içinde izlemek için, onun gittiğini bilerek. .

Kalbim ağrıyor, sanki onun bu kadar yakın olmasını özlüyormuş gibi rahatsız edici bir şekilde kasılıyor - yıllar önce beni o parkta hıçkırığa hıçkırığa ağlarken bıraktığına benzer bir kasılma.

Yine de umursuyor gibi görünmüyor. Muhtemelen eve dönmesi gereken birileri vardır - kardeşleri, belki bir kız arkadaşı. . . Ondan şimdiden nefret ediyorum. Yine de bir parçam kulaklarıma bir gerçeği fısıldıyor: Kasabadan o kadar kolay ayrılmayacak. Bu küçük içgörüye son nefesim gibi tutunmaktan nefret ediyorum. Kalbimin son atışı gibi.

Otele vardığımızı fark edince, bisikleti düşünmemek için kendime söz veriyorum. Perry dönüş çemberine park ettikten sonra ikimiz de arabadan iniyoruz. Vale direksiyonda Perry'nin yerini alıyor ve gizli araba salonuna doğru ilerliyor.

Perry elimi tutup beni lobiye götürdü. Konuklar 1920'lerden kalma elbiseleriyle etrafta uçuşuyor. Çoğu dize kadar düz kesim; bazıları narin boncuklar ve örgülü süslemelerle bezenmiş. Tüyden boalar omuzlara şakacı bir şekilde asılmış, beyaz inciler ise

çeşitli boyunlarda. Yukarıda, "Muhteşem Gatsby. Bu Gece Canlı" yazılı bir pankart avize kaplı tavandan sarkıyor.

Tanıdığım birkaç kişiye gülümsüyorum. Perry odanın diğer ucundaki birkaç kişiye el sallıyor. Birden kendimi *Groundhog Day'de* gibi hissettim.

Sanki bunu dün
yapmışım gibi. Hepsi
aynı hissettiriyor.

Bu insanlar bile her zaman yaptıkları aynı sıkıcı konuşmaları yapıyor gibi görünüyorlar - kimseyi kırmamak için özü olmayan hafif gevezelikler. The Butcher Boys ile büyürken, her zaman hissettiklerini söylerlerdi. Buna bayılırdım.

Acaba hala yapıyorlar mı? . .

Odaya baktığımda, tıp fakültesinden yeni mezun olmuş genç bir kız için bunun bir parçası olmak için oldukça iyi bir sahne olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Sadece artık *bana* göre olduğundan emin değilim.

Balo salonuna girdikten sonra doğruca bara yöneldik. *Tanrı'ya şükür alkol var.* Benim için kırmızı şarap, Perry için butik bira olmak üzere birer içki alıp sahnenin birkaç sıra gerisindeki dairesel masaya oturuyoruz.

Etrafımızdaki koltuklar dolarken ve Perry garsonla sohbet edip yemeklerimizi sipariş ederken tırnağımı kristal kırmızı şarap kadehine vuruyorum. Rahatsızlığımı gizlemeye çalışarak gülümsemeye zorluyorum ama huzursuzluk bedenimden sızıyor. Başımı sallayarak beni rahatsız eden kişiyi uzaklaştırmaya çalışıyorum.

Bronson Butcher.

Perry bardağın üzerinde titreşen tırnağıma bakıyor. "Bu gece sadece bir şarap, Shoshy. Tamam mı?" Büyük bir yudum alıyorum, ekşi tanenler ve turunçgil asitleri ağzımın içinde flört ediyor. Eğiliyor ve kolumdaki çıplak teni şefkatle okşuyor. "Operayı seviyorsun. Hadi keyifli bir gece geçirelim. Küçük tartışmamız için özür dilerim, güzelim." Ben ona bakana kadar kolumu sıkıyor. "Öyle mi?"

Şarabımdan hevesle bir yudum daha alıyorum. "Tuvalete gitmem lazım," diyorum, ayağa kalkıp el çantamı kapıyorum. Eğilip yanağına bir

öpücük konduruyorum ama

nedense yanlış hissediyorum. Yanıtını beklemeden koridorlara doğru ilerliyorum.

Tanrım, benim neyim var?

Belki de hastaneden ayrıldığımızdan beri, Bronson Perry ile tanıştığından beri yalnız olmadığım için kendi alanımda biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Ve şimdi etrafım şatafat, ihtişam ve saçmalıklarla çevrili, kafamı toparlayamıyorum.

Parlayan bayanlar tuvaleti tabelasına doğru ilerliyorum. Topuklarımın altındaki kırmızı halı sanki üzerine bir kova sim dökülmüş gibi parlıyor. Koridor boyunca uzanan uzun bir ayna, açılıp kapanan çeşitli kapılar yüzünden kafamı karıştırıyor ve derinlik algım beni yanıltıyor.

Bir el ağzımı sardığında kalbim boğazıma doğru fırlıyor. İri bir beden sırtıma bastırıyor, beni hızla bir kapıdan geçirip karanlık, sessiz bir odaya sürüklüyor.

Nefes alamıyorum.

Kapı tekmelenerek kapatılınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çıglık atmaya çalışıyorum. Ama panik seslerim sıkı, acımasız bir tutuşun ardında boğuluyor. Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarından zorla dışarı çıkıyor.

"Sorun yok, bebeğim. Benim."

Tanrım. Duygular beni ele geçirirken gözlerim sıkıca kapanıyor; rahatlama ya da korku olsun, bunun tam nedenini şu anda çözmek çok zor. Avucunun içine doğru hıçkırmaya başladığımda göğsümü duvara doğru itiyor. Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı kayıyor ve onun elinde birikiyor.

Gitmedi. .

Az önce maruz kaldığım tüm adrenalin, mantıklı düşünmeyi uzak bir anı haline getiriyor. Gözlerimi loş odaya doğru yavaşça açtığımda kirpiklerimde dengelenen yaş taneleri yanaklarıma dökülüyor. Yumuşak, sahiplenici dudaklar kulağıma dokunuyor, dudakların sıcaklığı boynumdan aşağı süzülüyor.

O önemsiyor. . .

"Ne kadar sinirli olduğunu hissedebiliyorum. Dr. Clean kızıma doğru düzgün bakmıyor, değil mi?" Sözleri bedenimde dolaşıp içimdeki ilkel ve ahlaksız bir şeyi uyandırırken ürperiyorum. Onun tüm uygunsuz yanlarına çekilen bir şey.

Ellerinden biri hâlâ ağzımı sararken, diğeri göğüslerime masaj yapıyor. O kadar uzun ve sert bir inilti çıkarıyor ki omurgamda gümbürdüyor. Kurtulmak için çırpındığımda, sadece kendini bana daha sert bastırıyor, vücudumun tüm uzunluğunu duvara bastırıyor, beni sıcak elleri ve güçlü vücudu arasında sandviç yapıyor.

Şu anki uyarılmışlığı hiç de yanlış değil. Boyu belime baskı yapıyor, açık bir niyetle bana vuruyor. *Ve uyarıyorum.*

Topuklarımdan birini hafifçe dışarı atarak kalçalarımı genişletiyor.

Görmem gerek. Konuşmamız lazım. Görmezden geldiğimiz her an bu anı beni yiyip bitiriyor. "Işığı aç," diye yalvarıyorum, kelimelerim avucunda boğuluyor.

"Hayır," diyor usulca. "Duyusal yoksunluğu seveceksin. Benim yaptığım karanlığın içinde saklanabilirsin. Diğer tüm duyularına güvenerek. Sana sunduğum tüm hisleri hak ediyorsun çünkü. Çünkü sen çok iyi bir kızsın. Çok yetişkinsin. Çok güçlüsün. Çok güzelsin." Elini ağzımdan hafifçe çekerek konuşmama izin verdi. "Son zamanlarda sana bunu söylediler mi bebeğim?"

Titriyorum, gözlerimin arkasında patlak vermek isteyen duygularla savaşıyorum. "Bunu söylemene gerek yok. Ben çocuk değilim."

Ağzımı tekrar kapatarak gülüyor. "Hayır. Ama babam sana böyle demiyor mu?" Isı boynumdaki deriden aşağı süzülüyor, ardından dili ince sütunu yalayarak avucuna çarpan uzun bir inilti çıkarıyor benden.

Kalbim çırpınıyor, durmaması için yalvarıyor, zihnim ise durması için çığlık atıyor. Konuşmaya çalışıyorum, ama bu imkansız; kelimeler umutsuzca çıkıyor

İhtiyaç ve korku dolu inilti. "Ne kadar tahrik olduğunun kokusunu alabiliyorum bebeğim. Havada neredeyse tadını alabiliyorum." Elini bacaklarımın arasına daldırırken homurdanıyor. Elbisemi belime kadar kaldırarak beni sertçe kavıyor.

*Tanrım, bunu
yapıyor. Tam
burada.*

Bir hıçkırığı bastırıyorum, suçluluk duygusu beni ele geçirirken gözyaşlarım düşmekle tehdit ediyor. "Beni onu aldatmaya zorlama."

Parmaklarını ağzıma doğru açarak konuşmama izin verdi. "Neydi o?"
"Lütfen, beni onu aldatmaya zorlama."

Ağzımın etrafındaki kavrayışını sıkılaştırıyor. "Tenine, saçlarına dokunmasına her izin verdiğinde" diye fısıldarken sesi daha da derinleşmiş gibi görünüyor. Beni bacaklarımın arasından kavıyor ve kendimi utanmazca avuçlarına bastırıyorum. "Bu kedi, beni aldattın. Bana borcu var bebeğim. Senin de öyle."

Bir iniltiyi bastırıyorum ama iki parmağım kalçalarımın arasındaki ıslak dantele bastırırken yine de boğazımdan yankılanıyor. Ve hatırlıyorum. . . Bacaklarımın arasına ilk dokunduğu zamanı hatırlıyorum. Bana nasıl hayran olduğunu hatırlıyorum. Gülümsemesini hatırlıyorum. Gülüşünü. Nasıl oynadığımızı. O günün acısı tüm neşeli zamanlara karışıyor ve ben onları kucaklıyorum. Çünkü o sadece bana kızgın değil. Biz o günden daha fazlasıyız. Ağlıyorum, duygularım içimde patlıyor.

Parmaklarını kıvrımlarımın arasında dolaştırıyor, aralarındaki malzeme hissi yoğunlaştırıyor - uzun, sert vuruşlarla hareket eden dantel benzeri bir okşama. Beni tutmak için tüm avucunu kullanıyor, parmakları kırımın yanakları arasına gömülüyor, başparmağı klitorisime saldırmaya başlıyor - vücudumun o kısmına sahiplenici ve koruyucu bir şekilde kilitlenen bir kavrama.

"Bu bedene ne yapmasına izin veriyorsun? *Benim vücuduma* mı? Dilini üzerinde gezdirmesine izin veriyor musun?"

Hırlıyor. Kendi sözlerinden tedirgin olmuş gibi görünüyor, aniden külotumu yırtıyor ve uzun, becerikli bir parmağını içime sokuyor.

Miyavlıyorum

Yetenekli parmağının, vücudumu tanıyarak, tüm hassas noktalara mükemmel bir hassasiyetle vurduğu zamanki pususu. "Seni yakaladım, bebeğim. Sana nasıl hissettirebileceğimi hatırlamalısın."

Ağzı boynuma çarpıyor, köprücük kemiğimin omzumla birleştiği kıvrımı ısırıyor. Eli yanaklarımı ve çenemi sıkıyor, dudaklarının, dilinin ve dişlerinin boğazıma tam erişimine izin vermek için çenemi kaldırmamı istiyor. İçimdeki parmaklar hızlanıyor, beni duvara karşı sertçe beceriyor, hızla girip çıkıyor, benden hisler alıyor.

Başım dönüyor.

Bu şaşkın, zevkli durumda bir yerde bir klik sesi duyuyorum ve sonra Bronson'ın eli amımı terk ediyor. Onun ani yokluğunun acısı işkence gibi. Beni kapıya doğru çeviriyor, iri yarı bir adam gözlerini açmış, doğrudan Bronson'ın gözlerinin arasına doğrulttuğu silahın namlusuna bakıyor.

Yüce İsa.

Bronson'ın elini tutup ağzımı bırakması için pençeliyorum.

Silahını indir!

Adam kollarını kaldırıyor, sertçe yutkunuyor, daha da sert titriyor, özel dikim takım elbisesinin altında gevşek kaslardan oluşan titreşen bir kütle.

"Buraya gel," der Bronson, sesi yumuşak, boğuk bir mırıltıdır. Silahının ucuyla ona içeri girmesini işaret eder. "Sırtın bize dönük olacak şekilde köşeye otur. Eğer kıpırdarsan bu silahı senin üzerinde kullanırım ve bu düşündüğün şekilde olmaz."

Adam yutkunuyor. "Ona zarar mı veriyorsun?" "Sadece onun sevdiği şekilde."

Adam söyleneni yapıyor, oturuyor ve karşımızdaki duvara bakıyor. Bronson kapıyı tekmeleyerek kapatıyor ve bizi yine neredeyse karanlıkta bırakıyor. Bronson arkamdan dolanıp silahını pantolonunun arkasına sokarken nabzım tüm vücudumda atıyor.

"Kimse bunu benim kızımdan alamaz. Artık dünyanın en şanslı erkeği sensin. Ben onu parmaklarıma boşaltırken sen de dinleyeceksin."

Üzerimdeki hakimiyetini gevşetmeye çalışıyorum ama bu zayıf ve gönülsüzce oluyor çünkü kurtulmak istediğimden emin değilim. Kulaklarım çözülme ihtiyacıyla çınlıyor. Her yerim sıcak ve sıkı sıkıya sarılmış durumda. Beni yavaşça bir köşedeki büyük bir şekle doğru götürüyor ve ona yaklaştığımızda bir piyanonun çizgileri ve kıvrımları belirliyor.

Beni eğdi. Göğüslerim soğuk koyu renkli ahşapla buluşuyor, kıcımı ona ve serin havaya açıyorum.

Ağzımdaki tutuşunu bırakarak, "Aptalca bir şey yapma bebeğim. Çok fazla gürültü yapma. Bu sorunu senin için çözmeme izin ver." Elini hep birlikte çektiğinde, içgüdüsel olarak çığlık atmak istiyorum.

Ama benim yok.

Perry'ye ve kendime verdiğim sözleri bu tek itaat eylemiyle bozuyorum.

Bunu yapma, Bronson.

Ona izin verme.

Yanağımı piyanoya dayayıp derin derin nefes alıyorum ve külotumu ayak bileklerime kadar indirmesine izin veriyorum. Kollarımı tutuyor, arkamdan büküyor, beni soğuk tahtaya sabitliyor ve hareket etmem için yer bırakmıyor.

Tüm hakimiyeti üzerime yıkılıyor, beni titreyen bir karmaşa içinde bırakıyor, serbest bırakılmam için yalvarıyor, aramızda kalan kötü şeyleri unutturuyor. Birlikte çok güzeldik. Çok yoğunduk. Vücudumu tanıyordu. Onu ne zaman istediğimi biliyordu. Köşedeki adamı unutmaya çalışıyorum, ancak nefesinin yuvarlandığını duyabiliyorum.

Perry'yi unut.

Bronson ıslak kıvrımlarımı okşarken arzuyla inliyor. "Güzel küçük kedi. Çok seksisin. Tatlısın. İkisinin mükemmel birleşimi. Neden bu kadar gerginsin? Dr. Clean sana bakmıyor mu?"

Cevap vermiyorum. Veremem.

Sırtımı hafifçe eğerek, bu nazik daveti kabul edeceğini ve bana umutsuzca istediğim şeyi vereceğini umarak dokunuşuna doğru daha da yükseliyorum. Suçluluk duygusu içimi kaplıyor; ben

Perry'yi aldatmak istemiyorum.

Ama istiyorum. . bunu *istiyorum*.

Nabzım kulaklarımda çok hızlı atıyor.

Boynumda. Heyecan ve korku eşit ölçüde çarpıyor.

"Pekâlâ, bebeğim." İki parmağını içime sokuyor ve sonra dayanılmaz derecede yavaş bir tempoyla çekerek zaten ateşlenmiş olan ve daha fazlası için seğiren her kası harekete geçiriyor. O telaşsız, anlamlı itişlerle bedenimi çalıştırırken tahtaya karşı inliyorum. Her biri bir öncekinden daha derin. Her iki parmağı da onları saran etin her santimine masaj yapmak için dönüyor.

"Bronson."

Hırlıyor. İçimdeki parmaklar, kollarımı arkamda tutan el, tedirginlikle seğiriyor ve geriliyorlar. Sonra parmakları hızlanıyor.

Beni sertçe sikmelerinin saldırısına karşı yuvarlandım.

"Bu gece bu ismi unutma bebeğim," diye göğsünün derinliklerinden homurdanıyor ve ben sese o kadar uyumluyum ki dişlerini sıkıldığını anlayabiliyorum. "Onun için bacaklarını tekrar açtığında, gözlerini kapatıp benimkilerin sana baktığını görmemen için sana meydan okuyorum. Parmaklarımin amını sert ve hızlı bir şekilde çalıştırdığını hissetmemen için sana meydan okuyorum. Bunun gibi. Bu şekilde." Ritmi güzel bir şekilde acımasızlaşıyor, pes etmiyor, mükemmel noktayı neredeyse acı noktasına kadar uyarıyor. İnliyorum. "İçine girdiğinde onun siki benimmiş gibi davranmamaya cesaret et. Kasların titremeye başladığında kafanın içinde adımı haykırmamaya cesaret et."

Zevk üzerime çökerken dişlerimi sıkıyorum, canımı acıtan, rahatlatan ve içimi burkan cezalandırıcı tatlı dalgalar halinde bana çarpıyor. Adını haykırıyorum ve o da ısırarak "Beni düşünmemen için sana meydan okuyorum" diyor.

Ben piyanonun üzerinde titrerken hızını yavaşlatıyor, tamamen dağılmış, tüm bedenim on bir yıldır içinde bulunduğu sarmal durumdan kurtulmuş. Tahtaya karşı nefes nefese kalıyorum, birkaç coşkulu an için zaman anlamsızlaşıyor.

Bu odadaki tek ses nefesim.

Parmakları yavaşça içimden kayarken, eli kollarımdaki sıkı tutuşunu bırakıyor.

Yavaşça ayağa kalkıyorum. Saçlarım omuzlarımın ve sırtımın etrafında çılgınca dalgalanıyor. İç çamaşırım ayak bileklerimin etrafında sıkıca duruyor. Karanlıkta görebildiğim tek şey onun uzun, gölgeli vücudu. Çelik gibi duruşu beni gergin bir şekilde yerimden kıpırdatıyor. Orgazmın ve o anın yoğunluğunun etkisiyle güçsüz düşen bacaklarım gevşiyor ama o beni yakalıyor. Başımı göğsüne yaslayıp ellerini saçlarımın arasından geçiriyor ve sanki avuçlarının arasında eriyip gitmemden gerçekten korkuyormuş gibi beni bir anlığına kendine yakın tutuyor. Etin ve kemiğin diğer tarafında kalbinin hızla çarptığını duyabiliyorum, bu da onun ürpertici sessiz tavrına ihanet ediyor. Şimdi başka ne yapacağımı bilemediğimden, artık onunla savaşmamayı seçiyorum. Kollarımı ortasına dolayarak gömleğini arkasından yumrukluyorum. *Bronson.*

Çok özür dilerim,

kaçık. Özür dilerim.

Omurgası sertleşiyor ve ellerini indiriyor. Kollarımı yavaşça etrafından çekerek incelemek için bedenlerimizin arasına kaldırıyor.

Loş ışıktaki gözlerini göremiyorum ama içindeki tehlikeli değişimi hissedebiliyorum. Başparmağını yüzük parmağımdaki pırlantanın üzerinde yavaşça gezdirdiğinde donup kalıyorum. Etrafımızı saran bir ürperti sinir sistemimi harekete geçiriyor. Dudaklarını elime bastırıyor, sonra her parmağımı öpüyor ve ben ağlamak istiyorum. Bunu reddediyorum, onu o kadar çok seven on altı yaşındaki halimin yumuşak, çaresiz hıçkırıklarını ısırarak bastırıyorum ki bu aşk onu bütünüyle yutuyor.

Bir zamanlar ikimizi de yakacak kadar yoğun bir ateş. Şimdi aramızda korlar var. Artık bir alev yok, ama orada olan, dokunmaya cüret edersek etimizi kavurmaya hazır. Bunun olmasına izin veremem.

Bronson ağzını serçe parmağımın etrafına sarıp emiyor, sonra da yüzük parmağımı. Vücudum şarkı söylemekle ağlamak arasında gidip gelirken kalbim sıkışıyor. Dilinin verdiği hissin tadını çıkarıyorum ve sonra-

Aniden ısırđı.

İçimde bir şimşek çakıyor ve beni zevk dolu halimden onun ne yaptığına sürüklüyor. Tenimi gıcırdatarak, dişleriyle yüzüğü parmağımdan kaydırıyor.

Göz kırpıyorum.

Hayır! Hayır!

Elimi ondan çekerek çenesine ya da yanağına doğru savuruyorum, hangisi olduğunu söylemek için çok karanlık ama sert bir şeyle karşılaştığında avucumda acı alevleniyor.

"Geri ver onu!" Ellerini loşlukta endişeyle nişan yüzüğümü ararken pathıyorum. Her birini zorla açıp buldum. ..boş.

Sonra yutkunduğunu duydum.

Gözlerim onun gölgeli yüzüne kayıyor.

Ağzım açık kaldı. "*Hayır*. Yapmadın."

"Geri alacaksın," diyor sesinde bir eğlenceyle. "Bu benim Darwin'deki son gecem ve üst katta kalıyorum. Yukarıda bana katılman gerekecek. . . on iki saat mi?"

"Aman Tanrım. Anatomi dersine hiç konsantre olabildin mi?" Sırıtişını neredeyse görebiliyorum.

"*Senin anatomin*."

"Bazen beş gün sürebilir, Bronson!"

"Yazık. Sanırım benimle birlikte Bölge'ye geri dönmek zorunda kalacaksın."

Eğilip iç çamaşırımı tutuyorum ve yukarı doğru kaydırıyorum, danteli kırımın üzerinden geçirmek için kıvranıyorum. Yanaklarım ısınıyor, aşağılanma ve öfke her ikisi de derimin altındaki alevi yakıyor.

Aptal duygusal kadın!

Ne düşünüyordum ki?

Yumruklarımı iki yanımda birleştiriyorum. Sinirle oflamama kıkırdayınca havlıyorum, "Bu komik değil! Onu yutmadın. Geri ver onu."

"Umarım daha sonra acımaz" dediğinde gülümsediğini duyuyorum. Bir doktora ihtiyacım olabilir. Aşağı inerken oldukça sertti."

Kulaklarım ve boynum yanıyor. "Beni deli ediyorsun! Benim bir hayatım var, biliyor musun? Sevdiğim bir hayat! Sonuçlarını düşünmeden istediğin her şeyi almak tam sana göre. Bunu hep yapıyorsun!"

Başını eğiyor, karanlık, mükemmel erkeksi bir oval olan yüzü bana bakıyor. Karanlık sadece en ufak hatlara izin veriyor ama yine de muzip bir sırıtışın ipuçlarını sergiliyor. "Her zaman ne yapıyorum?"

"Sen ne istersen!" Isırıyorum ve sonra yüzümü kapatıyorum, şimdi yaptığım gibi avuçlarımın içine şiddetle nefes alıyorum. Kendimi sakinleştirmek için.

"Bunu istemedin mi?" diye fısıldıyor, sesi tıslamaya işaret ediyor. "Bunu hissetmedin mi?"

Avuç içlerimi yanlarıma bırakarak ağlamamaya çalışıyorum. "Hissediyorum. . *çok*. Çok şey hissediyorum - yüzüğümü geri almalıyım," diyorum ve Perry'nin yüzüğümün nerede olduğunu sorduğu görüntü zihnimde canlanırken başımı hızla iki yana sallıyorum. "Yoksa Perry'nin başka bir nedeni olacak-"

"Neye?"

"Bana göz kulak oluyor. Beni tanıyor."

"Boşlukları doldur o zaman bebeğim," diyor. "Dr. Clean benim bilmediğim ne biliyor?"

Tüm duygularımı kaybediyorum. Tüm kontrolü. Sanki orgazmım ve onun sözleri bir şekilde zırhımı parçalamış gibi hissediyorum. Beni bu hale getirdiği için Bronson'dan nefret ediyorum. Beni bu kadar uçucu hissettirdiği için ondan nefret ediyorum. "Son altı yıldır yanımdaydı! Beni destekledi! Şu an içinde bulunduğum dünyayı anlıyor. Bir kardiyotorasik cerrah olmak için ne kadar çok çalışmam gerektiğini biliyor. İşimi şansa bırakamam. Çılgınca davranamam. Sorumluluklarım var. Eyaletteki tek kadın kardiyotorasik cerrah olacağım Bronson! Ve neye ihtiyacım olduğunu biliyor. Zayıflıklarımın ne olduğunu. Ne kadar kırık olduğumu-" Kelimeler boğazımda düğümleniyor.

Gerçek yükseliyor ve onları rehin alıyor. "Her şeyi tek başıma halledemem," diye fısıldıyorum ondan çok kendime. "Yaptığım hiçbir şey yeterince iyi değil."

Uzun bir duraklama olur.

Karizmatik Bronson Butcher ile aynı odayı paylaşırken sessizlik hiç hoş değildir. Alay etmeyi ve oynamayı seven bir adam ve- "Onu öldürmemi ister misin?"

Yapmamam gerektiği halde kahkahalara boğuluyorum, endorfin ve adrenalin damarlarımda uyuşturucu gibi dolaşüyor. O da benimle birlikte hafifçe kıkırdarken, iki eliyle yüzümün yanlarını kavırıyor. İri avuçlarını saçlarımdan aşağı indirerek parmaklarını yumuşak tellerin arasından geçiriyor ve beni gözlerimi kapatıp onun çılgınlıklarının tadını çıkarmaya zorluyor. Benim de.

Ama gitmek zorundayım.

"Gitmem gerekiyor." Kapıya doğru koşuyorum ama Bronson elimi tutuyor. Dudaklarına götürüp parmak eklemlerimi öpüyor ve ben de gözlerimi kapatıp dudaklarının hissini içime çekerek kararlılığımın ince bağlarının kopmasını, beni kollarına atmasını engellemeye çalışıyorum. Artık kendimi buna kaptıracak zamanım yok. Beni tüketmesine izin veremem. Tüketmeyeceğim. "Gitmek zorundayım."

"Yüzüğün, bebeğim."

Durup silüetine bakıyorum.

İçimde çok fazla duygu kaynaşıyor. Kafam çok karışık. Başım ağrıyor. Kalbim ağrıyor. Vücudum uğulduyor. Onunla konuşmak istiyorum. Kapanışa ihtiyacımız var, hiç yapmadığımız şeyleri söylemeye ihtiyacımız var. Yapmamız gereken. . .

"Tamam. Seni görmeye geleceğim," diyorum, nefes nefese ve titrek olduğu için sesimi zar zor tanıyorum. Zihnim suçluluk duygusuyla dolup taşıyor ama hareketlerimi kontrol edecek kadar güçlü görünmüyor. "Hangi oda?"

"Numarayı biliyorsun."

Benim var.

Yirmi üç.

Sırtımı ona dönüyorum, parmaklarım yavaşça onunkilerden kayıyor.
Gözlerini üzerimde hissetmek neredeyse acı verici ve delici. Siyah şekle bakıyorum

köşede, titreyen sırtında, neredeyse tekrar gülecektim. *Tam bir kaçık.*
"Peki ya o?"

"Üzgünüm dostum," diyor Bronson gülerek. "Artık uzun sürmez.
Biz gittikten sonra gidebilirsiniz."

Ve böylece ondan uzaklaşıp otelin parlak ışıklarına doğru yürüyorum,
içeri sürüklendiğimden daha şaşkın bir halde. Evet, kafam daha karışık
ama aynı zamanda memnun ve heyecanlıydım.

Koridorda beni takip eden yansımamdan kaçınarak kıyafetlerimi
düzeltiyorum. Nişanlığımın yanına dönüyorum.

Ve mide bulantısı numarası yapmaya hazırlan.

Fifteen

Shoshanna

On altı yaşında

OKYANUS BOYUNCA TAŞINAN ILIK ESINTI KUMLARI SÜPÜRÜR VE hafifçe yanaklarıma vuruyor. Alçak bir bulutun arkasından görünen ayın görüntüsünü yakalıyorum. Çok güzel bir pembe tonu var. Güneş yavaşça ufkun altına iniyor.

Güzelmiş.

Ellerimi balkonun korkuluklarına dolayarak, bir gün böyle bir eve sahip olmanın hayalini kuruyorum.

Sahilde.

Bir tekne ve adını verdiğimiz bir keseli sıçanın yaşadığı büyük bir ağaçla.

Bronson ile.

Belki okyanusun yanında huzur bulabilir - kendisi kadar derin ve gizemli bir şey. Belki de okyanusun şeytanlarını denize sürüklemesine izin verecek, onları bedeninden pençeleyerek derinliklerine çekecek ve sonsuza dek yutacaktır. Okyanusun insanlar üzerinde böyle bir etkisi vardır.

"Hey?" Genç bir adam yanıma yaklaşıyor, sırtı okyanusa dönük bir şekilde yanıma yaslanıyor. Ona yan gözle bakıyorum ve dudaklarındaki kibir ifadesini fark ediyorum. Düzgünce taranmış kumral saçları ve kendinden emin duruşuyla belli ki kendini çok beğeniyor. Bana bakıyor. "Doğum günü kızını nereden tanıyorsun?"

Önümde parıldayan suya bakarak, "Okyanusa bakmak varken neden bana bakıyorsun?" diye mırıldandım.

"Sana bakmak varken neden okyanusa bakmak isteyeyim ki?"

"Yağcılık sana sadece kırık bir burun getirir."

Gülüyor. "Vay canına, sen bir çeşit kabasın."

"Benden göreceğin tek *kıç* bu olacak."

Sanki bu benim flört etme biçimimmiş gibi yine gülüyor. Bana yaklaştığında kaşlarımı çatıyorum, bu kesintiye sinirleniyorum. Okyanusun arkadaşlığının tadını çıkarıyordum. "Komiksin," diyor. "Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu?" "Erkek arkadaşım bunu bana her zaman söyler. Diğer şeylerin yanı sıra." Bronson'ın Ducati'sinin sesi aniden kulaklarıma çarpıyor, evin yanından yaklaştıkça sesi artıyor. "Aslında, şuradaki o." Arkasında bir kızın oturduğunu, kollarını ortasına doladığını, başında mor ve gri kaskım olduğunu, uzun siyah saçları sırtından aşağı dökülüyordu.

Nina.

Onu istiyor. Kendime onun yan komşusu olduğunu ve bunun sadece partiye gitmek için bir araç olduğunu hatırlatarak mantıksız düşüncelerimi dizginliyorum. Beni dikkatle inceleyen yabancıya sinirlendiğimi belli etmemeye çalışarak istemeden sıkıştığım çenem hâlâ ağrıyor.

Bronson motosikleti park ettiğinde, Nina atlar. Bisikleti sehпасına yaslar. Bacağını sallayarak, güçlü olduğu kadar çevik de olan bir adamın zarafetiyle bisikletten iniyor. Kaskımı çıkarmasına yardım ederken kaşlarımı çatıyorum. Yeni dövmele parmakları çenesini sıyırdığında boğazımın arkasındaki safra yükseliyor.

Ugh.

Ama onu gördüğümde kendimi alt dudağımı ısırırken buluyorum. *Tanrım, o muhteşem.* Bu mesafeden bile o havalı sırtışı görebiliyorum. Siyah deri ceketinin altındaki geniş kasları seçebiliyorum. Kot pantolonla kaplı kalın, güçlü kalçaları ve yürürken ayağını yere vuran siyah botları her hareketinin müziğini oluşturuyor. Bronson Butcher tam bir erkek, şimdiden 1.80'in üzerinde ve büyüyor, çapkın bir sırtışı var ve yeşil-mavi gözleri fesatlık ve ahlaksızlığı anlatıyor. Benim Bronson Butcher'ım. Benim kaçığım.

Onun değil.

"O kızla oldukça samimi görünüyor. Benimle konuşmaktan kaçınmaya çalışmadığına emin misin?"

Bronson çatı çizgisinin altında kayboluyor ve ben ona balkondayım diye mesaj atmak için telefonumu çıkarıyorum ki yanımdaki adam elimden kapıyor. Onunla yüzleşmek için döndüm, onu çiğ çiğ kırbaçlamaya hazırdım. "Ne oluyor lan?"

Bana bakarak kolayca kıkırdıyor. "Biriyle konuşurken telefonunu kullanman çok kaba bir davranış." Onun bu küstah tavrı kanımdaki yavaş kaynamayı kontrol etmemi daha da zorlaştırıyor.

"Konuşmalar iki yönlüdür, moron," diye çıkıştım. "Kendi kendine konuşuyordun. Lanet telefonumu geri ver."

"Neden böyle kaba bir sürüksün? Sana iyi davranıyordum. Yapayalnızsın. Sana acıdım."

"Lütfen acıma duygunu kendine sakla. Sadece inanmıyorum-" Sözlerim, Bronson'ın bana doğru adım attığını, balkonun etrafına dağılmış diğer insanların üzerinde yükseldiğini ve ölümcül sırtışını gördüğümde kesiliyor

yakışıklı bir yüz. Ona göz kırpıyorum ve o da sanki bir melek gibi arkamdan ışık saçıyormuşum gibi bana bakıyor.

Bu onun aşk bakışı.

Bize birkaç adım yaklaşıyor, gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor ve bir an için tek hissettiğim kalbimin yoğun çarpıntısı oluyor. Sonra omzunu indiriyor ve konuştuğum adamı balkondan aşağı savuruyor.

Dünya durur.

Görüşüm gözlerimin önünde dönüyor. Sert bir panik darbesiyle çığlık atıyorum.

Seyircilerin nefesleri kesilir.

İnsanlar adamın çimlerin üzerinde inleyerek yattığı iki kattan aşağıya ve yan tarafa bakmak için acele ederken, ben şaşkınlıktan donakalıyorum.

"Hey, bebeğim," diyor Bronson, beni öpmek için eğiliyor ama ben onu itiyorum.

"Aman Tanrım!" Sanki düşmemi engelleyebilecekmiş gibi korkuluklara tutunuyorum, bacaklarım aniden jöle gibi oluyor. Bu az önce olmadı. "Ne yaptın lan sen?"

Kenardan bakıyor, durumu kayıtsızlıkla inceliyor. "Arkadaşın mı?"

"Bunu neden yaptın?"

"Emin değilim." Bana sırtıyor. "İyi görünüyor. Gidip kontrol etmek ister misin?"

Birdenbire balkondaki herkesin dikkati bize kayıyor. Herkes şoktan kül rengi olmuş gibi görünüyor. Kimse bir şey söylemiyor.

Tek kelime etme.

Bir şekilde sessizce nefes bile alıyorlar, ancak tüm vücudunuzla çığlık atmak mümkünse, şu anda yaptıkları şey bu.

Omurgamdan aşağı uğursuz bir ürperti akıyor.

"O iyi olacak." Bronson soğuk bir kıkırdama çıkardı ve elini tuttum, onu balkon boyunca sürgülü kapıya doğru çektim, insanları omuzlayarak

Yoldan çekil. Aklımda tek bir şey var. Hasar kontrolü. Adamımı korumak. Onu ön taraftan sürükleyerek bisikletine doğru koşuyorum. "Gitmemiz gerek."

"Neden? Daha yeni geldim. Hadi gidip dans edelim. O seksi kıçın sallanışını görmek istiyorum," diyor, sanki az önce ikinci kat balkonundan bir adamı atmamış gibi kalçalarını şakacı bir şekilde sallayarak.

"Çünkü biri polisi arayacak!"

Etrafına bakar, yavaşça doğrulmaya çalışan adamın etrafını saran çimenlikteki insanların gözlerini yakalar. İnsanlar onunla konuşmak için eğiliyor, yaralarını değerlendiriyor.

"İyi misin, dostum?" Bronson yumuşak ve düzgün bir sesle ona seslenir. "Ambulansa ihtiyacın var mı?"

"Delirmişsin sen!" diye homurdanıyor adam, sakat kolunu titrek bir yumrukla kavırıyor. "Kaltağını al ve benden uzak dur."

Bronson ondan duyduğum en yüksek sesli kahkahayı atıyor ve kanımın damarlarımda buz gibi olmasına neden oluyor. Neşeli bir sestten başka bir şey değil. Bacaklarını adama doğru uzatıyor. Botunu adamın kafasına fırlatarak, kafasını geriye doğru kırıyor. Adamın bedeni çimenlerin üzerinde koma benzeri bir duruma düşüyor.

Kalbim davul gibi çarpıyor ama daha fazla suçluluk hissetmem gereken yerde, sadece *'Sana dalkavukluğun burnunu kıracağını söylemiştim'* diye düşünüyorum.

"Siktir," diye mırıldanıyorum herkesten çok kendi kendime.

Hızlı adımlarla Bronson'ın bisikletine doğru koşarken o da bana doğru geliyor.

Nina'nın birkaç dakika önce taktığı kaskımı alıyor ve başımın üzerinden geçiriyor. "Nereye bebeğim?" Bacağını sallıyor ve vinil koltuğu karıştırarak atlamamı bekliyor, sonra da "Evet. Muhtemelen şimdi gitsek iyi olacak bebeğim. Geceni mahvettiğim için özür dilerim."

"Sadece git, kaçık."

Bisiklet havalandığında, kalçalarımın altındaki uğultunun verdiği hissin tadını çıkarıyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve motorun hissinin ve hareketinin beni havada, sokaklarda süzölmeye itmesine izin veriyorum.

Bronson'ın Ducati'si en sevdiğim sestir. Eğer özgürlüğün bir soundtrack'i olsaydı, tehlike, heyecan ve olasılıkları ima eden bir motosiklet motorunun gürültüsü ve homurtusundan oluşurdu. Ama şu anda hissettiğim özgürlük sadece motosikletin bizi her yere götürebilmesinden değil, paylaştığımız bağdan kaynaklanıyor. Bisiklet sadece onu paylaştığımızda dönüştüğümüz bu tek varlığı ortaya koyuyor. Bu bisikletle *birlikte* her yere gidebiliriz.

Sadece ikimiz.

Başka kimse
uymaz.

Başka kimseye gerek yok.

Nina'yı ve onun da burada nasıl oturduğunu hatırlıyorum, midemde bir ateş topu gibi sahiplenmeyi kışkırtıyor. Yumruğum Bronson'ın gömleğinin etrafına dolanıyor ve sert, yontulmuş karnının üzerinde kenetleniyor.

Tanıdığım büyük bir Norfolk çamının etrafında dönüyoruz. Kıyıya doğru çakıllı bir yolda ilerlemek üzere olduğumuzu bildiğimden, onu daha sıkı kavıyorum. Ducati'sini ne kadar iyi kullandığını bilsem de, onunla geçirdiğim saatlerin sayısı hiç olmadığı kadar fazla, yine de her tümsek kalbimde heyecan verici küçük bir sarsıntıya neden oluyor.

Farlar neredeyse karanlığın içinden geçerek çalılıkları ve dalgaları aydınlatıyor, biz de kumun üzerinde kayıyoruz.

Bisiklet, iki yıl önce kendimiz için yarattığımız küçük gözetleme yerimize yaklaşırken yavaşlıyor. BMX'iyle buraya gelmemiz otuz dakika sürüyor. Ducati, beş.

Zıplıyorum ve doğruca kum tepelerine giden patikaya doğru yürüyorum. Dik yokuşu tırmanıp sarkan ahşap platforma doğru ilerlerken kum ayaklarımın altında ufalanıyor. İki adım ileri, bir adım geri - bu bir egzersiz.

"Birilerinin donu bükülmüş. Görebilir miyim?" Gülüşü sadece hayal kırıklığımı körüklüyor.

"Sen ve Nina!" Şak diye söyledim.

Kahkahası artıyor ve bu sesi ne kadar sevdiğimden nefret ediyorum. "Bir adamı balkondan aşağı attığım gerçeği değil mi?"

"Neden senin bisikletindeydi?" Sarkan alıllıkları kenara süpürüp nefesimi kontrol etmeye çalışarak ona sesleniyorum, tırmanışın yorgunluğu sesimi rahatsız etmişti.

"Senin oyuncağınla oynamadı. Sadece bazı aksesuarlarını kullandı."

Biraz daha ofluyorum, o acınası kıskanç ses tonu artık çok tanıdık geliyor. Onu paylaşmak istemiyorum. Tek bir gülümseme bile yok. Tatlı, arsız bir yorumunu bile. Hepsini istiyorum. "Hiç komik değilsin." Gözetleme noktamıza ulaştık. Gözcü 23. En uzaktaki. Ulaşması en zor olanı.

Bu yüzden onu seviyoruz.

Okyanusa bakıyorum. Ayın yansıması karanlık dalgalı yüzeyinde parıltılı bir örtü oluşturunyor. "Onu neden balkondan attın?"

"ünkü ben istedim," diyor hemen arkamdan.

Vücudundan gelen ısı, aşılmaz bir güç gibi içime işliyor. Onu yakınımda bulmak için dönüyorum. "Böyle şeyler yapamazsın, Bronson. Yasaların üstünde değilsin. Yine de. . . Ailen için ne yaptığını biliyorum ama-"

Sırıtıyor. "Ailem için ne yaptığımı bilmiyorsun."

Mücevhre benzeyen inanılmaz gözleriyle ona bakıyorum. "Evet, biliyorum. Jimmy Storm'un kim olduğunu biliyorum. Her şeyi biliyorum."

Elini kaldırıp sık sık yaptığı gibi yüzüme dokunduğunda gözlerim kapanıyor - nazık sahipleniciliğiyle beni başımdan savan, ezber bozan bir okşayış.

"Bugün bir çocuğu öldürdüm,"

diye fısıldıyor. Gözlerimi açıyorum. "Ne?"

"Görmemesi gereken bir şeye tanık oldu," diyor yüz ifademi ve tenimde gezinen parmaklarını izleyerek. "Onu onlar için öldürdüm." Tenim bir ürpertiyle karıncalanıyor, sözleri bir şekilde dışarıdaki neme hükmediyor. "Onu öldürmek gibi bir niyetim yoktu bebeğim. Sadece oldu."

"Anlamıyorum," diye mırıldanıyorum tam dudakları dudaklarımla buluşurken. Benimkini talep ediyor. Onun için her şeyi almamı talep ediyor, pelerinini giydiğinde bile

ilgisizlik.

Yumuşak, muhtaç dudaklarının beni baştan çıkarmasına izin vermeyerek öpüşmemizi kesiyorum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diyor ağzı çenemi bulmadan önce, biraz telaşlanıyor. Aceleci. Dağınık.

"O çocuk için bir şey hissediyor musun?" Konuşmaya odaklanmaya çalışarak söylüyorum. Ama bedenim inlemek, kendini bırakmak istiyor. "Bronson?" Omuz silkmeye çalışıyorum ama boynuma ve çeneme saldırmaktan vazgeçmiyor, çaresizlikle tenimi kemiriyor. "Bronson!"

Durdu ve sonra mırıldandı, "Onu tanımıyorum bile. . Ona karşı nasıl bir şey hissedebilirim?"

Gözlerini incelemek için geri çekiliyorum; yeşiller gerçeğin korları gibi parlıyor, uykuda yatan aleve rağmen gizli kalamıyor. "Yalan söylüyorsun. Önemsiyorsun."

Sırıttıyor. "Umarım öyledir, bebeğim."

Başımı yavaşça sallayarak, "Hayır. Gözlerin yeşil. Önemsiyorsun."

"Çünkü sana aşığım," diyor saçlarımı okşayarak

Elleri bana dokunmak için her türlü sebebi buluyordu. "Benim güzel Mısırlı prensesim. Gözlerim senin için yeşil."

"Bu saçmalık," diyorum kararlılıkla. "Çünkü kendini suçlu hissediyorsun."

Tatlı tatlı gülümsüyor ve bu benim kanımı donduruyor. "Ailenin çiçeklerini aldım." "Bronson, bu konuşma delilik." Arkamı tahtaya yaslayıp

Eskrim. Bakışlarını yakalamaya, onu kendime bağlamaya çalışırken belim ona doğru bastırıyor. "Bana ne olduğunu anlatır mısın?"

O bir adım geri çekilirken ben de kendimi dikkatle dinlemeye hazırlıyorum.

"Onu bir ağaca bağladım," diye itiraf ediyor ellerini ceplerine sokarak.

"Onu dövdüm. Gece boyunca onu orada bıraktım. . Ertesi sabah ona bir kahve ve simit getirdim. Tombul bir çocuktü. Tombul bir çocuktü. Muhtemelen hâlâ tombuldur. Her neyse, bir simitle barışırız diye düşündüm. Ama dün gece yağmur yağdı. Hatırladın mı?"

Sertçe yutkunuyorum. "*Evet.*"

"Şey, onu dövdükten sonra gömleğini kafasının üzerine çektim, böylece karnı görünüyordu. Sanırım kilosunda hıyarlık ediyordum. Ama o kadar çok yağmur yağdı ki, kumaş suyla doldu ve Sanırım boğuldu."

Ağzımı kapatarak avucumun içinden fısıldıyorum. "*Siktir.*" Ona doğru ilerleyerek, düzgün kirli sakallarla hafifçe süslenmiş güzel yüzünü okşamak için uzanıyorum. "Başın belaya girecek mi?"

"Hayır. Jimmy halletti." Bir an duraksıyor, derin düşüncelere dalıyor. "Kendimi biraz suçlu hissediyorum. Sanırım bu duygunun nedeni bu. Nereden biliyorsun?"

Dudaklarımda hüznü bir gülümseme oluşuyor. "*Seni* tanıyorum, kaçık."

Uzanıp ellerini kalçalarımın arkasına doluyor, beni kaldırıp üzerine oturtuyor ve en son buraya geldiğimizde kurduğumuz hamağa doğru yürüyor. Beni içine yatırıyor ve üstüme yerleşiyor, dudakları tenimde geziniyor. Tadına bakıyor. Alay ediyordu.

İçimde kaybolmasını
istiyorum. Gerçek olmasına
izin vermesini.

"Bir de bana sor. Onu incitmek nasıl bir şeydi?" Düşüncenin ortaya çıkmasıyla kelimeler aynı anda dökülüyor ve bana onları analiz edecek zaman bırakmıyor. Sanırım sadece ona daha yakın olmak istiyorum. Onun karanlık zihnine bağlanmak ve onu kabullenmek.

Elini uzatıp şortumun altından itiyorum, parmağını kıvrımlarımın arasına sokup amımı birlikte çalıştırıyorum. Uzun bir inilti çıkarıyor ve hiç vakit kaybetmeden içimde daha derinlere dalıyor, belli ki bana dokunmasına izin verdiğim için heyecanlıyım.

Ben de öyleyim.

Acaba hissettiklerimden hoşlanıyor mu? Elimi çekerek, onun kontrolü ele almasına izin veriyorum. İçer doğru her itişinde ve dışa doğru her çekişinde pelvisimi ileri geri sallarken, omuzlarını kavriyorum.

"İnsanları incittiğimde. . . ." Ben onun altında nefes nefese kalırken eğilip bana bakıyor. Parmakları içimde sabit bir ritim tuttururken, yeşil ve mavinin alev alev yanan havuzları yoğun bir şekilde beni izliyor. Kızarmamaya çalışıyorum, umarım o da bundan benim kadar hoşlanıyordur.

Dokunuşuna doğru yükseliyorum.

Gözlerimi açık tutmak için savaşıyorum.

O keşfettikçe içimde bir karıncalanma büyüyor. Zevk tenimde karıncalanmaya başladığında kıpırdanıyor ve inliyorum. Vücudum ona tepki verdikçe öğreniyor, yavaşlıyor ve dikkatini doğru yerlere odaklıyor. Sürekli devam edecekmiş gibi görünen bir iniltiyle nefes alıyorum. "O adamı balkondan attığımda bebeğim, çünkü seninle konuşuyordu, çünkü sana kaba davranıyordu, bir şey duydum. Tiz bir kahkaha gibi. Ama çok uzaktaydı. Bunu ilk kez duymuyorum." Sözleri beni korkutuyor, ama parmaklarını sokması sadece adrenalin artışlarını ateşli ve amansız bir zevke doğru yönlendiriyor.

Başım
dönüyor.

Çok iyi
hissettiriyor.

Kulağa çok
kötü geliyor.

Bu beni neden bu kadar tahrik ediyor?

Ben titremeye başlarken gözleri beni esir alıyor.

"Seni parmaklarımla becermem hoşuna gidiyor mu? Senin için adam öldürebileceğimi bilmek seni tahrik ediyor mu bebeğim? Seni koruyacak olmam? Kendi başının çaresine bakman için seni asla yalnız bırakmamam?"

Tanrım. Çabuk geliyor.

Bir coşku dalgası üstüme çökerken karnım sıkışıyor ve yoğun baskısıyla beni hamağın içine daha da batırıyor. Parmakları beni boşaltırken sözleri beni korkutuyor ve hem zevk hem de şaşkınlık içinde sayıklıyorum. İkisi de beni döndürüyor. "Seni yakaladım bebeğim. Bırak gitsin." Etrafında kenetlendiğimde inliyor, sert bir şekilde boşalıyor, parmaklarına masaj yapan sabit bir nabız.

"Siktir, bu çok ateşli. Sen ateşlisin. Vücudun. Çalışma şeklin," diye mırıldanıyor huşu içinde, parmakları yavaşça daireler çiziyor.

Birkaç dakika sonra duyularım duruldu. Bedenimin uğultusu kesiliyor. Dudaklarında bir kıvrım bulmak için ona bakıyorum. Onun deliliğine biraz gülüyorum. *Bize.*

"O çocuğa zarar vermenden hoşlanmıyorum,"
diye onaylıyorum. "Benim de," diye itiraf ediyor
sonunda.

Boynunun arkasına dokunuyorum. "Ama bu işte birlikteyiz."

Başını boğazımın dibine gömüyor ve "Tamam bebeğim" derken onu yakınımında tutuyorum.

Bronson Butcher.

Tüm çılgınlığı ve gölgeleri içinde, bana kendim olma güvenini veren tek kişi o. Her zaman iyi bir ilişkinin, iki insanın birbirini daha iyi bir hale getirmesi olduğunu düşünürdüm. . ama öyle değilmiş. Birlikte tüm çılgınlıklarının parlamasına izin verecek kadar mutlu oldukları zamanmış.

Ve belki de delidir.

Ben, biraz deliyim.

Ama birbirimize deli gibi aşığız ve birbirimiz için çıldırıyoruz.

Sixteen

Shoshanna

Günümüz

GÜNÜN ÇOĞUNU EVDE, HASTA NUMARASI YAPARAK GEÇİRİYORUM. BU Aslında Akila ile dışarıda oturup konuşmak çok güzeldi. Ama şimdi, Perry mesaisini bitirdiğinde yatağımızda olmamak için bir bahaneye ihtiyacım var. Yüzümü buruşturarak Katie'yi aradım.

O kaltaktan hoşlanmıyorum.

Ama Mandy gibi züppe değil.

Hemen telefonu açıyor. "Vay, vay. Bu mükemmel Shoshanna Adel değil mi? Daha iyi hissediyor musun?" Katie hoparlörden şarkı söylüyor, yanlamasına sırtışı telefonda bile bir şekilde görülebiliyor.

Arabasından inerken Uber şoförüne başımı sallıyorum, kapıyı kapatıyorum ve otelin fuayesine doğru ilerliyorum. Kapıcının yanından geçerken başımı eğiyorum ve kendimi bir şekilde korumak istercesine bir elimi belime sarıyorum.

"Evet. ." Yalan söyledim. Onun bildiğinden çok daha fazla şekilde.

Ter göğsümden aşağı ve göğüslerimin arasından kayıyor, minik boncuklar dekolteli beyaz gömüğümün içine sızarak malzemeyi opaklaştırıyor.

Asansöre doğru ilerliyorum, beni tanımayan ama yine de yüzümde suçluluk duygusu belirirken kaçındığım insanların yanından geçiyorum. Bir ön utanç yürüyüşü. Bu gece bir şey olacağından değil.

Olabilir.

Muhtemelen.

Sadece ilk etapta burada olmamam gerektiğini. . . Ama koşullar benzersiz. "Bu yüzden bir iyiliğe ihtiyacım var. Bu gece seninle olduğumu söylemeni istiyorum." Perry ondan bir iyilik istemek için çenemi indireceğimi asla düşünmezdi, işte tam da bu yüzden mükemmel bir yalan. Bazı yalanlar ağırlıklarıyla sizi aşağı çeker. Diğerleri sizi özgürleştirir.

Bu ikisini de yapıyor.

Dilini şaklatıyor. "Bunun Bay Uzun Boylu, Dövmeli ve Çok Lezzetli ile bir ilgisi var, değil mi?"

Biliyorum ki itiraf edersem kazandığını düşünecek ve bu işin peşini bırakacak. "Evet."

"Biliyor musun, o şehre geldiğinden beri çok daha ilginçsin. Bu yönünü sevebilirim bile."

Asansöre adım attığımda ikinci kat düğmesine basıyorum, korkuluklara yaslanıyorum ve kapının kapanışını, diğer taraftaki sadık ve dürüst versiyonumla birlikte izlemek için dönüyorum.

Burada, on yılı aşkın bir süredir beni takip eden kızı yansıtan aynalarla çevriliyim. İçimdeki on altı yaşındaki çocuğa, onunla bu özgürlük anını çalmam için bana yalvaran çocuğa bakmamaya çalışıyorum.

Akila iyi.

"Hayır, yapmayacaksın" diyorum.

"Evet, haklısın." Duraksıyor, sessizlik sesini duyurmadan alay ediyor.
"Tamam. Ama. . bundan ne çıkarım olacak?"

Asansörün zili çalıp açılınca uzun bir iç geçirdim ve krem rengi halı kaplı uzun bir koridora çıktım. Dışarı çıkarken, "Her şeyi yaparım Katie. Tamam mı? Sana daha iyi vardiyalar ayarlayacağım."

Alay ettiğini duydum. "Senin öyle bir gücün yok."

"Ben sizin asistanınızım. Sizin için bir şeyler talep edebilirim," diyorum ve yirmi üç numaralı odada aniden duruyorum. Başımı sallayarak bunun ne kadar çılgınca olduğunu düşünüyorum. Asansöre geri dönmek için dönüyorum, ama içerideki kız beni geri döndürüyor ve tam önüne yerleştiriyor. Akıla eskiden "Siz ikiniz mıknatıs gibisiniz" derdi. Şimdi gerçekten o çekimi hissediyorum.

"Gerçi patronum değilsin, bu yüzden vardiyalarım üzerinde herhangi bir etkiye sahip olacağından şüpheliyim," diye düşüncelerimi yarıda kesiyor Katie.

"Peki!" Sanki tüm cevaplarım orada yatıyormuş gibi iki ve üç rakamlarına bakıyorum, ki öyle ve değiller. "Ne istiyorsun?"

"Perry'yi seninle birlikte ameliyata girmeme izin vermesi için ikna etmeni istiyorum."

Gözlerimi devirerek omzumu koridorun duvarına yaslıyorum. "Senden hoşlanmıyor."

"Ondan hoşlanmıyorum. Ama nedense o seni *seviyor*." "Sana güvenmiyor," diye belirttim.

"Ben Mandy'den daha iyi bir hemşireyim," diye ısıırıyor. "O sinsi kaltak. Onun için büyük gözleri olduğunu biliyorsun."

İç çekerek parmaklarımla alnımı yokluyorum, Perry'ye bunu anlatmanın zor olacağını biliyorum çünkü Katie'nin tüm tavrı bu ve benim ondan nefret etmem gerekiyor. Yani, ondan nefret ediyorum. "Ona geçen günkü sohbetimizden bahsetmiş. Banyoda sizi terslediğim zaman."

"Evet. O gün de ilginçtin." Gülüyor. "Hoşuma gitti."

Neredeyse gülümseyeceğim. "Sadece, eğer bunu yaparsam, talimatlara uyman gerektiğini biliyorsun. Çabuk ol. Eleştirileri kabul et. Gevezelik etme."

"Tamam. Yapacağım," diye inliyor.

"Peki, tamam, Perry'ye sorarım o zaman." "Harika."

Sütün içinden gelen bir ses duyuyorum - müzik ve başka bir şey. "Yani, şu anda seninle miyim?" Onaylıyorum. "Ve benimle konuşmak istediğin şey. *Ne hakkında?*"

Hızını hiç kesmiyor. "En yakın arkadaşım bir kaza geçirdi ve tekerlekli sandalyede. Duygusal olarak zorlanıyorum. Bu yeni dram ve sorumlulukla başa çıkabilmem için tüm kişiliğimi ve mutluluğumu ezmeme yardımcı olabileceğinizi düşündüm."

Midem bulanıyor ve sesinde duyabildiğim sırtışı tırnaklarımla kazımak istiyorum. "Sen bir kaltaksın."

"Biliyorum."

Perry'nin doğru olmasa bu kadar alçalacağımı asla düşünmeyeceğini bildiğimden başımı sallıyorum. "Yine de işe yarar."

"Biliyorum." Muzaffer bir şekilde gülüyor. "Şimdi git bir sürtük ol."

"Hoşça kal Katie." Telefonu kapatıyorum ve ahizeyi kot şortumun arka cebine sokuyorum. Üzerimdeki beyaz atleti düzelterip karnıma doğru çekiyorum ve şortumun içine iyice girip girmediğini kontrol ediyorum. İç kısmı küçük çivilerle süslenmiş siyah botlarıma bakıyorum.

Bunu yapmamalıyım.

Ama hiç vedalaşamadık.

Bu gece bizim kapanışımız. Gitmesine izin vermeye hazır olmadan kısa kesilen bir şeyi kabul etmek için bir gece. Bu bir merhaba. Umarım iyisindir. İyi olmanı dilerim. Özür dilerim. Bu olaydaki rolüm için *çok çok* üzgünüm. . Ve nihayet, uzun zamandır beklenen *vedamız*.

Kalbim göğsümde iki kez çarparken parmak uçlarımla kapıya vuruyorum. İçeriden gelen müzik azalıyor. Ayak sesleri yaklaşıyor. Duruşumu değiştiriyorum,

Yürürken dinliyor - kararlı ve kendinden emin, neredeyse havalı.

Kapı açılıyor ve kulaklarımda çınlayan nabız sesiyle bir an sağır oluyorum.

Gündelik kıyafetler içinde, odanın tam ışığında dururken, bana yirmi yedi yaşındaki Bronson Butcher'a ilk gerçek bakışımı veriyor. Her şeyini anladım.

Yüce İsa.

Bronson'a özgü bir çekicilikle duruyor; hem evreni dostluğuna davet ediyor hem de her şeyin kendi şartlarına göre olduğunu hatırlatıyor. Yutan bir bakışla bana bakıyor, yakıcı turkuaz renkli gözlerinde ahlaksız düşünceleri açıkça görölüyor.

Karmakarışık koyu kahverengi saçları ve açıkta kalan her santim derisini yalayan renkli dövmeleriyle sinir bozucu derecede sevimli ve yine de açıkça tehlikeli. Kısa, düzgün koyu kahverengi sakalı güçlü erkeksi çenesini şekillendiriyor ve dişlerinin beyazlarıyla keskin bir kontrast oluşturuyor.

Meşhur Kasap gamzesi, avını sahte bir güvenlik hissine sürükleyen parlak bir ışık gibi benimle alay ediyor. Ve o kaslar. . . Belirgin, mavi gömleğini dolduruyorlar. Omzunun üzerinde, üzerinde kırmızı bir leke olan bir çay havlusu var.

Yemek mi yapıyor?

Dilini alt dudağında gezdirmeden önce başparmağını ve işaret parmağını yavaşça yalıyor, üzerlerindeki bir şeyin tadına bakıyor. Oynadığı küçük oyunları ve kadınlar üzerindeki etkisini bildiğim için kaşlarımı kaldırıyorum.

Benden.

Tatlı sırtışı yanaklarına daha da yayılıyor. "Kayıp mı oldun, Doktor?"

Elimi kaldırdım. "Sus. Şirin olma. Hiçbir şey söyleme. Sadece dinle, bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğunda, her bir pazısının gerçek kütlesi ortaya çıkıyor. Bir kadını ne kadar kolay manipüle edebileceğini hayal edebiliyorum.

kalbimin içeriğiyle. Gözlerimi onunkilere çevirdiğimde, bir erkekte olmaması gereken kalın siyah kirpiklerin çevrelediği o ruh hali halkası irislerle kilitleniyorum.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyor.

"Flört ediyorsun," diyorum, gülümsememeye çalışarak. "Kendine engel olamıyorsun. Şu yüz olayını bırak artık."

Bana kaşlarını kaldırdı. "Yüz olayı mı?"

"Gülümseme," diyorum bıkkınlıkla. "Şu anda gamzenle yaptığın şey."

"Gamzemi kontrol edemiyorum." Gülüyor. "Ama şu anda senin iç uyluğuna sürtünmek istediğini biliyorum."

Bacaklarım bu cümlelerin aralarındaki ete yerleştiğini hissediyor. "Dedim ki," diyorum boğuk bir nefesle. "Tek kelime etme. Tamam mı?"

Başını sallıyor, güzel yüz hatlarının her yerinde eğlence var. "Gamzem ve ben uyuyoruz."

"Bu gece, rol yapacağım. . ." İfade etmek istediğim şeye uzanıyorum. Buna ihtiyacım var. Zorluyorum. "Nişanlı değilmişim gibi davranacağım. Ve konuşmamızı istiyorum." Konuşurken nefesimin titremesini engellemeye çalışıyorum. "Birbirimize karşı dürüst olalım."

Kollarını yavaşça iki yanına indiriyor. "Sadece bu gece mi?"

"Sadece bu gece var," diye mırıldanıyorum, sesim her acı kelimedede titriyor, çünkü ne güçlü ne de şiddetli, ama tereddütlü ve kederli.

Düşünmem gereken Akıla var.

Bakışlarını vücudumda gezdiriyor. Gözleri beni ayağımdan kalbimin göğsümün içinde çılgınca attığı yere kadar yalayabilseydi, yalardı. "Gamzem ve ben itiraz ediyoruz."

"Neye itiraz ediyorsun?"

"Sadece bu geceye."

"Bronson, lütfen. Şaka yapmak yok." "Ben şaka yapacak bir adam değilim."

Bu Şimdiye kadar söylenmiş en yanlış ifade. Bir kıkırdamayı boğarak gecenin bu kısmını aradan çıkarmaya odaklanıyorum. "Sana söyleneni yap, Bronson Butcher!"

Ellerini kaldırıyor, sırtışı hâlâ yerinde duruyor. "Tamam, bebeğim. Şaka yok."

Başımı sallıyorum. AĞır bir nefes kararsız gülümsememi bastırıyor. Bronson kenara çekiliyor ve ben s itinin zengin, rahatlatıcı alanına girerken kapıyı benim için açık tutuyor. "Tanrım, burası çok güzel bir yer."

Beni yakından izleyerek otel s itindeki hareketlerimi takip ediyor. "Gamzem alçakgönüllü değil."

Mutfağa doğru ilerlerken, ateŐin üzerinde kaynayan bir tencere görüyorum. Ahşap doğrama tahtasının üzerinde taze yapraklı yeŐillikler, tuz, karabiber ve beyaz peynirle harmanlanmış dilimlenmiŐ domatesler ve iki Şarap kadehi parlak granit mutfak tezgahının üzerinde duruyor. İçime hüzün sızıyor. Hızlı hızlı nefes alıyorum. Dışarı. İçeri.

"Her lanet gece senin için yemek pişireceğim. Asla televizyon karşısında yemeyeceğiz. Masada oturup günümüz hakkında konuşacağız."

"Benim için yemek mi piŐiriyorsun?" Siyah bir tabureye kayarak söylüyorum. Beni geçip mutfağa doğru ilerlerken varlığı omurgamı okşuyor.

"Her gece yemek yaparım bebeğim. Yapacağımı söyledim."

Boğazım düğümleniyor. Duygularımla savaşarak, 1.75 boyundaki dövmeli erkeğin mutfakta kolaylıkla çalışmasını izliyorum. Bana doğru dönüyor, yüzünde o bilmiş sırtışı.

"Beni mi kontrol ediyorsun?"

Çok fazla kızarmamaya çalışıyorum. "Acıktım."

Yavaşça alt dudağını yalıyor ve beni açık bir niyetle süzüyor. Bakışları göğüslerimin ağır yükselişi ve düşüşü etrafında dans ediyor ve zaman bir an için durağanlaşıyor. Çok hareketsiz. Yavaşça kaynamaya başlayan suyun sesi aramızdaki gerilimi artırıyor. Su buharlaşıp köpürdükçe, daha uçucu ve kavurucu hale geldikçe, çevre de öyle. Suyun kaynaması, sessizlik uzadıkça büyüyen, gerilim dolu bir sestir.

İçim onun melodisiyle kaynıyor.
Hissetmemem için bana meydan
okuyor.

Bakışları içime ok gibi saplandı. "Bana bakarken dikkatli ol bebeğim. Yoksa o güzel küçük ağzını risotto dışında bir şeyle doldurursun."

Yüce İsa.

Boğazımı temizleyerek kendimi bir şey sormaya zorluyorum, herhangi bir şey, bana fırlattığı duyguları saptırmaya ihtiyacım var; beni kulaklarımdan ayak parmaklarımdan ucuna kadar etkileyen erkeksi bir enerji. "Göğsüne ne oldu?" Bu soru üzerine nefeslerimi düzene sokarak soruyorum. "Nasıl vuruldun? Hâlâ kardeşlerin ve Jimmy Storm'la takılıyorsun sanırım?"

Jimmy - büyük ve güçlü Jimmy Storm.

Onca yıl önce, Bronson'ın o dünyaya daha fazla düşmesini engellemem gerekiyordu. Jimmy'nin pençelerine. Onun başka bir şeyi olmam gerekiyordu. ..dürüst ve normal bir şey. Konuştuğumuz şey buydu. Kardeşine söz verdiğim şey. Yine de onu hayal kırıklığına uğrattım.

Mutfağa geri döndüğünde, o an gözlerimi kapatıp bir an huzur bulmak için tutuyorum. Tekrar açtığımda, risotto tenceresini karıştırdığını ve ardından alev sönece kadar kadrani çevirdiğini gözlemliyorum.

Kaynama durur.

İnsanların onun işiyle ilgili konuşmasından nefret ettiğini biliyorum ama aramızda hiçbir zaman sır olmadı. Bana her zaman kim olduğunu açıkça söylerdi. Kim olduğunu.

Ne iş yapıyor?

Ve neden.

Onlar için.

Sanırım diğerleri yarı gerçekler ve şakalarla karışık ukala bir cevap bulurken gerçeği anlayan tek kişi benim.

"Sen beni terk ettiğinden beri çok şey değişti Shoshanna," diyor yüzünü bana dönerek. Kendini beğenmiş bir sırtış ağzının kenarıyla oynarken gözlerinde gurur parlıyor. "Clay artık bir meclis üyesi. Benim güzel Max'im Şehir Mimarı, her yeni ticari projeyi kontrol ediyor. Artık kaltağın içindeyiz. Jimmy ve babamın bölgenin yarısında ihaleleri var ve benim küçük Xander'im gelecek yıl baroyu alacak. Çocukta gezegen büyüklüğünde bir beyin var. Yakında kontrol edemeyecekleri pek bir şey kalmayacak."

Bir kez daha kendini dışarıda bırakıyor. "Peki ya sen?"

Daha sert sırtıyor, dudaklarında muzip bir tik var. "Bir şeylerin onların mutluluğuna engel olmamasını sağlıyorum. Fırsatlarının."

"Kardeşlerinin mutluluğu. Kardeşlerinizin fırsatları mı?"

Başını eğiyor, sorgumla hâlâ eğleniyor. "Tabii ki."

"Senin lanet mutluluğun ne olacak?" Isırarak söyledim. "Fırsatların?" Kalbim göğsümde gümbürdüyor, kemiğe çarpıyor, derimden çıkmaya çalışıyor. Onun mutlu olduğunu duymaya ihtiyacım var. Yaptığım şeyin beni mahvettiği gibi onu da mahvetmediğini. Ben gittikten sonra iyi olduğunu. Sadece aramızdakini değil, onu da öldürmediğini.

"Pek iyi bir akademisyen değildim, hatırladın mı? Lisedeyken güzel bir kız dikkatimi dağıtmıştı."

Başımı sallayarak, bu bahanelere inanmadığımı söyledim, "Beni suçlama. Jimmy Storm ve o dünya yüzünden dikkatin *çok* dağılmıştı."

Bir çatala az miktarda risotto koyarak yavaş ve yırtıcı adımlarla bana doğru geliyor. İçgüdüsel olarak ağzımı açıyorum, kaşığı eskiden yaptığı gibi dudaklarımın arasına yerleştirmesine izin veriyorum. Sıcak metal dilimi ısıtıyor. Chorizo ve naneli bezelyenin lezzeti ağzımda canlanıyor. Ben yemeği dudaklarımın arasında gezdirirken o dudaklarıma bakıyor.

Gözleri büyüyor; mavilerin ve yeşillerin parlak halkaları inanılmaz derecede ince - tehlikeli siyah girdapları saran bir anlık ışıık.

Bakışlarıyla yüzümü okşuyor, ateşli arzularını dizginliyor. "Seni havuz kenarında gördüğüm andan beri dikkatimi dağıtıyorsun bebeğim. Karnının üzerinde. Kot pantolonunla tişörtün arasındaki o zeytin teninle. Sabah gözlerimi açtığım andan gece tekrar kapattığım ana kadar, sen benim güzel dikkat dağıtıcısın."

Kalbim boğazıma hücum ediyor.

Kaşığı yavaşça çekip çıkarıyor ve tükürüğümün suyunu ve sosu yanağıma sürüyor. Nefes alışım düzensizleşiyor. Eğilerek dilini çenemden dudaklarımın köşesine doğru gezdiriyor, benim ve yemeğinin tatlarının izini sürüyor. Ağzımın yanında duruyor, beni nefes nefese bırakıyor, yanağıma çevirip dilini içime kabul etmek istiyorum.

Keyifle mırıldanıyor ve sonra beni orada öylece bırakıyor, bacaklarım şiddetle titriyor. Ocağı geri dönerek iki kase hazırlıyor ve üzerine taze yeşillikleri serpiyor. Kaselerden birini önüme koyuyor ve iki kadeh şarap dolduruyor.

Tek yapabildiğim, birkaç dakika önce hissettiğim hüznün tekrar içime girip derinlere yerleşmesini izlemek. Mutluluğundan hiç bahsetmedi.

Yemeğimle oynarken, ona tekrar sormak için cesaretimi topluyorum. "Peki ya senin mutluluğun?" Boğuluyorum. Nefesim kesiliyor.

Bir kaşık risotto yerken yumuşak bir sesle "Kardeşlerim mutluyorsa ben de mutluyum" diyor. "Bunu biliyorsun bebeğim."

Midem bulanıyor. Kalbim durdu.

Bir yalan.

Bunu gözlerinde görebiliyorum. Kardeşlerini seviyor. Onların mutlu olmasından mutlu. Ama o mutlu falan değil. O iyi değildi. İyi değildi ve bu benim yüzümdendi. İçimden çok fazla duygu geçiyor. Bu güzel adamı incittiğimi bilmenin verdiği acı ve suçluluk duygusu ön planda, ama hemen ardından sevinç, öfke ve kafa karışıklığı geliyor.

Gözyaşlarımla eşliğinde, bir kaşık risotto alıp gömleğinin üzerine fırlatıyorum. Yemek kumaştan aşağı kayıyor ve masaya dökülüyor.

Bana bakıyor, dudaklarında yavaş bir sırıtiş belirliyor. "Hoşuna gitmedi mi bebeğim?"

O mutlu değil. Ama beni aramadı mı? Ondan uzak durdum. Mektup üstüne mektup yazdım, mesaj üstüne mesaj yazdım, sadece onları çöpe atmak ve silmek için. . . Kolay ve güvenli olana razı oldum ama o yine de mutlu değil! Isı kulaklarıma çarpıyor. "O zaman neden benim için gelmedin?" Mırıldanıyorum, gözlerim dövmelelerinde dans ediyor. Elindeki kasap kuşuna. Boynu boyunca uzanan kas kordonlarını takip eden el yazısı ile yazılmış 'Kasap' kelimesine. Canlı renkler. Ailesi için çok fazla sevgi ve sadakat. Ama ben onun lanet ailesiydim! Biz aileydik! "Neden benim için gelmedin?" Bu sefer daha yüksek sesle söyledim ve yüzünü tekrar bulduğumda gülümsemesi kayboldu. "Neden benim için gelmedin!" Gözlerini parlatan ve çenesini titreten boğuk bir hıçkırıkla bağıyorum. "Benden nefret ettiğini sanıyordum." Ayağa kalkıp tezgâhın etrafından dolanırken nefesim şiddetle titriyor. Zar zor yukarı bakmayı başarıyorum. Gözleriyle buluşmak için kendimi zor tutuyorum. "Düşündüm ki-"

"Denemediğini mi sanıyorsun?" diyor yumuşak bir sesle, elini kaldırıp yüzümü okşuyor. Gözlerimi kapatarak birkaç damla gözyaşının akmasına izin veriyorum. "*Shoshanna*," diye mırıldanıyor. "Seni avlamaya çalışmadığımı mı sanıyorsun bebeğim? Beni terk etmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Beni bulmaya çalıştı. .

Gözlerimi açıyorum, yaşlarla boncuk boncuk olmuş kirpiklerimin arasından bakıyorum. "Beni hâlâ seviyor musun?"

Gözleri soğukkanlılıkla maskelenmiş acı dolu havuzlar gibi. "Öylece duracağımı mı sandın?"

"Bilmiyorum." Zor nefes alıyorum. "Bilmiyorum."

"Evet," diyor parmağıyla çenemi kaldırarak. "Seni hâlâ *seviyorum*. Hiç vazgeçmedim. Bir saniye bile."

Duygularım taşıyor, kalbim onu canından çok seven on altı yaşındaki kız için acıyor. Onu bir sonraki nefesinden daha çok arzuluyordu.

Artık çok geç.

Artık çok geç.

Gözlerimden yaşlar boşanıyor ve saniyeler içinde beni kollarının arasına alıyor. Kendimi isteyerek ona teslim ediyorum, bacaklarımı beline doluyorum, ellerimi kalın, güçlü boynunun etrafında dolaştırıyorum. Kolları tüm bedenimi sarıyor ve ağzı tamamen yutan bir öpücükle benimkini buluyor.

Sert.

Çürük.

Duygularını dudaklarıma karşı hırıldıyor, ben de kendi duygularımı onunkilere karşı hıçkırıyorum. Çünkü artık çok geç. Zamanın nereye gittiğini ya da onsuz nefes almayı nasıl öğrendiğimi bilmiyorum ama yeniden başlayamam. Bu daimi kederi yaşayamam. Bu kaybı.

Bu bir veda.

Öyle olmak
zorunda.

Bizi bir duvara doğru götürürken dilinin tadına bakıyor, zar zor nefes alana kadar beni duvara sıkıştırıyor. Sonra kapıya doğru ilerliyor.

Kalçalarımın onun kalçalarını sıkarken, içime girmesi beklentisiyle ateşlenen göbeğimi onun karnına sürtüyorum. . tekrar. Beni ana yatak odasına taşıyor. Yatağa tırmanıp beni de yanında sürüklüyor.

Öpüşmelerimiz

dağınık. Çılgınca.

Hareketleri güzelce sarsıcı ve heyecan verici, dudakları mükemmel derecede sert. Elleri arkamdaki sütyen askımı buluyor, yetenekli parmakları kolaylıkla çözüyor.

Öpüşmemizi keserek ellerimi başımın üzerinde birleştiriyor, ardından sütyenimi ve gömleğimi hızlıca yukarı kaldırarak dirseklerimin etrafında düğümlenmelerini sağlıyor. Başımın üzerindeki yastığı pençeleyerek kollarımı yukarıda tutuyorum, gömleğin ve sütyenin beni zapt etmesine izin veriyorum.

Tekrar ağzıma yapıştı, ısırıyor, hırlıyor ve kontrolünü kaybediyor. Ve onu istiyorum.

Dişler çene çizgimi sıyrıp göğüslerime doğru bir çizgi çiziyor. Dişlerini meme uçlarımdan birine batırıyor. Acı içimde alevlenip doğrudan bacaklarımdan arasındaki şişen deriye yönelirken sırtım bir iniltiyle kavisleniyor. Diğer göğsüme geçmeden önce o hassas sert tomurcuğa daha fazla baskı uygularken, onu da aynı tutkuyla alırken çırpınıyorum. Aynı baskınlıkla.

Karnımdan aşağı kayarken şilte kayıyor, dili beni ilkel bir şekilde yalıyor, tenimin tadına bakıyor. Terimi. Şortuma yaklaştığında nefesi sıcaklığını belli ediyor. Dişleriyle düğmelerini açıyor.

Ayaklarımı onun iki yanına dikerek kıcımlı yukarı kaldırıyorum, böylece kıyafetlerimi kıcımlı üzerinden geçirip beni siyah renkli iç çamaşırlarımla bırakabiliyor.

Birden acı verici bir şekilde üzerimdeki tüm ışıkların vücudumu aydınlattığının farkına vardım. Her eğimi. Her kıvrımı. Geçmişteki sevgililerinin bulutları tarafından rahatsız edilen bilinçli düşüncelerin olduğu bir yere kayıyorum. Benden çok daha güzel kadınlar. Kaç tane vardı? Herhangi birini sevdi mi?

Ben bu düşünceye daha fazla dalamadan dizlerimi açıyor, yukarı itiyor ve yatağa sabitliyor. Amımı ve kıcımlı ortaya çıkarıyor, beni ona gösteriyor, kartal gibi açılmış ve sadece iç çamaşırlarımın danteliyle kısmen örtülmüş. Sinirlerim ve uyarılmışlığım tenimde tutuşuyor.

Göbeğime doğru sokuluyor, burnu ve dudakları kalçalarımdan arasındaki ipekle kaplı teni okşuyor. Gelmekte olan şeyle alay ederek, beni aciliyetle aklımdan çıkarıyor. Daha fazlası için istekle ona doğru kalkıyorum.

"Açgözlü küçük bir amcığın var mı?" Hırlıyor. "O sik kafalının sana dokunmasına izin mi verdin? Söyle bana. Sana ne yapmasına izin verdiğini söyle." Sözleri kulaklarımı tırmalıyor; bir yandan da dilinin külotuma sürtünmesi beni zevkten dört köşe ediyor. "Söyle bana, seni buradan öpüyor mu?"

Dişleriyle külotumu kenara kaydırarak, dudaklarımın arasındaki vadiyi uzun, kasıtlı turlarla yalamaya başlıyor.

Tadımlık.

İnliyor.

Uzun.

Yavaş.

Sikeyim.

Bir duyarlılık dalgasıyla kasıldığımda, kalçalarımı yatağa daha sert bastırıyor ve dilini içime sokuyor. Birden vahşileşiyor ve sertleşiyor.

Kısa sakalının sürtünmesi lezzetli bir şekilde uyarıcıdır, dilinin yalamaları ise saf bir ecstasye gibi hissettirir. Biri onun olmamı talep ediyor, diğeri bana onun benim olduğunu hatırlatıyor. İkisi de bir şeyleri uyandırıyor. "Cevap ver bana."

Klitorisimi ısırırken, çılgılık atıyorum. "Evet!" İçimden geçen akımlar, dalgalanan sinir sarmalımı uyarırken bacağıma içgüdüsel olarak tekliyor. Ama hassas tomurcuğumun gitmesine izin vermiyor, inatçı dişlerinin arasında sıkıca sıkışmışken diliyle fiske atıyor.

Miyavlayarak ve nefes nefese, titreyen uzuvlardan oluşan bir kütleyim. Ellerim saçlarını yakalamak için aşağıya doğru sallanıyor, saç tellerini çekiştirip sıkıca düğümlüyor. Tıslayarak bacaklarımın etini yoğuruyor ve onları yatağın içine doğru itiyor. Leğen kemiğim anında onun yutan ağzına doğru yükseliyor.

"Şimdi onu mu düşünüyorsun? Bacaklarının arasında olmasını mı diliyorsun?"

Sözleri karşısında irkiliyorum ama klitorisime yoğun bir cezalandırıcı zevkle saldırırken hâlâ onlardan hoşlanmadığıma konsantre olamıyorum. Çok güzel. Çok iyi hissettiriyor.

Karnımda ısı birikiyor.

"Öyle mi?" diye soruyor.

Bir bacağına serbest bırakarak iki parmağını amımın yumuşak derinliklerine kaydırıyor.

Uçurumun kenarına savruldu. "Hayır! Seni düşünüyorum!"

Kalçalarım yataktan fırlıyor. Boşalırken onun adını haykırıyorum; etrafımı saran, beni boğan, benden zevk alan bir his. Ve orgazmımın kaslarımdan geçip onun hevesli diline ve çalışan parmaklarına doğru akmasından başka bir şey hissedemiyorum.

Çok ıslak hissediyorum.

Çok ıslak. Ama beni açıklığımdan klitorisime kadar yalıyor, diliyle tüm nemi temizliyor.

Başım yastıkta yuvarlanırken, saçlarını ölümüne kavrayışımı bırakıyorum. Tüm gücümü kaybetmiş bir su birikintisi gibi yatağın içinde erirken, onun yataktan kaydığını hayal meyal fark ediyorum. Kulaklarım o acı verici zevkin artçı şokuyla çınlarken, gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıyorum ve rahatlamasını umuyorum. Bir fermuar sesi duyduğumda gözlerimi tekrar açıyorum. Onu çıplak göğüslü ve pantolonunu güçlü, dövmeli bacaklarından aşağı kaydırırken görünce dudaklarımı yalıyorum. Göğsündeki yaranın onu zayıflatmadığı açık ve dövmelerinin çizgileri arasında neredeyse fark edilmiyor.

Bana doğru yürüyor, kalın ve sert aleti hareket ettikçe titreşiyor, kendi sinsi uyarısıyla sallanıyor. Şimdiye kadar gördüğüm tüm erkeklerden çok daha güzel - arzularıyla çarpan kasları ve kalbine bir bakış sunan dövmeleriyle altı fit beşlik bir tanrı.

Tekrar yatağa uzandı. Yavaşça vücudumda geziniyor, dilini tatlı ve iyileştirici bir şekilde tenimde gezdiriyor.

Dudaklarıma ulaştığında, bir dirseğinin üzerine eğilerek ağırlığını üzerimden alıyor. Bir elini saçlarımdan arasından geçirerek ağzımı almak için eğiliyor, ama bu kez yavaş ve yumuşak, anlamın ve kaybın türküsüyle dans ediyor. Dili ağzımın içinde geziniyor, çatısını ve her yerini okşuyor. Her zaman her şeyin tadına bakmak isterdi. Bu adam vücudumun her parçasından hoşlanıyor. Hep hoşlandı.

Sıcak bir el dizimden uyluğuma doğru ilerlerken, bacağımı sırtına doluyor. Diğer bacağımı da yukarı kaldırıyorum. Gözlerim onunkilerle buluşuyor ve gerginim. Aleti bacaklarımın arasındaki yumuşak girişle buluştuğunda keskin bir nefes alıyorum. Perry'den çok daha büyüktü. Bunu biliyor olmalıydım ama onunla birlikte olmayalı yıllar olmuştu.

"Seni istiyorum," diye yalvarıyorum, duygularım patlak verirken gözlerimden zorla yaşlar akıyor. Onu son gördüğüm günden beri zaman bana acımasız davranıyor. Tüm çılgınlıklarımın ölmesi gerekiyordu. Onun kaybıyla başa çıkabilmek için. Ölmek zorundaydılar.

Onu çok özledim.

Gözyaşlarımı başparmağında yakalıyor ve parmağından yalıyor. "Benim. Senin her parçan, bebeğim."

*Bu gece. Sadece bu
gece. Artık çok geç.*

Bu yıkıcı gerçekler karşısında ıstırap içinde gözlerimi kapatıyorum. Bronson kendini konumlandırıyor, yavaşça kıvrımlarımı dürtüyor, sık bir şekilde dalıyor. Gözlerimi açtığımda beni neredeyse korkutacak bir sahiplenmeyle bana baktığını görüyorum.

"Benim," diye homurdanıyor, sonuna kadar itiyor, uzun kalın sikini kabzasına kadar kaydırıyor ve daha da sert iterek içerideki kırılgan dokuyu geriyor. İstilaya uğradığımda, bu kadar derinlemesine doldurulduğumu hissettiğimde inliyorum.

İnliyor ve itmeye başlarken dişlerini çıkarıyor, sikini amımın sıkı yumuşak mengenesine doğru sürüklüyor ve tekrar içeri giriyor. Dışarı ve içeri. "Böyle. A. Sıkı. Küçük. Amcık."

Ensesini kavriyorum ve burunlarımız birbirine kayıyor, dudaklarımız vücudunun benimkine doğru her sallanışında nazikçe okşuyor. "Bu beden her parçasına sahip çıkacağım. Sana kime ait olduğunu hatırlatacağım." Aniden doğruluyor, kalçalarını sabit bir hızda pompalamaya devam ediyor, birlikte olduğumuzu hissetmenin coşkusuyla titriyor. Yüzünde acı ve ıstırap dolu bir ifade vardı.

Aniden boğazımı kavırıyor, gözlerim belirsizlikle açılana kadar sıkıyor. Kalçalarını daha hızlı pompalıyor, bedenim onun ritmine kapılıyor.

Ve hatırladığımdan daha sert. Bana ve yıllar önce yaptıklarına duyduğu nefretle beni beceriyor.

Vücutlarımız terden kayganlaşıyor. Gözleri alev alev yanıyor, yüzüme kilitlenmiş. "*Shoshanna*," diye tıslıyor, kırık ve gırtlaktan. "Sensiz gelmiyorum, bebeğim."

Kalçalarını bana doğru yuvarlıyor, kalın boyu içimde ovulmak için yalvaran kasları uyarıyor. Aynen böyle. Sert. Hızlı. Vahşi.

Onda.

Tam

orada.

Tanrım. .

Pelvisini klitorisime sürüyor, aşırı çalışan sinirlerimi gıdıklıyor. Beynim bu his karşısında pelteye dönüyor. Gözlerimi kapatıyorum ve içimdeki sıcaklık kaynarken boğazımda kısık bir sesle inliyorum. Zevk seslerim içinde titreşirken boğazımdaki el sıkılıyor. Sadece nefes alabiliyorum.

Yeterince.

Boğazımı sıkıca kavrayışı korku ve adrenalini dışarı çekerken, metodik itişleri zevki bastırıyor ve ben içinde kayboluyorum. İçeride doğru her darbesinde amım onun etrafında şiddetle titreşiyor, sikini kavırıyor, derinlerde kalması için yalvarıyor.

"*Siktir*," diye tıslıyor. "Geliyorum, bebeğim." "*Tanrım*, Bronson. İşte bu.

Tanrım." "*Shoshanna*."

Bedenim şimdi onun altında titreyen bir karmaşa, işe yaramaz ve uyuşuk ve ben bir zevk çılgınlığına dalarken onunla başa çıkmak için. Kalçalarını daha sert vururken ondan şiddetli bir hırıltı fişkırıyor, beni doldurmak için vahşi bir ihtiyaçla geliyor. Beni sahiplenmek için. Almamı istediği şeyin bir damlasını bile ziyan etmemek için.

Sonunda kalçaları yavaşlıyor ama derinde kalıyor.

Vücudum iyice sikilmekten uğulduyor.

Alnını benimkine bastırduğında, mutluluk ve melankolinin girdabında birlikte nefes alıyoruz. Gözlerimi sıkarak kapatıyorum, kalbim çok kırılmış ve çiğ hissediyorum. Ayrı geçen onca yıl. . Onları asla geri alamayacağız.

Alnını benimkine yasladığında kaşlarının acıyla gerildiğini hissediyorum. "Çok üzgünüm bebeğim," diye boğuluyor, sesi boğuk ve derin ve-

Bir şey boynumu deldiğinde nefesim kesildi. O kadar hızlı ki, hissi zar zor algılayabiliyorum. Geri çekildi. Yumruğundaki iğneyi gördüm. *Hay sikeyim.*

Gözlerimi dikmiş ona bakıyorum. "Ne yaptın. . ." Dilim ağzımın içinde şişip ağırlaşırken, kalınlaşıp işe yaramaz hale gelirken sesim titriyor. Kirpiklerim. . kurşun gibi, yavaşça yarasa gibi, görüşümün üzerine perde gibi düşüyor. "*Bitti* mi?"

Bir mide bulantısı beni ele geçiriyor.

Karanlık bir uçurum vücudumda gezinip duyularımı tüketirken başım şiltenin üzerinde yuvarlanıyor. Vücudum ağırlaşıyor, başım kalın bir sisle kaplanıyor.

"Ben çok-"

Onu duyuyorum ama kelimeler benden uzaklaşıyor.

"Çok üzgünüm."

Kükrüyor ama olması gerektiği kadar yüksek değil. Yatak şiddetle sallanıyor. Tekrar ve tekrar. Her gümbürtüyle boynum sallanıyor. Sanırım yumruğuyla vuruyor. İşkenceli hırıltılarında çok fazla acı var. Ona sarılmak istiyorum ama kollarımı kaldıramıyorum ve nedenini unuttum. Bacaklarım sallanıyor, kaslarım gevşiyor ve döllerini bacaklarımın arasından yavaşça kayıyor.

Alnının tekrar benimkiyle buluştuğunu hissediyorum ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı akıyor ama benim değil.

Nefesim yüzümde çağlıyor. "Ben ... yapamam .. . izin veremem. . . bırakamam. izin veremem."

Seventeen

Bronson

Altı yaşında

KÜVETTE OTURUYORUM.

Hava soğuk. Çok soğuk. . Acıtıyor.

Vücudum garip hissediyor. Yavaş. Uyuyormuşum gibi. Ama tamamen uyanığım. Bir oyun oynuyorum. Nefes veriyorum, dumanı vücudumdan atıyorum, etrafımdaki havada süzülüşünü izliyorum.

Bu oyunu oynamak zorlaşıyor.

Nefes almak zorlaşıyor.

Acı veren suya, birbirine çarpan buz küplerine bakıyorum. Derin görünüyor.

Bir şey hareket ediyor. Kardeşimin mavi dudaklarına bakıyorum. Benden daha kısa olduğu için omuzları yüzeyin hemen üzerinde duruyor. Garip görünüyor. Normalde olduğundan daha küçük. Rengi de farklı. Yüzünde farklı bir ifade. Yine de.

Görünüşünü sevdiğimi sanmıyorum.

Max çok iyi bir çocuk. Küçük kardeşlerin sinir bozucu olduğunu sanırdım. Ama o öyle değil. Çok sessiz. Her gece oyuncaklarını temizliyor. Ama bazen çekmeceleri kapatmayı unutuyor.

Bundan hoşlanmıyor.

Tüm yemeğini yiyor ama bazen parçaları yere düşürüyor.

Bundan hoşlanmıyor.

Çabaladığını

görebiliyorum. O

neden görmüyor?

Ve küçük kardeşim Xander. Yaramazdır. Yaramaz ama *çok* komik. Onun herkesi güldürdüğünü görüyorum. Max'i bile. Suya girmediğine seviniyorum. İyi ki yaramaz çünkü onu bir dolaba kilitliyor. Çılgınlıklarından hoşlanmıyor. Bence dolap sudan daha iyi. Ama emin değilim.

Sanırım kardeşlerimi seçmek zorunda kalsaydım, Max ve Xander'ı seçerdim. Onlardan hoşlanıyorum. Sevginin gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyorum ama sanırım nasıl hissettirdiğini biliyorum. Her zaman hissettiriyor. Sanki her zaman yanında olmalarını istiyormuşsun gibi. Sanırım kardeşlerimi seviyorum.

Tekrar Max'e odaklandığımda. Gözleri çok durgun. Ve keşke bugün kardeşim olmasaydı diyorum. Keşke çekmeceyi açık bırakmasaydı. Keşke yemeğini düşürmeseydi.

O zaman gözünde mavi olmazdı. O zaman

karnında ağrı olmazdı.

Şu anki görüntüsünden hoşlanmıyorum. Hem de hiç.

Annemize bakıyorum. Tırnaklarına bakıyor. Pembeler. Bence çok güzel. Ama. . . o da farklı bir şekilde güzel değil. Ona göz kırpyorum. I

Gıcırtı. Sesim az çıkıyor. Normalden daha az. Kafasını kaldırıp bakmıyor.

Max'e bakıyorum.

Anneme
bakıyorum.

Banyoya
bakıyorum.

Neden bir tek ben bakıyorum?

Ve biliyorum. . . Onları korumam gerekiyor. Max iyi görünmüyor ve o da hiç bakmıyor. *Anne? Neden bakmıyorsun anne?* Kalbim acıyor. . . O. Bakmıyor. Sevmiyor. Bizi. . .

Max'e dönüp baktığımda gözleri kapalıydı. Kalbim hızlı atıyor. Başım dönüyor. "Max. Max. Gözlerini kapatma, Max." Sanırım konuştum. Konuşmaya çalıştım ama kimse bakmıyordu ve şimdi onun suya düşüşünü izliyorum. Boğazım yanıyor. Kalbim yanıyor. Başım yanıyor.

Gülmeye başladım.

Çok yüksek sesle gülüyorum ve durmuyor. İçimi parçalayan bir ses ve neredeyse acıtıyor. Gözyaşlarımın yüzüme düştüğünü hissediyorum. Sıcak gözyaşları. Yakıyorlar. Her şey yanıyor.

Maks. .

Gülüyorum.

Sonra baktı, baktı ve bana bağırmaya başladı. Güldüğüm için. Benim gülmem onun bakmasına neden oldu. Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü. Sıcak bir şey yanağıma çarptı. Eline. Ve tekrar. Sıcak. Hoşuma gitti. Annem çıldırdı. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve beni suyun altına itiyor. . . derin değil. Artık soğuk da değil. Gitmeme izin veriyor ve ben bir süre suyun altında gülerek yüzüyorum.

Sonra Max'i gördüm.

Suyun altında, karşımda.

Gözleri kapalı.

Benimki açık.

Bakıyorum. Patladım. Annem gitti ama ben bakıyorum. Max'i sürüklüyorum. Çok ağırdı. Ama onu küvetten çıkardım. Sudan çıkardım. Havluları aldım. Hepsini. Etrafımıza sarıyorum. Max'in ısınmaya ihtiyacı var. Ona sarılıyorum. Artık gülmeyi bıraktım ama hâlâ kafamın içinde yankılandığını duyabiliyorum. Sanırım beynimi suda kırdım ama hala bakıyordum.

Bakıyordum, Max.

Sana göz kulak olmaya devam edeceğim.

Eighteen

Bronson

Günümüz

VISKI ŞİŞESİNİ BITİRDİM. HALİNİN ÜZERİNE KOYUP IZLIYORUM.
yan yatar, alt tarafında küçük bir kahverengi likör havuzu birikir.

Saatın ilerlemesine rağmen tepe lambaları parlak. Yalnız olmasam da kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim. Gözlerimi onun bedeninden uzun süre ayıramıyorum. Saatın tıkırtısı, geçen anların, onun durumunun ve benim deliliğimin getirdiği sessizliğin uğursuz bir çetelesini tutuyor.

Dirseklerimi dizlerime dayamak için öne doğru eğilerek, eskiden olduğu gibi yatağımın üzerine serilmiş güzel çıplak formunun ince hareketlerine odaklanıyorum. Ama bu sefer. . . o. . . .

Gözlerim ona dikildi.

Kendinden başka suçlayacağı kimse yok. *Bebeğim.* . Beni bundan daha iyi tanıyor. Gerçekten ona geri dönmesine izin vereceğimi mi düşündü?

Kaltak.

Bu kelimeye homurdanıyorum, basit tanımından, yetersizliğinden, onunla ilgili her şeyden nefret ediyorum. Özellikle de onu derin uykusunda izlerken aklıma gelmesinden. O değil. O bir kaltak değil. Olamaz. O beni şımartan en inanılmaz yaratık. Bunca zamandır benden uzakta, o son günle yanıp tutuşuyordu. .. ona davranış şeklimle.

Ama bana geri dönmemesinden nefret ediyorum. Nerede olduğumu biliyordu. İçimde öfke kabarıyor. Ve acımasızca gülüyorum çünkü o haklı. . . . Ona kızgınım.

Ama yaptığı şey için değil. .

. Onun yokluğu için.

Onun varlığı için.

Ona dokunmasına izin verdiğim için.

Her şeyden çok istediğim şeyi sanki bağlayıp saklamayacakmışım gibi önümde sergilediğim için.

Onu saklamak istiyorum.

Benim güzel dikkat dağıtıcım.

Varlığıma umut ışığı oldu. Onunla başka biri olmayı sevdim. Nasıl daha fazla oldum. . . Ama onsuz, daha fazlası olmak istemiyorum. Onsuz, bir yerim var. Onların yanında. Onları koruyorum. Hayatlarını daha iyi hale getiriyorum.

Gözlerim yüzük parmağındaki bronz çizgiye takıldığında, dişlerimi acı verecek kadar sıkıyorum.

Sikeyim.

Ayağa fırlayıp ikinci banyoya yöneliyorum. Düğmeyi çevirdiğimde diğer taraftan bir inilti geliyor.

Kapıyı yavaşça açıyorum ve küvette yatan, iple bağlanmış ve ağzı siyah bir bezle kapatılmış İtalyan sikiciye bakıp sırtıyorum. Bir sümüklü böcek gibi dönüp duruyor, bana bakmaya çalışıyor. Sanki neye benzediğimi ya da neler olacağını tam olarak bilmiyormuş gibi. Şimdiye kadar hepsi biliyor olmalı. İtibarım beni ilerletmiyor mu? İçeri bir adım atıyorum, kapının arkamdan kapanmasına izin veriyorum.

Tek düşünebildiğim, onu derinlemesine becerirken altımda kıvrılan kıvrımları. Onu içinden sikerken. Bana izin verdi. Sanırım böyle olmasını istedi. Şimdi onun mükemmel kokusunu üzerimde hissedebiliyorum. Ve benimki de onun her yerinde olacak.

Ona göz kırpıyorum, şu anda neden bu odada olduğumdan emin değilim. Gözyaşlarım yanaklarımda kurumuş, arkalarında sıkı tuzlu izler bırakmış.

Başımı eğiyorum, kirpiklerimin arasından ona bakıyorum, kendimi gergin ve değişken hissediyorum. Burnumu çekiyorum, gözlerim ona dikilmiş.

Küvetteki İtalyan sikik inlemeye başladı, bana bakıyordu. İçinde bulunduğum durum. Bahse girerim. . . Bahse girerim korkunçtur. Çıldırılmış. Bahse girerim. . . Bahse girerim, amcığı hala sikime yapışmışken boynunu o iğneyle deldiğimde dehşete düşmüştür.

Gözümden bir damla yaş daha süzülüyor.

Makyaj masasının yanından bir sandalye kaparak, kömür rengi fayanslar boyunca küvetin yanına sürüklüyorum. Kollarımı arkalığından sarkıtarak sandalyeyi ters çevirip üzerine oturduğumda, o da ayaklarını sürüyerek yüzüme bakıyor. Bana sanki şeytanın kişileşmiş haliymişim gibi bakıyor, gözlerinin akıyla bir şans, bir merhamet için yalvarıyor.

Kocaman gözlerinden boğazını saran Meryem Ana dövmesine bakıyorum ve Anne'yi açmayı ne kadar çok istediğimi hatırlıyorum.

"Kasap kuşunu diğer yırtıcı kuşlardan daha ölümcül kılan şeyin ailelerini korurken acımasızca peşlerinden koşmaları olduğunu biliyorsunuz. Bunu anlıyorum. Ailemi korumak kanımın pompalanmasını sağlayan şeydir. . Dört erkek kardeşim var. Beni bilirsiniz. *Bizi*," diyorum ona, bakışlarım parlak, gözlerim kırmızı

Yatak odasındaki o an için döktüğüm gözyaşlarından. Doğrudan ona bakıyorum. "Kardeşlerimden biriyle daha yeni tanıştım. Çocukluğunu özledim. Bunu asla geri alamayacağım." Onu işaret edip parmağımı sallıyorum. "Aslında onu tanıyor olabilirsin. Adı Konnor Slater. Patronun ona eskiden *oğlum* derdi. Uzun zaman önce. Sonra, şunu dinle, onu kaçırmak için para ödedi. Bunun mantıklı olmasının tek nedeni, onun kendisinden olmadığını biliyor olması. Kasap kanı taşıyan piç bir çocuk. Bunu kesin olarak bilip bilmediğini bilmiyoruz. Ama bilmediğinden de emin olamayız. Bu yüzden güzel kardeşim dört yılını hasta bir piçin bodrumunda kilitli geçirdi. Patronunun emriyle. Bu sana bir şey hatırlatıyor mu?" Kapıya doğru bakıyorum, hâlâ ona doğru çekiliyorum. Onu içeri sokmalıyım.

Tut onu.

Boğuk sözleri beni ona geri çekti.

Başımı salladım. "Hayır. Sen konuşma. Sadece dinle. Benim de bir kız kardeşim var. Güzel, nazik bir baldız. O tam bir güneş ışığı ve aileme çok fazla huzur ve neşe getiriyor." Ona doğru eğildim, sıcaklığın boynumda gezindiğini hissediyorum, ele geçirmeye ve katliam yapmaya hazırım. "Patronun ona zarar verdi. Eğer dalga geçtiğimi düşünüyorsan, hayal kırıklığına uğradım. Ağzını açtığımda en ufak bir saçmalığı dinleyeceğimi, sana acı çektirmeyeceğimi düşünüyorsan, o zaman şunu bir düşün. Koridorun karşısındaki odada, hayatımın aşkını uyuşturdum. Ve onun tatlı kışını benimle birlikte ülkenin öbür ucuna sürüklemeyi planlıyorum. Onu zorla aldığımı unutana kadar yanımda tutmayı planlıyorum. Bunun için beni affedene kadar. Ve eğer unutmazsa, affetmezse, onu yine de tutacağım. Eğer bunu ona yapabiliyorsam. . sana ne yapabileceğimi düşünüyorsun?"

Uzun, sabırlı bir an boyunca ona baktım.

"*Şimdi.*" Daha dik oturuyorum ve onunla göz göze geliyorum, onun yanında olma ihtiyacını görmezden geliyorum. Uykusunda bana isteyerek sarılıyormuş gibi davranmak için. Güzel dünyadan ve onun benim için uğursuz yerinden benim güzel dikkat dağıtıcım olmak. "Dustin Nerrock nerede?" diye sordum. Sessizlikle karşılaştığımda, gözlerimi

Panik içindeki geniş gözleri bir mesajı haykırıyor. Bakışlarımı ağzındaki tıkaca yönlitiyorum. Soğukça gülüyorum. "Özür dilerim." Siyah tıkacı kaptığım gibi ağzından çekip çıkarıyorum. "Ne diyordun?"

"Jimmy bunu asla onaylamayacak!" Kelimeleri ağız dolusu tükürük ve safrayla öksürerek çıkarıyor. "Yıllardır Dustin için çalışıyorum. Jimmy için. Dustin ve Jimmy'nin bazı sorunları olduğunu biliyorum ama onlar aileden! Hepimiz öyleyiz."

Sırıtiyorum, arkama yaslanıyorum ve kollarımı göğsümde kavuşturuyorum. Dustin ve Jimmy'nin sorunları var, değil mi? Jimmy Cassidy'ye yapılan saldırıyı önemsememiş olsa da, Dustin'in olaydan sonra ortadan kaybolması bana hep tuhaf gelmiştir. Jimmy'nin yerinde olsaydım, bir parmağımı kaldırır ve herkesi öpüştürüp barıştırdım. Dustin'i sürgün edecek kadar etkilenmemiş olmalı. . . Düşündükçe sırtıtiyorum. Eminim Dustin bundan nefret etmiştir. "Yine de aileden değilsin, değil mi?" Gülüyorum. "Jimmy ve ben öyleyiz. Ve, ah, şey, yaşlı çocuk şu anda senden pek hoşlanmıyor, dostum."

"Ne?" Panik içinde gözlerini kırıştırıyor ve Jimmy'nin hayal kırıklığının onda benimkinden daha fazla korku yaratması sinir bozucu. "Ben hiçbir şey yapmadım! Söyle ona."

Omuz silkiyorum, şimdi daha sert sırtıtiyorum. "Senin onun elmaslarını aldığı ve yeğenini öldürdüğünü düşünüyor."

"Elmaslar mı? Sal? *Madonna Mia*. Sal öldü mü? Onu ben öldürmedim! Siktir, Bronson. Ben öldürmedim! Bana inanmalısın. Yemin ederim, Jimmy'i seviyorum. Bunu asla yapmam."

Başımı salladım. "Sana inanıyorum."

Bana boş boş bakıyor. "Ne?"

"Sana inanıyorum," diyorum yumuşak bir sesle, ama o aptal değil. Onu küvete bağladığım için bunun iyi bir şey olmadığını biliyor.

"Anlamıyorum," diyor ve boğazının yavaşça yuvarlanışını izliyorum. "Neden?"

"Senin yapmadığını biliyorum," diyorum başımı eğerek. "Çünkü kimin yaptığını biliyorum."

Gözlerinden yaşlar fışkırıyor, bunun o an olduğunu biliyor. Muhtemelen çoktan haydutlaştığım sonucuna varmıştır, ama sadece kelimeleri bekliyor. Ölüm notunu imzalayacak kelimeleri. Çünkü bu bilgiyle yaşamasına asla izin vermeyeceğimi biliyor. "*Kim?*"

Hala gülümseyerek, "Ben yaptım." diyorum.

Yüzü kül rengine dönüyor, söylediklerim yüzünü canlıların kızıl ışıltısından tamamen arındırmış. Bu noktada hayatı için yalvarmaya bile çalışmıyor. Sessizlik ve sadakat sözü vererek zekama saygısızlık etmiyor. Bu hoşuma gitti. Gerçekten de onurlu bir nitelik.

Gözleri başımın üstündeki duvara kayıyor, sanki Azrail'in belirlediğini görebiliyormuş gibi, anını ve yaşamın tek kesinliğini bekliyor - ölüm. Kahverengi dehşet dolu gözler tekrar benimkilere kayıyor. "Peki ya ailem?"

"Güvende. Eğer bana Dustin'in nerede saklandığını söylersen. Birkaç yıl önce kız kardeşime saldırdığından beri hayalet gibiydi. Bir süredir peşinde adamlarımız vardı. Onu en son gördüğümüz yer. .. buradaydı. *Seninleydi.*"

Yavaşça başını sallıyor, anlıyor ya da artık dinlemiyor. Midem bulanıyor. Bir an için. Onun için üzülüyorum. "Çabuk olacak mısın?" diye soruyor, sesi umutsuzluğundan boş çıkıyor.

Kapıya bakıyorum, diğer taraftaki bedeninin görüntüsü zihnimde yanıp sönüyor. "*Ish.*"

Kotumun cebine uzanıp puro kutumu alıyorum. "Puro mu?" Kutunun içindekileri ona göstererek söylüyorum. "Romeo y Julieta?"

Başını sallıyor. "Lütfen."

Bir tane çıkarıp ağzına koyuyorum ve yakıyorum. Sigarayı sertçe emerken kor alevleniyor. Sigarayı ısırarak mırıldanıyor: "Bölgeye geri döndü. Stormy River'da saklanıyordu. İthalat yapıyor, oradaki rıhtımdan kendi planını yürütüyor - silahlar."

Zihnim bu mesajla dolup taşarken ona boş boş bakıyorum. *Bölgeye döndüğümde.* . . Gözcülerimizi nasıl atlattı, hiçbir fikrim yok. Jimmy'ninkileri nasıl geçti. . "Jimmy olmadan mı?"

"Jimmy biliyor," diyor puro dumanını coşkuyla ciğerlerine çekerek.

O şehirde olan her şeyi bilmeliyiz. Dustin'in Clay'in bilgisi olmadan nasıl ithalat yaptığı inanılmaz. . . Düşünceli bir şekilde gülümsüyorum, ihanet ve yalanlarla çizilen sahneden hoşlanmıyorum. Tabii.

. ..benim güzel ağabeyim biliyor. Ve Dustin'in politik gücüne olan ihtiyacı bize karşı olan sorumluluklarından daha ağır basıyor.

Gülümsememi fazla manik hale gelmeden yumuşatıyorum. "Dustin ve Jimmy neden sorun yaşıyor?"

Başını sallıyor. "Ailem. Güvende olduklarını garanti ediyor musun?" diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Jimmy onu gönderdiğinde Dustin'in gururu incindi. Jimmy'nin her zaman Luca'yı ve sizi ona tercih etmesine çok kızdı."

"Çok güzel olduğumuz için," diyorum, paylaştığı bilgiden memnun hissederek. Arkadaşlıkları zaten bıçak sırtında olduğu için onları birbirlerine düşürmek daha da kolay olacak. Yavaşça ayağa kalkıyorum ve makyaj masasının çekmecesini çekip çıkarıyorum. İçinden paslanmaz çelik berber bıçağını alıp açıyorum. "Son bir sözün var mı?"

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırıyor, bıçağa fazla bakmayı reddediyor, yuvarlanma dürtüsüyle savaşıyor. İçlerinde bir şey titriyor, belki de bıçağın yarattığı adrenalinin etkisiyle. "Evet," diye tıslıyor. "Sadece Jimmy her zaman her şeyi bilir. *Her şeyi.* Bunu sizin yaptığınızı öğrenecek. Hepiniz öleceksiniz. Sonra o çok sevdiğin kızları alacak, onları becerecek ve onları da gömecek."

Kafamın içinde uzak kahkahalar
duyuyorum. Onun ritmine
gülüyorum.

Sırtarak saçından bir avuç alıyorum. Acı içinde inliyor. Puro ağzından düşüyor; külü fayanslara süzülüyor. Onu beyazın içinde tutarak

seramik küvette, bıçağı Meryem Ana'ya doğru sürüklüyorum, bağırsaklarını açıyorum ve kanını doğrudan gidere akıtıyorum. Etrafta çırpınıyor, tüm küveti ve kot pantolonumu parlak kızıl rengine boyayan ılık yapışkan sıvının fokurdamasıyla gargara yapıyor.

Birkaç dakika sonra saçını bıraktım. Kafası kanlı havuza çarptı. Normalde bu pisliği temizlemeleri için temizlikçilerimizi çağırırdım ama burada yaptığım iş için Kasap'tan başka bir isim taşıyan kimseye güvenemem.

O yüzden kendim temizliyorum.

Onu plastik çöp torbalarına ayırıp iki bavula doldurduktan sonra duş alıyorum, sıcak su ve klorheksidin ile cildimden yıkıyorum. Onunla birlikteyken üzerimde ondan bir iz kalmasını istemiyorum.

Çırılçıplak yatak odasına giriyorum, tenim hala sudan yanıyor, tenimden buhar yükseliyor. Yatağın ucunda durup onun mükemmel vücuduna bakıyorum. On altı yaşındakinden daha kıvrımlı, istisnai olarak öyle.

"Bunlar en iyi parçalar. Hepsini istiyorum."

Arkasına geçerken çarşafı üzerimize çekiyorum, kollarımı altından ve üstünden geçiriyorum ve onu yakın tutmak için göğüslerinden çaprazlıyorum. Nefesini omurgasında hissederek gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bir zamanlar bana sunduğu huzurlu varoluşun yankılarına odaklanıyorum. "İki saat içinde yola çıkıyoruz bebeğim," diye fısıldıyorum kulağına.

Nineteen

Shoshanna

Günümüz

SALLANIYORUM, KARANLIKLILA ÇEVİRİLİYİM, ZİHNİM HAREKETE UYANIYOR
Altımda bir motorun uğultusu var ama göz kapaklarım kalkamayacak kadar ağır. Gözlerimin arkasındaki zonklamaya dokunmak için elimi kaldırmaya çalışıyorum ama uzuvlarım ağır geliyor, sanki içinde eridiğim yumuşak çarşaflara tutkalla yapışmış gibi. Elastik benzeri madde tenimi ve kumaşı birbirine çekiyor, onları ayırma çabam görünüşe göre işe yaramıyor.

Anlamlı bir şekilde nefes alıyorum, garip görünen mekanik bir şekilde nefes alıp verdiğimi hissediyorum.

Ağzımı açıyorum ve soketi yavaş daireler çizerek sağa sola döndürürken çenem ağrıyor.

Yatak kalkıp indiğinde vücudum aniden dönüyor. Sanırım bir çarpma. Zihnim beni korkutmayan ama kafamı karıştıran garip bir sisin içinden cevabı arıyor.

Farkına vardım. Bir
arabanın içindeyim.

Twenty

Bronson

Günümüz

SON ÜÇ SAATTİR BU KIRMIZI TOPRAK YOLDA İLERLİYORUZ.

Etrafımızı küçük ağaçlık çalılardan oluşan çorak bir araziden başka bir şey çevrelemiyor. O kadar düz bir düzlem ki, sanki bulanık ufkun hemen üzerinde dünyanın sınırı varmış gibi geliyor. Gözlerimi kısıyorum, uzaktaki ziftten yükselen ısıya, yerle göğün çarpıştığı imkansız bir kavise odaklanıyorum.

Bayıldım ama onlara geri dönmek için sabırsızlanıyorum. Kanun kaçağımı özledim.

Güzel kardeşlerimi özledim.

Bölgeyi iliklerime kadar hissedebiliyorum; burası benim ve ailemin bir parçası. Mirasımızın ve bağlarımızın tuğlalarıyla inşa edilmiş bir şehir, şimdi sadece müreffeh

Çünkü bölge sakinleri onlarca yıl önce şeytanla yaptıkları anlaşmaların tadını çıkarıyor. *Bizimle* birlikte.

"Seni çılgın orospu çocuğu!" Shoshanna çığlık atıyor ve ben irkiliyorum. *Kahretsin*, sesi kızgın geliyor. Onu kaçırma kararımı kabullenmeye, onunla barışmaya çalışıyordum, ama havlamasındaki öfke beni tekrar o küçümseme yerine fırlattı.

Bunu derime saplanan bir bıçak gibi hissediyorum ama yine de onu elimde tutabileceğim anlamına geliyorsa bunu tekrar tekrar yapacağım. Bir gün buna gülecek. Eminim gülecektir.

Karavanı yoldan çıkarırken, zihinsel olarak kendimi olacıklara karşı hazırlıyorum. Dışarı çıkıp lüks karavanın kapısına yöneldiğimde, birkaç dakika önceki cırtlak ses göz önüne alındığında, sac metal duvarların içinden gelen sessizlik doğal görünmüyor.

Onu uçakla eve götürmek daha kolay ve hızlı olurdu ama lanet olası elmasları gümrükten geçiremiyorum, o yüzden bu söz konusu bile olamazdı.

"Sakin ol bebeğim," diyorum kapıdan. "Sinirlenme." Nefesimi tutarak cevap vermesini bekliyorum. Avuç içlerimi kapının iki yanına bastırırken, başımı aralarına daldırıp herhangi bir hareket belirtisi yakalamaya çalışıyorum.

Tekrar uyudu mu?

Uykusunu uzatmak için ona iki doz ketamin ve bir antihistaminik verdim ama şimdiye kadar uyanmış olması gerekirdi. Kapıyı çaldım. "Bebeğim, iyi misin?" Başka bir şey duymayınca, kolayca *acıktığını* hatırlayarak içeri girip onu kontrol etmeye karar verdim. "İçeri geliyorum, tamam mı?"

Tam mandalın kilidini açıp kapıyı sallarken, alnımın ortasına sert bir şey çarpıyor ve bunun şokuyla homurdanıyorum. Başımın zonklayan kısmını tutarken, görüşüm hafifçe kararıyor ve geriye doğru tökezliyorum. *Lanet olsun, bebeğim.* "Kahretsin," diye mırıldandım.

Beni uçarak geçti.

Onu durdurmam için çok hızlıydı.

Görüşüm zihnimde olup bitenlere yetişmeye çalışırken sadece siyah bir bulanıklık.

Tıslayıp şoku bastırıyorum, gözlerimin arkasındaki parazitle savaşıyorum ve başının dönmesini ve tökezlemesini istemediğim için hızla peşinden gidiyorum. O lanet yolculuktan sonra koşmamalıydı.

"Nereye gidiyorsun?" Çorak araziye doğru koşan kadına yavaşça odaklanarak sesleniyorum. Yavaşladığında rahatladığımı hissediyorum, kafası bir o yana bir bu yana savruluyor, manzarayı inceliyor. Çölde dağınık halde bulunan küçük çalılara bakarak olduğu yerde durdu.

Ben de duruyorum, onun uçsuz bucaksız manzarayla yüzleşmesini izliyorum. Onun üzerinde bir kartal etrafımızda dönüyor. Toprak bulutları ayaklarının ardından toprağın hemen üzerinde süzülüyor.

"Gidecek hiçbir yer yok, Shosh," diye mırıldanıyorum ve ses tellerim bükülmüş gibi sesimdeki pişmanlığı duyabiliyorum. Yavaşça ona yaklaşıyorum, ıssız bir boşluktan başka bir şeyle çevrili küçük kadın şekline bakıyorum. Elinde sıkıca tuttuğu metal bir kızartma tavası var.

Başımdaki şişliğin suçlusu.

Uzun siyah saçları poposunun hemen üzerine kadar sarkıyor, gevşek, vahşi ve inanılmaz. Kırmızı tozla kaplı çıplak ayakları gerginlikle sallanıyor. Uzun, biçimli bacakları giydiği büyük boy siyah gömleğin - benim siyah gömleğimin - altından dışarı fırlıyor. "Gerçekten ona geri dönmene izin vereceğimi mi sandın?"

Bana doğru dönüyor ve yüz ifadesinin altında kalbim sızlıyor. Benimle tur atmaya hazır sert gözler göreceğimi sandığım yerde, kehribar rengi hüznün havuzları görüyorum. Beklediğim şey bu değildi. "Seni asla affetmeyeceğim," diye mırıldanıyor.

Sözleri damarlarımda dolaşıyor, bu yüzden ona doğru bir adım atıyorum, boğazını tutup onu kendime çekme dürtüsü hissediyorum. Çenem sıkılıyor ama dudaklarımda iyimser bir gülümseme beliriyor. "Yapacaksın."

Başını yavaşça sallıyor, bana fırtınalı bir kederle bakarken zamanını bekliyor. "*Hayır.*"

Sonra doğruca bana doğru yürüdü. Beni geçti. Başımı çevirip kokusunu takip ettim. Karavana doğru rahatça yürüdü, içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Sikeyim.

Twenty-one

Shoshanna

Günümüz

KARAVAN BEŞ SAATLİK ARALIKSIZ YOLCULUKTAN SONRA YAVAŞLAR. ÇEKEREK Panjurları kenara çekip ön camdan dışarı bakarak, göz alabildiğine hiçlikle çevrili, şirin ama terk edilmiş bir kamp alanına girdiğimizi izliyorum. Orta boy yatağın üzerinde bacak bacak üstüne atıp tırnaklarımı çıplak kalçalarımaya geçiriyorum.

Kıyafetim bile yok.

Kabinin içine döndüğümde, gözlerim etkileyici mekanda dans ediyor, bir insanın arzu edebileceği tüm modern eşyalarla dekore edilmiş, iğrenç derecede özenli mobilyaları görüyor.

Telefon hariç. .

Akila'yı kontrol etmem gerek.

Sakinleştiriciden fazlasıyla etkilenmiş ve on iki saatten uzun süredir boş olan midem gurulduyor. Tencereyi sıkıca kavrayarak kendime bir silahım olduğunu hatırlatıyorum. Bana zarar vereceğinden değil. Pek sayılmaz.

Bu düşünce beni hüzne boğdu.

Bize ne yaptın, Bronson?

Onun için orada değildim, ona daha fazlası olabileceğini göstermek için oradaydım. Benimle basit bir hayatın Jimmy'nin onun için planladığından daha iyi olduğunu. Clay ile yaptığım bir konuşmayı hatırladım. Jimmy'nin dünyasının Bronson'ı nasıl baştan çıkaracağını konuşmuştuk. Bunu nasıl durdurabileceğimi. . . Ve işte burada. . . Onun yolsuzluk, açgözlülük ve istediğini alma dünyası. . . Beni uyuşturuyor. Beni kaçırıyor. Bu, zamanın ve Jimmy Storm'un etkisinin Bronson gibi tutkulu bir adama neler yapabileceğine sadece bir bakış.

Soğuk gülümsemesi ve ahlaksız yakışıklılığıyla, çekici ve ölümcül doğasıyla, Bronson'ın son on yıldır hayatını nasıl yaşadığını görmek kolaydır. Ama o her zaman Jimmy olamayacak kadar sevgi doluydu. Kendisine ait olmayan bir şeyi bu kadar acımasızca alamayacak kadar derin duygulara sahip olduğunu düşünmüştüm. Ne düşünüyordum ki? Beni içeri alacağını ve sonra da gitmeme izin vereceğini. . . Çok aptalmışım.

Beni becerdi, bilincimi elimden aldı ve sonra da özgür irademi çaldı. *Bronson'ım mı?* Ve o ne yaptığını bilmiyor. Beni Akila'dan uzaklaştırdı. . Perry ne yapacak? *Tanrım*, başımı sallıyorum, arkadaşımı, 'tavayı' tekrar sıkıyorum.

Dolabın üzerinde asılı olan saate bakıyorum ve yüzlerce mil ötede Perry'nin beni arayacağını biliyorum. Bundan eminim. Polisin aranması için insanların ne kadar süre kayıp olması gerekir? Sanırım günler.

Katie ona

söyleyecek mi?

Umursayacak mı?

Midemde bir bulantı dalgası dolaşıyor. Açlık bir canavar gibi pençelerini içime geçiriyor.

Karavanın kapısı açılıyor ve adam içeri adım atıyor, başını eğmek ve dövme 1.80'lik iri gövdesini hafifçe eğmek zorunda kalıyor. Solmuş kot pantolonu ve kahverengi kemeri kalçalarına otururken, siyah atleti kaslı vücudunu sarıyor. Dövmeleri kumaşın altından yukarı doğru yalayarak kaslarının etrafını sarıyor. Ve Batı Avustralya ikliminden dolayı terden parlıyor.

İçeri girdiğinde doğruldu. Gözleri benimkilere takılıyor, bir an için belirsizlikle parlıyor.

"İki kat var," diyor sakince, dudaklarını hafifçe çekiştiren bir sırıtışla. Ona donuk donuk bakıyorum. "Oradan yıldızları görmelisin. Gözetleme yerindeki o gün gibi - o kadar net ki neredeyse onları yakalayabilirsin. O günü hatırlıyor musun bebeğim?"

Mutlak bir inançsızlıkla başımı yavaşça sallıyorum. Bunun unutulacağını mı sanıyor?

Bana ilaç verdi!

"Bana ilaç verdin! Ne olacağını sanıyordun, Bronson? Kollarına atlayacağımı ve Bölge'ye kadar sevişeceğimizi mi sandın?"

Kara bir kaşını kaldırıyor ve dudakları bükülüyor, yarım sırıtışında niyeti açık. "Bir erkek hayal kurabilir. . ama benim önemli bir işim var, bebeğim. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrin yok-"

"Önemli bir işim var!" Çılgılık atarak ayağa fırladım ve aramızdaki mesafeyi korumak için önümdeki tavayı salladım. "Benim bir hayatım var! Bana bağlı olan insanlar. . hastalar. İstedığınızı aldınız; kafamın içine girdiniz! Neden beni aldın?"

Uyarmak için sesini alçaltıyor ama sanki gerçek tutkulu tepkisini bastırıyormuş gibi boğuk çıkıyor. "Çünkü bu iş önemli."

"Eğer bu kadar önemliyse, neden yolunuza çıkmama izin veriyorsunuz? Ha? Neden beni kaçırdın?" Isırdım. "Beni rahat bırak. Git ve saygılı bir kardeş, oğul ve varis ol."

"Sen çocuk değilsin bebeğim" derken yumuşak bir kıkırdama onu terk ediyor. Seni *kadın* gibi emzirdim."

"Şirin olma." Alaycı bir tavırla dudak büküyorum, o erkeksi, derin kıkırdamasının beni bildiğim şekilde okşamasına izin vermiyorum. Kalbime akmasını ve boğuk, derin melodisiyle ayak parmaklarımı kıvrmasını ve *sikişmesini* durdurun. .

Ona karşı olan zayıflığımdan duyduğum hoşnutsuzluğu hırıldayarak devam ediyorum, "Beni sonsuza dek seni özlemem için bırakabilirdin. Senin için dünyadaki tek kadınmışım gibi beni sikebilir ve on yılı aşkın bir süredir yaptığım gibi beni sana hasret bırakabilirdin." Ağırlıklı nefesler yüzünden sesim titremeye başladı. "Yıllarca her gece ağlayarak uyudum, benim için geleceğini umdum. Vazgeçtim. Pes ettim. Benden nefret ettiğini düşündüm." Anıları geri püskürtüyorum ama arılar gibi üzerime üşüşüklerini, acı iğnelerinin tenime saplandığını hissediyorum. "Bana bunu yaptığna göre benden nefret ediyor olmalısın. *Senden* nefret edeceğimi bile bile bunu neden yaptın? Bu bir intikam mı? Yaptığım şey için mi?"

"Çünkü!" diye kükrer, kollarını ardına kadar açar. "Öfkeliydim! Çünkü onun sana dokunduğu düşüncesi beni çıldırttı, çünkü bu senin nefretinden daha kötü ve seni becermesine izin verdiğin tüm yolları hayal ederken işime konsantre olamıyorum."

Kalbim boğazıma kaçtı.

Şaşkınlıkla ona göz kırparken, nabzım kulaklarımın arasında düzensiz bir dövme haline gelmişken, onun gerilmesini ve titremesini izliyorum. Bana daha önce sadece bir kez bağırmıştı. . Ve bu bana yakın zamanda gördüğüm bir rüyayı hatırlatıyor. . . *Hayır*, rüya değildi. Dün geceki gırtlaktan gelen ağlama sesiydi.

Ve onun
gözyaşları. .
Çok fazla
gözyaşı.

Uykuya dalarken birden yüzümde hissettiklerimi hatırlıyorum. Şimdi ona baktığımda, ellerim onu azabı içinde tutma ihtiyacıyla seğiriyor. Güvenimi ihlal etme kararının neden olduğu işkence ve *lanet* olsun, yine de

tüm bunlar boyunca ona sarılmak istiyorum. Aramızdaki çekimle savaşıyorum.

Geriye doğru bir adım atarak aramıza daha fazla mesafe girmesini teşvik ediyorum. Sabit bakışları ayağımı sürüyüşümü izlemek için düşünüyor. Reddedişim yüzünü buruşturmasına neden oluyor ama düşündüğüm gibi arkasını dönmek yerine, göğsüyle karavanın duvarı arasına sıkışana kadar bana doğru büyük adımlar atıyor.

Basınçtan dolayı keskin bir nefes alıyorum.

Tavayı elimden alırken aşağı bakıyorum ve cebinde telefon şeklinde belirgin bir şişkinlik görüyorum. Merak ediyorum. . eğer onu yeterince rahatlatılabirsem, telefonu alabilecek miyim? Dikkatimin nerede olduğunu fark etmeden önce gözlerimi başka yöne çeviriyorum.

Ellerinden biri kalçamı kavramak için hareket ederken diğeri yanağımla buluşuyor. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor, uzun tutamları yukarı kaldırıp burnuna değdiriyor. Nefes alırken gözlerini kapatıyor.

Tekrar açılıyor ve yoğunluğu beni duvara yapıştırıyor. "Bu kamp alanına başka bir araba gelirse dışarı koşup yaramazlık mı yapacaksın bebeğim?"

Evet. Başımı yavaşça sallıyorum. Ellerim iki yanımda yumruk oluyor, göğsünü okşama ya da yanağına bir tokat atma dürtüsü arasında gidip geliyor. "Hayır. Onlar da en az senin kadar tehlikeli olabilir."

Ondan derin, çakıllı bir kahkaha yükseliyor. Benden küçük gergin kıkırdamalar yükseliyor, ama onları yutuyorum, benden bu kadar kolay çekip almasından ya da kulağa bu kadar yabancı gelmelerinden hoşlanmıyorum.

"Seni temin ederim," diye mırıldanıyor kulağımın dibinde, nefesinin sıcaklığı boğazımdaki deriyi örtüyor. "Öyle *değiller*."

Uzun bir an geçer.

Ve onun telefonunu düşünüyorum. Kimi arayacağımı ve olanları nasıl açıklayacağımı düşündüm. Polisi aramak istemediğimi nasıl açıklayacağımı. Sadece Akıla'ya dönmek istediğimi. Hastalarımı kontrol etmek için.

Ve Darwin'e geldiğini unut.

Onu sevdiğimi unut.

"Bebeğim," diye fısıldıyor, beni kendine çekerek. "Açsın. Bunu söyleyebilirim. Sana bir şeyler hazırlamak için üst güverteye çıkıyorum. Orada bana katılırsan çok sevinirim."

"Birlikte tatile çıkmıyoruz, seni kaçık," diye homurdanıyorum ve boynumu bükerek ona ters ters bakıyorum. "Biz-"

"Burada sıkışıp kaldım," diyor sırtarak. "Birlikte sıkışıp kaldık." "Zorla. Zorlandım."

"Hiçbir şeyden pişman değilim."

Başımı yavaşça sallayarak, bilmiş bir gülümsemenin dudaklarımı çekmesine izin veriyorum. "Buna bir saniye bile inanmıyorum. Dün gece ağladığını duydum."

"Seni kaçırdığım için ağlamıyordum bebeğim. Ya da sana ilaç verdiğim için. Ağlıyordum çünkü buna mecburdum." Beni bedeninin kafesinden kurtararak duvarı itti ve düşünceli gözlerle bana bakarak geri çekildi. "Ben mangal yapıyorum. Ve sen-" Cebindeki telefonu çalıyor ve ıslıl ıslıl parlıyor, gamzesi çocuksu sırıtışının yanında bir çukur oluşturuyor ve bir an için benim Bronson'ım gibi görünüyor. "Kusura bakma bebeğim. Önce bir telefon görüşmesi yapmalıyım. Seninle orada buluşuruz. Ya da aşağı inip o tatlı kıcını merdivenlerden kendim çıkarırım."

Duvara yaslanıp, yüzündeki o parlak gülümsemeyle merdiveni en üst kata çıkarırken onu izliyorum. Ve lanet olsun, eğer yemi yutmazsam, bu delinin hayattan neden bu kadar memnun olduğunu bilmek istiyorum.

Onu takip etmeye karar verdiğim anda nefesimin altında "*Lanet olsun,*" diye homurdanıyorum. Sinirimden oflayıp puflayarak karavanın tepesine tırmanıyorum.

Bizi karanlık, parlak bir kubbeye çevreleyen gökyüzünü görünce nefesim kesiliyor. "*Tanrım.*"

Bronson telefonunu kulağına dayamış bana gülümseyerek, "Ona en yakın olacağın yer burası," diyor. İkinci kata bakıyorum, gözlerim barbeküyü, teleskopu ve köşedeki jakuziyi tarıyor. İçinden buhar yükseliyor. Kabarcıklar kaynayıp gidiyor.

Ne oluyor lan?

Sanki balayındaymışız gibi onunla birlikte olduğumu düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Haydut!" dediğini duyuyorum ve bakışlarımı tekrar ona çeviriyorum. Mangalı yakmadan önce gaz kutusunu açmak için eğilmesini izliyorum. "Birkaç gün içinde. Sana bir hediyem var." Dönüyor. Bana bakarak sırtıyor. Gözleri ve dudaklarının yana doğru kıvrılması muziplik çağrıştırıyor. "Evet. *Aladdin*'i izlediğimiz zamanı hatırlıyor musun?" Bir an duraksıyor ve gözlerim onunkilere kilitlenerek açılıyor. "Şey," diyor usulca. "Prenses Yasemin'le karşılaştım. Ve size söyleyeyim, o ..." Turkuaz renkli gözleri yüzümde yumuşuyor ve gözyaşlarımın içimde kabarmasına neden oluyor. İstilalarına karşı koyuyorum. "*Çok güzel*. Ve kurbağa beni, seninle tanışmak istiyor, Outlaw."

Telefonda küçük bir kızın ciyaklamasını duyduğumda, kalbim neredeyse göğsümde duracak gibi oluyor. Onun bir kızı var mı? Hayır. *Hayır*. Başımı salladığımda içime bir kramp girdiğini hissediyorum. Sertçe yutkunuyorum, yıllar önce birbirimize söz verdiğimiz geleceğin görüntüsünü bastırıyorum. Onun başka bir kadınla olan geleceği. Birden başımın döndüğünü hissediyorum, bacaklarım bu yeni bilginin ağırlığı altında bükülüyor.

"Bu filmi neden bu kadar çok seviyorsun bebeğim?"

"Nasıl olmaz? Jasmine bana uzaktan benzeyen tek Disney prensesi. Ve o çok vahşi. Sadece hayatından kaçmak ve yepyeni bir dünyanın parçası olmak istiyor. Onu anlıyorum."

Aman Tanrım.

Kızın tekrar ciyakladığını duydum. Ve annesini düşünüyorum. . . Hayır. Yapamam. Perry yanımda. Gittim. Bu yüzden aklımı kaybedemem. Kenarına tutunuyorum

korkuluk. Ağzımı açıp kalın havayı içime çekiyorum. İçimde olmak istemeyen bir hava. Kalbim de istemiyor, patlamaya hazır bir şekilde çırpınıyor.

Sadece nefes al, Shoshanna.

O telefonun diğer ucundaki küçük kıza bağırıp gülerken masaya oturmak için hareket ediyorum, sevimli ve sinir bozucu bir şekilde.

Kalbim çok acıyor.

Bakışlarım dahili floresanlarla parlayan açık hava buzdolabına takıldığında, bir şişe şarap ve soğuk bir bardak alıp anılarımı uyuşturmak için kendime bir içki koyuyorum.

Yaklaşık otuz dakika sonra, şişenin yarısı boş. Ya da Bronson Butcher'a göre yarısı dolu. Bu düşünceye kıkırdıyorum - ses bir kez daha. . . kendimi içinde bulduğum durum göz önüne alındığında garip.

Kafam biraz bulanık.

Mangalda pişirmeyi bitirir; telefondaki kızın yatmasına izin vermesi söylenmiş gibidir. Ahizeyi arka cebine sokarak salata ve marine edilmiş tavuğu masaya götürür.

Gözle görülür şekilde sakinleşti ve şu anda ona, karısına ve yüzündeki o ifadeye hayranlık duyuyorum. Harika bir baba olacağını hep biliyordum.

Boğazımdan yukarı çıkmak isteyen hıçkırığı bastırıyorum. "Bir kızın mı var?"

Başını bana doğru sallayarak derin bir kıkırdama çıkardı. "Hayır, bebeğim. Sakin ol. O Maxipad'in küçük kızı."

Lanet olsun.

Sakinleşmemem gerekirken sakinleşiyorum. Taptığı kıızıyla harika bir hayatı olmadığını itiraf etmesi beni rahatlatmamalı. Ona karşı her zaman inanılmaz derecede sahipleniciydim. Şarabımı biraz daha yudumlayarak memnuniyet dolu iç çekişimi bastırıyorum. "Ne?" Hafif bir kıkırdamayı zorluyorum. "Yani Max Butcher birinin kendisinden bir kızı olacak kadar yakınlaşmasına izin mi verdi?"

"Sadece bir kişi." Bronson karşıma geçti, gözleri her zaman olduğu gibi benimkilere yapışmıştı. "Evet."

"Vay canına." Bana diktiği gözleri görmezden gelerek ufka bakıyorum, midemde garip bir dalganın dolaştığını, oraya yerleştini ve derinlere gömüldüğünü hissediyorum. Sanırım kıskançlık. Benim neredeyse olduğum gibi, başka bir kadının onların hayatının bir parçası olmasını kıskanmak. O düşünceli bakışlarla beni izlerken ben de ona bakıyorum. "Adı ne?"

"Kimin bebeğim? Cassidy Max'in karısı," diyor. "Ve Kelly benim küçük kanun kaçağım. Üç yaşında."

"Kelly." Yumuşak bir iç çekişle gülümsüyorum. Daha fazla şarap yudumluyorum, buna ihtiyacım var, içimdeki sıvının sıcaklığıyla yayılan duyguları uyuşturmak için buna ihtiyacım var. "Ona adını sen koydun," diyorum ve bu bir soru değil. Onun verdiğini biliyorum.

"Xander'a Ned Kelly'nin adını vermek istedim. Ama Maxipad ona insanlığın savunucusu Xander adını vermek istedi."

"Ve Max'e hayır diyemezsin. Asla. Diyebilir misin?"

Çapkınca gülümsüyor. "Bu arada seninle tanıştığını için çok heyecanlı."

Ona göz kırpıyorum. Ilık Avustralya esintisi bir okşayış gibi üzerimizden geçiyor. "Bu adil değildi. Prenses Yasemin olayı. Adil oynamıyorsun."

Şimdi ona baktığımda, onunla gurur duyduğunu söyleyebilirim - Kelly ile. Max'le. Gözlerinde bir ışıltı, bir memnuniyet, bir huzur görebiliyorum.

Barış.

Bunu onun gözlerinden de hatırlıyorum.

Ona huzur getirdiğim bir zaman vardı.

Ama tabii ki Max'in onu kucaklayacak birisinin olduğunu bilmek Bronson'a en az kendisinin birisine sahip olması kadar mutluluk verecektir. Ailesi için en özverili insan o. Ve ben de onun lanet olası ailesiydim. "Ben asla

Dün gece yaptığın gibi beni inciteceğini düşünmemiştim. Güvenime ihanet ettin."

Başını sallıyor. Aynen böyle. "Tavuğunu ye."

Rahatsızlığıma ve üzüntüme rağmen midem açlıkla dalgalanıyor. Bu yüzden yemek yiyorum. Ve tabii ki inanılmaz. Cırcır böceklerinin tıkırtısı, kurbağaların vıraklaması ve sıcak küvetin fokurdaması dışında tek bir ses olmadan yıldızların altında oturuyoruz.

Zihnim güzel, sarhoş bir duruma düşerken, sessizliğin dünyayı ateşlemesine, ona hayat vermesine izin veriyor. Kulaklarımı seslerle dolduruyor - genellikle bastırılmış olan ince seslerle. Onları seviyorum. Vızıltı, ayak sürüme ya da seslendirme olmadan, pencerenin yanındaki zavallı yaşlı Gwen'i düşünüyorum, bu aktif sessizlikten bir parça diliyor. Perry'nin tuttuğu hemşire televizyon izlerken içeride kilitli kalan Akila'yı düşünüyorum. Perry'nin beni aradığını düşünüyorum. . Akila'yı görmezden geldiğini düşünüyorum. Benim yokluğumda onu bir eve yerleştirmeyi planladığını düşünüyorum.

Yemeğini yerken Bronson'a bakıyorum. Ben derin düşüncelere dalmışken gözleri bana dikilmişti. Ona söylemem gerektiğini biliyorum. Ama ona söylersem, o zaman bilecek. . . .sonra ben bileceğim. Yüksek sesle söylemiş olacağım. Hala Perry ile birlikte olmamın ana sebebi o. Yine de ona güvenmiyorum. Onun için en iyisini yapacağına. Bana sahip olmadığı sürece. Ben para birimiyim. Gerçekler içimde dolaşırken Bronson'a göz kırpıyorum. Ona geri dönmeme izin vermek zorunda. .

"Geri dönmeliyim," diye fısıldıyorum.

Yumuşak sırtışı seğiriyor. "Dr. Clean'e mi?" "Akila'ya."

Kıkırdıyor. "İyi denemeydi. İyi olacak, bebeğim. Doğru hatırlıyorsam, şımartılmaktan hoşlanmıyor."

"Hayır." Başımı sallıyorum, kız kardeşimin kazadan önceki son derece bağımsız görüntüsü zihnime çarpıyor. Şu anda kendi ebedi cehenneminde mi yaşıyor? Bağımlı. Yarı canlı yarı uykuda. Yıldızlara göz kırpıyorum, duygu dalgalarının ü z e r i m e yıkıldığını hissediyorum, muazzam bir

daha kelimeleri söylemeden beni vuruyor. "Akila'nın beyinde hasar var, Bronson. Paraplejisi var. Bir araba kazası geçirdi."

Gözlerim doldu. Nedenini bilmiyorum. Gerçek Akila'nın uzun zaman önce benden alındığı düşünülürse, bunun neden olduğunu bilmiyorum. Yıllardır tek bir damla gözyaşı dökmemiştım ama şimdi gözyaşlarım akmaya başlıyor. Boğazımı sıkan boğuk hıçkırıkları durdurmaya çalışırken, Bronson yanıma kayıyor. Beni kucağına alıp kucağına oturtuyor ve ben de onunla mücadele etmek yerine ona sarılıyorum.

"Bana ne olduğunu anlat," diye soruyor, bana sarılışını sıkılaştırıyor, büyük, dövmeli kolları sahiplenmeyle seğiriyor.

Gözyaşlarımı göğsüne sürterek kederimin onun kollarında teselli bulmasına izin veriyorum. Yaptığı pislikten sonra bana dokunduğu için onu tokatlaması gereken yanımı şarabın sarhoş etmesine izin veriyorum. "Arka yolda bir ağaca çarpmışlar," diyorum. "Babam camdan içeri girdi. Öldü. Ama. . . Akila. İnsanlar olay yerine vardığında hala kemer takılıydı. Başını cama çarptığını söylüyorlar. Perry'yi tanıyordum. ." Bronson'a bu noktada zaten çıktığımızı söylemek istemediğim için zorlukla yutkunuyorum. "Perry'yi zaten tanıyordum. O benim patronumdu. Kadromdaydı. Ve arkadaşımdı. O zamanlar tıp öğrencisiydim. Bu benim için çok fazlaydı. .

"Hepsi yaşam destek ünitesini kapatmak istedi. Ama o sahip olduğum tek şeydi. Ailemin son ferdiydi. Yapamadım. Bunu yapamazdım. *Daha fazlasından* sorumlu olamazdım. Perry bizi destekledi. Bazen keşke dememe rağmen onu hayatta tutma kararımı destekledi. . . Bazen keşke kapatmış olsaydım diyorum." Suçluluk duygusu içime sızıyor. O *olmasaydı*, özgür olabilirdim. . . Ama esas olarak o zaman gitmesine izin vermeliydim. Başka bir ölümden sorumlu olamayacak bir parçamı doyurmak için onu hayatta tutmaya ihtiyaç duymamalıyım. Hâlâ o iken gitmesine izin vermeliydim. Hiçbir karar suçluluk duymadan alınamazdı.

Burnu alnıma değiyor. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü onun hayatının nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. . şimdi," diye itiraf ediyorum ilk kez. "Pek de öyle bir hayat değil."

"Onun mu, senin mi?" diye soruyor ve içimde bir acı alevleniyor. *İkisi de, seni pislik! Onun engelleri benim prangalarım oldu. Mutlu musun? Sahip olduğu tek şey benim!* Kucağından kayıyorum, gözlerim cebindeki telefona kayıyor. Tekrar baktığımda, bana bakıyordu.

Dişlerimi birbirine kenetliyorum. "Ona geri döneceğim." Gülümsüyor ama bu hoş değil.

"Ona."

Başımı sallıyorum, hayal kırıklığı ve üzüntü içimde düello ediyor. "Bana kızgın olduğunu sanmıştım. Seni görmeye geldiğimde parktaki o çocukla karşılaşacağımı sanmıştım. Onunla ilgili kabuslar görürdüm. Nerede olduğu hakkında. Nasıl hissettiğini. Onunla konuşmak istedim. Bir kapanış bulmak için. Ona son bir kez sarılmak için. . . Ama o gitti. Öyle değil mi? Yaptıklarının normal olmadığını göremeyecek kadar Jimmy Storm'un tavşan deliğindesin. Hayat senin değil ki ezip geçesin. İnsanları rızaları olmadan alamazsın."

Ondan uzaklaşıyorum ve birinci kata iniyorum. Beni takip etmiyor ya da arkamdan seslenmiyor, ben de yatağa yerleşip karavanın duvarına bakıyorum.

Twenty-two

Shoshanna

Günümüz

YATAKTA KIPIRDANIRKEN, SESLERDEN SAATİN KAÇ OLDUĞUNU ANLAYABİLİYORUM.

canlı sessizliğin. Karavan hareket etmiyor. Göz kapaklarımın üzerinde hiçbir ışık titremiyor. Yine gece vakti.

Şarap ve son birkaç yıldır Akila'ya bakarken kendimi içinde bulduğum uyku yoksunluğu arasında uykuyu eski bir dost gibi kabul ettim. Neden olmasın ki? Yapacak hiçbir şeyim ve gidecek hiçbir yerim yokken, neden gerçekliğimdeki çelişkili duygulardan saklanacak bir yeri kabul etmeyeyim? Neden uykunun çekiciliğini ve kaçışını hoş karşılamayayım?

Şimdi zihnim canlanırken, ona Akila'dan bahsettiğimden bu yana koca bir gün geçtiğini söyleyebilirim. Beni uyandırmadı ama zihnim beni uykumdan uyandırdığı iki seferde de yatağımın başucunda yemek vardı. Belli ki sağlığım onun için önemli ama özgürlüğüm o kadar da önemli değil. *Çatlak.*

Vücudumda bir tür sıcaklık hissettiğimde, onun yakınımda olduğunu hissediyorum. İnsan kokusu ve tenimin karıncalanması onun yakınlığını haykırıyor. Gözlerimi loş bir alanda açıyorum ve yanıma dönüyorum; bunu yaparken battaniyeler çıplak bedenimin etrafında kayıyor. Dün gece uyumaya gittiğimde çıplak mıydım? Evet, çıplak olduğuma karar verdim.

Gözlerimi kısarak etrafı incelediğimde onu karşımdaki kanepede otururken buluyorum. Yanındaki bir lamba karavanı aydınlatıyor. Öne doğru eğilmiş, dirseklerini dizlerinin üzerine koymuş ve ellerini çenesinin altında birleştirmiş. Beni izliyor.

"Onunla onun yüzünden mi birliktesin yoksa onu seviyor musun?" diye soruyor, sesi alçak ve sabit. Acılı.

Sözcükler son konuşmamızı tekrar aklıma getirerek bana itiraflarımı ve gözyaşlarımı hatırlattı. *Uyumak.* Keşke tekrar uyuyabilsem. Kendimi uyanık hissetmek, bu mesafeden bile onun tehlikeli sıcaklığını hissetmek, sanki etrafımı saran canlı bir şey gibi, hala yorgunmuşum gibi davranamıyorum bile.

"O iyi bir adam," diyorum, gözlerimi ovuşturmak için ağır elimi kaldırmaya çalışıyorum ama elimi bulamıyorum. Direniyor mu? Geri mi çekiliyor? Bileğimi tutmak için diğer elimi uzatıyorum ama onu da tutulmuş buluyorum. Onları çekiştiriyorum, hareket etmeye çalışırken birinin diğerini çektiğini hissediyorum.

Şaşkınlıkla homurdanarak arkamı döndüm. Sonra aklıma geldi.

Deli orospu çocuğu!

"Ne yaptın lan sen?" Nefes alışım sarsılıyor, hızlanıyor ve atlıyor. Kollarımı kaldırdıkça, birbirlerini nasıl çektiklerini daha çok hissediyorum. Çerçevenin altından bir ip geçiyor ve her iki bileğime düğümlenerek hareketimi kısıtlıyor.

"Telefonumu mu istiyorsun, bebeğim? Böylece seni benden kurtarması için o iyi adamı arayabilirsin. Kötü adamı, değil mi?"

Kahretsin.

Kelimeleri bulamıyorum.

Parlayan yeşil-mavi gözlerini yırtıcı bir şekilde kısıyor, bana beni uyuşturduğu gece bana nasıl baktığını hatırlatıyor. "Son on yılda değiştim," diyor bileklerime bakıp gülümseyerek. "Zevklerim değişti. Eğer teselli olacaksa, burada kendi isteğinle olsan bile seni bağlardım. Gerçi ip daha yumuşak olurdu."

Alay ediyorum. "Bu bir teselli değil."

"Henüz hiç şikayet almadım, bebeğim."

Bilmediğim nedenlerden dolayı, en çok bu cümleden nefret ediyorum. İçimde onun *benim* olduğunu haykıran o uçarı küçük canavarı uyandırmasından nefret ediyorum. "Şimdi şikayet ediyorum," diye yalan söylüyorum. Bir dakika. Ne yalanı? Yalan değil. Şikâyet *ediyorum*.

"Sen her zaman bir istisnaydın." Derin, turkuaz renkli gözler benimkilere sabitlenmiş, içlerindeki her zerre tanımlanabilir bir şekil ve renkte. "Çok güzelsin, Shoshanna," diyor. "Bir gün beni affedeceksin."

"Yapmayacağım." Isırarak söyledim. "Sana bir daha asla güvenmeyeceğim."

Bakışları sertçe kaşlarımı çatmamdan bağlı bileklerime ve tekrar geriye dönüyor. "*Bebeğim*. . buna mecbur kalacaksın."

Ona göz kırpıyorum. *Hay sikeyim*. Hayır. Başımı sallıyorum. Ruhumun derinliklerinde onun bana asla zarar vermeyeceğini bilmeme rağmen ipleri tekrar çekiştiriyorum. Korku beni harekete geçirmiyor ama karnımın derinliklerinde kelekler uçuşuyor. "Ağlasam gitmeme izin verir miydin? Yalvarsam? Çılgılık atsam?"

Şeytani bir sırıtış yüzünü kaplıyor. "Dene beni." Ayağa kalkarak gömleğinin eteklerine uzanıyor. Başının üzerinden kaldırarak, gergin dövmeli karın kaslarını yavaşça ortaya çıkarıyor. Gömleği bir kenara fırlatıp atıyor, geriye sadece bir kot pantolon kalıyor; kot pantolon o kadar aşağıya sarkıyor ki kasık kıllarının üstündeki kaslarının belirgin V'sini görebiliyorum.

Kusursuz erkeklik karşısında ağzım sulanıyor. Tüm hücrelerimi isteğim dışında titremeye kıskırtan gerçekten iffetsiz bir gösteri.

Kelebekler çoğalıyor.

Kalp atışlarım
yoğunlaşıyor.

Kararlılığım cılızlaşıyor.

Bronson arkasına uzanıp kot pantolonunun arkasından siyah bir tabanca çıkarırken beni izliyor. Dolabın üzerine düz bir şekilde yerleştirirken derin bir nefes alıyorum. Metal camla buluştuğunda küçük bir tıklama sesi çıkarıyor.

Orada olduğunu hiç bilmiyordum.

Yine de pek şaşırmadım.

Belki silahı alabilirim. .

Yatağın yanına doğru rahatça yürürken onu takip ediyorum. Bir çekmeceyi çekip içinden bir çakmak alıyor.

"Benimle kavga etme bebeğim," diye emrediyor. "Dişi aslan olduğunu biliyorum. Sanırım seni kafese koymuş olabilir. Seni kafeslemek istemiyorum. . . Vahşi kızımı geri istiyorum. Ama bu geceyi dişi aslanımı *mırıldanarak* geçirmek istiyorum. Hatırlamasını sağlayarak."

Tanrım.

Odanın içinde dolaşarak birkaç mum yakıyor; alevin titremesi kalbimin tik taklarıyla eşleşiyor - hem hareket ediyor hem de onun hareketlerinin ardından dans ediyor. Lambayı söndürüyor ve loşluk tıpkı ışığı yuttuğu gibi mantıklı düşüncelerimi de yutuyor.

Onu hâlâ görebiliyorum, turuncu bir parıltıyla aydınlatılmış. Ben kelepçeleri çekiştirirken, o yatakta sürünerek kalçalarımın iki yanına diz çöküyor.

Gözlerindeki yoğunluk. . beni *öldürüyor*.

Sırıyor. "Romantik değilsem bir hiçim. . . şimdi, bebeğim. Benim için mırlamaya hazır mısın?"

Başımı sallıyorum. . .

Ne?

Başımı salladım!

Tanrım, Shoshanna!

Battaniyeleri çıplak bedenimden çekerek, açıkta kalan bedenime bakarken uzun bir tıslama sesi çıkarıyor. Neredeyse elle tutulur bakışları altında nefes nefese kalıyorum. Bana dokunmasını bekliyorum ama dokunmuyor.

Kot pantolonunun düğmelerini açmak için uzanıp sikini çıkardığında gözlerim açılıyor. İri elinde bile ağır ve kalın görünüyor. "Bana ne yaptığını görüyor musun, bebeğim?"

Tanrım.

Uzun, yavaş bir ritimle uzunluğunu okşuyor, tabanda sertçe sıkıyor ve bir inilti ile yukarı doğru çekiyor. Dövmeli karnının gergin görüntüsü ve boğazından gelen gümbürtülerin sesi beni titretiyor ve dizlerinin arasında kıvranıyorum. Dudaklarımı yalıyorum.

Eli hızlanıyor. Beni kavururken, gözleri meme uçlarımda geziniyor, karnıma düşüyor ve beni yakaladığı yüzüme geri dönüyor. "*Shoshanna.*"

"*Bronson.*" Kukum içindeki boşlukta titreşirken onun adını soluyorum, onu istiyorum ama bir yandan da zihnim benden bu kadar kolay aldığı şey yüzünden utanç ve çaresizlikle doluyor.

Ondan çiğ iniltiler dökülüyor. "*Siktir*, bebeğim. Ben boşalırken sikime bak. Ben senin mükemmel göğüslerine boşalırken." Umutsuzca tahrik olmuş bir huşu içinde izliyorum.

Mumlar parlıyor. Alevlerin silüetleri vücudunda dans ediyor. Kalçaları yumruğuna karşı sarsılırken ve bu sarsıntı dağınık, ilkel ve çok sıcak olurken gözleri donuklaşıyor, odağını kaybediyor.

Sonra gövdemden yukarı kayıyor. Aletini göğüslerimin arasına sokarak her bir dolgun tümseği elleriyle sıkıyor. Göğüslerimi o kadar seksi bir erkeklik, ahlaksızlık ve çaresizlikle sikiyor ki, bir saniyeyi bile kaçırmak istemediğimden kirpiklerimin sopasıyla savaşıyorum. Birkaç dakika içinde titreyerek dudaklarıma ve yanaklarıma boşalıyor. Sıcaklık bana çarpıyor, ama onun homurtuları ve savunmasız zevk hırıltıları beni daha çok etkiliyor.

Onunla birlikte inliyorum.

Eli yanımdaki yatağa çarparken öne doğru eğiliyor ve orgazmının verdiği hisle pantolonunu indiriyor, beni de o kadar iyi hissetmek için çaresiz bırakıyor. Çok lezzetli, çok erotik görünüyor. Neredeyse dilimde onun tadını alabiliyorum.

Topuklarının üzerinde geriye yaslanacak kadar kendine geldiğinde, o büyük, geniş Bronson Butcher sırtışıyla dölle boyanmış yüzüme bakıyor.

"*Güzel,*" diye mırıldanıyor, yataktan aşağı inmeden önce, dudakları vücudumun tüm uzunluğunu sıyırarak ilerliyor. Sıcaklık amımın üzerinde süzüldüğünde keskin bir nefes alıyorum.

Yanaklarım yanıyor, çünkü bakışlarını neredeyse o tarafımda hissedebiliyorum. Damladığımı bildiğim için daha da kızarıyorum. Parmakları şişen ete dokunuyor ve etrafında kayıyor. Muhtaçlıkla inerken kalçalarım daha fazlasını istiyor.

"*Siktir.*" İnliyor ve sonra dili göt deliğimden klitorisime doğru kayıyor. O kadar hazır, o kadar hazır, o kadar hazırım ki, en ufak bir dikkat beni acı verici bir mutluluğa sürükleyebilir.

Bir kez daha
yavaşça yala. Bir
tane daha.

Sırtım yukarı kalkıyor ve uzun zamandır dinmeyen bir inilti çıkarıyorum. Yuvarlanıyorum, kığım onun ellerinde kayıyor. Bu çok fazla. Çok az. *Tanrım.* Mükemmel bir işkence.

Bir yalama
daha. Ve bir
tane daha.

Sonra ağzı üzerimde, dudaklarımı öptüğü gibi amımı öpüyor ve ağzına alıyor ve ... *lanet* olsun.

Sikeyim.

Saçlarına uzanmaya çalışıyorum, tellerini yakalamak, bir tür kontrol sağlamak istiyorum ama ipler buna izin vermiyor.

Ağırlığını kaydırarak dudaklarını geri çekiyor ve iki parmağını içime sokuyor. Parmaklarını sokup çıkarırken ona bakıyorum. Bakışları

dizlerimin arasından benimkilerle buluşuyor, dudakları parıldayan bir
sırıtişā dönüşüyor. O bir şey yaptığında

Sularımı yaladığını gösterirken, becerikli parmaklarını çevreleyen yumuşak kaslar kasılıyor ve sıkılıyor. *Sikeyim.*

"Mırlamanı duymak istiyorum," diyor. "Ve bunu yapana kadar boşalmana izin vermeyeceğim. Sırtının kıvrımlarını görmek istiyorum. Göğüslerinin sallanmasını. Kalçaların yuvarlansın." Bir inilti çıkarıyorum. Leğen kemiğim kendiliğinden kalktı. "Bu çok iyi. Aferin kızıma. Bana daha fazlasını ver. Bu gece amını parmaklarımın şeklinde istiyorum."

O içimde zonklayan sinirlere masaj yaparken gözlerim kapanıyor. Bu bir hakimiyet savaşı. Hiç şüphesiz o kazanıyor, beni o kadar hassas bir şekilde okşuyor ki, uyarılma beni aklımdan çıkarıyor. Karnımda kaynayan ısı ve ayak parmaklarıma yayılan karıncalanmalarla bacağım sarsılıyor.

"Bana bak bebeğim," diyor.

Ağırlığımı kaldırıyorum, sersemlemiş gözlerimi açtığımda onun gözlerinde yeşil-mavi alevler buluyorum. Sahiplenmenin karanlık gölgesi gözlerinin içine girdiğinde, boğazımı kavramak için ayağa fırlıyor. Parmakları amımın nabız gibi atan ritmine karşı dönerek beni tamamen harekete geçiriyor. "Kimse seni benden kurtaramaz bebeğim, çünkü-" Parmaklarının saldırısıyla homurdanıyor, her kelimeyle beni delip geçerken homurdanıyor, "Sen. Benimsin. Nefesin bile. Benimsin. Söyle. Söyle."

"*Ben* seninim" diye inlerken dünyam dönüyor. *Seninim.*"

Eğiliyor ve nefes nefese dudaklarımın içini yalıyor, boynumun sütununu hafifçe sıkıyor, eziyetli mutluluk seslerimi tutuşunun içinde titreşmeye zorluyor - beni *mırıldanmaya* zorluyor.

Onun itici parmaklarının etrafında sertçe boşalıyorum.

* * *

Gece uzun, gün boyunca çok uzun süre uyuduğum için kırık bir uykuya girip çıkıyorum. Sırt üstü yatıyorum, kollarımı açmışım, hâlâ bağlıyım. Bronson'ın başı boynuma gömülü. Uykulu haliyle ağır ağır nefes alıyor. Kolları ortamı sarıyor, bacakları yatağa sığabilmek için üzerime doğru bükülüyor.

Yanlış yönlendirilmiş parmaklarım saçlarını okşama ihtiyacıyla seğiriyor, ama yapamıyorum, çünkü deli herif beni lanet olası yatağına bağladı! Hırlıyorum, ama o

Tamamen kendinden geçmiş, kıpırdamıyor bile. Dünya artık onun omuzlarında değil, kararları üzerinde baskı oluşturmuyor. Karşımızdaki dolabın üzerindeki silaha bakıyorum, seimlerimi düşünüyorum. Çünkü onlar benim. Onun değil.

Rol yapabilirdim. Affetmiş gibi yapabilirdim. O silahı ya da telefonu elime alıp arayabilirdim. . . *Perry'i.*

Bu senaryoyu kafamda evirip çeviriyorum ve Perry'nin hayal kırıklığını kendi yanılısamamda bile bir kurşun ağırlık gibi hissediyorum. Beni şımarttığını, bana bir kurbanmışım gibi davrandığını hissediyorum.

şimdi de onu aldattım.

İki kere.

Ve o da buna tecavüz diyecek. Beni *kirli* hissettirecek. . Bu, belki de tüm kalbimle direnmediğim gerçeğini kabul etmekten daha kolay. Yaptığım her harekette, her inlemede, amımın her nabzında rızam vardı.

Nazik haliyle Bronson'a bakıyorum. Bakışlarım dövmelerinin etrafında dans ediyor. Çok fazla. st üste binmiş. Renkler her yere sıçramış.

Gözlerim yan tarafındakine takılıyor, kendime baktırmayı reddettiğime. akal başlı savaşçı Anubis'in renkli büyük bir tasviri kalçasından göğüs kafesinin hemen altına kadar uzanıyor. Turuncu, kırmızı ve kehribar rengindeki kanatları, arkasındaki güneşi boyuyor.

Bu çok güzel.

"Peki neden gövdesinde bizim Anubis'imiz var?" diye soruyor içimdeki Akila. "Kasap kuşu dvmesinden daha büyük. Boynundaki Kasap kelimesinden daha büyük."

Akila tanrıya takıntılıydı. Anubis sadece lmszlerin Tanrısı değildi, aynı zamanda yaşayan ve l kayıp ruhların rehberi olarak da resmedilirdi. Çaresizlik konusunda uzmanlaşmıştı. Öldükten sonra kırılğan olanlarla ilgilenirdi.

Onun için ne anlam ifade ettiğini merak ederek içimi çekiyor. Belki ölümle ilgili bir şeydir? Jimmy Storm ve Ailesi. Mısır dövmesi bir şekilde beni temsil ediyor olabilir. Belki de? Bizi mi?

O zaman biliyorum.

Midem kasılıyor.

Çaresizlik. . . Evimden sürüklenerek çıkarılışımı hatırlayınca gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Babamın arabasına atılmamı. Rahatsızlığım yüzünden dişlerimi gıcırdatıyor, görüntülerle savaşıyorum. Ama yine de içime işliyorlar. Uyurken onu izlerken onlarla savaşıyorum, artık yanımda olduğunu biliyorum. *Artık bana kızgın değil.*

Sonunda, uyku bana geri dönüyor.

Twenty-three

Shoshanna

Günümüz

SAÇLARIMI SIKIYORUM, UZUN KOYU DALLARI SU AKANA KADAR BÜKÜYORUM. dışarı sızıyor ve çıplak bedenimden aşağı kayıyor. Karavan hareket ediyor ama hareketinde neredeyse hiç sarsıntı yok. Ayaklarımın altındaki uğultuyu hissedebiliyorum, ancak sürüşün kendisi pürüzsüz ve eşit.

Ana alana geri döndüğümde, yatağın üzerinde durmadan önce etrafa göz gezdiriyorum. Yanındaki ipte.

Mideme bir sıcaklık yerleşiyor.

Sanırım ben de ipi seviyorum, Bronson, seni kaçık.

İç çekerek, uyandığımda bileklerime nasıl sarılmadığını düşünüyorum. Nasıl yanımda olmadığını düşünüyorum. Keşke bu beni rahatsız etmeseydi.

Ben. Dün giydiği gömleği alıp üzerime geçirdim.

Kanepede otururken panjurları geri çekiyorum ve kırsal bölgeden ayrılıp şehir sokaklarında ilerlediğimizi fark ediyorum. Kaçış zamanımın yaklaştığını bildiğim için hızlıca üflüyorum ve nedense artık başka seçeneğim olmamasından nefret ediyorum.

Ama Akila'ya geri dönmem gerek.

Tek yapmam gereken ona tavayla tekrar vurmak, kaçmak, sokaktaki herhangi birine koşmak ve onlara ne olduğunu anlatmak. Sonra. . . . şey, sonra Perry'yi ararım. Başımı kendime doğru sallayarak iç çektim. Dün gece kendimi kapana kısılmış hissetmenin yükünü gerçekten kabullenmiştim - Perry'ye koşullarla bađlıyđım. Aşkla değil. Bu düşünce artık gitmiyor, kararlılığımın derinliklerinde bir yuva yapmış, orada iltihaplanmak istiyor. Ama şu anda buna ayıracak vaktim yok; tek odak noktam Akila'ya geri dönmek olmalı, döndükten sonra olacıklara takılıp kalmak değil. Tüm bunlar ne anlama geliyor. . . Bronson ve ben ve Anubis dövmesi ve ... Bu soruları geri itiyorum - bana ihtiyacı var.

Bu düşünce midemi bulandırıyor.

Karavan bir servis istasyonuna giriyor ve küçük bir çocuk parkının yanına park ediyor. Ayağa fırlayıp mutfağa koşuyorum, tavayı alıp parmaklarımla arasına sıkıştırıyorum. O kadar sıkı sıkıyorum ki, kendimi onu yüksekte, hazır tutmaya zorluyorum.

Boynuma girecek iğneyi düşünüyorum.

*Deli orospu çocuğu. Bağlı
olarak uyanmayı düşün. Çılgın
orospu çocuğu.*

Onu düşün. *Anubis dövmesini düşün.*

Tavayı tekrar tezgâhın üzerine koyuyorum, elim yavaşça tavadan kayıyor. Kapı açılıp o içeri girdiğinde, silahım olan parlak pişirme aletine hâlâ gözlerimi kırptırıyorum.

Döndüğümde uzun boylu ve soğukkanlı bir şekilde duruyor, kalbimi eriten yan bir gülümsemeyle bilerek bana bakıyor. Tencerenin önüne geçiyorum.

tamamen acemice ve bariz bir şekilde.

Bana yaklaştığında, görüş alanını korumak için boynumu eğiyorum. Öne doğru eğildiğinde nefesim boğazımda düğümleniyor, vücut sıcaklığı ateş gibi, eli arkamda kayboluyor. Beni tutup kendisine çekeceğini düşünüyorum ve gözlerimi kapatarak bekliyorum.

Sonra sıcaklığı beni terk ediyor.

Gözlerimi açtığımda onu tavayı tutarken buluyorum.

Bana uzatıyor. "Bunu saklamak isteyebilirsin," diyor derin bir kıkırdamayla.

"Sana vurmak için tavaya ihtiyacım yok," diyorum hemen. Daralan bakışlarım bir anda onun gövdesine yöneliyor. Geniş erkeksi bedeninde, üzerinde dişleri birbirine çok yakın, gözleri birbirine bakan bir kardan adam karikatürü olan beyaz bir tişört var.

Bir Disney gömleği.

Bir göğsün üzerine karalanmış yazıda 'Olaf sen çok' yazıyor. Gülümsememi gizliyorum ama gözlerim gülümsememin boyutunu ele veriyor. "Ne giyiyorsun?" Avucumun içine bakarak söylüyorum. Elimi bırakıyorum, sırtışıma teslim olmaya zorluyorum. "*Karlar Ülkesi*'ndeki küçük aptal kardan adam mı o?"

Çenesi gururla yükseliyor, dudaklarının bir köşesi kıpırdıyor. "Bu benim en sevdiğim gömleğim, bebeğim. Olaf'a aptal deme. O sadakatin ne olduğunu bilir. Sevginin neye benzediğini. Ve eriyip gitse bile, yine de alevin sıcaklığını bilmek istiyor. Bir buz canavarıyla kapışıyor. . . Bebeğim, adam tam bir bela."

Gülümsememi bir kez daha bastırıyorum.

Bronson üzerimdeki, dizlerimin hemen üzerinden sarkan gömleği inceliyor. "Bu hariç tüm gömleklerimi ödünç alabilirsin," diyor ve 'Olaf you a lot' tişörtünü işaret ediyor.

Bana biraz daha uzun süre bakıyor, bakışlarının turları tenimde gezinen bir dil gibi. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum. Daha geniş sırtıyor. "Tişörtlerimin içinde olmanı seviyorum ama şu anda sana daha uygun bir şeyle ihtiyacım var. . *uygun.*"

Ona kaşlarını kaldırıyorum, yüz ifadem etkilenmemiş gibi. "Benim hiçbir şeyim yok *daha uygun* olur. Kadın kaçırmak için bavul hazırlamamıştım."

Başını sallıyor, ifadesi bir anda daha ciddi bir hal alıyor. "Benimle önden gelmeni istiyorum. Ve uslu durmanı istiyorum. Sana ne giymeni söylüyorsam onu giy. Konuşmayın. Kimsenin gözünün içine bakmayın."

Sözleri omurgamda bir ürperti yarattı. Ses tonu.

Bir cevap bulmaya çalışıyorum ama elim boş dönüyorum. Dolaba doğru yürürken onu takip ediyorum ve kısa siyah bir elbise çıkarmasını izliyorum. Ama bu tam olarak bir elbise değil. Kemer, danteli ve ipeği incelediğimde, malzemenin her şeyi örttüğünü ama kesinlikle çok kışanın zirvesinde dengede durduğunu anlıyorum. Göğüslerimin yarısını gösterme sınırını tamamen zorluyor. Alay ediyorum. Kesinlikle '*daha uygun*' değil.

"Onu giydiğimi düşünüyorsan aklını kaçırmışsın demektir!" Öfkenin bedenimi sardığını, beni o 'elbisenin' örteceğinden daha iyi örttüğünü hissederek söylüyorum.

Hiçbir şey söylemiyor.

Yüzünde sırtıkan bir ifadeyle elbiseyi şiltenin üzerine bırakıyor ve en az altı santim kalınlığında, diz hizasında bir çift deri çizme çıkarıyor. Sessizliği uzayıp huzursuzluğumu daha da artırınca ona kaşlarını çatıyorum. Çekmeceye doğru ilerliyor ve ince, ısıltılı siyah bir saç bandı çıkarıyor.

Hayır.

Saç bandı değil.

Bir kolye. . .

Lanet bir tasma.

Kırmızı görüyorum.

Öfkeyle titreyerek, kilitli dişlerimin arasından tıslıyorum, "Senin için kim olduğumu sanıyorsun, seni lanet manyak? Ben lanet olası bir köpek değilim!" *Nerede benim lanet tavam!* Aramak için dönüyorum ama dün söylediği sözler hâlâ aklımda.

'Son on yılda değiştim. . Zevklerim değişti'.

Birden, onun için o tasmayı isteyerek takan güzel kızların görüntüsü gözlerimin önünden geçti. İtaatkâr kızlar. Onun her kapisine boyun eğen kızlar. Onların ve *onun* görüntüsü, onları ve onu tokatlamak ve tasmayı lanet boynuna takmak, herkesin kime ait olduğunu bilmesi için onu gezdirmek istememe neden oluyor.

Tanrım. . .

Hızlı nefes alıyorum.

Kıskançlığımı ve küçümsememi dışa vurarak, beni boğmasından nefret ederek, "Ben senin sürtük, aptal kız arkadaşlarından biri değilim, Bronson. Buraya isteyerek gelmedim. Senin itaatkârın değilim. Ben bir fahişe değilim. Ben-"

"Değilsin bebeğim," diye araya giriyor, bana eğlenerek bakıyor ve o muhteşem suratı tekrar tokatlamak istememe neden oluyor. "Seni duydum. Değilsin."

"Ben doktorum," diyorum, sanki sırttan yüzüne rağmen bu unvanın bir ağırlığı varmış gibi, bir çocuk gibi tepinmek istememe neden oluyor. Hem doktor olup hem de bunu giyemem.

Yumuşakça kıkırdıyor. "Öyle olduğunu biliyorum."

"Unut gitsin," diyorum başımı kararlılıkla sallayarak. "O lanet elbiseyi ya da onu giymeyeceğim" -büyük elindeki deri bandı gösteriyorum- "şey".

Yakaya sevgiyle bakıyor, deriyi şehvetli bir şekilde okşuyor, dokunuşundaki ve gözlerindeki gerçek cinsellik kalçalarımın arasındaki deltada yankılanıyor. *Sikeyim*. Kalbim düzensiz bir tempoda atmaya başlıyor. "Bu şey. . seni korumak için bebeğim," diyor bana bakarak.

Kararlılığımı korumaya çalışarak, parmaklarının kıvrımlarımın arasında benzer şekilde yavaş ve anlamlı bir şekilde beni okşadığı fantezisiyle savaşıyorum. Olaf tişörtüne bakıyorum ama seksapelini azaltacak pek bir şey yapmıyor. Aslında, onu daha da gizemli bir hale getiriyor.

Boğazımı temizleyerek, "Bu saçmalık genelde kızlarda işe yarar mı?" diye sordum.

Nedenini anlayabiliyorum. . .

Sırıttıyor, gamzesi yumuşak, karizmatik kıvrımının üzerindeki boşluğa doğru hareket ediyor. Gözleri deri ile boynum arasında geziniyor, muhtemelen ince deri kılıfın arasından nabzımın atışını görebiliyor. "Genelde ikna edilmeye *ihtiyaçları* olmaz."

Ona ters ters bakıyorum, içimde zehirli bir kıskançlığın kaynadığını hissediyorum. "Bu beni nasıl koruyacak?"

Bana doğru bir adım attı. "Çünkü gideceğimiz yerde bu, kimsenin seninle konuşamayacağı anlamına geliyor. Kimse seni sorgulayamaz. Hiç kimse-"

"Yani," diye araya girdim, "seni koruyor!"

"Bebeğim." Başını eğiyor, gözleri yumuşak bir duygusallık ve entrika girdabı ve lanet olasıca ateşlilik seviyesi. "Seni uyutmam kimsenin umurunda olmayacak."

Başımı yavaşça sallayarak geriye doğru bir adım atıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir ki?"

Ben karavanın duvarına yaslanana kadar hareket ediyor, vücudu tehlikeli bir çerçeve gibi beni sıkıştırıyor. "Güven bana."

Kavurucu yeşil-mavi gözleriyle buluşmak için boynumu eğiyorum. "Asla," diye fısıldıyorum. Yukarı uzanıp deriyi boynuma doladığında, bakışlarının yoğunluğu altında gözlerimi sıkıca kapatıyorum. İnce kolonumun etrafında dönüp yakayı boğazımda birleştirirken tısladığını duyuyorum.

Gözlerimi açtığımda onun açlıkla dolu olduğunu görüyorum.

"Yapmak zorunda kalacaksın," diye fısıldıyor kulağıma. Ve neredeyse ayaklarının dibinde eriyip bir su birikintisine dönüşüyorum. Başka bir seçeneğim olmadığını bilerek, başka bir seçeneğim olmadığına inanarak, başka bir seçeneğim olabileceği gerçeğini görmezden gelerek banyoya giriyorum. Aynanın karşısında, yakama bakıyorum. Ondan nefret ediyorum.

Deriye dokunuyorum.

Nefret ediyorum.

Arkamda belirliyor ve kasıklarını kıcıma sürtüyor. Yanaklarımın arasındaki kalın uzunluğunu hissedince inliyorum.

"Bu, o şeyin ve senin bana yaptığınız şey." Dudaklarını boynuma daldırıyor. Dili deriyi yalamak için dışarı fırlıyor, nefesi tenimde tahrikle ağırlaşıyor. Aynada bana bakmak için başını kaldırarak, "Bunu takacak mısın bebeğim? Kendini korumak için mi?"

Omuzlarımdan aşağı dökülen, kısmen kurumuş koyu kahverengi saçlarıma ve yanaklarımdaki ışıltıya bakarak kendime tekrar bakıyorum. Biraz vahşi görünüyorum. *Kimsin sen?*

Yansımam başını salladığında şaşırıyorum. *"Evet."*

Benden uzaklaşıyor ve karavanın arka tarafında kayboluyor. Kafam karışmış bir halde saçlarımı düzeltiyorum, içimde çelişkili duygular birbirine karışıyor. Belirsizlik, evet. Ama aynı zamanda mutluluk. Sevinç. Yıllar sonra ilk kez oynayabileceğimi hissediyorum. Bu doktor olmak istemediğim anlamına gelmiyor. Hayatı ciddiye almadığım anlamına da gelmiyor. Hayatı çok ciddiye alıyorum. Son on bir yıldır verdiğim her karar. ..yapıcı oldu. Güvenli.

Parmağıma bakıyorum, nişan yüzüğüm olmadan çıplak, bir top ve zincir gibi üzerinde ağır bir şekilde duruyor, şimdi fark ettiğim bir pranga gibi ve Akila ve bir gün bir bebekle, okyanusunun dibine batıyor olabilirim. Düşüncelerime dönüp baktığımda, bronz tenimin etrafına sarılmış tasmaya bakıyorum. Yüzükten daha az kontrol edici hissettiriyor. Tanrım, deliriyorum.

Beni deli ediyor.

Hep öyle oldu.

Saçımı hallettikten sonra gerisini hallediyorum. Daracık siyah elbisenin içine girdiğimde, gövde mi ve dar belimi çevreleyen kemerler göğüslerimi yukarı itiyor ve zaten cömert olan tümseklerimi vurguluyor. Her birinin kabarıklığı her nefeste belirgin bir şekilde yükselip alçalıyor. Perry'nin yanında böyle bir şey giyecek olsaydım, kesinlikle bunu beni baltalamak için bir neden olarak kullanırdı. Hareketlerimi. Duygularımı. Bir doktor olarak yeteneğimi. Davranışları her zaman destek ve nezaketten, endişeden kaynaklanıyor gibi görünüyordu, ancak çoğu zaman beni en çok moralim bozukken, kafam karışıkken ya da 'yukarıdan' davrandığımda sevdiğini hissediyorum.

Ben onun zor durumdaki genç kızımı.

O bizim kahramanımız - benim ve Akila'nın.

Perry kutuları sever. Herkes düzgün küçük bir kutuya sığmalı, içindekiler asla değişmeyecek ya da lekelenmeyecek şekilde mühürlenmeli, sonra da güzel bir kurdeleyle bağlanmalıdır. Hem doktor olup hem de Bronson Butcher gibi bir adamın macera dolu cinselliğinden zevk almam mümkün değil. Bronson'ın kalbini kırmadan bir gün önce babamın söyledikleri aklıma kazınıyor. *'En kötüsü de bu zaten. değil mi? Bu senin hakkında ne söylüyor? Onun gibi psikopat bir çocuğu sevmek.'*

Perry ve babam birbirlerinden hoşlanırlardı.

Botları giydikten sonra karavanın arkasına geçtiğimde Bronson'ı 1920'lerin gangsterleri gibi siyah takım elbise, beyaz gömlek ve pantolon askısı giymiş halde buluyorum. Gülümsememe engel olamıyorum, beni görünce gözleri ısınca ürperdiğimi hissediyorum.

Göğsünden uzun, derin bir gümbürtü geliyor, dudaklarımı ayırmaya ve dizlerimi bükmeye zorluyor. "Bu zor olacak," diyor sırtarak ve pantolonunun üzerinden sikini okşamak için uzanıyor. Kendimi utanmış ve zayıflamış hissedeceğimi düşündüğüm yerde, bu kıyafetin içinde garip bir şekilde güçlenmiş hissediyorum.

Ona doğru bir adım atıyorum ve bakışlarını benimkilerle buluşmak için indiriyor. Dudaklarına bir santim yaklaştığımda, dudaklarına doğru nefes alıyorum. "Elime geçen ilk fırsatta kaçacağım." "Peki," diyor dudaklarını

dudaklarımda gezdirerek, "sana hiç fırsat vermesem iyi olur. Şans o zaman."

Yavaşça kapıya doğru yürüyorum ve kapı açıldığında gülümsüyorum. Isı sırtımı kavuruyor ve bana onun yoğun bakışlarını haber veriyor. Arabadan inip yolcu koltuğuna atıyorum, bacak bacak üstüne atıyorum, botlarımın derisi birbirine sürtünüyor, çıkan ses içimde rahatsız edici bir şekilde tahrik edici bir şekilde dolaşıyor.

Şoför tarafına geçti ve yola çıktık. Silahı orta konsolda görünüyor ve ona doğru hamle yaparsam ne olacağını merak ediyorum. Merak ediyorum.

Elimden kapmadan önce ona çizecek zamanım olup olmayacağını merak ediyordum.

Gözlerini üzerimde hissetmeyi bekliyorum ama garip bir şekilde hareketsiz. Odaklanmış. Her ne kadar soğukkanlı ve sakin görünse de direksiyonu sıkıca kavradığını fark ediyorum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor.

Bölge'nin sokaklarına girer girmez, melankoli ve hüzünden oluşan bir gelgit dalgasının beni vurduğunu hissettim. Sanki on altı yaşındaki halim Şehrin sınırlarında kalmış ve şimdi tekrar içime dönmüş gibi. Yoğun duygular gözlerimin arkasına doğru yükseliyor. Arkalarında iğnemsî sıcaklıklar belirliyor.

Buraya son geldiğimde onu ve bir parçamızı yok ettim. Hıçkırıklarımı bastırmaya çalışıyorum, ama parlak gözlerimi ondan saklamak için döndüğümde, bizi takip eden siyah bir minibüs görüyorum.

Gözyaşları kurur.

Karavanı takip eden uğursuz aracı birkaç kilometre izledikten sonra, lastiklerin arasından akıp giden karanlık yolu sakince izleyen Bronson'a dönüyorum. Hâlâ tekerleği ezmeye çalışan yumruklarına bakıyorum.

Sertçe yutkunuyorum. "Takip ediyoruz." "Biliyorum bebeğim," diyor yumuşak bir sesle.

Yirmi dakika daha yolculuk ediyoruz; minibüs arkamızdan hiç ayrılmıyor. Belli. Kasıtlı. Özür dilemeden.

Sonunda, açık bom kapılarından geçip uzun bir araba yoluna giriyoruz. Rahat bir nefes alıyorum, ama sonra minibüs bizi takip ediyor. Bronson'a dönüyorum ama o hâlâ soğukkanlı. Bronson'da soğukkanlılık çok yanlış görünüyor.

Arazinin etrafı karanlık ama özenle yerleştirilmiş bahçe ışıkları çitleri ve bakımlı, yemyeşil çimenleri aydınlatıyor. Ne kadar çok çit var. İleride, çalılıkların üzerinde devasa bir ev sarayı yükseliyor. Her yerde arabalar var, sıralar ve sıralar karanlığa doğru uzanıyor, ama

Bronson arabayı ilk bölmelerden birine çeker. Büyük bir portikoya çıkan mermer basamakların hemen yanında boş bir bölme.

Midem kırırdıyor.

"Düşündüğüm yerde değiliz, değil mi?" derken düzgün bir ses tonuyla konuşmaya çalışıyorum.

"Evet."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum, kaşlarımı çatıyorum. "Ve sen beni bunun içine soktun!" Minibüsün ortadan kaybolduğunu fark edince kemerimi çözüyorum ve bana bu kıyafeti giydirdiği için Bronson'a bir yumruk atma ihtiyacı hissediyorum.

"Jimmy'nin dilinden konuşuyoruz, bebeğim," diye yumuşak bir sesle güvence veriyor, güzel, derin temposunda en ufak bir tedirginlik belirtisi yok. "O kadınları almaz. O itaatkârları alır. Ve hayatının her alanında olduğu gibi, kuralları, kodları ve sözleşmeleri sever. Onlara saygı duyar. Onları anlar. Söz konusu o olduğunda, o tasmanın içinde hiç olmadığınız kadar güvendesiniz."

Aklıma gelen ilk şey, "*kadınları mı yoksa itaatkârları mı kabul ediyorsunuz?*" oluyor. Sonra umursamamam gerektiğini hatırlayarak kelimeleri ısııyorum. "Neden güvende olmayayım ki? Sen aileden değil misin?"

Bana kara bir kaş kaldırıyor. "Evet, biz bir *aileyiz*," diye onaylıyor, aile kelimesiyle tuhaf bir şekilde oynayarak tatsız bir şey ima ediyor.

Şoför mahallinden çıkarken ona göz kırpıyorum, aracın arkasına dolanırken ona bakıyorum. *Aile*.

Benim için kapıyı açıyor, kıyafetime gülümsüyor. "Dışarı çık bebeğim."

Ön koltuktan kayarak ona kaşlarımı çatıyorum. Kadınsı takozlarım açıktaki agrega araba yoluna çarpıyor. Bronson kapıyı kapatıyor ve anahtarı cebine sokuyor. Anahtarı çalmayı ve karavanı Darwin'e geri götürmeyi düşünüyorum ama sonra elini sırtımın küçük kısmına koyarak düşüncelerimi durduruyor. Parmakları neredeyse tüm belimi kaplayacak şekilde uzanırken, başparmağı kıcımın kıvrımının üzerindeki çukuru okşuyor.

Çok nazik olmasına rağmen, kalbimi çarptıran ve avuçlarımı terleten

sahiplenici ve baskın bir tutuş.

Beni siyah takım elbiseli iki adam tarafından korunan heybetli bir kapıya doğru yönlendirirken, parmakları belimi keşfetmeye devam ediyor ve kapıyı açan yetersiz giyimli bayana fazla dikkat etmememi sağlayacak kadar dikkatimi dağıtıyor.

"Bronson, oğlum," diye bir ses duyuyorum hemen. Jimmy Storm'un geniş kolları ve sıcak gülümsemesiyle bize doğru süzüldüğünü görünce gözlerimi açıyorum. "Eve gitmeden önce uğramana sevindim evlat. Ve bir arkadaşını da getirmişsin. Bu beni çok mutlu etti. Seni biriyle birlikte görmek güzel. Senin için endişelendiğimi biliyorsun."

Bronson güler. "Benim için endişelenmene gerek yok, Jimmy. Ben altınım. Bunu biliyorsun."

İki adam bana hiç bakmıyor, sanki görünmezmişim gibi. Duvardaki bir sinek.

"Se! Her zaman güvenilir. Gel, konuşalım. . Nasıl hissediyorsun?" diye soruyor, itiraza izin vermeyecek şekilde hareket ederek.

"Sadece bir sıyrık, dostum."

Jimmy bizi bir koridordan geçirip başka bir odaya sokarken, elimde olmadan onun her şeyini kavırıyorum. Onu birçok kez haberlerde görmüştüm ama canlı olarak hiç görmemiştim. Belli ki İtalyan, teni bronzlaşmış ama yaşla birlikte yıpranmış ve bir zamanlar koyu renk olan saçlarına aklar düşmüş. Siyah takım elbisesi güçlü ama düzgün fiziğini sarıyor ve Bronson'dan daha kısa ve zayıf, ama daha muhteşem görünüyor, varlığı havada güçlü görünüyor. Öyle bir güven ve güç kütlesi ki. . vücudu sanki Tanrı gibi ve dokunulmazmış gibi ruhani bir şekilde hareket ediyor.

Ama kimse dokunulmaz değildir.

Yaşına rağmen gerçekten yakışıklı olduğu düşüncesinden duyduğum hoşnutsuzluk, loş bir kırmızı tonuyla aydınlatılmış bir odaya adım attığımızda sadece hayranlığımınla eşleşiyor. Bir çeşit salon. Havada yoğun bir puro dumanı var. Puslu alanda, benimle benzer kıyafetler giymiş kızların yanı sıra sohbet eden başka birçok takım elbiseli adam görüyorum.

Hemen fark ettim ki, tasmalı olanlar kibarca görmezden gelinirken, tasmasız olanlar yoğun bir şekilde gözlemleniyor.

Öfke içimde çağlıyor.

Feminist beynim çılgılık atıyor.

Neden burada benimle olmak istesin ki? Neden yarına kadar bekleyip değerli Jimmy'sine rapor vermiyor ve beni bu sahneden kurtarmıyor?

Jimmy salonun arka tarafındaki kapıya doğru yürürken Bronson'a doğru eğilip fısıldıyorum, "Neden beni karavanda bağlı bırakmadın! Bunu tercih ederdim."

Soğuk bir sırıtişla ve gözlerinde muzipliğe benzer bir şeyle bana doğru dönüyor - muziplik *gibi*, ama gözlerindeki yeşil parıltı bir tehdidi haykırıyor. "Ben de. Burada olmaktan nefret ediyorum. Sırf *bu* odada seninle birlikte olduğum için buradaki her erkeğin gözlerini yuvalarından oymayı hayal ediyorum."

Düzensiz nefes veriyorum.

Düşük bir hırıltıyı bastırmaya çalışıyor. "Ama." Yanağını yanağıma değene kadar indiriyor. "Seni karavanda yalnız bırakamazdım. Çünkü şu anda onu arıyorlar."

Soluğum kesiliyor, yaşadığım şokun gözlerimden anlaşılması ihtimaline karşı gözlerimi yere dikiyorum. "Ne için?"

"Başka zaman," diye fısıldıyor, dudaklarını yanağıma bastırıyor ve birkaç dakika orada kalıyor.

Bronson kayıtsızca arkasını dönüyor ve benimle birlikte Jimmy'yi arka odaya kadar takip ediyor. İçeri girdiğimizde Jimmy gergin bir gülümsemeyle masasına yerleşiyor. Parlak siyah saçlı minyon bir kız kenarda oturmuş, kısa bir bardağın içinde kahverengi sıvıyı döndürüyor. Etekliğinin şeffaf kumaşı ancak bir firfir gibi görünüyor ve küçük gövdesini saran korse dik göğüslerini yukarı kaldırıyor.

Bana nazikçe bakıyor ve tavrı memnun - hatta tatmin olmuş - olmasına rağmen kalçalarındaki morluklar ve ısırık izleri görünüyor.

Midem bulanıyor.

Jimmy kıza bakar. "Miranda, bizi yalnız bırak, *se*."

Masadan kayıyor ve bana doğru süzülüyor, bir an için omuz omuza durup beni inceliyor. Omzunu şakacı bir şekilde omzuma bastırıyor ve sonra gözden kayboluyor; bu şimdiye kadarki en tuhaf etkileşim.

Jimmy o giderken arkasından gülümsüyor, her hareketini izliyor, belki de ondan büyüleniyor. "O çok hassas küçük bir şey," diyor. "Onu iş konuşmalarıyla sıkımdan hoşlanmıyorum. Seninki seviyor, *değil mi?* Bir entelektüel, belki?"

Bronson, Jimmy'nin karşısındaki sandalyeye kayıyor ve beni kucağına çekiyor. Yaklaşıyorum. Kendiminkini alamayacağımdan değil, ama savaşlarımı seçeceğim. Bu onlardan biri değil.

"Şaka da olsa kucağıma oturmayı seviyor." Bronson sırtıyor ve Jimmy karnından gülüyor. Ortam aynı anda hem hoş hem de garip. "Her neyse, Clay bu gece nerede? Artık meclis üyesi olduğu için dışarı çıkmasına izin verilmiyor mu?"

"Darwin'de," diyor Jimmy, büyük, heybetli siyah sandalyesine yaslanarak. Başımı Bronson'ın boynuna doğru çevirerek yüz ifademi kaplayan şaşkınlığı gizliyorum. *Darwin mi?* Neden? "Salvatore'un peşinde," diyor Jimmy, düşüncelerime cevap vererek.

Bronson altımda seğiriyor. "*Avlanıyor* musun?" "Evet. Ne olduğunu biliyorum."

"Ne demek istiyorsun Jimmy?" Bronson sorar, sesi eşittir.

Jimmy açıkça, "Dövme," diyor ve ben de arkama bakmamaya çalışıyorum. "Tarif ettiğin dövme. Dominic'e ait."

"Demarco?" Bronson yine sırtımın alt kısmındaki gamzelerle oynayarak soruyor ve içimde bir şeyleri yatıştırıyor. Küçük bir iç çekişle rahatlıyorum. Jimmy'ye doğru dönerek yüzümü çelikleştiriyorum ve elimden geldiğince kayıtsız bir şekilde etkileşimi izliyorum.

"Se. O da-" Jimmy sözlerini gözden geçirir. "*Ortadan kayboldu.* Yani Sal'in artık kirli olduğuna ya da her şeyin bir oyun olduğuna inanıyorum."

Bronson kıkırdayarak, "Göğsümdeki silah sesi pek de numara gibi gelmiyor, dostum," diyor ve ben de kolayca gülümsüyorum, çünkü o kıkırdayınca kıkırdamak daha doğal geliyor, üzerime çöken ürperti ve rahatsızlığı hissetmektense.

Jimmy'nin kahverengi gözleri Bronson'ı dikkatle izliyor, her tiki, her ince işareti takip ediyor. "Hayır. Öyle olmadığına eminim. Ama Sal, Dom tarafından vurulmadı."

Bronson'ın parmakları sırtımda donup kalıyor. "Ne diyorsun?" diye soruyor yumuşak bir sesle.

Bunu izleyen duraklama havayı neredeyse tutuşturur. Jimmy sonunda, "Bana ihanet etti, oğlum," der.

"Bunu yapmaz Jimmy," diyor Bronson, bir kez daha belimde daireler çizerek. "O çocuk seni idol olarak görüyor. Seni seviyor."

"*Evet.*" Jimmy başını sallar. Gözlerinde karanlık ve güvensiz bir gölge dolaşıyor. Başka tarafa bakıyorum, bu duygunun hayaletini görmek rahatsız edici. Sanki ben onu görebiliyorsam, o da beni görebilirmiş gibi. "Evet," diye tekrar onaylıyor, sesi neredeyse tıslıyor, "öyle. . . Ama kayıp elmaslar. Sal. Dominic. . . *Sen.* Biri bana ulaşmaya çalışıyor, *değil mi?*"

"Bütün bunları bilmiyorum, dostum." Bronson biraz geriye yaslandı. "Görünüşe göre sadece elmasları istiyorlar."

Jimmy bir an için onu düşünür. "Belki." Masaya vurur ve tek bir hareketle ayağa kalkar, yüzünü kocaman bir gülümseme kaplar. "Bu gece bu kadar yeter. Git *yatağındaki* kızı saunaya götür. Eminim hoşuna gidecektir. Onca yolculuktan sonra kaskatı kesilmiş olmalısın."

Jimmy'nin ofisinden çıkıyoruz.

Bronson'ın daireler çizen parmakları belimde daha çok bir masaja dönüşüyor, muhtaç bir şekilde hareket ediyor.

Ve az önce ne olduğu konusunda hala emin değilim.

Twenty-four

Shoshanna

Günümüz

LOŞ SALONA TEKRAR GIRDIKTEN SONRA BRONSON BİR İÇKİ ALDI. beni yönlendiriyor. Gözlerim odanın içinde geziniyor. Konuklar gözlerini indirmeden önce bize hızlıca bakıyor gibi görünüyor. Bronson'dan korkup korkmadıklarını merak ediyorum. Bu adamlar pek korkacak tipler gibi görünmüyorlar ama onun varlığından çekindikleri belli.

Onun hayattan daha büyük bir yönü var, her zaman da öyle oldu. Eskiden onun yanında duran kişi olduğum gerçeğinden zevk alırdım. On altı yaşında bir kız için onun ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmemek heyecan vericiydi. . *heyecan vericiydi.*

Ama yirmi yedi yaşındaki bir kadın için bunun sadece gözlerden uzakta duran bir tehlike olduğunu görebiliyorum. Belki de yirmi yedi yaşındaki Bronson'ın onu aşan bir ünü vardır. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim ama sanırım insanlar onun bir hevesle yapabileceklerinden haklı olarak korkuyorlar.

Az önce Jimmy ile yaptığımız konuşma midemi karıştırıyor. Darwin'deki Clay, Salvatore ve kayıp elmaslarla ilgili sorular birbirine karışıyor. Darwin'de ne yaptıklarını bilmem gerekiyor. *Benim Darwin'imde.*

Bronson'ın orada ne işi vardı?

Başı belada mı?

Lanet olsun.

Her zaman başı belada.

Bir yanım karavana geri dönmek, kaçana kadar beklemek, sonra da onu Jimmy Storm ve etrafındaki saçmalıklarla baş başa bırakmak istiyor. Diğeri ise Bronson'la kalmak için yoğun bir çekim hissediyor. Onun yanındaki kişi olmak için. Ondan bilgi almak, her şeyi çözmek ve onu güvende tutmak için.

Bronson bana bir şarap uzattıktan sonra dışarı çıkıp ön kapıda sıcak turuncu bir ışıkla aydınlatılmış dış binaya doğru ilerlememi sağlıyor. Çift camlı kapılardan geçerken, içinde bir sehpa ve giysi rafı bulunan küçük bir vestiyere giriyoruz.

Eli belimden uzaklaştığında, o nokta anında daha soğuk geliyor. Yerleştirirken bira sehpanın üzerinde tıkırdıyor ve sessizliğini bariz ve doğal olmayan bir hale getiriyor.

"Bana orada ne olduğunu anlatacak mısın?" Yavaşça soyunmasını izleyerek soruyorum. "Ya da neden hâlâ burada olduğumuzu?" Sorularımı duymazdan gelerek bana sırtını dönüyor ve pantolon askılarını bacaklarına kadar indiriyor.

Sessizliğinden

nefret ediyorum.

Uğursuz bir şey.

Boğazımda oluşan düğümü şarabımı yudumlayarak çözmeye çalışıyorum. Pahalı olduğunu yemek borumdan aşağı kolaylıkla kaymasından anlayabiliyorum. Bardağı onun birasının yanına koyarak, yapılacak en iyi şeyin odayı okumak ve sessiz kalmak olduğuna karar veriyorum.

Bronson gömleğinin düğmelerini açıp kaslı omuzlarından sıyrıyor ve sırt kasları kasıldıkça dalgalanan karmaşık bir soy ağacını ortaya çıkarıyor. Bunu daha önce birçok kez görmüştüm. Gövde ve dallar onun ilk dövmesiydi.

O günü çok iyi hatırlıyorum.

Sanki bir iğneyle oyulmak yerine bir tüy tarafından gıdıklanıyormuş gibi tüm zaman boyunca şakalar yaptı. On altı yaşındaki ben bütün zaman boyunca baygınlık geçirdim.

O benim hayalimdeki çocuktu.

Çok zaman kaybettik, Bronson. Nereye gitti?

Hatırladıkça kalbim göğsümde sıkışıyor.

Pantolonunu çıkarırken, geniş mürekkep profiline son eklenenleri gözlemliyorum. Ağaç artık omurgasını boydan boya geçen ve geniş kürek kemikleri boyunca uzanan karmaşık bir parçaya dönüşmüş. Max'in isminin yanında 'Cassidy' ve 'Kelly' isimlerini görünce kendimi gülümserken buluyorum. Bir an için burada kendi isteğim dışında bulunduğumu unutuyorum; sadece onlarla tanıştığım için heyecanlıyım.

Baktıkça daha fazlasını görüyorum. Yan tarafı boyunca ve bir kolunun alt tarafında yara izleri gördüğümü sanıyorum. Emin olmak zor, çünkü kabarık derinin hatlarını metodik olarak takip eden mürekkeple kaplılar ve onları açıkça tanımlamaktan gizliyorlar.

Kim yaptı bunu?

İç çamaşırlarımla kalana kadar botlarımı ve elbiselerimi hızla çıkarıyorum. O bitirmeden önce kapıları itip açıyorum ve saunaya giriyorum. Buhar, sıcak ve ıslak bir hava akımı gibi üzerime çarpıyor, ardından odun ve yağ kokusu geliyor.

Vücudum anında
yumuşuyor. Kaslar
gevşiyor.

Bronson çırılçıplak saunaya giriyor, tahta basamağa oturuyor ve en güzel, en etkileyici yeşil-mavi gözleriyle bana bakıyor. Kalçalarımı birbirine bastırıyorum, acı veren bir ağrı başlıyor. Dudaklarında oynayan bir sırıtışla rahatsızlığımı izliyor.

Dizine vuruyor.

Bu küçük talepkâr hareket beni rahatsız etmeli. Ama etmiyor. Beni heyecanlandırıyor.

Tanrım, Shoshanna.

Kendine gel.

Yavaşça ona yaklaşırken sıcaklık omurgama hücum ediyor. Kalçalarımın ve karnımın üzerinde gezinirken, göğüslerimin sallanışını izlemek için duran kısık gözleri beni yakalıyor. Sapık zihninde oynayan, aralarına sokulan sikiğin anısını neredeyse görebiliyorum.

Kalın ereksiyonuna birkaç vuruş yapmak için uzandığında, yumruğunun her sürüklenişini takip ediyorum. Ağzımı açtığımda, onun ateşli ve tehlikeli görüntüsü karşısında nefes nefese kalıyorum.

Tanrım, seksapel yayıyor.

"Kucağıma otur, bebeğim."

Ona ulaştım. Dizimi kalçasının yanındaki tahtanın üzerine kaydırarak kucağına oturuyorum ve kalçamı tam sikiğin üzerine yerleştiriyorum. Bacaklarımın arasındaki ağrıyı hafifletmek için bir kez onun üzerinde sallanıyorum. Amım ona karşı titreşirken yavaşça tıslıyor. Beni doldurduğunu hissetmek ne kadar acı verici ve yanlıştır. İçimde kalınlaşıyor. İlgi bekleyen kaslarımı yoğuruyor.

Sıcaktan.

Sikeyim.

Bütün sahne bu.

Vücutlarımızdan süzülen ter. Sessizlik. *O* - her şekilde bir kadını akıl sağlığının bir santimi içinde becermek ve onu kollarında bir su birikintisi bırakmak için yaratılmıştı.

Sinirlerim tepeme çıkıyor ama nedenini bilmiyorum. Daha dün samimiydik. Ama bugün. *Bu*. . Bu farklı. Kendimi sahneye, bana biçtiği role kaptırıyorum. Ve bağlı, sarhoş ya da yanlış yönlendirilmiş değilim. Rızam konusunda kendime yalan söyleyemem.

Onu istiyorum.

Titreyen kollarımı omuzlarına koyarak yanağımı onunkine bastırıyorum. Dili kayarak tenimde boncuklanan sıcak ter damlalarını kaydırıyor. Her yalamada inliyor.

"Konuş benimle," diye fısıldıyorum kulağına.

"Bir şeyler yolunda değil," diye mırıldanıyor, burnunu ve dudaklarını boynumun kıvrımına sürüyor. Ellerini sırtıma masaj yapmak için yukarı kaldırıyor, beni kavislendiriyor, böylece leğen kemiğimi ve göğüslerimi ona bastırıyorum. "Kıyafetlerimizi arıyor."

Jimmy'nin ne bildiğini bilmiyorum. Sadece bunu bilmesini istemediğimi biliyorum çünkü Bronson'ın kalbi bir savaş davulu gibi atıyor ve bu beni korkutuyor. Beni korkutuyor. Onu tekrar kaybetmek istemiyorum. *Hayır*. Yani, ona bir şey olmasını istemiyorum. "Ne bulmayı umuyor?"

"Elmaslar."

Nefesim boğazımda kesiliyor. "*Lanet olsun*. Bronson, ne yaptın sen? Tehlikedesiniz."

"*Bebeğim*." Boynumu öpüyor. Ereksiyonu bacaklarımın arasına baskı yapıyor, iç çamaşırımın ipeğine sürünüyor. "Doğduğum anda tehlikedeydim."

Sözleri kalbimi acıttı. "Onları bulacak mı?"

"Belki," diye mırıldanıyor usulca. "Ayakkabılarının içinde, bebeğim." Kesik kesik nefes alıyorum. "Sakin ol. Sorun yok. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Yüzümü çelikleştirmeye çalışıyorum, omurgam boyunca karıncalanmalar hissediyorum. "Burada kamera var mı?"

Nefesi bana sertçe çarpıyor. "*Evet*."

Ter göğsümden aşağı kayıyor, göğüslerimin arasından sütyenimin kumaşına karışıyor. "Ne görmeyi bekliyor? Başka bir kız olsa şu anda ne yapıyor olurdu?"

"Sikime binmek."

Kıskançlık saldırıyor ve etrafımı sarıyor. Saunanın karşısına bakıyorum. Jimmy'nin bizi izlediği düşüncesi, sırlarımız yanaktan yanağa fısıldanırken eylemlerimizin ve sevgilerimizin sergilenmesi, içimde bir kaynama yaratıyor. Onun yanında olmayı, başka hiç kimse hoş karşılanmazken onun suç ve hayat ortağı olmayı anımsatan bir duygu. Kısa bir an için ben de utanç duyuyorum ama bunu görmezden geliyorum. Heyecan ve tehlikenin verdiği heyecan beni daha çok etkisi altına alıyor. Tüm vahşiliği, öfkesi ve çılgınlıklarıyla on yedi yaşındaki Shoshanna hâlâ benim bir parçam.

Hevesle aramıza uzanıyorum, amıma ulaşırken elim terimizin içinde kayıyor. Dizlerimin üzerine kalkarak külotumu kaydırıyorum ve kıvrımlarımı ortaya çıkarıyorum. Bronson'la göz göze geliyorum, kendimi ona sunarken yanaklarımda bir utangaçlık parıltısı hissediyorum. Yüzü terli ve gergin, gözbebekleri büyüyor, ince yeşil-mavi halkalar bırakarak bana bakıyor, karanlık ve cüretkâr.

Çelik gibi sikini konumlandırırken omuzlarını sıkıca kavriyorum, tepesi amımı dürtüyor. Kendimi onun üzerine bıraktığımda, ikimiz de anında inliyoruz, çünkü onun çevresi kaslarımı ayırırken, uzunluğu kığım uyluklarıyla buluşana kadar içimde ilerliyor. İçimdeki basınçtan nefes nefese kalmış, tepeden tırnağa dolmuş bir halde ona karşı dalgalanıyorum.

Bir an için acı içime doğru yayılıyor.

Ama yavaşça öğüttüğümde, çok dolu olmanın verdiği rahatsızlık azalıyor. Bedenim onu kabulleniyor. Ve içimdeki tüm sinirler uyanıyor.

Yanağımı tekrar onunkine bastırarak, tekrar kaldırdığımda birlikte nefes alıyoruz. Gözlerimi kapatarak, içimden çıkan her kalın, nabız gibi atan santimini hissetmekten zevk alıyorum. Sonra tekrar oturup onu tekrar içime alıyorum.

"Evet, bebeğim. İşte böyle," diye tıslıyor, sesi sıkılmış dişlerinin arasından süzülüyor. Vücudu geriliyor, kolları sırtımı sıkıca sarıyor, kalçaları ritmimle birlikte sürekli aşağı yukarı hareket ediyor. Birlikte bir tempo yaratıyoruz. Kaygan bedenlerimizin bir bütün olarak hareket ettiği bir akış.

Yavaş.

Ve onu öpmek istiyorum.

Ama bu başka bir anlama gelir.

Kıçımın kalın kabarıklığını okşamak için durmadan önce omurgamın uzunluğuna masaj yapıyor ve sonra her iki yanağı da kavırıyor. Parmaklarının alçaldığını, içime girdiği yerde ikimize de dokunduğunu hissediyorum.

Sütyenimin klipsini açmak için uzanıyorum, ama göğsümün üst kısmını ısırmak için öne doğru eğiliyor ve öne düşmeme neden oluyor. Ağzı kulağıma doğru ilerliyor. "Hayır," diye hırlıyor alçak sesle, gergin. "Güzel meme uçlarını görmesini istemiyorum. Zaten sahip olduğundan daha fazlasını değil. Derinlerde kal. Sütyenin üzerinde kalsın."

Elimi geri çekip omzunu kavırıyorum. Kalçalarımızın dansına odaklanıyorum. Onu derinde tutuyorum. Yakın. Ben hızımı artırıp arsız bir ihtiyaçla ona binerken içimde acı veren bir mutluluk oluşuyor.

"Evet, bebeğim. Kullan beni. İsteddiğini al," diye homurdanıyor, dişleri onu kendi hızımda sürmeme izin verirken kısıtlama içinde gıcırıyor. Kalçalarımı tam olarak istediğim şekilde yuvarlıyor ve ayarlıyorum, onu bir oyuncak gibi kullanarak bir bina hissinin zirvesini kovalıyorum.

"Bronson." Başımı arkaya atıp vücudumu daha fazla eğerek nefes alıyorum. Kaldırmaya ve aşağı kaydırmaya, kaldırmaya ve kaydırmaya devam ederken kalçalarım yanıyor. Tüm bu süre boyunca kolları etrafımda seğiriyor, beni aşağı atmak ve becermek istiyor; bunu söyleyebilirim. Ama yapmıyor. Ve şimdi, sarsıntılar beni sertçe vuruyor. Dalga dalga sıcaklık ve zevk amıma hücum ediyor, onu ateşliyor.

"Bronson. Evet. Tanrım." Ayrıldım, hala ona biniyordum. Titriyordum. Duramıyorum. Hissettiklerim devam ediyor ve durulmasını istemiyorum çünkü o ve ben varız. Bu his. *Biziz*.

Eli saçlarıma giriyor, koyu renkli telleri parmaklarının etrafına doluyor ve başımı geriye doğru çekiyor. Tenimi yiyebilsin diye boğazımı sıkıyor. Diğer eli kalçamı kavıyor, yukarı doğru pompalarken beni aşağı doğru bastırıyor.

Başım dönüyor.

Derin bir iniltiyle boşalıyor, içimi şiddetle dolduruyor.

Saçlarımdaki ölümcül tutuşu bırakıyor. Kollarımı sanki sevgiliymişiz gibi boynuna dolayarak öne doğru atılıyorum. Vücudum çok sıcak ve ıslak, kaslarım ona karşı eriyor. Ağzımızın köşeleri birbirine değene kadar yüzünü çeviriyor, ağır ve uzun nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Kalbime bir sızı saplandı.

Keşke her şey farklı olsaydı.

Ter alnımdan aşağı kayıyor, üst dudağımda birikiyor. Dili boncukları yalamak için eğiliyor. Hızla ayağa kalkıyor, siki içimden dışarı çıkıyor. Zayıf, sıcak, uyuşuk bedenimi kendisine yaslıyor.

Beni buhardan çıkarıp vestiyere götürürken boynuna sarılıp rahatlıyorum. Temiz hava duyularıma bir sopa gibi çarpıyor. Beni uyandırıyor. Seyrek serin hava etrafımı sararken, beni ürpertirken, başka bir adamla yaşadığımı hatırlatırken suçluluk ve utanç beni sarıyor.

Perry'de Akila var.

Ve Akila'nın önce gelmesi gerekiyor.

Beni yere doğru kaydırıyor, belki de vücudumun rahatsızlıkla gerildiğini hissediyor.

Onu hâlâ içimde, bacaklarımın arasında ve kalbimde hissedebiliyorken, ihanetin getirdiği suçluluk duygusu beni tüketiyor. Akila'ya ihanet ederek. Burada bulunarak ve kendi mutluluğum için onun mutluluğunu riske atarak.

Hızla giyinirken Bronson'ın gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Takozları giyerken, ince bir kontrolden geçiriyorum. Topuk hâlâ mükemmel durumda, dikişler eskisi gibi. . *Sanırım*. O da aynı şeyi yapıyor, giysilerini ve son olarak da pantolon askılarını çekiyor. Etrafımızda öfkeli bir enerji dolaşıyor.

Dirseğimi tutup beni de kendine çekiyor.

Ayak uydurmak için neredeyse koşuyorum, topuklarım tuhaf hissediyor, sanki hayatlarımızın kaderi onların içindeymiş gibi. Ve sol ayağımın altındaki topuğun kayarak elmasları açıp dökmek istediğine yemin edebilirim. Sertçe yutkunuyorum, keşke onların varlığından habersiz olsaydım, keşke onları hiç sormasaydım. "*Bronson*."

Tekrar salona girdiğimizde beni görmezden geliyor.

Twenty-five

Bronson

Günümüz

NEFESİM GÖĞSÜMDE ÖFKEYLE DOLUYOR AMA BUNU İYİ SAKLIYORUM. SAKLA destansı sırtışımanın arkasında. Terli avuçlarımı kalçalarımaya doğru silerken kalbimde bir ateş hissediyorum. Son yirmi dakikanın bana hissettirdiklerini seviyorum.

Bir rapsodi anıydı. Kabullenme anı. *Bizimle* savaşmayı bıraktığını düşündüğüm bir andı.

Sonra gerildi, pişman olmuş gibi görünüyordu. Lanet olsun. Kavga etmeyi bırakmadı. Ve beni susturabileceğini sanıyorsa kendine yalan söylüyor.

Ben onun ruhundayım.

Kimsenin yapamadığı şekilde onun içindeydim.

Ve ben istediklerimden vazgeçmekle tanınmam. Sikimin etrafında titrerken aramızdaki bağın onu yuttuğunu hissettiğimde değil. Çok güzeldi.

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor, onun yakınlığını ve etrafındaki tüm boşluğu hissediyorum

Salona girdiğimizde Jimmy'nin salak arkadaşlarının sinirlendiğini fark ediyorum ki bu hiç iyi değil. Saat daha on bile değil; normalde geç saate kadar kalırlar. Ateş damarlarımda dolaşıyor. Ellerim hazırlık için seğiriyor.

Sırıtiyorum.

Arkama uzanarak pantolonumun içine soktuğum silaha dokunuyorum, orada olduğunu kendime hatırlatıyorum, her şeyi şimdi sona erdirme ve Jimmy Storm'un kalbine bir kurşun sıkma fikriyle oynuyorum.

Ama asla canlı çıkamazdım.

Aile kardeşlerim için gelirdi. Kızlarım için geleceklerdi.

Kelly, Cassidy, Shoshanna için. . .

Shosh'un güzel kehribar gözlerinin odada dans ettiğini görmek için arkama bakıyorum, boş oda görünüşe göre onu da tedirgin ediyor.

Zeki kız.

Merak etme, bebeğim. Kimse sana dokunmayacak. Farkındalık beni sarıyor.
Omurgam çelikleşiyor.

Onları buldu mu?

Jimmy Storm'u tanıyorum. Kendi kanına kadar herkesten şüphelenir ve biz onun için kandan daha fazlasıyız çünkü onun dinden ya da hayattan daha çok değer verdiği yeminleri ve soy yeminlerini paylaşıyoruz.

Kayıp elmaslar.

Kayıp yeğen.

Kayıp ortak.

Bu onun egosunu incitmiş olmalı.

"Biri bana ulaşmaya çalışıyor, *değil* mi? Evet, Jimmy. Öyle yapıyorlar. *Beni*. Karavanı arayacağını zaten bekliyordum, ama kıyafetlerimizi. Bunu tahmin etmemiştim. Bu adam için cesur bir hamleydi, çok açık ve Jimmy'nin aksine. Elindeki son el olana kadar elini göstermiyor, bu da onu tutan liflerin yıprandığı anlamına geliyor. Kapıya doğru ilerlerken hafifçe kıkırdıyorum, yakında beni durduracağını biliyorum.

Lanet olsun, çözülüyor.

Sadece Shoshanna yanımdayken bu gece benimle uğraşmayacak kadar akıllı olmasını umuyorum. Yeterince akıllı. . . yeterince tereddütlü çünkü bana ihtiyacı var. Kardeşlerime ihtiyacı var. Clay'e ihtiyacı var. Bu ismin hayaleti onu durduracak - *Clay Butcher*. Onun varisi. .

Ama mecbur kalırsam savaşarak öleceğim. Gerekirse hepsini öldürürüm ve kızın burnu bile kanamaz, ya da evini yerle bir ederim, adını, mirasını yakarım.

Çıkışa yaklaşırken, muhafızları saymak için odayı hızla gözden geçiriyorum. *Dört*. Gelişigüzel dolaşıyorum ama zihnim ve bedenim gelişigüzel tepkiler vermekten başka her şeyle kıvılcımlanıyor. Silah sesini duyunca *onu* korumak için etrafını sarıyorum.

Aklımda tek bir şey
var. Tek bir hedef.

Tüm vücudumun patladığını hissederek kendimi onun önüne atıyorum ve onu yere düşürüyorum. Üzerinden geçerek bir ayağımı vücudunun iki yanına koyuyorum. Onu koruyorum, silahım şimdi yumruğumda sıkıca kavranmış, ateş eden kişiye doğrultulmuş. . . *Jimmy'ye mi?*

Ne oluyor lan?

Bana gülümsüyor.

Jimmy başını sallar. "Herkes gülümsemeni sun, oğlum."

Kaşlarım içeri çekiliyor. "Ama ya beğenmezsem?"

"Daha sert gülümse. Onlara neyin çarptığını asla bilemeyecekler."

Hayali kafamdan silkeliyorum. Ondan yerde yatan, inleyen ve baldırını kollarının arasına almış ileri geri sallanan adama bakarak sevimli bir gülümseme taklidi yapıyorum.

Muhafızlarından biriydi.

Bir sıyrık.

Silahımı yanıma indiriyorum.

Çabucak yüzümde bir sırıtma beliriyor. "Jimmy, seni serseri mayın. Olay nedir?" Shoshanna'nın titreyen bedeninin iki yanından adım atarak gülüyorum. Eğilip onu ayağa kaldırıyorum, gözlerinden kaçıyorum çünkü beni kırıp geçirebilir, alışık olduğum gülümsememi ve sakın yüz ifademi yerle bir edebilirler.

Beni cinayete
meyilli yap.

Korkmuş.

Bunu bilmek için o güzel kehribar gözlerin korkuyla parladığını görmeme gerek yok. Onu inciten herhangi bir erkeği oymak için kullanmayı planladığım her santim kasta hissediyorum.

Jimmy'nin boynunu kesip açtığımı ve dilini kesikten içeri soktuğumu hayal ediyorum. Onu korkuttuğu için. Gülümsemekle ilgili saçma dersleri için. Yalanları için. Cinayet düşüncesinden sıyrılıp silahı pantolonuma geri sokuyorum.

Bana donuk donuk bakıyor. "Sana kırılganlıklarını gülümsemenin arkasına saklamayı söylediğimi hatırlıyor musun? *Se?* Bunu yapmakta çok iyisin." Göz kırıyor. "Ama bugün değil."

"Ne kadar içtin, ihtiyar delikanlı?" Sırıtiyorum, sıcaklık tüm bedenimi sarıyor. Dövüşmeye hazırım. Öldürmeye hazırım.

Silahını kemerine geri koyar. "Senin kızın-" Arkamdan Shoshanna'ya doğru başını sallıyor. "Kanı sevmiyor mu? Mesleği göz önüne alındığında bu garip görünüyor."

Sikeyim.

Ellerini önünde kavuşturuyor, gözlerini Shoshanna'ya dikeyor ve başka bir adamın malına dokunmama kuralını çiğniyor. Ama onun benim itaatkârım olmadığını biliyor. "Sanırım bu adamın bir doktora ihtiyacı var, *se?*"

Kanım kaynıyor.

Gülümsemem bükölüyor, ama onu sabit tutuyorum.

"Bana yalan söylüyordun." Bize doğru iki adım atıyor. "Kızı olmadığı biri gibi göstermeye çalışıyorsun. Oğullarım için kimin önemli olduğunu biliyorum. Önemsiyorum. Bu sevgili *Shoshanna Adel*. . ."

Sikeyim.

Sakin ol.

"Neden bana yalan söylüyorsun?" Kabaca iç geçiriyor. "Şimdi, eğer benim için bir oğul gibi olmasaydın, *se?* Daha kızgın olabilirdim. Kız seninle içeri girdiğinde ne gördüğümde emin değildim. Senden çok. . senden *etkilenmiş* gibiydi."

Shoshanna'yı tam arkamda hissedebiliyorum, kokusunu alabiliyorum ama oklu gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Umarım onu etkilerim. Nereye varmaya çalışıyorsun, dostum?"

"Kendi gözlerimle görmem gerekiyordu," diyor bilmiş gözlerini üzerime dikerek. O piçin bakışlarını tutuyorum. "Şimdi gördüm, ve iyi. Kız da mükemmel bir performans sergiliyor. .. *çok* şehvetli. Bundan çok keyif aldım. Ya da daha iyisini bilmesem, seni sevdiğini söyledim, oğlum." Kollarını açarak genişçe gülümsüyor. "Ve ben romantik biriyim. O yüzden bu beni çok mutlu ediyor. Elbette, onu elinde tutmalısın. Ama bu yarım kalmış işleri tamamlamamız gerektiği anlamına geliyor, *değil mi?* İş için iyi değil."

Nefes alışları arkamda daha da
ağırlaşıyor. Bunun bitmesine izin
veriyorum.

Bu elmaslarla ilgili değil.

Dominic'in sözleri kafamın içinde duyduğum uzaktan gelen kahkahaları besliyor.
"Jimmy her şeyi biliyor. Her şeyi."

"Onun bir nişanlısı olduğunu biliyorsun, *değil mi?* Onu senin kaçırdığını iddia ediyor. Şimdi, şansına, Jimmy amcan. . . tüm durumu *izliyor*. Senin için ona göz kulak oluyorum. Bu iyi bir şey, *Se*. Bu Aile için çok kötü olabilirdi. Clay için. Bu ilgi. Onun için iyi değil. Bizim için de iyi değil."

Benim için ona göz kulak ol. . Gülümsememi oyalanmaya zorluyorum, bir hırıltıyı gizleyen sıkı bir dudak kıvrımı. "Seni sinsi yaşlı köpek." Sahte bir eğlenceyle başımı sallayarak, "Dostum, o kendi isteğiyle burada, değil mi bebeğim?" diye zorluyorum.

Sessizlik.

Sonra küçük bir ses "*Evet*" diye nefes alır.

O küçük sesi duyduğumda, öfke içime bir pala gibi saplanıyor. Onun küçük sesinden nefret ediyorum. Başımı eğiyorum, kirpiklerimin arasından Jimmy'ye bakıyorum, dizginlenmiş öfkeyle şiddetle titriyorum. Ama gülümsüyorum. *Gülümsüyorum lan!*

"*Bellissimo*," Jimmy cıvıldıyor. "Senin için aşk istiyorum, oğlum. Seni mutlu görmek istiyorum."

Daha sert sırtıyorum, her şeye hazırım. Seni tanıyorum, Jimmy. *Ne halt planladın?* Gözlerim odanın içinde geziniyor, ilk ve ikinci avımı hesaplıyor.

Sonuncu o olacak. .

Bildiğim her şeyi bana öğreten adam.

Jimmy sessizce bana bakıyor ve sonra bir muhafıza işaret ediyor. Bakışlarım ondan yavaşça açılan kapıya kayıyor.

Gülümsemem düşüyor.

Shoshanna'nın nefesi arkamdaki havada süzülüyor.

Jimmy'nin yardımcılarından biriyle birlikte içeri giren Dr. Clean. Sanki adamı tanıyormuş gibi Jimmy'nin yanına doğru yürüyor ve kanım kaynıyor. Hiçbir fikri yok.

Shoshanna'ya bakıp kıyafetinden iğrenerek dudak büküyor ve ellerim o dudakları yüzünden ayırma isteğiyle kıvranıyor.

"Seni saunada onunla gördüm," diye tısladı Dr. Clean. "Zavallı kız kardeşin onu gönderdiğim yerden hoşlanmayacak."

Yüz ifadesini görmek için dönmüyorum, dönemiyorum. Ama lanet olsun, o orospu çocuğunu hemen şimdi bitireceğim.

"Artık sır yok, oğlum. Yarım kalmış işler yok," diyor Jimmy, doğrudan bana bakarak, mesajı çok açık. Sırada ne olduğunu bilerek başımı sallıyorum. Shoshanna'ya doğru hamle yapıyorum, başını göğsüme bastırıyorum, kollarımı kulaklarına doluyorum, koruyucu kavrayışımın içinde titrediğini hissediyorum.

Glock ateş alıyor.

Jimmy, Dr. Clean'in gözlerinin tam ortasına bir kurşun sıkar. Dr. Clean yere yuvarlanırken kan arka duvarı zarif bir parlak kırmızı spreyle boyar.

Beni itti. Onu gördüğünde oda şiddetli çığlıklarıyla inliyor. Bu sesle kaslarım acıyla geriliyor. Yere yığılmış cesedine doğru koşuyor ve onun yanında dizlerinin üzerine çöküyor. Tek yapabildiğim, bir an için onun öldüğünü anlamaya çalışmasını izlemek.

Onu kurtarmaya çalışıyor.

Mükemmel, sağlıklı bir oyuncak bebek görünümünde, beyaz tenli, kahverengi gözlü, çukurlu ve dudakları kızarmış. Kaşlarının arasındaki küçük yuvarlak delikten cansız yüzüne küçük kan izleri sızıyor. Geri kalanının kafatasının arkasındaki bir kraterden aktığını biliyorum.

Daha fazla kan dökülmeden onu yakaladım. Benim dünyamdan daha fazlasına. Ve onu ondan ayırırken kafamın içindeki kahkahalar durmuyor. "Bebeğim, bebeğim, o gitti. Bırak gitsin." Her yerinde adamın kanı var, elleri ve kalçaları kıpkırmızı ve bundan nefret ediyorum.

Ruhum

kaynıyor.

"Hayır." Hıçkıra

hıçkıra ağlıyor.

Onu yerden kaldırdım, kollarından tutup sürükledim. Tekme atıyor, çığlık atıyor ve bana pençe atıyor. Hepsini alıyorum. Hatta buna ihtiyacım

var.

Jimmy, "Onu evine götür," diye emrediyor ve ben ona başka bir durumda maskeleyeceğim öldürücü bir bakış fırlatırken şakaklarıma sıcaklık vuruyor. "Burası güzel bir mahalle," diyor. "*Gördün mü?* Kimseyi uyandırmamıza gerek yok."

Kırmızı
görüyor
um.

Bak.

Kan.

Ve ben bu konuda hiçbir şey yapamam. Jimmy salonu terk etti ve ceset kırmızı bir havuzda yıkanmaya başladı. Jimmy'nin lanet doktoru öldürmesi umurumda değil. Kahretsin, bunu kendim yapmak istedim. Ama. . . . onun acısı. Çığlıkları. . .

Vücudum zehirli bir öfkeyle titriyor.

Onu öldüreceksin, Bronson.

Kelimeler ağzından dökülüyor, ama çığlıkları ve iniltileri arasında kaybolup gidiyorlar. Onu omzuma atıyorum. Sanki oyalanıyor, sürekli bir çılgınlık ve çaresizlik içindeymiş gibi, karavana kadar benimle mücadele etmeye devam ediyor.

"Özür dilerim bebeğim," diyorum, onu yatağa fırlatıyorum, hışımla dışarı çıkmadan ve kapıyı üzerine kilitlemeden önce, çığlıklarını hapsediyorum. "Çok özür dilerim."

Twenty-six

Bronson

On yedi yaşında.

DIRSEKLERİMİ KALÇALARININ HER İKİ YANINA DAYAYARAK, YENİ
Dövmeli parmaklarını kasık çizgisinden göbeğine kadar gezdiriyor, küçük
şirin deliğin etrafında dönüyor. Avuçlarının içinden nefes alıyor, gerçekten
önemli olmayan şeyler hakkında stres yapıyor. Halledebileceğimiz şeyler.

Yer değiştirerek başımı karnına yaslıyorum ve kulağımı tenine
bastırıyorum. Şırıltıları duyabiliyorum.

O da bunu duyacak.

Ya da o. .

Hayır. Kesinlikle bir erkek. Kasapların kızları olmaz. Tanıştığımız anda
bebeklerimi doğuracağını biliyordum ve işte burada. .

bebeğimi doğurmak.

Benim bebeğim benim bebeğimi doğuruyor.

Sırıttıyorum, tüm dünyanın onlar için değiştiğini, eğildiğini ve değiştiğini hissediyorum, kalbimin onlar için attığını hissediyorum, şimdi varlığım. . . hepsi *onlar* hakkında.

*Seni çok seviyorum,
Shoshanna. Seni çok
seviyorum, küçük oğlum.*

Karnını öpüyorum ve ellerinin içine doğru inliyorum. Deli olduğumu düşünüyor. Ama bence. . . *Bence avuçlarının arkasından gülümsüyorsun, bebeğim.* Gerçek hislerini gösteren o çapkın gülümseme, çünkü o tam bir deli. Tıpkı benim gibi. Yüzümü karnına sürüyorum, pürüzsüz, bronz tenini yanağımın altında hissediyorum. Karnının şişmesini ve hamile kızların sahip olduğu o kötü kaplan çizgilerine sahip olmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Vücudu inanılmaz. Bu lanet bir hediye. Harikulade biri ve sahip olduğu her şeye hayranlık duyuyorum.

"Peki ya tıp fakültesi?" diye homurdanıyor, kelimeleri boğuk, ama yine de onları çözebiliyorum.

"Onunla evde kalacağım," diyorum, bu fikir beni öyle güldürüyor ki ağlamak istiyorum. Mutluluktan hiç ağlamamıştım ama onun bunu yaptığını daha önce görmüştüm. Sanırım babasıyla takıldığını düşündükçe ağlamak istiyorum. . Ona dünyayı öğretmek. Hayatı. İşlerin nasıl yürüdüğünü ve birlikte gittiğini. "Onunla evde olmak istiyorum bebeğim. Hala tıp fakültesine gidebilirsin. Bizi gururlandır."

Kollarını indirip yatağın üzerine bırakıyor. Karnından ona bakarken, endişeyle gerilmiş olan güzel yüzüne sırtıttıyorum.

"Peki ya para?" diye soruyor o yarım yamalak gülümsemesiyle.

Gülüyorum. "Bir sürü param var." Kıkırdayarak yüzümü tekrar karnıyla buluşacak şekilde indiriyorum. "Duydun mu?" Ona fısıldıyorum, kendi özel konuşmamızı yapıyoruz. "Seni çok şımartacağım, dostum. Seni ve anneni."

"Nerede yaşayacağız?"

Odama, aşırı çocuksu dekora bakıyorum ve burada yaşayamayacağını biliyorum. Yaşamasını da istemiyorum. Annemle birlikte olmaz. "Umurumda değil," diye itiraf ediyorum, tekrar ona bakarak. "Bir yerlerde bir ev alabiliriz. Sadece üçümüz. Belki Brussman'da? İki ay sonra on sekiz yaşıma gireceğim, bebeğim. Bir şeyler ayarlarım."

"Nerede-"

"Bir hayat kurduk, Shoshanna!" Gülüyorum, ayaklarımın üzerinde zıplayarak vücudunun iki yanına dikiliyorum. "Bir hayat kurduk. Ve o kızmayacak, üzülmecek ya da kırılmayacak." Gözlerimin arkasındaki sıcaklığı şimdi hissedebiliyorum. Mutluluktan gözyaşlarımı durduramayacak kadar tükenmişken sırtışımin yüzümü kırmasına izin verdim. "O mükemmel olacak. Çünkü *sen* öylesin. Ben de öyle olmayı öğreneceğim bebeğim. Yemin ederim. Daha iyi olacağım. İyi bir vatandaş. Vergi falan ödeyeceğim. Yarı zamanlı bir iş falan bulacağım. Kahretsin, bisikletler üzerinde çalışacağım. Bu hoşuma gider." Kocaman kehribar gözlerine bakıyorum, onlar da parlıyor. O mutlu. "Sana her akşam yemek pişireceğim. Asla televizyon karşısında yemek yemeyeceğiz. Masada oturup günümüz hakkında konuşacağız. Ben baş köşeye oturacağım, sen de yanıma oturacaksın, o yeri kirletecek ama köpek temizleyecek-"

"Köpek mi?"

"Evet. Bir staffy. Ve *mükemmel* olacak."

Heyecan tüm hücrelerimi dolduruyor. Kendimi hafif hissediyorum, sanki uçabilirmişim gibi. Yutkunarak, gözlerim belirsizlikle etrafta zıplarken yalvarıyorum. Ağlamaklı ve emin değiller. Benimle birlikte olduğuna dair bir işaret bekliyorum. Bunu yapabileceğimizi kabul etmesini.

..

"Ya biri bize izin vermezse? Ya biri bize çok genç olduğumuzu söylerse? Yaşımız küçük."

Sadece sırtıyorum. "O zaman onları öldüreceğim."

Küçük bir iç çekişle kıkırdıyor çünkü o deli, ben de deliyim ve bunu seviyoruz. "Tamam, kaçık."

"Sikeyim evet!" Ayağa kalkıyorum, yanlışlıkla başımı tavandaki vantilatöre çarpıyorum. Kıkırdıyor. Bir çocuk gibi yatağa atladığımda,

vücudu

mavi arşıflarımın üzerinde zıplıyor. "Lanet olası bir bebeğımız olacak!" Gözlerini devirmesini bekliyorum ve devirdiğinde daha sert ışınlıyorum.

Sevgilisini ve bebeğini seven ve bunu göstermekten korkmayan lanet bir adam gibi ışınlıyorum ve gözyaşı döküyorum. Gözlerimde su birikintileri ve zihnimde huzurlu bir sessizlikle gülerek onun yanındaki yatağa uzanıyorum. Vücudunu benimkinin daha büyük çerçevesine çekerek, onu sıkıca ve koruyucu bir şekilde koza içine alıyorum. Onu kendime yasladığımda, bir endişe dalgası mutluluğuma gölge düşürüyor. Sadece bir anlığına. Onu daha da sıkıyorum. "Biliyorsun. .. iyi şeyler insanların başına Ben."

Bebeğim ve bebeğımız içime daha çok sokuluyor. "Peki ya ben? Ben iyi bir şey değil miyim?"

"Sen en iyisisin," diyorum. "Ama bu seni sonsuza dek elimde tutacağım anlamına geliyor. Ve onu. Ve daha fazla bebek. Bir sürü bebek."

Bir kahkaha atarak alay ediyor. "Siktir git. Benim vücudum ne olacak?"

Gülüyorum ve tacını öpüyorum, koyu renk saçları dudaklarımın altında ipek gibi. "Seni bebeklerimle birlikte tumbul istiyorum. Benim için asla o zaman olacağın kadar ateşli olmayacaksın."

Başını boynumun kıvrımında sallıyor. "Delirmişsin sen." "Artık küfretmen gerektiğini sanmıyorum bebeğim. Artık bir annesin."

Gülüyorum çünkü anında kaşlarını çatıyor ve onunla ilgili her şey beni gülümsetiyor. Kaşlarını çatması bile. "Yine de her şey yolunda. Ben hallederim bebeğim. Sana göz kulak olacağım. Aslında istediğimi aldım ve ne seni ne de onu asla bırakmayacağım."

Twenty-seven

Shoshanna

On yedi yaşında

BİR KORNA SESİ.

Evimden aceleyle çıktım, Clay Butcher'ın Chrysler'ını kaldırımın kenarına park etmiş görünce durdum. Max'in Range Rover'ını ya da Ducati'sini bekliyordum. Milyon yıl geçse de bir şehir aracı görmeyi beklemiyordum. Ducati'yi bulmak için etrafıma bakındım ama hiçbir şey göremedim, sadece Bölge'nin en yeni ve en genç yönetim kurulu üyesinin maiyetinin büyük siyah varlığı vardı.

Yavaşlayarak Clay'in aracıyla aramdaki mesafeyi kapatıyorum, ben onu göremesem de onun beni görebildiğini bilerek yolcu panelinin camından bakıyorum.

Başımı eğip kara kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum - açık bir açıklama talebi. Bekliyorum. Pencere açılıyor ve onun masmavi gözleri ortaya çıkıyor. Tabii ki üç parçalı siyah bir takım elbise giyiyor. O her zaman 'hazır'.

Onda rafine bir özgüven var. Diğerlerini kalıcı bir kayıtsızlıkla kızdıran bir güven. Himalayalar büyüklüğünde duygusal duvarları var. Hayatım buna bağlı olsa bile gerçekte nasıl hissettiğini tahmin edemezdim.

Yumuşak bir şekilde gülümsüyor. "Çocuklar bugün geç kalacak. Seni okula götüreceğim."

Siyah botlarımın topuğuna yaslanarak ona sırtıyorum. "Yabancıların arabalarına lolipop olmadan binmem. Bu sadece gevşeklik. Hazırlıklı gelmeliydin."

Şoförü ona bir şey söylerken elini kaldırıyor. "Bu uygunsuz bir şaka," diyor bana donuk donuk bakarak.

Gergin bir şekilde gülümsedim. "Evet. Ama bir *şaka*."

Clay iki deri koltuğun üzerinden kayarak yolcu kapısını benim için açtı. "Haydi, Shoshanna. Isırmam. Arkadaşlığınız için gerekliyse bir nane şekeri bulabileceğime eminim."

Koltuğuna geri dönerken ona göz kırpyorum. Espri yapma çabası beni biraz şaşırttı. Birden boynuma dikenlerin battığını hissederek siyah çatının üzerinden baktığımda komşularımdan birkaçının bahçelerinde, dallı gül fidanlarını buduyormuş gibi yaptıklarını görüyorum. Anlıyorum. Clay Butcher yirmi beş yaşında bir isim. İnsanlar, 'Bir gün Batı Avustralya'nın başbakanı olacak, tüm eyaleti yönetecek' diye fısıldıyor.

İçimi çekerek, ağır okul çantamı da yanımda sürükleyerek içeri giriyorum. Aramızdaki deri koltuğun üzerine bırakıyorum.

Clay arkasına yaslanmış, rahat bir şekilde otururken ben hiç de öyle hissetmiyorum. Bu

onun alanı. Kapıya yaklaşıp ona yaslanıyorum.

"Bu zevki neye borçluyum?" Kalbimin atışını kulaklarımda hissetmemeye çalışarak soruyorum. Clay Butcher ile hiç yalnız kaldığımı hatırlamıyorum. Hatırlamıyorum.

Bronson'la çıktığımız dört yıl boyunca bir kez bile. Ondan hoşlanıyorum ama kesinlikle yanında gardını indireceğin türden bir adam değil.

Gövdesini bana bakacak şekilde döndürerek dizini koltuğun üzerine koydu. Bir arkadaşına önerebileceği sıradan bir pozisyon.

Bu çok garip. .

O pürüzsüz, zengin Clay Butcher gülümsemesiyle bana bakarak, "Endişelenme. Kardeşim ve ailem için çok önemlisin."

Başımı salladım. "Ailen benim için çok önemli."

Derin bir kıkırdama çıkarıyor. "Çocuklar küçükken pek ortalıkta olmadığımı biliyor muydun? Onları korumak için hiç zamanım olmadı. Onlardan-" Kelimelerini düşünüyor. "Yaşam tarzımız."

Araba hareket etmeye başladığında midemde kelebeklerin uçuştüğünü hissediyorum. "Arada büyük bir yaş farkı var, eminim seni kızdırmışlardır," diyorum gergin görünmemeye çalışarak. Konuşmanın gidişatını bilmiyorum ve o okunamadığı için cevaplarımı önceden planlayamıyorum.

Bana sakın bir güvenle bakıyor. "Kemer, Shoshanna. Mark mükemmel bir şofördür ama bu kadar değerli bir yükü taşımaya alışık değil." Ellerim kemeri ararken kelimeleri bulmaya çalışıyorum ve bana söyleneni yaparak omzumun üzerinden geçiriyorum. Clay'in sık sık *sorduğunu* sanmıyorum. O emrediyor.

"Hayır," diyor kemeri taktıktan sonra. "Beni hiç rahatsız etmediler. Onları beni rahatsız edecek kadar görmedim çünkü Victoria beni gençken doğurdu. Aslında o senin yaşındayken."

O biliyor. İç çekerek konuşuyorum. "Bronson sana söyledi mi?"

Ellerini önünde kavuşturup kucağına koyuyor. "Evet. Tebrikler."

Bir kez alay ediyorum ama bunu gizlemek için boğazımı temizliyorum. "Ama benim çok genç olduğumu düşünüyorsun. Çok genç olduğumuzu. Onun hayatını mahvettiğimi mi?"

Berrak mavi gözleri hafif bir eğlenceyle beni ölçüyor. "Sanırım küçük kardeşime aşıksın ve çok mutlu olacaksın."

Vay be. Sıkıca gülümsüyorum çünkü *are* kelimesiyle oynama şekli kelebeklerimin başını döndürüyor. Elimden gelse bütün piçleri öldürürdüm; midemde yerleri yok. "Vay canına. . Peki, teşekkür ederim?"

"Shoshanna." Adımı ciddi bir tonda söylüyor. "Bunun ne anlama geldiğini anlaman çok önemli. Senin rolün ne-"

"Beni sorguya çekmek için mi aldınız?" Bölgedeki sokaklarda ilerleyen şoföre bakarak araya giriyorum. Dönüp bize bakmıyor ve ben de cahil ve ilgisizmiş gibi davranırken bu güçlü adamların sırlarını ve ilişkilerini bilmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

"Hayır, hiç de değil," diye beni temin ediyor Clay. "Buradan başlayalım. Ben doğduğumda Butch yirmili yaşlarında yeni yetme bir adammış. Yeni başlıyordu. Jimmy ve bu hayat onu çok meşgul ediyordu. Boks ve iş. . . onu *çok* meşgul ediyordu. Bu yüzden beni yatılı okula gönderdiler."

"Butch bu yüzden mi Victoria'yla birlikte? Hamile kaldığı için mi?" Ben soruyorum. Ne ima ediyor? Onun gibi olduğumu mu? Bronson benimle mecburiyetten birlikte değil. "Burada olan bu değil, bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bunu biliyorum," diyor. "Kardeşim senin için nefes alıyor." Kimsenin böyle düşünmesini istemediğim için içimi rahatlatıyorum. "Bu bir iş anlaşmasıydı," diyerek beni düzeltiyor. "Victoria ve Butch, yani. Bir anne olarak tüm hatalarına rağmen, işimizde çok yetenekli ve sadık bir ortak."

Midem bulanıyor. Neden bu kadar açık sözlü? "Bunu bana neden anlatıyorsun?"

"Çünkü" diyor, ellerini çözüp birini koltuğun arkasına dayayarak, "bunu senin için istemiyorum. Bronson çok derinde. Çocukluğundan beri bu onun kimliği. Jimmy ve Aile'ye aşık oluyor. Ama neyse ki seni sonsuz derecede daha çok seviyor."

Buna gülümsedim. "Biliyorum."

"Butch iş için evlendi," diye bastırıyor. "Ben de evleneceğim."

Jimmy Storm'un kızı Aurora'dan bahsettiğini biliyorum. Yıllardır ünlü bir çift oldular. Dürüstçe düşündüm ki.

Aşık olmuşlardı. Onu Bölge'ye satmışlar. "Bu adil görünmüyor."

Yumuşakça gülümsüyor, gözlerinde bir dünya güç var ama aynı zamanda gerçek ve ham bir şey. Onun bu yönünü seviyorum. Birçok insanın gördüğünden şüphelendiğim bir yönü. Belki de sadece ailesi. Şu anda ben de öyle miyim? "Sahip olduğumuz şeyi alır ve kendimize mal ederiz," diyor. "Bununla savaşmak bizi bitkin ve savunmasız bırakmaktan başka bir işe yaramaz. Ama ben bu hayatı kardeşlerim için istemiyorum."

Şüpheli bir iç geçirdim. "Çok geç." Araba yavaşça okulumun yanına yanaştı. Her yönden çocuklar en büyük Kasap kardeşin maiyetine bakarken far ışığındaki tavşanlar gibi donup kalıyorlar. Onun kim olduğunu biliyorlar.

"Değil," diyor, dış dünyayı görmezden geliyor, gördüğü ilgiden etkilenmemiş gibi görünüyor. Arabasının özel sığınağında, renkli siyah camların ardında görünmez olarak rahatlıyorum. Clay'e dönüp bakıyorum. "Aurora'yla evlendiğimde," diyor. "Kardeşlerim aşk için evlenebilecekler. Beni yanlış anlamayın, Aurora benim en yakın sırdaşım. Ona çok düşkünüm. Ama o eyaletteki en güçlü adamın en büyük kızı ve bizim dünyamızda bu mirastaki rolünüzle ilgili yanlış anlamalarla büyümüyorsunuz. . . Ama Jimmy'den biraz daha farklı bir yönetim tarzımız olacak diyelim.

. . O zamana kadar, küçük kardeşimi meşgul et ve beladan uzak tut. İşimizden uzak durmasını sağla. Ve sana söz veriyorum, bir daha gelmeyeceğim. Seni ve kardeşimi koruyacağım. . . yeğenimi. . .

..bu *yaşam tarzından*. Birlikte güvende ve mutlu olacaksınız." Başımı sallayarak kabul ettim.

Twenty-eight

Shoshanna

Günümüz

KARAVAN YAVAŞÇA DURANA KADAR YUVARLANIYOR. AMA BEN SADECE ELLERİME BAKIYORUM, Titriyordu ve kan içindeydi. Bana ED'de bir araba kazası kurbanının geldiği bir geceyi hatırlatıyorlar. Kız kardeşim yaşımda bir kız. Kızın saçları sarıdan siyaha, gözleri maviden kehribara dönerken ve gözlerimin önünde Akila'ya dönüşürken panik beni ele geçirdi. Çok fazla kan ve çığlık vardı ve umutsuzca onu kurtarmak istedim.

Sonunda yapamadım.

Vücuduna ne olacak?

"Zavallı kız kardeşin onu gönderdiğim yeri sevmeyecek."

Gözlerimi kapatıyorum ve dumanla dolu odanın öbür ucundan bana bakan, eski bir dostun verebileceği rahatlıkla Jimmy Storm'un yanında duran onu görüyorum. Birbirlerini tanıyorlar mıydı?

Perry'nin yüzünü aklımdan çıkaramıyorum, tiksintiyle iki büklüm olmuş, bana pislikmişim gibi bakıyor. Pislik gibi. Sonra gözleri eladan koyu kahverengiye dönüyor. Sarı saçları siyaha dönüyor, yüzü bozuluyor ve birden babam dudakları küçümsemeye kıvrılmış bir şekilde bana bakıyor.

Vücudum öfke ve kederle titriyor, her iki duygu da içimde çalkalanıyor, beni ileri geri sallıyor. Her iki adamla da çok zayıftım. Beni daha az hissettirmelerine izin verdim. . . Daha az insan, bir doktor. Daha az bilgili. Daha az değerli. Daha az zeki. Daha az akli başında.

Daha

az.

Daha

az.

Sadece daha az.

Açılan kapıya dik dik bakıyorum, bastırılmış bir delilikle çıldırmış gibi hissediyorum. Bastırılmış çılgınlık. Bronson içeri adımını atıyor ve ben de içimdekileri boşaltmak için yatağımdan fırlıyorum. Bu onun hatası! Keşke Bölge'de kalsaydı. Uzak dursaydı. Perry hâlâ hayatta olacaktı ve ben de ilişkimizin etrafındaki yalanlardan ve aldatmacalardan habersiz olacaktım. Jimmy Storm'la olan bağlantısından habersiz. . *Lanet olası Jimmy Storm.* Aklım öfkeyle dolup taşıyor. Bronson'ımı mahvetti ve Perry'yi öldürdü.

Bronson'ın vücuduna vurduğumda, ona tokat atmaya çalıştığımı düşünerek ellerimi tutmaya çalışıyor ama arkasına uzanıp kot pantolonundan silahını çekiyorum. Devrildik. Yere yuvarlanırken, iri vücudu yuvarlanıyor ve beni altına sıkıştırıyor.

Sonra silahın burnunu şakağına dayadım.

Zaman durdu.

Hızla nefes alarak birbirimize bakıyoruz, gözlerimiz sadece birkaç santim uzakta, burunlarımız birbirine değiyor, bedenlerimiz tamamen birleşmiş durumda.

Sanki ilk kez görüyormuş gibi bana birkaç kez göz kırpmıyor, yüz ifadesi havuzdaki o ilk günkü şaşkın ifadesinin aynısı.

"Hey," diyor nefes nefese.

Sıcak gözyaşları yüzümü örtüyor. "Bu senin hatan! Bunu sen yaptın!" Başını sallıyor, burnu benimkinin üzerinde kayıyor. "Biliyorum."

"Beni sen aldın! Bu senin suçun!" Ağlıyorum, gözyaşlarım onu görüşümü bulanıklaştırıyor.

"Biliyorum bebeğim," diyor sakince, ellerini saçlarımın arasına sokuyor, parmakları saç tellerimin arasında saygıyla dolaşılıyor. Sanki kafasına silah dayayıp beynini dağıtmaya hazır değilmişim gibi.

"Onu istedim çünkü o iyiydi!" Nefes nefese kaldım, nefesim yüzüne sertçe çarptı. "Birlikte yaptıklarımızı asla kaybetmek istemedim. Onu asla kaybetmezdim çünkü saygıdeğer biriydi. O iyiydi. Onu kendin gibi kötü yaptın! Jimmy gibi!

Kaşları birbirine kenetleniyor ve başını eğiyor, değerli taştan gözlerinde bir hüznün hayaleti dolaşılıyor. "Onu ben kötü yapmadım bebeğim," diyor başını pişmanlıkla sallayarak. "Senin için kötü adamı oynamayı çok isterdim. Ama. . . o sadece kötüydü. Hepimiz öyleyiz."

Ağzım açık, hıçkırığa hıçkırığa onun üzerine sığıyorum. Yumruğumdaki siyah tabanca titriyor, şakağına çarpıyor. Orada olmasından rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Bana sevgi dolu bir empatiyle bakıyor. "Jimmy'yi neden öldürmedin?" Onun sevgi dolu, anlayışlı bakışlarından nefret ederek bağıyorum. Küçümseme ya da küçümseme pırıltısı olmayan bir bakış. Onaylamamanın gölgesi bile yok.

"Öyle yapsaydım ikimiz de ölmüş olurduk" diyor.

"Onu öldürmeyeceksin çünkü sen de onun gibisin!" Çığlık atıyorum. "Beni Akila'dan uzaklaştırdın. Perry'nin ölümüne sebep oldun. Yaşadığımız onca şeyden sonra. Paylaştığımız onca şeyden sonra! Beni aldın! Sen benim seçimimdi, Bronson! Ben seni seçtim! Seni istedim. Sonra sen bunu yaptın. Her şeyi mahvettin." Gerçek beni bütünüyle yutuyor. "Benim için önemli olan şeyleri beni kontrol etmek için kullandılar. Ve şimdi sen de öylesin. Hayatımı benim için düzenleyen başka bir idareci. Bu benim lanet hayatım.

Benim hayatım!"

Silaha bakıyorum, parmağım tetikte seğiriyor.

Elini uzatıp beni çabucak etkisiz hale getiriyor. O beni incelerken ağzım belirsizlikle kapanıyor, bakışlarında aynı karasevda dans ediyor. Çılgın orospu çocuğu gülümsüyor. Neredeyse kafasını uçuracaktım. "Beni gerçekten vurmak istiyor muydun?" diye soruyor, sırtışı büyümek için seğiriyor, bir kahkahanın dışarı atılmasına izin veriyor.

Yavaşça başımı sallıyorum çünkü öyleydim, ama sonra başımı şiddetle sallıyorum çünkü aynı zamanda değildim. Hareket edemiyor ya da delici gözlerinden başka bir yere bakamıyor, altında donup kalıyorum. Ne yapacağından ya da ne yapmam gerektiğinden o kadar emin değilim ki. Ne oldu ki? "Tanrım," diyebildim sert bir nefesle. "*Oh*, Tanrım."

Yoğun bakışlarıyla beni hapsediyor. Gözlerindeki çiller yanan yeşil korları andırıyor. Elindeki silah vücudumda yavaşça ilerlerken keskin bir nefes alıyorum.

Soğuk metali amımı örten kumaşa bastırıldığında aniden felç oluyorum. Kalçalarım sert namlunun etrafında kenetleniyor, istilayı savuşturmaya çalışıyorum ama bu doğuştan gelen hareket sadece onun uğursuz varlığını artırmaya yarıyor. Namluyu kıvrımlarımı ovmak ve ayırmak için kullanıyor. Külotumun malzemesi her vuruşta içime doğru hareket ediyor.

"Silahımla oynamak ister misin bebeğim?" diye hırılıyor soluk soluğa kalan ağzıma karşı. Nefes almaya çalışıyorum ama sanki boğazıma bir yumruk geçirmiş gibi, sadece varlığıyla kontrol ettiği hayali bir his. "Seninle oynamak istiyor." Diğer eli yüzümün yan tarafına gidiyor, başparmağı gözümün hemen altında ve işaret parmağı hemen üstünde duruyor. "Bu güzel gözlerini benden ayırma. Glock'um vahşi bebeğimi mırıldattığında onların parlayışını izlemek istiyorum." Bakışlarını tutuyorum, kelimeler boğazımdaki havayla birlikte tutsak. "Nefes almayı unutma, bebeğim."

İçimdeki nefesi hızla serbest bırakıyorum.

Silahı daha hızlı hareket ettirerek namluyu kıvrımlarımın arasında ileri geri sürüyor. Soğuk metal talepkâr ve eğer cansız bir nesne

Kızgın, öyle. Glock'un hareketlerine katılarak kalçalarımı aşağı yukarı sallarken çaresiz iniltiler beni terk ediyor.

Bronson homurdanıyor, ben ona doğru bastırıyorum, leğen kemiğimi eğiyorum, başım dönüyor, sanki uçurumdan düşüyormuşum gibi hissediyorum. Ona, ağzı açık ve heyecandan nefes nefese kalmış haline, bana aşık olmuş gözlerine bakarak ensesini sarıyorum ve onu kendime çekiyorum. Alnı benimkiyle buluşuyor, dudaklarımız sürtünüyor ama öpüşmüyor.

"Bencillik ettim," diye fısıldıyor. "Seni istiyorum. Yüzüme tokat atmanı, bana tavalarla vurmanı istiyorum." Sesi kaba ve düzensizken, kolu bedenlerimiz arasında hareket ederek ritmini koruyor. "Tüm hayatım boyunca idare ettiğim bu lanet olası kaostan benim güzel dikkat dağıtıcım olmanı istiyorum."

Başımı karavanın zeminine yaslayıp inliyorum. "*Bronson.*" Gözetleme yerindeki o geceyi hatırladım. Kötü şeyler olduğunda nasıl zevk aradığımı.

Ona tutunarak kendimi bırakıyorum. İçimdeki her kas kasılıyor, sıkılaşıyor ve aynı anda titriyor. Glock'un acı verici derecede agresif şaftı ben dayanamayana kadar sürtünmeye devam ederken amım hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor. Yüksek sesle, acı veren bir çığlık atıyorum, sert bir şekilde boşalıyorum, orgazmım onun amansız uyarımıyla içimi parçalıyor.

Silahını çekti.

Tüm adrenalinim düşüyor. Ve
zihnim aniden lapa gibi oldu.

Şimdi ona bakıyorum, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilemiyorum. Nasıl hissettiğimden emin değilim. Sanki başka bir insanın ayağa kaldırılışını izliyor gibiyim. Karavandan çekiliyor. Havaya kaldırılıyor. Güzel ve sıcak bir bedene sarılmış.

Nerede olduğumuzu görmek için etrafıma bakıyorum. Karşıdaki evi hemen tanıyorum ve Kasap'ın malikanesinde olduğumuzu anlıyorum. O ilerlerken bakımlı çimler yeşilden bir bulanıklık oluşturuyor ama farklı olduğunu söyleyebilirim. Farklı değil.

Düşünmek istemediğimden, son birkaç saatle ilgili hiçbir anıyı hatırlamak istemediğimden, başımı boğazının dibine saklıyorum.

"İyi günler çocuklar," diyor Bronson iki adamın yanından geçerken. Sanırım kasap muhafızları. Onlara her zaman sahiptiler. Önde iki kişi. İki tane de arkada. Biri caddenin karşısında.

İçeri adımını attığında, eskiden siyah olan beyaz fayanslar beni şaşırtıyor. Hiçbir şey tanıdık gelmiyor.

"Bron! Sen- *Hassiktir!* Bu düşündüğüm kişi mi?" Xander Butcher'ın kusursuz sesini duyuyorum.

Bronson dik basamakları ikişer ikişer çıkarken, "Konuşmak için duramam, küçük kardeşim," diyor. Ayağı kayar da ikimiz de aşağı yuvarlanırsınız diye kollarımı ona doluyorum.

"Onun burada ne işi var Bron?" Xander soruyor, sesinde bir parça endişe var ve bu tam ona göre. "Aptalca bir şey yapmadın, değil mi?"

Bronson usulca güler. "Aptallığı tanımlamak mı?"

"Eski kız arkadaşını kaçıırıyorsun," diyor Xander aşağıdan seslenerek, biz koridora dönerken sesi bizi buluyor.

Bronson **h e m e n** bağırır, "Kadın kaçırma. Yakında konuşuruz. İyi misin? Aferin oğlum. *Seni seviyorum.*"

Gülümsüyor ve rahat konuşuyor ama bana sarılışının sertliği ve kalp atışlarının hızı farklı bir şarkı söylüyor. Gerçi kalbim hızlı değil. Zihnim gibi yavaş hissediyorum. Uyuşuk. Harekete geçmekle ilgilenmiyor, sadece beni hayatta tutuyor.

Kafam karıştı, yüzüme dokunmak için ellerimi kaldırdım, hala orada olduğunu, hala benim olduğunu hissettim. Avuçlarım sert ve garip hissediyor. Onları çekiyorum ve derimin bazı kısımlarına bulaşmış kana bakıyorum. Kimin kanı olduğunu biliyorum. Bilgi eksik değil. Ne olduğunu biliyorum. Sadece bu konuda hiçbir şey hissetmiyorum. Hiçbir şey hissetmiyorum.

Perry.

Bronson beni yere indiriyor, botlarımı fayansların üzerine iniyor. Kafamın içinde onun adını sayıklıyorum - *Perry, Perry, Perry* - daha güçlü bir tepki uyandırmaya çalışıyorum. Bronson'ın küveti doldurmasını izlemek için dönüyorum.

Ebeveyn banyosu büyüktür.

Cilalı Carrara karoları duvarlardan aşağıya ve zemine uzanıyor. Altın musluk takımı. Ayaklı küvet. Modern ve çocukluğumdan hatırladığım banyo değil. Bronson, Max'in mimar olduğunu söyledi, belki de onlara yeni bir ev tasarlamıştır.

Gözlerim şu anda üzerinde sadece siyah bir pantolon olan Bronson'a takılıyor. Bana doğru yürüyor. Geri çekiliyorum, o aramızdaki mesafeyi kapatırken ayaklarım ondan uzaklaşıyor.

"*Shhhh.*" Arkamdaki duvar daha fazla hareket etmemi engellediğinde yanaklarımı okşuyor. Gözlerimden yaşlar süzülüyor. "Şoktasın, bebeğim." Beni küvete doğru yönlendiriyor. "Kollarını kaldır." Dediğini yapıyorum, elbisemi, sütyenimi, külotumu çıkarırken onu izliyorum.

Gözlerimiz kilitli kaldı.

Pantolonunun düğmelerini açıyor ve aşağı kaydırıyor. Bir anda onun kollarındayım ve banyoya giriyoruz. Ilık suyun içine oturup beni kucağına oturtuyor. Kıçımın altındaki uzunluğunu hissedebiliyorum, hafif sert. Beni yıkamaya başlıyor, nazik büyük elleri suyu omuzlarıma kadar kaldırıyor ve üzerlerine döküyor. Küçük akıntılar sırtımdan aşağı ve göğüslerimin üzerinden akıyor.

"Her şey farklı bebeğim," diyor yumuşak bir sesle. "Bilmeni istiyorum. Jimmy ile birlikte değilim. . Ona karşıyım."

Başımı kaldırıp gözlerine bakmak için sözlerini kaydediyorum. Bana karşı yumuşuyorlar. Zihnimdeki sis hâlâ aramızda, kelimelerin arasında dolaşıyor ve onları tam olarak anlamamı zorlaştırıyor. O zaman neden oradaydık? Perry neden oradaydı?

Perry öldü. Öldü. *Öldü.*

Bana yalan söylüyordu. .

Bir öfke dalgası beni vuruyor ve Bronson'la tamamen yüzleşmek için dönüyorum, dizlerimi uyluklarının her iki tarafına dikiyorum. Aleti amıma doğru bastırıyor. Kıvrımlarımı onun uzunluğu boyunca kaydırırken boğazında bir inilti titreşiyor. Ilık banyo suyu vücudumda şıpırdıyor. Bakışları göğüslerimin sallanışını izlemeye daldığında göz bebekleri büyüyor, kalçaları sallanan kalçalarımın altında geriliyor.

Dudaklarımı onunkilere yaklaşıtıyorum, üzerinde gezdiriyorum. Artık onu öpebilirim. Her şeyi yapabilirim çünkü her şey bitti. Son on bir yıl. Perry ile kurduğum her şey. Yalanlar. Tüm yalanlar. Ve Akila, o çoktan öldü. Ağlıyorum, tüm hayatımın etrafımda yıkıldığını hissediyorum.

Boynunu kavrayarak, kendi kendimi yatıştırmak için onu kullanarak ağızlarımızı birbirine yapıştırıyorum. Morarmış dudaklarıma karşı tıslıyor, elleri sırtıma masaj yapıyor ve beni ona doğru eğiyor. Ben nefes almaya çalışıp hıçkırırken dili dışarı fırlayıp ağızıma giriyor.

Perry'den nefret ediyorum. .

Beni becermesine izin verdiğim her geceden ve bu sırada bana yalan söylemesinden nefret ediyorum. Akila'yı götürmekle tehdit ettiğı her seferden nefret ediyorum. Onu bir zamanlar sevdiğim için nefret ediyorum. Onun da beni sevmiş olabileceğinden nefret ediyorum. Bunun bir önemi yok. Artık bir önemi yok. O öldü. Öldü. Öldü. Tanrım, kes şunu! Öpüşürken nefes almaya başlıyorum, panik beni yutuyor, tüketiyor.

"Hepsi yalan," diyorum ağızının içine. Bağlantımızı koparıyorum, ona göz kırpmıyorum, düşüncede kayboluyorum. "Ben yalnızım. Hiç kimse kalmadı. Yalnızım." Usulca ağlıyorum. "*Kız kardeşini gönderdiğim yeri sevmeyeceksin,*" Jimmy onu vurmada birkaç dakika önce söylediğı sözlerin yankılarını duyuyorum. "*Kız kardeşini gönderdiğim yeri sevmeyeceksin,*" diyorum, ihanetinin içimde dolaşmasına izin vererek.

Bronson'ın gözlerinde karanlık bir gölge dolaşıyor. Beni kucağından kaldırıyor, yüzümü duvara çeviriyor ve önünde dizlerimin üzerine çöktürüyor. Küveti kavriyorum, soğuk seramik ezici kavrayışımın içinde sertleşiyor. Yine de kırmaya çalışıyorum.

Parçalara ayır.

Başım aniden geriye doğru çekiliyor, boynumun uzamasına ve çenemin tavana doğru yükselmesine neden oluyor. Beni arzusuna doğru eğiyor. Parmakları bacaklarımın arasından yukarı kayıyor, kıvrımlarımın arasını okşuyor.

"Sert," diye inliyorum, onları geri itiyorum.

Çıkardığı hırıltı acı dolu bir hırıltı. Diğer eliyle kalçamı kavrarken, sikini içime sokuyor. Bu açıdan onun tüm uzunluğu nefesimi çalıyor. Uzun bir çığlık attım. Ona alışmamı, hareketlerine ayak uydurmamı beklemiyor.

Kalçaları sert ve hızlı bir şekilde içime giriyor.

Leğen kemiğinin kıcıma her vuruşunda nefes nefese kalıyorum, inliyorum, bağıryorum ve ağlıyorum. Hızlı temposunun çığlığı tüm mesajları, yalanları ve soruları aklımdan uzak tutuyor.

Benim gerçekliğimin dışında.

"Ben. Ben. Buradayım!" diye homurdanıyor, saçlarımı daha sıkı yumrukluyor, omurgamı daha da kıvrıyor, güçlü bedeniyle beni daha sert beceriyor. "Beni hissedemiyor musun bebeğim?" diye tıslıyor, inatçı yumruğuyla uzun, koyu renk saç tellerimi çekiştirerek kafa derimde bir sızıya neden oluyor. "Hisset. Beni. Sik beni. Seni. İçinin derinliklerinde. Yalnız değilsin. Bir daha asla yalnız olmayacaksın."

Vücudum yorgunluktan titremeye başlıyor, kendimi zayıf, bitkin uzuvlarımla ayakta tutuyor, kalçalarının her itişinde öne düşmekten kendimi alıkoyuyorum. Çok doluyum. Sonra çok boşum. Ve bu acımasız sevişme en akıl almaz şekilde canımı yakıyor.

Saçlarımdaki ölümcül tutuşunu bıraktığında neredeyse suyun içine yığılacaktım ama bir elini belime dolayarak beni tutuyor. Göğsünü sırtıma bastırdığında dizlerim küvetin içinde kayıyor ama beni kendine bağlıyor. Diğer elini parmaklarımın arasından geçirerek kendini destekliyor.

Sonra beni tekrar alıyor, erkeksi vücudu üzerimde kayıyor, kalçaları içime giriyor, gerilmeye başlarken parmakları benimkileri sıkıyor.

Tıpkı hayatımda olduğu gibi parçalara ayrılıyorum, kör edici bir zevk dalgası içimden geçerken titriyorum.

Orgazmım boyunca miyavlarırken, birkaç delici itme için daha da hızlanıyor. Kendini derinlerde tutarak, her damla dölünü pompalamak için beni kullanarak sıkın amıma giriyor.

Kıpırdamıyor ve tek duyduğum ağır nefesleri.

Gözlerimden yaşlar akıyor. Vücudum çok sert alınmaktan ağrıyor. Ama sonra enseme öpücükler konduruyor. Bir özrü fısıldayan iffetli bir his. Ne için bir özür, bilmiyorum. Böyle olmasını istemişim. Sert ve ezici. "Yalnız değilsin. İkiniz de değilsiniz. Seninle ilgileneceğim. Sadece bana izin vermelisin."

Çocukluğumuzdaki sözleri geri geldi.

"Her şey yolunda zaten. Ben hallederim bebeğim. Sana göz kulak olacağım. Aslında istediğimi aldım ve ne seni ne de onu asla bırakmayacağım."

O zaman onu dinlemedim. Eğer dinleseydim, onun her şeyi halledebileceğine gerçekten inansaydım, gitmezdim. Birlikte geçirdiğimiz onca yılı kaybetmezdik. . . Bu sefer onu dinleyeceğim. Ona inanacağım.

Twenty-nine

Shoshanna

On yedi yaşında.

HAYIR.

Odam tamamen alt üst oldu. Tüm çekmeceler dışarıda, köşede düzgünce istiflenmiş, tüm içerikleri yanlarında düzenlenmiş. Bütün kitaplar yatağımın üzerine yığılmış. Her çanta açık ve yatağın üzerine boşaltılmış. Kıyafetlerimin hepsi bir bavulun içinde düzgünce katlanmış. Ve babam. . gri ve mor çarşaflarımın kenarında oturmuş, yüzüne kazınmış acı dolu bir ifadeyle günlüğümü karıştırıyor.

Başını kaldırıyor, kahverengi gözleri hayal kırıklığı ve tiksintiyle dolu, beni kapının girişinde duruyor buluyor. Okul çantamı bir gümbürtüyle düşürdüm, nefesim

aniden sığlaştı. Babam nispeten soğukkanlı bir adamdır, ama bugün küçümsemesi odama kadar yükseliyor.

"Ne yapıyorsun?" Sesim bir fare ciyaklamasına benziyor. Hareket edemeyen bedenim büyük bir korkuyla donup kalıyor.

"Hiçbir fikrim yoktu," diye mırıldanıyor, yavaşça başını sallıyor. Günlüğe bakıyorum. Açık olan sayfaya. "*Hayır*."

Burnundan nefes veriyor, kara kaşları öfkeyle dalgalanıyor. "Bu benim suçum değil," diyor. "Annenin akıl sağlığı sorunları vardı. Senin de öyle olmana hiç şaşırmamalıyım."

Oh Tanrım. Nefes almak için savaşıyorum. "Baba."

"Ama hiçbir fikrim yoktu." Elindeki günlüğü sallayarak bir kez alaycı bir şekilde gülüyor. Bu hiç hoş değil ve içimde bir dehşet dalgasının döndüğünü hissediyorum. "Kızlarımın melek olduğunu sanırdım."

Safra boğazıma doğru ilerliyor, görünüşe göre çevredeki enerjiden etkileniyor. Suçluluk ve tiksintiyle doludur.

Günlüğe bakarak, "Bir erkek arkadaşın olabileceğini tahmin etmiştim ama hiç bilmiyordum. ."

Kitaba bakıyorum, ona saldırmak, elinden almak ve mahremiyetimi - benim ve Bronson'ın mahremiyetimizi- ihlal ettiği için ona küfretmek istiyorum ama artık o noktayı geçtik.

Artık çok geç.

"Bunların hepsi doğru mu? Yoksa kurgu mu? Onunla oynadığın bir oyun mu?" diye soruyor, asla basılmaması gereken yazıya dönüp bakarak. Böyle bir şey yazdığım için kendimi devasa bir aptal gibi hissediyorum - kendini mahkûm etmiş bir aptal.

Bir aptaldan daha az.

Saf.

Cahil.

Zorlukla yutkunarak kendimi konuşmaya zorluyorum. "Bu bir kurgu." Yüzüm aniden soğudu. Yanaklarım hissizleşti. "Hepsini ben uydurdum."

Beni inceliyor, yüz ifademi dikkatle ölçüyor. "Yani artık sen de bir yalancısın. Onun için yalan söylüyorsun."

"Hayır."

Sayfaya dokunuyor. "Bu genç çocuk hastaneye geldi. Bunu biliyor muydun? Arabasını Stormy River köprüsünden aşağı sürmüş. Boğulmuş ama vücudu dövülmüş ve yara bere içindeymiş. Çok fazla savrulmuş olmalı. Yine de arabada böyle bir şeyi gösterecek herhangi bir hasar yoktu. Adli tabip ölüm nedenini doğrulamak için otopsi yapmak istedi ama aile bizi durdurdu. Cesedinin bozulmasını istemediler. Garip. . . değil mi? Sanki bulabilecekleri şeyden korkuyor gibiydiler. Korkuyorlardı. . bir şeyden."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. "Bilmiyorum."

"Bir çocuğun öldüğünü biliyordun. Dövüldüğünü. Burada ne yazıyor-" Babam sayfaya bakıyor, kelimeleri yüksek sesle okuyor. *Benim kelimelerimi.* "Bronson kendini çok suçlu hissediyor ama çocuk umurunda değil. Sadece huzur bulmasını istiyorum." Gözleri benimle tekrar buluştuğunda, içlerinde alev alev yanan mutlak nefreti görüyorum. Beni itip içime işlediklerinde, geriye doğru bir adım atıyorum. "O zaman sana dokunmasına izin verdin, böylece ikiniz de olanlarla ilgili daha iyi hissettiniz? Cinayet hakkında. Bunların hepsi doğru mu?"

Başımı yavaşça sallayarak ağzımı kapatıyorum. Gözetleme yerindeki gece bizi başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde birbirimize bağlamıştı ama babamın bunu basitleştirme şekli iğrenç hissettiriyor. Kusmuğumun büyüdüğünü ve paniğimle birlikte serbest kalmaya hazır olduğunu hissederek nefeslerimi sabitlemeye çalışıyorum. "Hayır."

"O gece sana dokunmasına izin verdin. . ve sonra, içine bir bebek koymasına izin mi verdin?"

Gözlerim yaşlarla dolarken kalbim göğüs kafesimin arkasında gümbür gümbür atıyor. Bakışları altında usulca hıçkırıyorum. "Hayır."

"Yani hamile değilsin?"

Duygular tüm benliğimi sararken omuzlarım çöküyor. Korkuyla dolu, tereddütle başımı sallıyorum. Karnımın alt kısmına dokunuyorum ve

Bronson'ın hissettiği güçlü heyecan. Hayatında hiç olmadığı kadar huzurlu görünüyor. "Onu tutuyorum."

Babam bana ters ters bakıyor, yüz hatları karanlık bir tiksinti maskesine dönüşüyor. "Hayır, olmayacaksın." Ayağa kalktı ve kitabı avucuna vurarak bana doğru yürüdü. "*Ondan* kurtulacaksın." Kelimeyi sanki zehirliymiş gibi tükürüyor. *Kirli*. "Ya da bu polise gider."

Hayır.

Başımı çılgınca sallayarak sözlerini anlamaya çalışıyorum. Hayır, ne dediğini anlamıyorum. Bu olamaz- yapamam- "Hayır, lütfen. Hayır," diye sızlanıyorum, onun önünde tamamen yıkılıyorum. Kalbim parçalanmaya başlıyor. Koluna uzanıyorum, sözlerinden duyduğum çaresizlikle ona yapıyorum. "Lütfen bunu ona yapmama izin verme."

Küçümsüyor. "O mu?"

"Sonunda istediği bir şeye sahip oldu," diye ağlıyorum. "Onun nasıl bir dünyaya doğduğunu bilmiyorsun. Bunu ondan alamam. O artık onun." Tekrar karnıma dokunuyorum. "Onu istiyor. *Bizi* istiyor."

"Ne istediği hakkında hiçbir fikri yok! Siz daha çocuksunuz!" Beni silkeliyor; kendi kızı onu o kadar iğrendiriyor ki artık ellerini kıyafetlerine sürmek istemiyor. "Sen de tıpkı annen gibisin. Bilgi sakladığın için hapse girebilirsin. Ve o çocuk, eğer bavulunu toplamazsan hayatının yarısını hapiste geçirecek."

Bavulum mu? Korkumu ve kederimi kontrol etmeye çalışıyorum ama beni tamamen yutuyor. Nereye gidiyoruz? Ne zaman gidiyoruz? Ne kadar süre için? "*Tanrım*. Lütfen bana bunu yaptırma. Onu seviyorum."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve babam etrafımda dolanıyor. "En kötü kısmı da bu zaten. değil mi? Bu senin hakkında ne söylüyor? Onun gibi psikopat bir çocuğu sevmek." Burnunun ucuyla parçalanmış halime bakıyor. "Randevun yarın. Toparlan da hemen sonra gidelim."

Beni yerde hıçkırarak ve karnımı kucaklayarak bırakıp koridorda kayboldu. Akila aniden y a n ı m d a dizlerinin üzerine çöktü,

Beni göğsüne bastırıyor. Beni ileri geri sallıyor, alnımdan öpüyor. Kabaran nefeslerim ve şiddetli hıçkırıklarım arasındaki boşlukları kelimelerle, yalanlarla ve umutla doldurmuyor. Söyleyecek bir şey yok.

Sunacak umudum yok. Tamamen *umutsuzum*.

Ciğerlerim ağrırken, göğsümdeki acıyla
irkiliyorum. Kalbimdeki yırtık onu ikiye ayırıyor.

Ama Bronson bunu öğrendiğinde, kalbi. . . onun kalbi ölecek.

Thirty

Bronson

Günümüz

ERTESİ SABAH, ONU ACISINI UYUYARAK ATMASI İÇİN BIRAKTIM.

Yorgunluk ve uykunun ona sunabileceği zihinsizliği memnuniyetle karşılıyorum. Şu anda odamdan çıkarken onun için hiçlik umuyorum. Umarım o güzel kehribar gözlerinin arkası huzurlu ve siyahtır.

Merdivenlerden inerken, onun silahımla oynamasını düşünüyorum. Öfkesini. Beni öldürür müydü? Yapabilseydi Jimmy'yi öldürür müydü? Kendini bıraktığında çok karanlık biri oluyor. Onun bu yönünü özlemişim. Ağzı açık, orgazmı boyunca nefes alırken, silahım ıslak amının etrafında kayarkenki görüntüleri zihnimde dönüp duruyor. Sikim kıpırdıyor.

Sonra küveti düşünüyorum. Yalnız olduğunu haykırışını. Yalnız mı?
Neredeyim o zaman bebeğim?

Nişanlısının kanıyla lekelenmiş suda onu sertçe becerirken vücudunun döndüğünü hayal ederken sırtıyıyorum. Şerefsizin öldüğüne seviniyorum ama bu gösteri yüzünden Jimmy'ye karşı hâlâ kin besliyorum. Zaten onu öldürmeyi planlamıyor olsaydım, bu anlaşmayı mühürlemek için yeterli olurdu.

Ve Perry ve onun tanındıklığı.

Bu piçler birbirlerini tanıyorlar. . .

"Senin için ona göz kulak oluyordum." Jimmy'nin sözleri zihnimde tıslıyor.

Bunun tam olarak ne anlama geldiğini öğreneceğim, eski dostum ve eğer kızım seni suratından vurmak isterse, ona nasıl yapılacağını göstereceğim.

Ne bildiğinden, ne varsaydığından, neler olacağını düşündüğünden hâlâ emin değilim ama ne yapacağı belli olmaz ve bu genellikle onun tarzı değildir.

Ona geri dönmek için bir çekim hissediyorum, ama buna karşı koyuyorum. Bütün gece onunla kalabilseydim, belki uyurken onu yavaşça becerebilseydim, belki tenini yalayabilseydim ya da sadece yalnız olmadığını hatırlatmak için onu göğsüme yakın tutabilseydim, yapardım.

Telefonum çalıyor ve dikkatimi düşüncelerimden uzaklaştırıyor. Beni çağıranın babam olduğunu bilerek koridordan babamın ofisine doğru ilerliyorum.

İçeri girdiğimde ayağa kalkıyor ve hızla yaklaşıyor. Babam güzel Max'ime çok benziyor - aynı onaylamayan kaşlar, aynı kaslı vücut. Sadece yıllarca profesyonel boks yaptığı için yara izleri olan, dövülmüş yaşlı bir versiyonu. Hâlâ bok gibi ürkütücü ama iki parçalı takım elbise giyse, MIA'daki işine giden kendini beğenmiş bir CEO olabilirdi. "Bir daha vurulursan bana söyleyen iyi edersin yoksa bana saygısızlık ettiğin için burnunu kırarım. Kendi oğlumun vurulduğunu Jimmy'den öğrenmek zorunda kaldım."

Kollarımı açıp huysuz ihtiyara sarılmayı teklif ediyorum. "Ben de seni

özledim baba."

Uzattığım ellerimi görmezden gelerek bir kol boyu ötede duruyor ve endişeli yüzünden haykıran bir taleple göğsüme bakıyor. "Bana ne olduğunu göster."

Gömleğimi çıkarıp kot pantolonumun arkasına sokarken dudaklarıma hafif bir gülümseme çarpıyor. Mürekkepli kırmızı bir elmasın fonunda zorlukla seçilebilen yaraya bakıyor. "Çatışmadan sonra kaçtığını söyleyeceğin konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Seni aptal herif! Ya ölseydin? Kardeşlerin ne yapardı sanıyorsun? Darwin'i yerle bir ederlerdi."

"Bu güzelim tatil beldesine yazık olur." Kıkırdıyorum ama tehdidini gerçekleştirecekmiş gibi bana bakıyor. "Tam olarak nereye ateş edeceğimi biliyordum. Ben iyiyim," diyorum, ki bu yarı yarıya doğru. Beklemediğim şey ambulansın bana ulaşmasının ne kadar uzun süreceği ve bu arada ne kadar kan kaybedeceğimdi. "Birinin Sal'e ateş etmesine izin verip peşlerinden gitmememin imkânı yok," diyorum kararlılıkla. "Onu asla vurulmaya terk etmezdim. Jimmy bunu biliyor. Tek yol buydu. Yapmam gerekeni yaptım."

Ofisin kapısı açıldığında babamın gözleri omzumun üzerinden fırlıyor. Kabaca iç çekip başını sallayan küçük kardeşim Xander'ı görünce iki büklüm olup sırtıyorum. Yirmi iki yaşında olmasına rağmen hâlâ çocuksu olan küçük kardeşim çok hoş bir herif. "Bana kafanı sallama. Gel de ağabeyine sarıl," diye emrediyorum yaklaşırken. Az önceki geceyi düşününce daha kötü bir ruh halinde olmam gerektiğini biliyorum ama evde ailemle birlikte olmak ve güzel dikkat dağınıklığının üst katta yatağında olduğunu bilmek beni tek başıma öfkeyle baş başa bırakmıyor.

Xander kollarını bana doluyor ve ben de o küçük şeyi sıkıyorum. Artık o kadar da küçük değil, gerçekten, günlük boks takıntısıyla şişiyor.

"Bir gün kendini öldürteceksin." Kollarını etrafımda sıkıyor. "Bundan sağ çıkamayacağım Bron."

"Hepimizden daha uzun yaşayacaksın, dostum. Bu yüzden hayatta kalmak zorundasın." Onu serbest bırakıyorum ve ciddi tartışmalar başlamadan önce bir kahve içmek için babamın barına doğru ilerliyorum. "Konuşacak daha önemli şeyler var. Oturun." Yüzü kızarmış ve beni yumruklamaya hazır olan babama bakıyorum. Kendi kendime kıkırdıyorum, "Sen de yaşlı adam. Otur."

Babam masasının arkasına geçip oturuyor. Arkasına yaslanıp konuşmamı bekliyor. Alnı gergin, kaşları çatık - hiç etkilenmemiş. Benim için sorun yok. Çünkü o büyük yumuşaklık beni seviyor. Ben doldurduğum kahveyi yudumlarken Xander onun karşısındaki sandalyeye oturuyor. Omzumu duvara dayayarak ikisine de bakıyorum. "Bitti," diye onaylıyorum. "Elmaslar bende. Sal yoldan çekildi."

Xander kuzeninin kaybından duyduğu acıyı gizlemeye çalışarak yere bakar. Anlaşmayı biliyordu. Ama bu çocuk için durumu kolaylaştırmıyor. "Çabuk oldu dostum. Hemen önce yattı. Onu harika bir şekilde uğurladık," diyorum güven verici bir şekilde ama o benim gibi hissetmiyor. Bunu uzun zamandır biliyordum. Ben kolaylıkla bölümlere ayırabiliyorum. O yapamıyor.

Babam irkilmiyor, her zaman birlikte büyüdüğüm sabit yüzlü adam, ama o yaralı kalbinin derinliklerinde, kendi çocuğunun yanında büyümesini izlediği çocuk için keder duyduğundan eminim.

Küçük kardeşim avuçlarını yüzüne bastırıyor ve başını avuçlarının içine doğru sallıyor. Davranışlarımın onu üzmesinden nefret ediyorum ve bunu gördüğümde damarlarımda bir sıcaklık hissediyorum. Kederiyle odayı doldurmuyor ama biz de onun duygularını görmezden gelmiyoruz. Ben de hissediyorum. Onu özleyeceğim ama amcasını öldürürken Sal'i resmin içinde tutamayız. Yapılması gerekiyordu. Xander bunu biliyor. "Demarco da öldü." Xander başını kaldırdığında duraklıyorum, gözleri belirsizlikle açılmıştı. "Boynundaki dövmeği patronuna hediye olarak gönderdim."

"Ne?" Babam masasında öne doğru eğildi. "Dustin'e mi?"

Yanaklarıma bir sırtıma yayılıyor ve göğsümde bir çarpıntı başlıyor. Demarco'nun kızlarıma yaptığı tehdidi düşününce daha da geniş sırtıyorum ama bu hiç de hoş bir his değil. Manik hissettiriyor. "Tekneyle kurye ile

Stormy River'daki rıhtım," diye devam ediyorum. "Saklandığı yer orası. Birkaç gün içinde onu alacak."

"*Tanrım*," diye mırıldandı Xander. "Ya bizden şüphelenirse?"

"Yapacak. Yapacak. Bu yüzden kurşun yemek zorunda kaldım. Ama Demarco Jimmy'nin Dustin'den memnun olmadığını ağzından kaçırdı. Dustin de Jimmy'den memnun değil," diyorum babama bakarak. Yüzündeki onaylamama ifadesi kaybolmuş, yerini merak ve tamamen başka bir şey almıştı. Okuyamadığım bir şey. "Sanırım Jimmy müzayededeki gösteriden hoşlanmadı."

Babam çapkınca gülümsüyor. "Dustin Jimmy'nin yanındaki yerini seviyor çocuklar. Bahse girerim bu şekilde kenara atılmaktan hoşlanmıyordur."

Babamla bir sırıtış paylaşıyorum. "Eminim bilmiyordur."

"Ona dövme göndermek neyi başaracak?" Xander soru sorarcasına aramıza bakarak soruyor.

"Onun paranoyak olmasını istiyorum güzel kardeşim," diyorum geniş mavi gözlerinin içine bakarak. "Böylece en eski arkadaşının derisini aldığı anda, birilerinin ciddi olduğunu anlayacak. Ama birbirleriyle olan sorunları göz önüne alındığında, bu bilgiyle Jimmy'ye gideceğinden tam olarak emin değilim. Bir adam düştü. Bir adam daha zayıf. Hepsinin şüpheli olmasını istiyorum. Anlaşmazlık içinde. Hepsinin çuvallamasını istiyorum. Tıpkı Jimmy'nin dün gece yaptığı gibi."

Babam gerildi. "Nasıl yani?"

"Bana kartlarını gösterdi," diyorum, sesime eğlence karışıyor. "Gergin. Diyebilirim ki. . . *çok* gergin. Aptal herif dün kaslarını esnetti ve bana güvenmediğini gösterdi. Ve bu. .

. hiç olmadı." Hikayeye devam ediyorum, Shoshanna'yla olanları anlatıyorum. Perry ile. Onu izliyormuş. Kapsamını öğreneceğim. Bunlar onun onlarca yıldır sakladığı sırlar ve yalanlar ve ben o sürtükleri açıyorum.

Teker teker.

Dün gece ne dediğini hatırlıyorum. "*Sana kırılganlıklarını gülümsemenin arkasına saklamayı söylediğimi hatırlıyor musun? Gülümsemek mi? Bunu yapmakta çok iyisin.*"

Bu. . ama bugün değil."

"Bunca yıl," diyorum acı bir kıkırdamayla. "O sinsi piç hiçbir şeyi kaçırmadı. Hepimizi izliyormuş. Sana, Xan'a ya da Clay'e karşı elinde ne var bilmiyorum ama zayıf noktalarımızı parmaklarının ucunda tutuyor."

Gözlerimi öfkesini dizginlemeye çalışan babama dikiyorum. Birazdan doğruca spor salonuna gidecek ve ciddi kireçlenme yüzünden eklemleri zaten ağrıdığından daha fazla ağrıyana kadar çantayı dövecek. "Konnor senindi," diyorum ona. "Shoshanna. . benim." Bu son cümleyi birden fazla anlamda söyledim.

Babam masasında ayağa kalktı. "Eğer Jimmy parçalanıyorsa, bunu kendim görmeliyim. Tehlikeyi değerlendirmek için. Şu anda kaybedecek çok şeyimiz var. Jimmy bunu biliyor. Artık aşılabilir değiliz. Kelly elimizde. Cassidy var. Aslında hiç olmadığımız kadar savunmasız durumdayız." Telefonundaki dahili telefon düğmesine basıp konuşmaya başladı. "Carter'a beni aramasını söyle. Oğlumla temasa geç, Bali'den döner dönmez ona burada ihtiyacımız olduğunu söyle. Kızları da getir."

Bakışlarını tekrar bana çeviriyor ve gözlerinin alev aldığını görüyorum. Alevler beni heyecanlandırıyor. Ona doğru bir adım atıyorum ve nefessiz bir şekilde onayını bekliyorum. Jimmy'nin kanını ellerimde istiyorum. Gözlerinde ilk kez korku görmek istiyorum. . . ve son kez. Babam yüzümdeki kan arzusunun değiştiğini görerek başını sallıyor. "Yakında oğlum. Yakında olacak. Clay olmadan hareket edemeyiz. Jimmy onu Darwin'e gönderdi. Şehrin üyeleriyle görüşüyor ve Salvatore'u arıyor gibi görünüyor. Birkaç gün içinde dönecek."

O yüzden bekleyeceğiz.

O zamana kadar, güzel dikkat dağıtıcım var.

Thirty-one

Shoshanna

Günümüz

GÖZLERİMİ AÇTIĞIMDA, HER ŞEYİN OLDUĞU GIBI OLDUĞU ÜÇ SANİYE VAR. Bir gün önceydi. Sıradan. Normal şeyler duyularımı dolduruyor: midem açlıktan gurulduyor, vücudum yumuşak çarşafların üzerinde kıvranıyor, sıcak ve sert bir kas duvarı beni arkamdan tutuyor. . . Sonra dördüncü saniye geliyor ve onunla birlikte gerçeklik üzerime çöküyor. Sadece birkaç saat önce olanların görüntüleri bana saldırıyor. Onları savuşturmak için gözlerimi sıkarak kapatıyorum ama bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor. Gözlerimi tekrar açıyorum ve tanıdık olmayan ahşap döşeme tahtalarına ve beyaz panjurlara bakıyorum. Odanın köşesinde *Karlar Ülkesi*'ndeki karakterlerin sergilendiği küçük bir çadır var. Duvarda doğrudan büyük bir televizyon asılı.

yatağın ayak ucunun karşısında. Mobilyalar açık meşe rengindedir ve üzerleri karalamalar ve çıkartmalarla süslenmiştir.

Bir çocuğun işi olduğu kesin. Her şey çok garip.

Ve midemdeki boşluk ve kalbimdeki yırtılma bana nedenini tekrar hatırlatıyor. . . Belime dolanan kalın, tamamen dövmeli kolu kavıyorum. Daha da sıkıyorum, sessizce uyanması için yalvarıyorum çünkü uyanık ve farkındayım ve bu durumda yalnız kalmak istemiyorum.

Perry öldü. .

"Sorun yok bebeğim," diye mırıldanıyor Bronson, sesi çakıllı ve uykulu haliyle derinden geliyor. Parmak uçları yan tarafımda geziniyor ve tenimin her yerinde tüylerim diken diken oluyor. Yüzümü ona döndüğümde güzel, turkuaz renkli gözlerinin uykudan uyandığını görüyorum.

Eğiliyor ve eliyle burnumun üzerinde küçük daireler çiziyor. Kalbim ağrıyor. On bir yıl ayrı. On bir yıl boşa gitti. "Her şey yoluna girecek. Bunu düşünme." Vücudumdan hafifçe aşağı iniyor, göğsümü avucunun içine alıyor, üstündeki sıkı tomurcuğu yalıyor. "Göğüslerini özledim." Parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Koyu kahverengi teller tam da istediğim gibi parmaklarıma dolanıyor. İstedğim renkte.

Meme ucumu usulca ağzına alıyor. "Dün sert davrandım," diyor nefesler ve öpücükler arasında, bedenimi taparcasına seviyor.

Sözcükleri inleyerek içime çekiyorum. "Buna ihtiyacım vardı."

"Seni şimdi istiyorum. Seni yavaşça istiyorum." Yüzünü göğüslerimin arasına sürüyor, yumuşak etler sallanırken inliyor. Kaya gibi sertleşmiş sikini kalçama sürüyor. "Yatağıma bağlı olmanı istiyorum. Altımda kıvrınmanı istiyorum. Acele etmek istemiyorum."

Onun getirdiği duygularla iç çekiyorum. "Ama bu iyi değil. Ben iyi değilim, Bronson. Olan hiçbir şey için iyi değilim."

Göğüslerimi saygıyla okşamaya devam ederek yumuşak, esnek etime karşı konuşuyor. "Bunun üzerinde çalışacağız. Birlikte çalışacağız. Hatırladın mı?

Bunu bana o gün gözetleme yerinde söylemiştin."

"Sonra da sana dokunmasına izin verdin," diye tükürdü babam. "Böylece ikiniz de olanlar hakkında daha iyi hissettiniz? Cinayet hakkında. Bunların hepsi doğru mu?"

O çocuğu öldürdükten sonra beni parmakladığı görüntü geri geliyor. Jimmy, Perry'yi başından vurduktan hemen sonra silahıyla beni boşaltması. Küvette kanla boyanmış suyun içindeykenki halimiz. Yüzümü kapatıyorum, avuçlarıma kaçıyorum. "Bende çok yanlış bir şeyler var."

Dudakları hâlâ meme ucunda. Elleri yüzümü kavrayana kadar kayıyor, dövme parmakları saçlarımda düğümleniyor, bana bakıyor. "Senin *hiçbir* sorunun yok. Güven bana, seni görüyorum."

Beni yatağa sabitleyen yeşil ve mavinin fırtınalı dalgalarında kaybolmuş bir halde aceleyle nefes veriyorum. "Tamam, Kasap. Söyle bana. Ne görüyorsun?"

Avucu yüzümü örtmek için hareket ediyor, parmakları yüz hatlarımı ve kıvrımlarımı hayranlıkla okşuyor. Gözlerimi kapatıyorum, öylece tutuyorum, bakışlarının yüz hatlarımda kavurucu bir yoğunlukla dolaştığını hissediyorum. "Sen *mükemmelsin*. Benim mükemmel *Shoshanna*'m. Senin içindeki kaltağı ve meleği gördüm bebeğim. Seni çılgın gördüm. Seksi. . . Kibar. *Seni* tanıyorum. Ve sen ne olduğunu biliyorsun. *Deneyen* biri. *Mücadele* eden biri. Engeller ne olursa olsun. Hasar ne olursa olsun. Sen *savaşırsın*."

Elini tekrar saçlarıma götürüyor ve gözlerimi açtığımda onu bana bakarken buluyorum. Başını eğip dudaklarımı usulca alıyor, emiyor ve üst kıvrımı çekiyor. Dilimi dışarı ve ağzının arasındaki boşluğa kaydırıyorum, dışarı çıkarken onunkini de yalıyorum. Yavaş ve şehvetli ve her hareketimizde birbirimize karşı hissettiklerimiz var. Parmakları saçlarımda daireler çizerken bacakları beni aralarına hapsediyor. Uzun kaslı vücudu üstüme bastırıyor, birazcık hava çalıyor, uyarmak için yeterli

onun gücünü, onun sahipliğini. . . onu. Aleti sertleşmiş ve ezilmiş bedenlerimizin arasında zonkluyordu. Kalçalarımı ona doğru kaldırıyorum, nefesim öpüşmelerimizin arasında dolaşıyor.

Ağzı benimkini yavaşça, alaycı bir şekilde terk ediyor, serbest bırakana kadar alt dudağımı aşağı çekiyor. Çeneme doğru ilerliyor, dili önden gidiyor ve beni daha önce hiçbir erkeğin yapmadığı hayvani bir şekilde yalıyor. Hiç kimse beni Bronson Butcher gibi *tatmamıştı*.

Kendimi kaptıramam. Eve döndüğümde beni nelerin beklediğini öğrenene kadar kendime bu zevk anını yaşatamam. "Akila," diye fısıldıyorum. "Akila."

Bir dirseğinin üzerinde kendini destekliyor, gözleri tekrar benimkilerle birleşiyor. "Telefonun komodinin üzerinde."

Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Yavaş, tatlı bir kıvrım dudaklarında geziniyor, gamzesi sol yanağına yerleşiyor. "Kimi araman gerekiyorsa ara. Gamzem ve ben buna uyarız."

Biraz gülümsedim. Hiç vakit kaybetmeden yatağın yan tarafına geçip telefonumu alıyorum. Ekranın kilidini açtığımda, Bronson sırt üstü dönüyor ve ben onun ukala, rahat pozisyonunu görmek için bakıyorum. Ellerini kaldırarak boynunun arkasını kavriyor. Dövmeli çıplak vücudunun tamamı yanımda sergileniyor, siki kalçasında uzun, kalın bir çıkıntı oluşturuyor, ayak bilekleri gelişigüzel çaprazlanmış.

Yüce İsa.

Daha önce hiç kullanmadığım halde bilgilerini kaydettiğim telefona konsantre olmaya çalışıyorum.

"Alo?" Mary'nin tereddütlü sesinin hoparlörden geldiğini duyuyorum.

"Mary," diyorum rahat bir nefes alarak. "Ben Dr. Adel. Akila mı-" Telaşa neden olabilecek bir şey söylemeden önce duruyorum. Perry'nin onlara ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok ama saygınlığı ve etrafındaki yalanlar ağı göz önüne alındığında istenmeyen bir dikkat çekeceğinden şüpheliyim. Boğazımı temizliyorum. "Akila bugün nasıl?"

"Nerelerdeydin?" diye soruyor, tedirgin olduğunu ima ederek. "Perry bir molaya ihtiyacın olduğunu söyledi. Sen iyi misin?"

Hızlı nefes alıyorum. "Evet. Ben iyiyim. Sadece biraz ara verdim. Biraz *kendime* zaman ayırıyorum." *Tanrım*, kulağa aptalca geliyor. Genelde asla böyle bir şey söylemem. "Brenda tam zamanlı gece vardiyasına mı başladı?"

"Evet. Akila'nın şu anda yirmi dört-yedi bakımı var ama" Duraklıyor ve kalbim boğazımın arkasına çarpıyor.

"Ama ne?" diye soruyorum, sesim tiz ve düzensiz bir ritimle çıkıyor. Bronson arkamda kayıyor, uzun kaslı bacakları benimkileri çerçeveleyerek yatağın kenarlarından aşağı sarkıyor.

"Perry gitmeden önce onu bir eve yerleştirmeyi planladığından bahsetti. İkinizin daha fazla yalnız kalmaya ihtiyacı varmış. Sen de kabul ettin. Bu konuda ne hissettiğini biliyorum. . . "

"Hayır," diye mırıldanıyorum. Bronson'a yaslanıyorum, kaçırdığımı hiç fark etmediğim bir rahatlık buluyorum. . bunca zamandır. "Fikrini değiştirdi." Hızlıca düşünüyorum, uzaktan ne yapacağımı düşünüyorum. "Bir *arkadaşımı*," bu kelimeyi duyunca içimden homurdanıyorum, "tüm ayrıntılarla birlikte seni görmeye göndereceğim. Benim için birkaç şey toplaması ve Akila'yla biraz vakit geçirmesi için. Adı Katie. Oraya vardığında onu içeri alabilir misin? Benim hastanemde kayıtlı bir hemşire, yani Akila'yla iyi anlaşacaktır."

Mary üzgün bir şekilde alay eder. "Dr. Adel, Akila'ya iki yıldır ben bakıyorum. Ona çok düşkünüm. O çok güzel, ateşli bir ruh. Perry bir keresinde onun hâlâ içeride olduğunu düşündüğünüzü söylemişti. Ama o düşünmüyor. Ben düşünüyorum. Sana birkaç kez söylemek istedim, ama sen hep. . . benimle konuşmakla ilgilenmiyorsun. Eve döndüğünde, gözleri mutlulukla parlıyor. Ama bilmeni isterim ki bunun nedeni birlikte harika bir gün geçirmemiş olmamız değil; sadece seni çok seviyor olması."

Titrek bir nefes alıyorum, sözleri beni o kadar duygulandırıyor ki gözyaşlarımı zorlayarak dindirmem birkaç saniyemi alıyor. "Mary, ben asla-"

"Sen hiçbir şey söylemedin," diye araya giriyor. "Haklısın. Ama vücut diliniz kız kardeşinize bakmamı istemediğinizi açıkça ortaya koyuyor."

Sönüyorum. "Bu değil-"

"Ona kendin bakmak istediğini biliyorum," diyor ısrarla. "*Tanrım*, bence bu çok harika. Ama bunu daha önce de gördüm ve eğer mutlu bir orta yol bulamazsan, ona kızacaksın. Kimseye bir şey kanıtlamak zorunda değilsin. Elbette ona bakabilirsin. İyi bir kız kardeş olabilir ve kendi hayatını da yaşayabilirsin."

Başımı sallıyorum ve iç çekiyorum. "Bu sen değilsin. . . Ben sadece. . ."

"Biliyorum," diyor ses tonunda bilgelik ve anlayışla. "Sadece işimi yapmama izin ver. Ona *bir şey* olmasına asla izin vermem. . Arkadaşınızın onu görmesine izin vereceğim elbette, Dr. Adel."

"Shoshanna," diyorum, ona bir şans bile vermeden onu bu kadar çabuk yargıladığım için sesimi suçluluk duygusu kaplıyor. "Lütfen, bana sadece Shoshanna de."

"Tamam," diyor ve gülümsediğini duyabiliyorum. "*Kendime* ayırdığın zamanın tadını çıkar. Akıla iyi olacak. Söz veriyorum."

"Oh, Mary?" O telefonu kapatmadan hemen araya giriyorum. "Postayla gelen dergileri ona okuyabilir misin?"

Yumuşakça gülüyor. "Zaten biliyorum."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor, köşelere yapışıyor, taşmaya ve kendime yüklediğim sorumlulukların boğucu ağırlığını onlarla birlikte serbest bırakmaya hazır. Kız kardeşimin ihtiyaçlarını anlayabilecek tek kişi olma konusundaki kararlı bakış açım. Onunla ilgilenmek. "Teşekkür ederim."

"Yakında konuşuruz, Shoshanna."

"Hoşça kal," diyorum telefonu kulağımdan indirerek. Suçluluk ve aptallık dalgalarının üzerime çöktüğünü hissederek dosdoğru önüme bakıyorum. Ona bir şans bile vermedim. Onun koruyucusu olabileceğimi herkese kanıtlamak istedim. O araba kazasında kendimi hala bir çocuk gibi hissediyordum. . . Hiç düşünmedim

Hemşirelere karşı tutumum gurur, inatçılık ve kıskançlıktan kaynaklanıyordu.

Büyük, dövmeli kollar göğsümün üzerinden geçerek beni geriye doğru çekiyor ve sert vücudunun duvarına kilitliyor. Bronson'ın başı omzuma yaslanıyor ve ben de alnımı eğerek onunkinin kenarıyla buluşuyorum. İçimi çektim. "Sanırım Akila iyi."

"Onu alması için birini göndermemi ister misin?"

Her zaman doğrudan dalıyor, etrafı tehlikeye karşı taramıyor, odayı değerlendirmiyor, sadece kendini istediği şeyin içine atıyor. Akila'yı bu karmaşaya dahil etmeye hazır değilim. Bu dünyaya. Telefona bakıyorum, parmaklarım arayacak tek kişiyi, bir tür tanıdığımı yakın olan tek kişiyi hevessiz bir şekilde arıyor.

Telefonu eline alır. "Seni kovmuşlar," diyor Katie hemen, ses tonundan eğlence akıyor.

Gururumu bir kenara bırakarak gerçeği söylemeye zorluyorum ve aklı başında ve saf olmaya ihtiyaç duyuyorum. Zaten kovulmuştum, ne olacaktı ki? "Adamı tanıyorsun. O adam, şey, bana ilaç verdi, beni kaçırdı ve beni kendi şehrimize geri sürükledi." Hızlı nefes alıyorum. Bronson'ın kahkahasının gürültüsü omurgamda titreşiyor. Telefona daha sıkı sarılıyorum, çünkü sessizliği beni hem rahatsız ediyor hem de endişelendiriyor. "Katie?"

Boğazını temizliyor. "Oldukça uzun bir hafta geçirmişsin. İhtiyacın var mı?"

"Haklıydın," diye geveledim. "Kendimi beğenmiştim. Sana karşı kabaydım-" Sesim dürüstlükten kırılıyor. "Sana benden aşağıdaymışsın gibi davrandım. Buna inanmış bile olabilirim. Dinlemek ya da umursamak zorunda değilsin ama işte böyle."

İç geçiriyor. "Akila'ya kim bakıyor?"

Duraksıyorum, kız kardeşimin adını bilmesine şaşıyorum, umursamasına daha da şaşıyorum. Görünüşe göre çok uzun süre sessiz kaldım çünkü "Kız kardeşin mi?" dedi.

Alay ediyorum. "Akila'nın kim olduğunu biliyorum."

"*Özür dilerim.*" Dilini tıkırdatıyor. "Sanırım senin de *Cockheimers.*"

Uzanıp şakaklarımı ovuyorum. "Ne?"

Gülüyor. "Aşırı horoz tüketiminden kaynaklanan hafıza ve zihinsel anormallikler."

Başımı sallıyorum, isteksiz gülümsememle savaşıyorum, karanlık hicivli tarafım kıkırdıyor. "Bu cidden çok uygunsuz Katie. Bu gerçekten korkunç bir hastalık."

"Evet. *Cockheimers* da öyle. Hırsları öldürür. Motivasyonları. *Esnekliği.* . . Davrandığın kadar sıkıcı olmadığını biliyordum. *Hay sikeyim.* Senden gerçekten hoşlanabilirim. Hayır, bekle. Yanlış alarm. Akila'yı kontrol etmemi mi istiyorsun? Perry nerede?"

Ben bir yanıt vermek için çırpınırken onun adı boğazıma dolanıyor, derinlere yerleşiyor. "Buralarda değil," diyorum sonunda. "Sanırım o. . . . beni *terk etti.*"

"En iyi arkadaşım olmak ister misin?"

İnledim. "Aman Tanrım, senden nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun" diye şarkı söylüyor. "Benden hoşlanıyorsun, bu yüzden beni aradın. Polise gidecek misin?"

Bronson'ın dudakları omzuma değiyor ve bir ürperti vücudumu boydan boya sararak ayak parmaklarımı kıvrıyor. "*Hayır.* . gerçekten öyle değil."

"Seni lanet şıfıntı."

"İyi," diye boyun eğiyorum, ses tonum geçersiz. "Ben bir şıfıntıyım."

"Tanrım, bu konuda daha mutlu olabilirdin." Öfkeyle nefes alıyor, hayal kırıklığı sese yansıyor. Sözlü bir münazara maçına hazır değilim. "Gidip kız kardeşini göreceğim."

Rahatlama beni kucaklıyor. "Teşekkür ederim." Ona adresi verdikten sonra, bunalmış hissederek aramayı sonlandırıyorum. Keşke tekrar kapatabilsem, başka bir sessiz, uykulu yere geçebilsem ve Perry'nin anısı uzak ve acısız olduğunda uyanabilsem. Bronson'a "Onu kontrol etmeye gidiyor," diyorum. "Katie gerçekten mükemmel bir hemşire."

"Oh evet. Ateşli sarışın," diyor ve beni sıkıca kendisine kilitliyor. Onun görünüşüne duyduğu hayranlık karşısında irkiliyorum, özellikle de benim tam zıttım olduğunu görünce. Eli boğazıma doğru ilerliyor, sütunun etrafında dönüyor ve yumuşakça sıkıyor. "Benimle kal," diye mırıldanıyor ve nabzım yumruğunun diğer tarafında gümbür gümbür atıyor. "Benimle kal. Senin için her şeyi, her şeyi yaparım. Ne istersen yaparım."

Bu düşünceye gülümsedim. "Ona bir daha seksi deme." "Tamamdır."

"Bana kalma seçeneği mi veriyorsun?" Yumruğunun neden olduğu hava eksikliği yüzünden nefesim kesilerek soruyorum. "Ya hayır dersem?"

"Dene beni," diye hırlıyor kulağımın dibinde, aniden boğazımı serbest bırakıyor. Yataktan ayaklarını sürüyerek kalkıyor. Yüzümü ona dönüyorum, bir kot pantolon ve gömlek giyerken odanın diğer ucundaki hareketlerini takip ediyorum. Onu dikizlerken, bunu daha önce başka bir erkekle hiç yapmadığımı fark ediyorum. Hareketlerini seviyorum, adımlarının yumuşaklığını, her hareketindeki güveni seviyorum.

"Bana öyle bakma konusunda ne demiştin?" diyerek beni kendime getiriyor. Ona biraz gülümsüyorum, kendimi iyi hissetmiyorum ama berbat da hissetmiyorum.

"Tehlikede miyiz?" Soruyorum çünkü dün gece onun için kahvaltı kadar normal olabilir. Ona Perry'nin bedenine ne olacağını tekrar sormak istiyorum ama sanırım cevabı biliyorum.

"Tehlikede değilsin," diye beni temin ediyor ve ona bir şey olduğu düşüncesiyle kalbim sıkışıyor.

Konudan etkilenmeden bisiklet ceketini giyiyor, Bronson'uma çok benziyor. Siyah deri, erkeksi vücudunu sarıyor ve ona tekrar gülümsemek istiyorum ama bugün çok fazla gülümsemek de yanlış geliyor. "Ben her şeyi halledeceğim. Sadece bana güvenmen gerekiyor." Gözleri düşünceli bir şekilde yüzümde geziniyor. "Benimle gezmeye gelir misin? Kafadaki pisliği temizlemek için?"

"Tüm pislikleri temizlesem geriye ne kalırdı emin değilim," diye itiraf ediyorum, çünkü bu *pislik* sahip olduğum her anının etrafını sarmış durumda. Babam. Perry. Akila. O.

"Temizleme o zaman, bebeğim. Sadece düzenle. . . Hadi, sana göstermek istediğim bir şey var." Çekmecenin üstünden kaskını alır. Hızlıca bornozun içine girip, yedek bir bisiklet ceketini ve *kaskımla* yeniden ortaya çıkıyor. Kaskı görünce hızlı bir nefes alıyorum. Gümüş rengi ve üzerinde mor simli girdaplar var. On altı yaşında bir kız için mükemmel bir kask.

"Seni bekliyordu," diyor sırtıtarak. "Bir sürü yedeğim var, bu yüzden başkasının onu giymesine izin vermedim. Yine de onun için üzüldüm. Onu başka bir kızın kafasında görmeye dayanamamam onun suçu değil."

Gözyaşlarım gözlerimi doldurmakla tehdit ediyor ama onları bastırıyorum. Ayağa kalkıp çekmecesine doğru yürüyorum, çıplak olduğumun ve tenimde iz bırakan gözlerinin farkındayım. Bir çift siyah eşofman altı ve onun tişörtlerinden birini çıkarıyorum.

"Sağ üst çekmecedeki," diyor başıyla onu işaret ederek. "Birkaç kıyafet bulacaksınız."

Ona şüpheyi yan gözle bakıyorum. "Başka bir sürtüğün kıyafetlerini giymeyeceğim."

Yüzünde yavaş bir sırıtiş belirliyor. "Kıskanç olman hoşuma gidiyor. Bana güzel zamanları hatırlatıyor. . . Ama endişelenme bebeğim. Onlar Stacey'nin. Xander'ın odasında bir yığın bıraktı. Bazıları sana uyabilir."

"Hâlâ hep burada, değil mi?" Xander'ın lisedeki en iyi arkadaşını hatırlayarak soruyorum. "O ve Xander sonunda bir araya geldiler mi?"

"Hayır, aslında." Bana yaklaşıyor, omzunu duvara yaslıyor. "O bir eşcinsel."

"Oh." Çekmeceyi açtığımda küçük bir kot pantolon ve tayt görüyorum. Yüzümü ona dönüyorum, kaşlarım birbirine çarpıyor. "Bunlar dar olacak."

Memnuniyetini mırıldanıyor. "Ben de öyle umuyordum."

Beyaz atletimi giyip koyu renk kot pantolonumun içine girdikten sonra eski kaskımı elime alıyorum ve garağa gidiyoruz.

Ducati'yi gördüğümde tekrar gülümsemek istiyorum. On bir yıl önce sahip olduğu kırmızı Ducati. O kadar parası varken neden yenisini almadığı hakkında hiçbir fikrim yok. Duygusal biri, Bronson'ım. Ceketini giymeme yardım ediyor, düğmelerini ilikliyor ve üzerime oturup oturmadığını kontrol ediyor; çok büyük.

"Yakında sana kendi arabayı getireceğim," diyor bacağını Ducati'nin üzerinde sallayarak. Motoru ateşlediğinde, benim içimde de bir şeyleri ateşliyor. Makaralı kapı titreyerek hareket ediyor ve tavan çizgisinde kayboluyor. Yavaşça yürüyorum, kalbimin büyüdüğünü ve ciğerlerimin derin nefes almak istediğini hissediyorum.

Arkasına geçip beline sarılıyorum ve ayakkabılarımı ayaklıkların üzerine kaldırıyorum. Kalkıyor, motorun hırıltısı düşündüğüm gibi acı verici değil. Motorunu en son gördüğümde, sesini duyduğumda, öfkesinin bir tezahürü olarak çığlıklar atarak benden uzaklaşıyordu. Bugün ise hırıltı heyecan verici, rahatlatıcı ve *bize* ait. Biz o günden çok daha fazlasıyız.

Sanki hiç ayrılmamışız gibi, sanki birlikte geçirdiğimiz onca zamanı hiç kaybetmemişiz gibi uçuyoruz semtin sokaklarında. Ve yıllar önce haklı olduğuma karar veriyorum; özgürlüğün sesi onun Ducati'sinin homurtusu. Ona sıkıca sarılarak sokakların geçişini izliyorum; bazıları tanıdık, bazıları yabancı. Burası benim şehrim. Yozlaşmış olabilir. Ve onu her zaman sevmemiş olabilirim, ama onunla ilgili hatıralarımda bir görünmezlik ve gençlik duygusu var. Olasılık. Sonsuzluk. Sanki o bu şehrin kralı, ben de onun kraliçesiymişim gibi hissettim.

Kimse beni başka türlü ikna edemezdi.

Ta ki babam günlüğümü bulana kadar. Ta ki bana ne kadar az gücüm olduğunu gösterene kadar. Gerçekliğin gerçekte neye benzediğini. Perry ile geçen yılları düşünerek iç geçirdim. Gözlerimde onun için yaşlar birikiyor. Belki de Jimmy Storm'la neye bulaştığının farkında değildi.

Onun yoldan çıktığını düşünmek istiyorum.

Böyle düşünmek isterdim ama buna inanmıyorum.

Bir uçurumun etrafından dolanıp dik kumlu bir yola çıkarken kendimi sabitliyorum. Bronson motoru çalıştırıyor ve motosiklet çok kullanılmış bir makine gibi değil de genç bir araç gibi süzülüyor. Uçurumun tepesine vardığımızda yavaşlayarak duruyoruz. Connolly'nin, çatıların ve uzaktaki okyanusun - gerçekliğimizin sonuna kadar uzanan dalgalı mavi bir uçurumun - manzarası nefesimi kesiyor.

Atlıyoruz ve Bronson kaskımı takmama yardım ediyor, elleri çenemi ve boynumu okşama fırsatı buluyor. Cebimde telefonum titriyor. Ahizeyi alıp bildirimi açtığımda Bronson beni yakından izliyor. Katie ve Akila'nın bir selfiesi belirince göğsüm sıkışıyor. Kız kardeşim aynı görünüyor, belirsiz ama güzel, kehribar gözlerinin ardında bir yerlerde kaybolmuş ya da hiç orada değil. Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Manzarayı yakalamadan önce hızlı bir selfie çekiyorum. Fotoğrafları geri gönderip Katie'den Akila'ya nerede olduğumu göstermesini istiyorum.

Nerede

olduğumu. .

Evimde.

Havayı soluyorum; tanıdık ve isyan gibi kokuyor.

"Bunlardan herhangi birini tanıdın mı?" Bronson beni kendine doğru çekerek soruyor. Beni kenara doğru götürüyor. Rüzgâr saçlarımı savuruyor, ben de hepsini toplayıp bir omzumdan aşağı çekiyorum.

Evlerin tepelerinden ve batıdaki hafif sanayi bölgesi gibi görünen yerlerden bakarak belirli bir şeyi tanımaya çalışıyorum. "Bu bölgeyi tanıyamıyorum. . . Yani, okyanusu tanıyorum."

"Aferin." Kıkırdıyor, arkamda duruyor ve beni tepede dönen rüzgârdan koruyor. "Tam not. Sen gerçekten bir bilgesin, bebeğim. *İşte* okyanus bu."

Başımı sallıyorum, gülümsemek istiyorum ama yine de üzüntünün diğer tüm duygularımı çevrelediğini ve onları kontrol altında tuttuğunu hissediyorum. "Sevimli."

"Evet." Omuzlarımı batıya doğru çeviriyor ve kollarını ortama dolayarak çenesini tacımın üzerine koyuyor. İşaret ederek şöyle diyor,

"Şu ağacı tanıdın mı?"

Ona göz kırpyorum. Bu bir Norfolk Çamı. "Bu *bizim* Norfolk Çamı mı?" Gözcüyü ya da tanıdık bir şey görmek için aniden umutsuzluğa kapılıp daha çok arıyorum. İçimdeki her şeyi saran hüznün mideme doğru kayıyor ve onu düşmeye zorluyor. "Hepsi gitti. Onu geliştirdiler."

Başını sallarken çenesinin başımın üstünde hareket ettiğini hissediyorum. "Evet. Dört yıl önce geliştirdiler. Bütün rezerv gitti. Şimdi hepsi hafif sanayi işletmeleri."

"Bundan nefret ediyorum," diye tükürdüm. "Neden endüstriyel? Neden en azından kafeler ya da evler değil? Buradan görebilir miyim? Neredeydi?" Soruyorum ve daha fazla açıklamaya ihtiyacı olmadığını biliyorum. Başını benimkinin yanına indiriyor, yanak yanağa. Sıcak nefesi tenimle çarpışırken ürperiyorum.

Kolunu kaldırarak gümüş bir çatıyı işaret ediyor. "Tam oradaydı, bebeğim. Bizim sarayımız." Lekeli bir iç çekiyorum. "Buradan yıkılışını izledim," diyor.

Ona bakmak için dönüyorum, uzun siyah saç telleri yumruğumdan çıkıp yüzümün etrafında dönüyor. Boynumu bükerek mükemmel yüzünü inceliyorum, onu ilk gördüğümde güzelliğini ne kadar sinir bozucu bulduğumu hatırlıyorum. "Burayı yıktıklarında ne yaptın?"

"İzledim ve çok *çok* etkilendim. sarhoş."

Kalbim sıkışıyor. "Yalnız mı?"

Küçük, hüznü bir kıkırdama çıkararak, sanki bunu anlamam gerekiyormuş gibi bana bakıyor. Bilmem gerekirdi. "Kiminle birlikte olurum?"

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzülüyor. "Bu gerçek değil," diyorum başımı kararlılıkla sallayarak. "Bu tür bir aşk. Birbirini dünyanın öbür ucuna kadar seven insanlar bile bittiğinde yeniden aşkı bulurlar. O kişiyi içlerinde özel bir yere koyarlar ve yollarına devam ederler."

Hiçbir şey söylemiyor ve sessizliği kalbime bir demir çubuk gibi saplanıyor. Bronson bunca zamandır yalnızdı. Kimsenin içeri girmesine izin vermedi. Onu yukarıda hayal ediyorum.

buldozerlerin ağaçları ve çalıları dümdüz etmesini izlerken. Gözetleme yerimizdeki ahşap kalasların parçalanıp toprağa yuvarlanışını izliyorum. Boğazım düğümleniyor ve kederimi bastırmaya çalışıyorum ama bu beni rahatsız ediyor. "Başka kimseyi bulamadın mı? Hiç mi?"

Gözleri yumuşuyor ve elini kaldırıyor, parmakları yüzüme dokunmak için uzanıyor. Yüz hatlarımı sevdiği şekilde çizerken gözlerimi kapatıyorum. "Pek çok kızla birlikte oldum bebeğim," diye itiraf ediyor. "Birçoğunu önemsiyorum. Ama *sen* benim kızımsın."

Eli yüzümden düşüyor ve tenimde bana duyduğu aşkın şarkısını bırakıyor. Peri masallarındaki gibi bir aşk. Gerçekçi değil. Tehlikeli. Yoğun. Vahşi. Ama Bronson Butcher'ın bundan başka nasıl sevmesini bekleyebilirdim ki? Gözlerimi açtığımda bana sırtıyordu, gamzesi sol yanağına yerleşmişti. "Günün geri kalanında Disney filmleri izleyelim. Sen sadece

o güzel zihnin rahatlamasına izin ver." Ve aslında kulağa mükemmel geliyor.

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa Akila için endişelenmiyorum. İş yerinde kendimi kanıtlamak için çaresiz değilim. Bir sonraki adımım yok. . . Ya da sorumluluğum. Sadece kaybolmuş hissediyorum. . . Ve bunu sorun etmiyorum çünkü kaybolduğumuzda kendimizi aramak zorunda kalırız. "Kulağa hoş geliyor."

Thirty-two

Shoshanna

Günümüz

ERTESİ GÜN, HALA PERRY'NİN YERDEKİ GÖRÜNTÜLERİYLE SAVAŞIYORUM. Kana bulanmış. Silah sesi. Keşke şimdi ne yapacağımı bilseydim. Her zaman bir hedefim vardı. Bir yön. Eve döneceğim bir insan. Önce babam, sonra Akila, sonra Perry. . Şimdi, yönüm belirsiz.

Normal bir durumda polise giderdim. İşine geri dön. Umarım zaman kaybını iyileştirir. Ama bu normal bir durum değil. Perry'nin kaybını hissetmiyorum çünkü onu düşündükçe, yalanları için ondan daha çok nefret ediyorum. Bana dokunmasına izin verdiğim için artık daha fazla utanç duyuyorum. *Kaybettiğimi* hissediyorum. . ama bu onun çizdiği sahte gerçekliğin kaybı. Onun yalanları ve hileleri üzerine kurmaya başladığımız geleceğin kaybı. Ve bu normal bir durum değil çünkü

Jimmy Storm polisin sahibi. . . Ama Bronson'ın sözlerine tutunuyorum.
"Onunla birlikte değilim. Ona karşıyım."

Bir adamın ölümünü dilemek yanlış geliyor.

Yine de Jimmy Storm'un ölmesini diliyorum.

Sabahı yine bölgede gezerek geçirdik. Bronson'ın bana göstermek istediği bir şey var. Son yolculuk göz önüne alındığında. Bunun da beni aynı derecede melankoliye boğacağından eminim. Bu yüzden, gittiği yolları gözlemlerken, bir zamanlar rezervin işgal ettiği hafif sanayi bölgesinden geçtiğimize emin oluyorum. Derin nefes alarak kendimi gümüş çatılı binayı görmeye duygusal olarak hazırlıyorum. Beni oraya götüreceğinden eminim.

Köşeyi dönüyoruz ve yola çıktığımızda kalbim önümdekileri görünce daha da genişliyor. Sıra sıra motosikletlerin yanından geçip binanın etrafında dönerek büyük bir toprak yola doğru ilerliyoruz. Çocuklar kenarda durmuş, birkaç motosiklete bakıyorlar. Diğer ikisi pistin etrafında yarışıyor. Siyah bir Harley'in yanına park ediyoruz ve saniyeler içinde dört arazi motosikleti bize yaklaşıyor. Üzerlerindeki çocuklar heyecanla Bronson'a bağıyor, dikkatini çekmek için yarışıyorlar.

"Tahrik dişlisini on beş dişten on dört dişe değiştirdim!" diye bağıyor içlerinden biri.

"O yapmadı. Saçmalıyor! Ben yaptım," diye ısrar ediyor bir diğeri. "Sen zinciri tamir ettin, ben de dişliyi değiştirdim!"

On iki yaşından büyük olamazlar. Ducati'den atlarken onlara hayranlık duyuyorum, Bronson da hemen beni takip ediyor. "Çocuklar, çocuklar, bir hanımefendi hediyemiz var. Sözlerinize dikkat edin," diyor kaskını çıkarıp gidona asarken soğuk bir eğlenceyle.

Bana yaklaşıyor, her zaman yaptığı gibi kaskımı çıkarmama yardım ediyor ve tüm çocuklar sessiz bir bekleyiş içine giriyor, izliyor ve bekliyorlar. Heyecandan titrerlerken gözlerimi onlardan alamıyorum. Kasklarını çıkarıyorlar, alınlarına yapışan terli ıslak saçları ortaya çıkıyor. Sırıttıyorlar

Bronson'a hayranlık her bir gözde parlıyor. Burada bir Bronson tapınağı varsa hiç şaşırmam.

Saçlarımı sallıyorum ve çocuklar şimdi bana bakıyor. "Merhaba, ben Shoshanna," diyorum bakışlarımı onlar ve bisikletleri arasında gezdirerek. "Güzel bisikletler. Sizin mi?"

Çocuklardan biri Bronson'ı işaret ederek "Onların sahibi o," diyor ama bana sırtıyor, dudakları çapkın bir şekilde yana kıvrılıyor. Elini kaygan siyah saçlarının arasından geçirerek "Ama onları biz tamir ediyoruz" diyor.

Sarı saçlı bir çocuk gülerek, "Sen kır onları," diyor.

"Kız arkadaşım flört mü ediyorsun Callum?" Bronson ellerimizi birbirine dolayarak ve bizi piste doğru yönlendirerek alay ediyor. "Bize ne üzerinde çalıştığınızı gösterin çocuklar."

Tozlu, tepelik piste doğru ilerlerken çocuklar etrafımıza üşüşüyor. Peşimizde yuvarlanan yavru köpekler gibi görünüyorlar, bir okşama için çaresizler. Bu çok sevimli.

Birkaç çocuğa daha katılıyoruz ve hepsi bize bisikletlerini gösteriyor. Kendi aralarında gülüşüyorlar; kargaşa ve bağırışları sonunda gülümsememin hüznü yenmesine yetiyor. Şakalaşmalarını izliyorum ve Bronson küfür ettiği için bir çocuğun kafasına vurduğunda hepsi gülüyor.

Benim de var.

"Onu dışarı çıkar. Çok hızlı," diyor artık Callum olduğunu bildiğim çocuk, gözleri hevesle Bronson'dan motosiklete kayarken. "Büyükannenin Ducati'sinden daha yumuşak bir sürüş olacak."

Sahte bir korkuyla nefesim kesildi. "Oh, adamım. Bu kavga sözleri."

"Vay vay vay." Bronson koyu yeşil toprak motosikletine tırmanır ve onu tekmeleyerek çalıştırır. "En iyisi kızımın onurunu koruyayım ve yanıldığını kanıtlayayım. Bakalım nasıl gidecek."

Bronson pistte hızla ilerlerken arkamdan kadınsı bir sesin "İşte," dediğini duyuyorum. Bazı çocuklar makinelerine atlayıp onun peşinden koşarken, diğerleri yuhalayarak ve alay ederek kenara koşuyor.

Arkamı dönüyorum ve benim yaşlarımda bir kadın bana bira uzatıyor. Bronzlaşmış, koyu kahverengi saçları ve gözleri var, belki de bir adalı - Samoalı ya da Maori. Düğmeli mavi gömleği yağ ve kir içinde ama yine de çekici görünüyor.

"Teşekkür ederim." Onu alıyorum ve bu fırsatı binaya bakmak için kullanıyorum. Uzak taraf bir motosiklet tamircisinin atölyesine benziyor, birkaç adam diz çökmüş, süslü görünümlü makineler üzerinde çalışıyor. Diğer taraf ise bir motosiklet katliamına benziyor, her yerde parçalar, kırıntılar ve yarı yapılmış araçlar. Biraz resmiyet ve biraz da anarşi. Geniş bir alan. Hem makine hem de müzik gürültüsü var.

Eğlenceli bir
havası var. Çok
beğendim.

"Ziyaretine bayılıyorlar. Yeterince sık değil," diyor kız, yanıma yaklaşıp avluya bakarak. Göz ucuyla birasını bana doğru eğdiğini görüyorum, ben de benimkini onunkine doğru eğiyorum. Selamlaşmak için tokuşturuyorlar. "Ben Juliette."

"Shoshanna," diyorum, Bronson atlayışları yaparken, hava alırken, makinenin sınırlarını zorlarken gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Buraya daha önce hiç kimseyi getirmedim," diyor sesi boğuk ve kendinden emin bir şekilde. "Onun kim olduğunu biliyorum. Bütün Bölge biliyor. Ama. . Kardeşleriyle hiç tanışmadım."

Ona bakmak için döndüm. "Arkadaş mısınız?"

"Pek sayılmaz." Yüzünü bana dönüyor, kuru üzüm rengi gözleri benimkilerle buluşuyor. "Buranın sahibi o." Omuz silkiyor. "Ben idare ediyorum." Sanki geçmişimizi - sırlarımızı - biliyormuş gibi dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor ama ben daha burnumu sokamadan atölyeye doğru geri yürüyor. "Memnun oldum Shoshanna," diye sesleniyor omzunun üzerinden.

Yine kendi başımayken, onun ve çocukların manzarasıyla, gözetleme yerimiz ve geçmişim gibi kokan güzel bölge esintisiyle, şunu fark ediyorum

Yutulması zor bir şey. Midemdeki boş yeri öğürten, döndüren ve acıtan bir şey.

Oğlumuz onların yaşlarında olacaktı. .

Bronson'ın bisikleti hevesli çocukların yanına çekip atlamasını ve Callum'un sırtını cesaretle sıvazlamasını izlerken, hayatın nasıl olabileceğini ön sıradan görüyorum. Bronson'la hayatımın nasıl olması gerektiğini. Oğlumuzla. Yıllar önce söylediği sözler etrafımda uçuşuyor. *"Daha iyi olacağım. İyi bir vatandaşı. Vergi falan ödeyeceğim. Yarı zamanlı bir iş falan bulacağım. Kahretsin, bisikletler üzerinde çalışacağım. Bu hoşuma gider."*

Gözyaşlarım kabarmaya başlıyor, ama boğazımdaki düğümle birlikte onları yutuyorum. Bu fotoğrafı onunla çekmek istiyorum. O benim seçimimdi. Onca yıl önce onu seçmiştim. O anda Bronson yan çizgiden bana bakıyor, dudaklarında küçük bir sırıtiş beliriyor.

Sadece benim için bir sırıtiş.

Bana doğru yürümeye başlamadan önce çocukların surat asmasına neden olan bir şey söylüyor.

Ona doğru bir adım atıyorum, yeşil-mavi bakışlarıyla buluşmak için boynumu büküyorum.

Atölyeye başını sallıyor. "Beğendin mi bebeğim?"

Ona gülümsememe izin veriyorum; hüzünlü ama yine de bir gülümseme. Keşke birkaç gün önce yaşananların ağırlığı olmadan ona yeniden aşık olabilseydim ve bu bana mutlu olmamam gerektiğini hissettirseydi. "Bence sen özel birisin, kaçık."

Bunun ne anlama geldiği, neden yaptığı, kimin için yaptığı gerçeği aramızda ağır bir şekilde oturuyor. Ama ikimiz de bunu yüksek sesle söylemeyi başaramıyoruz, kendi isteğimle içinde bulunduğum bu rüya gibi durumun katalizörü olma ihtimaline karşı.

Eli boynuma gidiyor, başımı çenemin altından kavırıyor. "Şeytani planım işe yarıyor o zaman. Öyle değil mi? Geri dönmeye hazır mısınız?"

Ducati'den kaskını alıyorum ve ayak parmaklarımda durarak kafasına doğru kaldırıyorum. Kaskı ona takabilmem için eğiliyor, dudaklarında memnun bir kıvrımla sırıtiyor.

Ve o birkaç saniye içinde, kafamdaki *boktan* şeylerin küçük bir kısmı kendini düzenliyor. Perry'ye olanlar onun hatası değildi. Jimmy'nin ve. . . . hatta belki de Jimmy Storm gibilerden ödünç aldığı gücü kullanarak beni tuzağa düşürebileceğine inandığı için kendisinin suçuydu. Kim olduğu konusunda bana yalan söyledi. Bronson'ın asla yapmayacağı bir şey; o asla olduğundan başka bir şeymiş gibi davranmadı. Eskiden ben de öyleydim. Yine öyle olmak isterdim. Avucumla Bronson'ın kaskının yan tarafına dokunuyorum. "Gidelim, kaçık."

Dönüş yolunda onunla parktaki o gün hakkında ne kadar çok konuşmam gerektiğini düşünüyorum. Etrafımızda dönen tehlikeli bir varlık. Kendimi kaptırmak istemiyorum ama bunu kabul etmek istiyorum.

Evine vardıktan sonra yemek yedik ve duş aldık. Yatağın üzerinde çıplak bir şekilde oturup havluyla saçlarımı kurutuyorum ve Darwin'de bir evim ve hayatım yokmuş gibi davranmaya daha ne kadar devam edeceğimi merak ediyorum. Onunla mı kalacağım? Akila'yı buraya getirmeli miyim? Tamamen çılgınca görünse de cevabı biliyorum. Asla ayrılmak istemeyeceğimi biliyorum. Kaldığımız yerden devam edebiliriz. Devam edebiliriz. . .

Çıplak bedenini arkamda kaydırıyor, elimden havluyu alıyor ve ıslak saçlarımı kuruluyor.

"Seninle kalmamı istediğini söylemiştin." İç çekiyorum, parmaklarının kumaşın diğer tarafından kafa derime masaj yaptığını hissediyorum. "Yani-"

"*Kal* demek istedim," diye mırıldandı kulağımın dibinde. "Benimle ol. Akila'yı eve getir.

Her zaman istediğim gibi ikinize de bakacağım."

İşte bu kadar. İnsanların benimle ilgilenmesinden bıktım. "Sanırım bundan sonra kendime bakmalıyım."

"İyi." Nefesi boynuma çarpıyor. "Bana da iyi bak."

Ağzımın kenarında küçük bir gülümseme beliriyor ama o bunu göremiyor. Pencereden dışarı, evlerinin arkasındaki kanallara, diğer taraftaki çatılara bakıyorum. Anılar geri akıyor. "Bakıma ihtiyacım var, bebeğim." Kulağımın kabuğunu yalıyor, ağzının içine alıyor. "Bunu hiç

düşündün mü?"

kulağımdan boynuma kadar öptüğünü söylüyor. "Belki de. . belki de benim sana, senin bana olduğundan çok daha fazla ihtiyacım vardı."

Onsuz ne kadar acı verici olduğunu düşünüyorum. Bunu tekrar yaşamak. . . Yapabileceğimi sanmıyorum.

"Korkuyorum." "Ben de korkuyorum."

"Sence kaldığımız yerden devam edebilir miyiz?" İç çekiyorum, yaşadığımız onca şeyden sonra bu kavram imkânsız. "Sadece. . . Bilmiyorum. İlerleyelim."

"Deneyebiliriz-" Beni hızla geriye doğru çekerek karnımın üzerine yuvarlıyor. Nemli siyah saçlarım çarşafın her tarafına yayılıyor. Üzerime çıkarken hızla nefes alıyorum, siki kırımın kıvrımlarına çarpıyor. "Kaldığımız yerden devam etmek ister misin? İlk seviştığımız zamanı hatırlıyor musun bebeğim?" Bir elini yastığın üzerindeki başımın iki yanına koyuyor.

Tabii ki hatırlıyorum, Bronson.

Başımı çevirip ona bakıyorum. "Evet."

"Hatırlat bana," diye takılıyor, on üç yaşında aşık olduğum çocuk gibi bana bakıyor ama bir erkeğin vücuduna, mürekkeple, kaslarla ve hikayelerle süslenmiş bir tene sahip. "Nasıl oldu bu?" Aletini kırımın yanakları arasında okşarken gözleri ağırlaşıyor, bedenimle mastürbasyon yapıyor. Onu izliyorum, ne kadar ahlaksız ve lezzetli olduğunu görünce dudaklarımı yalıyorum. "On yedinci doğum günümde odama gizlice girdin." Gülümsüyorum. "Bana kırmızı güller getirmiştin. Bana onları almak istemediğini söylemiştin. Bunun bir kaçış olduğunu. Başka hiç kimse için olmayan güllere sahip olmamı istedin. Bu yüzden yabancı olanları topladın ve botunda sakladığın bıçakla dikenlerini kestin. Bir tanesinin sapında kendini kestiğin yerde kanın vardı ve bundan daha romantik bir şey olamaz diye düşündüm."

Vücudumda geziniyor, omurgam boyunca her santim derimi saygıyla öpüyor. Yüzümü yastığın etrafında döndürüyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sadece. . . onu hissediyorum.

"İlk seferimizin özel olmasını istedin," diyorum. "Benim için çok uzun süre bekledin. Max zaten seks yapıyordu ama sen yapmıyordun. Bu konuda kendimi hiç kötü hissettirmedin. Ama bu gece buna ihtiyacın olduğunu biliyordum. Bunu gözlerinde gördüm ve çok gergindim. Ellerimle ne yapacağımı bilemedim. Sen de beni yüzüstü yatırdın ve çarşafı tutmamı söyledin."

Bronson parmaklarını yanlarımda gezdiriyor, küçük ürpertiler yollarında hızla ilerliyor. Kollarımı yukarı kaldırıyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor, tıpkı yıllar önce yaptığı gibi benimkileri çarşaf ve battaniyelerin etrafına doluyor. Leğen kemiğimi şilteden kaldırarak kalçalarımın altına bir yastık sıkıştırıyor.

"Devam et," diye fısıldıyor kulağımın dibinde.

"Kalçalarımın iki yanına diz çöktün ve amımla oynadın," diyorum, o da sözlerimi bir emir gibi uyguluyor, topuklarının üzerine oturuyor, kalçaları benimkilerin iki yanında. Parmakları bacaklarımın arasında şişen ıslak dudaklara dokunduğunda inliyorum.

Derin, çiğ bir ritimle mırıldanıyor. "Mükemmel bir amın var, bebeğim. Pürüzsüz. Sıkı. Bu güzel, bronzlaşmış dudakları ayırana kadar güzel pembe için benden saklı."

Yüce İsa.

Sözleriyle inliyorum. Dokunuşuyla. Parmakları yavaş ve yetenekli keşiflerinde taparcasına. Kalçalarımı yastığa sürtüyorum, amımı ona doğru eğiyorum. Kıvranıyor ve uğulduyor, kelimeleri bir kenara bırakın, düşünmek ya da düşünceler oluşturmak için mücadele ediyorum.

"Sonra parmaklarımı yaladım," diyor benim yerime, çünkü beni maruz bıraktığı yumuşak, şehvetli işkenceye kendimi teslim etmeye çok niyetliyim. "Seninle ilk kez sevişirken tadını alabilmek için sularını dudaklarıma sildim. Tüm duyularımın seninle dolu olmasını istedim. Tüm varlığım senin tarafından emilsin istedim. Sadece sen." Elleri ağrıyan, muhtaç çekirdeğimi terk ediyor. Dudaklarını *benimle* kaplamasını izlemek için yüzümü daha da çeviriyorum. Daha önce hiçbir erkek her parçamı bir yemek gibi göstermemişti. Bir ikram gibi. Parmaklarını yalarken gözlerini kapatıyor ve beni uyarılmışlığımı inletmeye zorluyor.

Gözlerini açıp bana bakarken gözlerinde bir hüzün parıltısı beliriyor ama sonra kayboluyor. Ben daha fazla düşünmeden dirseklerinin üzerine çöküyor, sert vücudu havamı çalıyor, nefesimi kesiyor.

Alnı saçlarıma değiyor, dudakları kulağıma değiyor. "Sonra içine battım." Aşağı uzanarak ikimize de manevra yaptırıyor. Yavaşça içime giriyor, bacaklarımı kalçalarıyla birbirine bastırıyor, içine daldığı deliği sıkılaştırıyor. Onun dayanılmaz yavaşlığı karşısında inliyorum.

"Seni sevdiğimi söyledim. Sana ne kadar iyi olduğunu söyledim," diyor derin inilti arasında, sesi kıvrılmış ve neredeyse kırılmak üzere. "Seni seviyorum, Shoshanna. Seni seviyorum. Sen benim için çok iyi bir kızsın. . Beni *çok* iyi alıyorsun."

"*Bronson*," tek başarabildiğim bu; sesim tüm kederim, mutluluğum ve melankolimle birlikte boğazımda sıkışıp kaldı. Elini altımdan geçirerek karnımın alt kısmına bastırıyor ve neredeyse hıçkırıklara boğuluyorum. Avuç içi bebeğimizin büyüdüğü yerin tam üzerinde duruyor.

"Seni seviyorum," diye mırıldanıyor ama bu sefer benimle mi konuşuyor bilmiyorum. Boş rahmimi kucaklarken, bana kim olduğumuzu ve neler yaşadığımızı hatırlatırken gözlerimin içinde yaşlar birikiyor.

İçimde derin, anlamlı ve acı verici bir duygusallıkla hareket etmeye başladığında nefesleri gerginleşiyor, hırıltılı bir hal alıyor. Yüzünü benimkine doğru kaydırarak beni öpüyor. Ağzlarımız dans ediyor ve ortak bir hızda inliyor.

Her itişinde ve geri çekilişinde o kadar nazık ki, sikiinin her darbesi içimde dalgalanıyor. Hareketler yavaş ve ritmik.

Zaman geçiyor ve o kendini yakın, derin tutuyor, dudakları dudaklarımı okşuyor ve eli karnımın üzerinde koruyucu bir şekilde duruyor. Kalbim ağrıyor ve umuyorum ki bir gün. . . Umarım bir gün hala böyle acımaz.

Orgazmımın kaslarımda geliştiğini hissedip, vücudumu duyumla çözülmeye hazırlanmak için sıkışmaya zorlarken, hafifçe hızlanıyor. Ve ben

Benimle gelmek istediğini biliyorum. Yüksek sesle bir inilti çıkarıyorum, o da ağzımı yiyor ve seslerimi öpücüğümüzün içine hapsediyor.

Sertçe boşalıyorum, titriyorum ve geriliyorum ve ben boşalırken, aniden kontrolünü biraz kaybediyor, kendi doruk noktası hareketlerini tüketiyor ve hızını karıştırıyor. Amım onun sikinin etrafında kenetleniyor ve onun serbest kalmasını sağlıyor. Karnımı tutan avuç içi daha sert bastırıyor ve içime boşalırken sikinin diğer tarafa bastırdığını hissedebildiğini biliyorum.

Sırtıma yatıp ağırlığının çoğunu üzerime verdiğinde, "Hâlâ kardeşleri olabilir. Biraz senden. Biraz da benden. Ona kardeşler vereceğiz." Bu sözler üzerine, kısık ve boğuk bir ses tonuyla söylenmeleri üzerine, kendimi tutamayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım. Şimdi bizi ayıran şeyi kabul etmişti. Ve bilmiyor ki. Bunu düzeltemeyeceğimi bilmiyor. Oğluna bir kardeş veremeyeceğimi. Ağlama krizlerimin arasında nefes nefese kalıyorum. "Çok üzgünüm," diyor, enseme öpücükler kondurarak. "Yanında olamadığım için üzgünüm bebeğim. Bunu tek başına yaşadığın için üzgünüm. Seni suçladığımı düşündüğün için üzgünüm. Bunca yıl boyunca. Seni suçlamadım."

Başımı yastığa yaslayıp ağlıyorum.

Kendimi suçluyorum.

Çünkü ona kardeş veremem.

Sana istediğini veremem, Bronson.

Thirty-three

Shoshanna

On yedi yaşında.

PARK BUGÜN BOŞ VE BEN BUNDAN MEMNUNUM. AĞAÇLAR HAFIFÇE SALLANIYOR
Esiyor, ama güneş dışarıda, parlak ve mutlu, öyle olmaya hakkı yokken.
Sıcaklığı da bana ulaşmıyor.

Dizlerimi göğsüme çekerek kurak gözlerimi yavaşça kırıştırıyorum.
Yanıyorlar, saatlerce ağlamak onları sert ve kuru bırakmış. Gözyaşları
şimdi yanaklarımda topaklanıyor, tuzlu akıntılar hassas cildimi sıkıştırıyor.

Berbat
görünüyorum.
Öyle
göründüğümü
biliyorum.

Şiddetli hıçkırıklardan dolayı göz kapaklarımda kırık kılcal damarlar
var ve üşüyorum. Hatırlayabildiğimden daha soğuk. Tüylerim diken diken

oldu

Çimlerin üzerinde ileri geri sallanırken, sadece nefes almaya, içime giren ve sonra bedenimi terk eden havaya odaklandım.

Benim boş
bedenim. Boş
bedenim.

Karnımın içinde kramplar ve spazmlar başladı. Etim rahatsız edilmiş, parçalanmış. İçimdeki baskı yumruklarını hissetmek için gözlerimi sıkarak kapatıyorum. Bacaklarımın arasında, onu yaklaşık üç ay boyunca koruyan küçük parçalar kanıyor. Yine de onu koruyamadı.

Yapamadım.

Babam dün telefonuma el koydu ama birkaç saat önce gece çantasında Bronson'dan gelen birkaç cevapsız aramayla birlikte buldum. Şimdi de sıkılı yumruğumda bir aramayla titreşiyor ama cevap vermeye cesaret edemiyorum.

Fazla zamanım yok.

Kamyon bizim evde.

Kaçtım ama o beni mutlaka arayacaktır. Bronson'ın motorunun homurtusu uzak sokaklarda yankılanıyor, ses bana doğru hızla geliyor, kimsenin aşamayacağı sıcak ve koruyucu bir zırh gibi havada süzülüyor.

Zırhım.

Alt dudağım titriyor.

Bugün pek özgürlük gibi gelmiyor. . .

Birkaç saniye içinde Ducati çığlık çığlığa otoparka giriyor. Motoru durdurup üzerinden atlamadan önce motosiklet tamamen durmuyor bile, ağır makine yere düşüyor ve zift üzerinde birkaç metre kayıyor. Kaskını yüzünden fırlatarak bana doğru koşuyor. Hareketleri çaresiz ve korku dolu.

Yavaşça, titrek bacaklarımın üzerinde duruyorum ve o bana ulaştığında, beni kollarının arasına alıyor. Titrek, soğuk bedenimi öyle sıkı tutuyor ki patlayabilirim.

"Neler oluyor? Ne oldu? Bebek yüzünden mi?" diye soruyor ve boğazıma bir yumru doluyor. Kollarımı onun sıcak, sert bedenine doluyorum. Bir duvar

Kaslar.

Bu sefer bizi koruyamadılar. Ve ben seçim yapmak zorundaydım.

Oğlumuz yerine seni seçmek zorundaydım Bronson. Hayatının çoğunu hapiste geçireceğin düşüncesine katlanamazdım.

Yakında benden nefret edecek ve bu yüzden ona hemen söylemeye cesaret edemiyorum. Göğsüne sokuluyor, bedeninin geniş duvarında teselli arıyor, çaresizlikle gömleğini yumrukluyor, ona karşı gözyaşı dökmeden hıçkırıyorum.

Onu içime çekiyorum, ilk aşkımın kokusunu anılarımda saklamaya çalışıyorum. *Sonsuza kadar.* Keşke onu şişeleylebilseydim. Bronson Butcher'ı şişeleylebilmek. Bana kendimi çok değerli hissettiriyor. Güzel. İlginç. Eşsiz. Tam ona göre. Ve tüm çılgınlıklarımı kabul etmesi.

İşte aşk budur.

Beni göğsünden itiyor. Yeşil-mavi gözleri endişe, rahatsızlık ve başka bir şeyle, tehlikeli bir şeyle, patlamaya hazır bir fırtınayla dönüyor. Beni, tenimin her santimini arıyor, çatlamış dudaklarımın ve şişmiş gözlerimin haritasını çıkarıyor. Elini kaldırıp yüzümü okşuyor, beni gözlerimi kapatmaya zorluyor ve derin bir nefes veriyor. Sıcak parmakları kırık kan damarlarıyla beneklenmiş kuru ve soğuk tenimi yatıştırıyor. "Ne. Ne oldu?"

"Sadece sarıl bana," diye ciyaklıyorum ve o da beni tekrar sevgi dolu kucağına çekip sıkıca sarılıyor. Sanki sadece o beni dünyadaki tüm karanlıklardan koruyabilirmiş gibi.

Ama yapamaz.

"Babam günlüğümü buldu," diye mırıldanıyorum, sesim kesik kesik hıçkırıklar arasında titreyerek çıkıyor.

Beni tekrar önüne itiyor ve omuzlarımı koruyucu bir sertlikle kavıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

Doğrudan gözlerinin içine baktım. "Çok özür dilerim." Kaşları çatıldı. "Ne?"

"Ne yaptığını biliyor mu?"

"Ne biliyor?"

"O çocuğu sen öldürdün," diyorum, ağlamaktan boğazım düğümlemiş, sesim kısık ve duyması acı veren bir melodiye dönüşmüş. "Çok üzgünüm, bunun hakkında yazdım, Bronson. Çok üzgünüm. Polise gideceğini söyledi."

Omuzları büyük bir nefes vererek gevşiyor ve neden aniden bu kadar rahatladığını anlamıyorum. "Lanet olsun, bebeğim. Bunu bana yapma," diye kıkırdıyor usulca ve başını sallıyor. "Hepsi bu mu? Sikeyim. Jimmy polisin sahibi, bebeğim. Stres yapma. Bırak polise gitsin. Başı büyük belaya girecek."

Donup kaldım.

Tüm kanım vücudumdan akıyor ve beni zayıf, işe yaramaz bir insan bahanesi olarak bırakıyordu. "*Hayır.*"

Bana gülümsüyor ve ben buna dayanamıyorum. "Bebeğim, *sana* bir şey oldu sandım. Bebeğe." Beni bir kez daha göğsüne çekiyor ve ben yeniden yıkılmaya başladığımda, bebeğimizi içimden emmelerine izin verdiğimi fark ettiğimde bana sarılıyor. Bir hiç uğruna.

Hiçbir şey için.

Gerçek, içime batan bir delik gibi, vaatleri, geleceği, sevgiyi ve kahkahaları, sahip olduğumuz tüm mutluluğu derinliklerine çekiyor.

"Beni o yaptı!" Göğsüne doğru feryat ediyorum, gömleğine yapışıyorum, parmaklarım tutuşumun yoğunluğu yüzünden ağrıyor. "Beni o yaptı!"

Ellerimin altında geriliyor.

Hava beni aceleyle terk ediyor ve artık hiç çekemiyorum - ciğerlerim felç oldu. Başımı ona daha çok bastırıyorum, yüzümü saklıyorum. Elleri aşağı iniyor ve bileklerimi çevreleyerek beni gömleğinden kurtarıyor. Parmaklarım onu serbest bıraktığında, titreyerek ve onun sıcaklığı olmadan tek başıma kalarak kendi üzerime kıvrılıyorum.

Geriye doğru bir adım atıyor, aramıza daha fazla mesafe koyuyor, aşkımızın bağı mesafeyi uzatıyor. Ona bakıyorum, gözlerinin çok hareketsiz, çok geniş olduğunu görüyorum ve bu dehşet verici. Sanki

gözlerini kırpmaktan korkuyor.

"Yap. Neyi?" diye soruyor, sesi uyarı ile kısık.

"Uzaklara gideceğini söyledi," diye itiraf ediyorum, aramızdaki bağ kopmaya başladığında sesim titriyor. "Eğer yapmazsam, hayatının yarısı boyunca."

"Yapmadım. Ne?"

Karnıma dokunuyorum.

Öfkeden titremeye başladı. Konuşmaktan, öpmekten hoşlandığı yere uzanan elime bakıyor, sonra vücudu daha da sert sallanıyor - korkutucu derecede sert.

Geriye doğru sabit bir adım atıyorum, bağ fiziksel bir şey gibi kopuyor ve bizi ayrı bırakıyor. Dört yıldır ilk kez.

"Hayır, bebeğim. Hayır," diye mırıldanıyor, sesi her kelimede kırılıyor.

"*Hayır.*" "*Bronson.*" Ona dokunmak için bir adım atıyorum, ama benden uzaklaşıyor.

Ben bir yılanım. Tıpkı babamın yaptığı gibi, iğrenerek benden uzaklaştı.

"Şu anda bana dokunma." Başını sallıyor, yüzünde uğursuz bir öfke belirliyor, gözleri parlak yeşil ve yarık gibi ince, vücudu gergin ve titreşiyor.

Nabzım boynumda ve kulaklarımda atıyor, ondan kaçmam için beni uyarıyor ama Bronson bana asla zarar vermez.

Yapar mıydı?

"S.KTİR!" diye kükrüyor aniden, içindeki şiddeti kontrol edemiyormuş gibi bedenini sağa sola savuruyor. "*Siktir.*" Midesinden ya da ağzından dışarı çıkmak ve her şeyi yakıp kül etmek isteyen bir güç.

Gözyaşlarına boğuluyor, aynı anda hem hırlıyor hem de hıçkırıyor ve kalbimin iki parçası göğüs kafesimin içinde küle dönüyor. "*Oğlum.*" diye mırıldanıyor, keder bu kelimelerin her harfini sarıyor. Gözyaşları kırık yüzünden aşağı yuvarlanıyor, hıçkırırken ağzına düşüyor. Buna dayanamıyorum. Görülmesi gereken en iç burkucu manzara. "Nerede öldü? Şimdi nerede?" Aniden dönüyor ve bisikletine doğru adım atıyor.

"Yapma! Böyle sürme," diyorum paniğe kapılarak. Peşinden koşuyorum ama vücudum acıyor. "Binme, *lütfen.*"

Çılgınlıklarım sağır kulaklara düşüyor.

Kaskını almak için benden ayrılmaya çok odaklanmıştı. Motosikleti yerden sürükleyerek kaldırıyor, motoru agresif bir devirle çalıştırıyor. Motora atlıyor ve hızla uzaklaşıyor; motor caddede homurdanıyor, ardında saldırganlık, acı ve kalp kırıklığının bir yankısını bırakıyor.

Kayboluşunu izliyorum.

Çaresiz.

Usulca hıçkırarak dizlerimin üzerine çöküyorum, içimdeki acı artık tüm hücrelerime yayılıyor. Rahmimdeki boş kanlı noktadan kalbimin közüne ve külüne kadar.

Ürperiyorum.

"Beni senden uzaklaştırıyor, Bronson," diye fısıldıyorum soğuk havaya, sevgimi ve mesajımı ona taşımasını umarak. "Gelecek ayki on sekizinci doğum günün kutlu olsun. Seni seviyorum, kaçık. . tüm çılgınlıkların için."

Thirty-four

Shoshanna

Günümüz

"BİR KIZ!"

Kapının stopere çarpması ve küçük bir kızın ciyak ciyak bağırmasıyla uyandım. Yorganı hızla yukarı çekip altındaki çıplaklığımı gizliyorum. Bronson inliyor, vücudu bana ağırlık yapıyor, ağır bir bacağı ve kolu üzerimde asılı, görünüşte koruyucu bir önlem. Sanırım bir yere gitmediğimden emin olmak istiyor. Yavaşça yana yuvarlanıyor, bacağı hâlâ benimkine dolanmış, zihni uykuya dalmış.

Mavi çarşafı göğsüme bastırarak doğruluyorum. Koyu renk saçlarım başımın etrafında ve omuzlarımdan aşağıya doğru dağılmış.

Geniş gri-mavi gözleriyle bana bakan küçük kıza "Merhaba," diyorum. "Sen şu meşhur Kelly olmalısın."

"Aman Tanrım. *Çok* özür dilerim." Kelly'nin arkasında güzel bir sarışın belirdi, Bronson'ın yatağında oturan bana bakmamaya çalışırken küçük kıızı hızla kucağına alıp kalçasına yasladı. "Kel, kapıyı çalmalısın." Güzel dalgalı sarı saçları ince bedeninin etrafında salınarak odadan uzaklaşıyor. Sanırım bu Cassidy. Yine de çekip gitmiyor, daha ziyade ne yapacağını bilemiyormuş gibi gergin bir şekilde ayaklarını sürüyerek yürüyor. Sonunda şöyle diyor: "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum Shoshanna. Gerçekten çok heyecanlıyım. *Frick*, özür dilerim. Şimdi gidiyoruz."

Cassidy arkalarından kapıyı kapatırken Kelly, "Adı Jasmine," diyor.

Yatağa geri düşüp, sertçe nefes veriyorum. *Hayat bir şeftali, Akila*. Sik beni. Kulağıma fısıldadığı sözler, ona bir bebek daha vermem için bana yalvarırkenki çaresiz, boğuk sesi, kaldığımız yerden devam etmek istemesi gibi anılar üzerime çöküyor. Ona çocuk sahibi olamayacağımı nasıl söyleyeceğim? Beni hâlâ isteyecek mi? Ya sahip olduğu bu his, bana karşı hissettiği bu çılgın, güzel, yoğun his, tarihi yeniden yazmak için bir maskeyse? O günü elimden almak için?

"O benim kanun kaçağım mıydı?" Bronson mırıldanıyor, sesi boğuk ve derin. Dirseğine dayanarak bana bakıyor ve yüz ifademi sevgiyle değerlendiriyor. "Etkileyici zihninde neler oluyor bebeğim?"

"Evet, öyleydi. Ve Cassidy. O. . . . *gerçekten güzel*."

Bana sırtıyor, yüzünde bir gurur ifadesi beliriyor. "Biliyorum. O mükemmel."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum ve o da tipik sırtışıyla ağzını kapatıyor. "Mükemmel mi?" Ne ima ettiğini bilmiyormuş gibi davranarak soruyorum.

"Onun için," diye onaylıyor ve ben de gülümsemeye çalışıyorum. Elini yukarı kaldırıp parmaklarını saçlarımın arasından geçiriyor ve saç tellerime bakarak, "Bugün benimle oynamaya var mısınız?" diyor. Gözleri ve elleri bugünlerde midemde dolaşan kelekleri uyandırıyor.

"Senin ağzından çıktığında *oynamaktan* daha belirsiz bir kelime yok, Bronson Butcher. Kelimenin tam anlamıyla bebekler ve oyuncak ayılarla çay partisi yapmak, bir şey vurmak ya da sevişmek anlamına gelebilir, bu yüzden daha açık olmanızı istiyorum."

Kara kaşları düşünceli bir şekilde çatıldı. Aramızda birkaç uzun an geçiyor. "Pekâlâ," diyor sonunda, ayağa fırlıyor, erkeksi fiziğinin tüm uzunluğu bana doğru uzanıyor. "Bu harika bir fikir."

Yutkunarak, dikkatimi dövmeli kalın kalçalarının arasında sallanan sikine değil, onun yoğun bakışlarına odaklamaya çalışıyorum. Ona değil. "Pardon, ne dedin? Hangi kısmı?"

"Bütün fikir bu." Bornozun yanına gidip kıyafetlerini alıyor ve yırtık, solmuş bir kot pantolon ile üzerinde pembe bir papyon olan uzun kollu siyah bir gömlek giyiyor.

O lanet olası bir kaçık.

Papyonu inceleyerek, "Sanki çay partisi vereceğiz, bir şeyler vuracağız ve sonra sevişeceğiz?" diyorum.

Hınzır bir sırıtış yavaşça dudaklarına yayılıyor. "*İşte bu* yüzden benim kızımsın." Cüppesinin içine uzanarak kırmızı ipek bantlı siyah bir şapka çıkarır. İçine sıkıştırılmış, üzerinde 10/6 gibi imkânsız bir kesir olan bir kart.

Uzun, yavaş bir nefes vererek gülümsüyorum, onun bugün olduğu kişiyi hissediyorum. *Onlar* için olduğu kişiyi. Palyaço. Onlara kolay eğlenceli zamanlardan başka bir şey getirmeyen kişi. Ama biliyorum ki bu yüzün içinde sorumluluğun ağırlığı, sahiplenmenin yükü. . . ve kendi *deliliği*. İç çekiyorum, her zaman onlarla ilgilenen kişinin o olduğunu fark ediyorum, bu yüzden bana ihtiyacı var. Şapkasını çıkarıyor ve ona ihtiyaç duydukları şey oluyor - ağabeyleri.

"Eminim o küçük kız sana tapıyordur," diyorum yumuşak bir nefes vererek.

Bana göz kırpmıyor. Sanki o şapkanın içinde tam bir aptal değil de Kazanova'ymış gibi. "Hislerimiz karşılıklı," diyor. "Hazırlan bebeğim. Katılmamız gereken bir parti var."

* * *

Ahşap merdivenlerden en alt kata inerken, tavandan tabana pencerelerden görünen manzarayı takdir etmek için bir an çalışıyorum. Connolly'nin kanallarının ve çatılarının ötesinde ufuk görünüyor. Çarpıcı bir manzara.

Tüm ev çok şık.

Aşağı bakıyorum. Üzerimdeki kot şort bir kez daha yarım beden küçük, kışımı ve kalçalarımı lastik gibi sarıyor. İçine beyaz bir gömlek sıkıştırılmış. Koyu renk dalgalarım omuzlarımdan aşağı gevşek ve doğal bir şekilde sarkıyor ve bana bakan herhangi birinin beni *şık* bulacağından şüpheliyim. Ve kesinlikle bir cerrah olduğumu tahmin edemezler.

Bronson elini benimkinin içinden geçirerek beni çimlerin üzerinde annesiyle oynayan küçük kıza doğru götürüyor. Ellerinde baloncuk yapıcılarla - havada süzülen büyük halkalar - deterjan baloncuklarının peşi sıra koşturuyorlar. Dışarıdaki salona baktığımda Max ve Luca'nın sohbet ettiğini görüyorum.

Luca aynı görünüyor - tuz ve biber rengi saçları ve bir adamı ikiye bölebilecek kadar güçlü bir yapısı var. Max, açıkçası, çocukken olduğu gibi aynı korkutucu havayı yayıyor, ancak şimdi kasların ek desteğiyle. Kızlarıyla birlikte çimenlerin üzerinde dans eden minyon karısının tam zıttı. Kelly'nin sarı tütüsü annesini taklit etmeye çalışırken dalgalanıyor, dönüyor ve beceriksizce hareket ediyor ama hareketleri beceriyormuş gibi gülümsüyor. Cassidy açıkça bir dansçı, küçük kızına nasıl döneceğini ve hareketlerini yönlendirmek için ellerini nasıl kullanacağını gösteriyor. Max konuşurlarken bakışlarını babasından ayıramıyor gibi görünüyor; birkaç saniyede bir bakışları çimlere kayıyor ve karısıyla kızını görüş alanında tutuyor, onlara takılıyor. Max Butcher'ı tanıyorum ve *o bakış*. . . tamamen yeni - ben buna büyüleme derim.

Kendine kurduğu aileye gülümsüyorum.

Ayaklarım birden yavaşladı, yıllar önce onlara, ailelerine ne yaptığımı düşündüm. O onların kanıydı. . Ve Clay biliyordu, bu yüzden hepsi biliyor olmalıydı. Birden topuklarım beyaz fayanslara basıyor ve beni yere yapıştırıyor.

Bronson ben konuşurken duruyor, yanaklarım kuruyup solgunlaşırken ve soğurken dönüp beni inceliyor.

"*Shoshanna*," diyor sadece benim adımı söylerken kullandığı ses tonuyla. "Gergin olma bebeğim."

Utancımı bastırarak derin bir nefes alıyorum ve Bronson'ın beni açık havaya çıkarmasına izin veriyorum. Dışarıdaki parke zemine adımımı attığımda, havada yükselen bir ciyaklama sesi duyuyorum.

Elimi bırakıp yere çömelmeden önce parmaklarımı kendi parmaklarının arasına sıkıştırıyor. Kollarını ardına kadar açarak, onlara doğru koşan hevesli küçük kızı kabul ediyor.

"Haydut" diye şarkı söylüyor. Şimdi kalçasına bağladığı kızla ayakta dururken, ıslıl ıslıl parlıyor.

Başını eğip şapkasına göz kırpmıyor. "Şapka. Komikmiş."

"Evet, bu benim çay partisi şapkam," diye övünen Bronson dikkatini hızla bana çevirdi. "Bu *Shoshanna*."

"Jasmine değil mi?" diye somurtuyor ve ben de çillerinin burnunun üzerinde toplanışına bakıp sırtıyorum.

Bronson kulağımın arkasındaki bir tutam saçı düzeltiyor. "Bence öyle, ama biliyorsun, şatodan ayrılırken kılık değiştirmek, örtünmek zorunda, böylece insanlar onu tanımıyor." Bana kaşlarını oynatıyor, ben de gözlerimi deviriyorum.

Kelly'ye elimi uzattım, o da tuttu ve parmak eklemlerimi öptü. Asil bir selamlama. "Bronson'ın arkadaşı mısın?"

"Evet. Eski arkadaşı." diyerek başımı sallıyorum. Beni ölçüyor ve mavi-gri gözlerinde küçük bir Kasap görerek kıkırdamamı engelliyor.

Yeni bir kişi geldiğinde, onun ve amcasının arkadaşlığına layık olup olmadığını değerlendiriyor.

"Sadece bir arkadaş," diyor. "Kız arkadaş değil çünkü büyüdüğümde onunla evleneceğim."

Ona bakıyorum. "Vay canına. Düğüne gelebilir miyim?" Sorumu ciddi ciddi düşündü. "Um, evet."

"Prensesle biraz konuşmama izin ver, olur mu tatlım?" Omzumun üzerinden gelen sesi duyuyorum ve Luca'yı görmek için dönüyorum. "Seni tekrar gördüğüme sevindim Shoshanna," diyor elimi tutarak. "Yokluğun bu aile için büyük bir kayıp oldu. Umarım hepimizin böyle hissettiğini biliyorsundur."

Max arkamdan alay ediyor ve ben de eskiden yaptığım gibi ona ters ters bakmak için dönüyorum ama o salondan kalkıp bize doğru yürüyor. Onun yaklaştığını gören Kelly'nin yüzü aydınlanıyor, Bronson onu babasına uzatırken hemen kollarını ona doğru sallıyor.

Max Kelly'yi omuzlarına alır ve Kelly "Robot Baba" diye ciyaklarken Max'i kulaklarından tutup yönlendiriyormuş gibi yapar. Kıyıdan aşağı kanala doğru ilerliyorlar.

"Maxipad'i görmezden gel. Sonra ağzını burnunu dağıtırım," diyor Bronson, elimi tekrar avucunun içine alıp ağzına götürüyor ve tıpkı Kelly'nin yaptığı gibi dudaklarını saygıyla parmak eklemlerime bastırıyor.

Derin bir nefes veriyorum ve Luca omzumu hafifçe sıkmadan önce okşuyor. "Max de senin yokluğunu fark etti. Sadece bunu çok güzel bir şekilde ifade ediyor." Sürgülü kapıdan içeri girerken, "Evine hoş geldin Shoshanna," diyor.

Max'e dönüp baktım. Benden hiç hoşlanmadığı için kin tutacak olanın o olduğunu biliyordum. Göz ucuyla bana doğru gelen sarı saçları görüyorum. Kalplerine giren kızla tanışmak için kendimi toparlıyorum.

Bronson'a.

Beni kollarının arasına alıp keyifle mırıldandığında, ona içten bir merhaba demeye hazırlanırken gülümsüyorum.

"Burada olduğun için çok mutluyum." Şaşırtıcı derecede güçlü küçük kollarıyla beni sıkıyor. "Bu harika bir şey. Böyle olması gerekiyordu ve biliyorum bir geçmişimiz var ama o buna değer ve seni çok seviyor." Beni önünden itiyor, ela gözleri sanki o anda kendi ağzını kontrol edemiyormuş gibi açılıyor. "Çenemi kapatmalıyım. Özür dilerim. Sadece biraz gerginim. Lütfen az önce söylediğim *her şeyi* unutun. Bronson bu tür şeyleri benimle paylaşmaz, senin hakkında konuştuğumuz falan yok." Bronson'a bakıyor, sanki filmin içinden kaçabilecekmiş gibi ojesini karıştırıyor. "Özür dilerim." Adam sadece gülüyor. "*Kahretsin*," diyor, sanırım kendi kendine. "Özür dilerim. . . yine. Bana alışacaksın."

Bahsettiği 'geçmiş'i bilseydi beni tekrar karşılamaya bu kadar hevesli olmayabilecek olsa da ona gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sen Cassidy olmalısın. Ve. . . ." Yumuşak bir şekilde kıkırdıyorum çünkü samimi patlaması saf ve tamamen sevimli. "Max'in evlendiğini duyduğumda hiç de beklediğim gibi biri değilsin."

Dalgalı sarı saçlarından bir tutam alıp ince omzundan aşağı çekmeden önce bir an kıkırdıyor. "Bunu çok duyuyorum."

Başımı sallıyorum, 'kurt geyik yakalamış gibi' gibi bir şey söylemek istiyorum ama onu kırmak istemiyorum çünkü bu evde harika bir varlık olduğu açık.

Parlıyor. "Bir şeyler içelim mi?"

Önce Bronson'a, sonra da birleşmiş ellerimize bakarken, onu bırakmak istemediğimi hissediyorum. Başparmağıyla işaret parmağımla okşuyor ve "İstesem de gözlerimi senden alamam" derken dikkatle beni izliyor.

Yakın olacağını söyleme şekli. "Sen tam bir sapıksın," diyorum ona sırtarak.

Cassidy bir *naw* sesi çıkarıyor ve yemek odasının kapısına doğru biraz zıplayarak beni kendisine çekiyor. "Bu beni çok mutlu *ediyor*."

Ne içersin? Mimoza mı?"

"Sen ne içiyorsan ben de ondan alacağım," diye cevap veriyorum ve Bronson'ın elini bırakarak onu takip etmek için dönüyorum.

"Max biraz sonra yalnız kalacağımızı söyledi. Çocuklar. . ." Gülümsemesi hafifçe kayıyor, ama bunu iyi saklıyor - yumuşak hareket alıştırmış. Bu tür bir gülümsemeyi bilirim ve tatlı ve sağlıklı görünse de Max'in karısı olduğunu, yani muhtemelen zeki, temkinli ve *Butcher*'a dair her şeyi koruyan biri olduğunu fark etmemi sağlar. "İş," diyor sonunda. "Bu gece bir süreliğine sen ve ben olacağız."

Acaba o kardeşleri ve babasıyla birlikteyken bana bakıcılık yapması mı söylendi? Bizi mutfağa götürüyor, doğruca büyük krom buzdolabına yöneliyor ve içeceklerimizi hazırlamaya başlıyor. Cam pencereden Bronson'a bakıyorum, kanalın dibinde Max ve Kelly'ye katıldığını fark ediyorum. Kelly onları eğlendiriyor, iki kardeşin arasında küçük dönüşler yapıyor, sarı saçları rüzgarda savruluyor. Adamlar sohbet ediyor ama ikisi de arada bir gözlerini bize dikeyor.

İç çekiyorum, kayıp gibi hissettiren bir nefes alıyorum. Birlikte büyüdüğüm ama hayatımın yarısında görmediğim, şimdi her yönden yetişkin birer erkek olan çocuklara bakarken, kendimi alternatif bir gerçeklikte gibi hissediyorum. Sık sık hayalini kurduğum ama gerçekleştiremediğim bir gerçeklik. Bronson ve ben daha çocukken, birlikte bir gelecek umuyorduk ve bunu elde etmek için her şeyi bir kenara bırakmaya hazırдық. Yıllarca vazgeçmedim. . Peki neden bu fotoğrafa ulaşip onunla ikinci şansımı kullanmıyorum?

Kalçamı kahvaltı barının kenarına yaslayıp Cassidy'nin özenle hazırlanmış mutfakta rahat ve kendinden emin bir şekilde hareket etmesini izliyorum. "Max'le nasıl tanıştınız?" diye soruyorum.

"Onu takip ettim." Gergin bir kıkırdama çıkardı. "Pek sayılmaz. Sadece onu beni sevmeye zorladım, gerçekten. Başka seçeneği yoktu."

"İzlemesi oldukça utanç verici bir şeydi," diyor arkamdan bir kadın ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

Omurga. Cassidy hafifçe donup kalıyor ama sonra yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle dönüyor.

"İzlemek zorunda değildin," diyor Cassidy, arkamı döndüğümde Victoria Butcher'ı bana doğru salınırken buluyorum, kırmızı kalem elbisesi sanki yapıştırılmış gibi onunla birlikte hareket ediyor. Bronson'ın annesi bir kol mesafesinde durup başını bana doğru eğiyor.

Varlığıyla, mutfakta bizi tam anlamıyla kuşatacak kadar zehirli enerji getiriyor. Kanımın damarlarımda kabarmaya başladığını hissediyorum. Çocuklar burada olsaydı Cassidy'ye asla böyle bir şey söylemezdi ama onlara burada ihtiyacımız yok.

Ben buradayım.

Gözleri beni hızlıca süzüyor, önce ayaklarıma sonra da daralmış bakışlarıma takılıyor. Bu taş kalpli kaltağa gülümsüyormuş gibi bile yapmıyorum.

Sarışın kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Shoshanna, aynı görünüyorsun."

"Öyle değilsin. Daha yaşlı görünüyorsun" dediğimde Cassidy içkisini tükürdü ve daha fazla taşkınlık yapmamak için dudağını ısırdı.

Victoria mavi gözleriyle bana bakıyor, gözlerinin üzerinden kin dolu bir gölge geçiyor. "*Çocuklar* seni yaşlandırır. . Senin hiç var mı?"

Doğrudum, onunla göz göze geldim, bu kadına karşı katıksız bir nefretten başka bir şey hissetmiyordum, oğullarına her vurduğunda, onlara yaptığı tüm kötülükler için. Sevgiye ihtiyaçları varken onlardan nefret ettiği için. Sanki onların sahibiymiş gibi herkesi onlardan uzaklaştırdığı için, sanki hayatlarında değişmeyen tek kadın olmak istiyormuş gibi. *Cassidy'den nasıl da nefret ediyor olmalı.* Zavallı kıza ne zorluklar çektiğini merak ediyorum. "Hayır. Etmiyorum."

Karıma bakıyor, bir mesaj vermek istiyor. O biliyor. "Şanslısın, genç bayan."

"Sen bir kaltaksın," diye tükürdüm, dürüstlüğü severek. "Herkes senin boş bir amcık olmadığını iddia edebilir ama ben etmeyeceğim. Ve beni ondan korkutup kaçıramazsın. O yüzden defol git gözümün önünden."

Ağzının kırmızı çizgisi seğiriyor ve bana yumruk atmamasına şaşıyorum. İnsanlara vurmayı ne kadar sevdiğini biliyorum ama artık çocuk değiliz ve ondan korkmuyorum.

"O zaman o piç bebeği bağırsaklarından kesip çıkarman iyi bir şey sanırım. O zaman kanı bu aptal amcıkla paylaşabilirdi."

Bedenim tutuşuyor ama istediğim gibi yüzünü tırmalamak yerine çenemi sıkıyorum. "Benden uzak dur," diye tıslıyorum. "Ondan uzak dur. Butch'a onlara ne yaptığını söylemek istemeyebilirler çünkü seni öldüreceğini biliyorlar. Ama ona anlatacağım. Ona her şeyi anlatacağım."

Bana ters ters bakarak bir adım geri atıyor ve aramızdaki enerji geriliyor, inceliyor ve Cassidy'nin varlığını arkamda hissetmeme izin veriyor. Victoria dönüyor ve Butch'un ofisine doğru ilerliyor. Elbisesinin kırmızı kumaşına sabitleniyorum, üzerinde bir delik açıyorum, dilimin ucunda milyonlarca şey hissediyorum, serbest kalmak için çırpınıyorum.

"Oh ve *Vicky*," diye sesleniyorum, bu sıradan terimin onun hünerlerini biraz törpüleyeceğini bilerek. Yüzünde neredeyse etkilenmiş bir ifadeyle dönüp bana bir kaşını kaldırıyor. "Hiçbir yere gitmiyorum." Bunu söylerken aynı zamanda kabul de ediyorum.

*Ben hiçbir yere
gitmiyorum. Akila'yı eve
getireceğim.*

Sırıtarak, "Bunu daha göreceğiz." diyor. Koridorda gözden kaybolurken topukları beyaz fayanslarda yankılanıyor.

Sürgülü kapının yuvarlanma sesi dikkatimi çekiyor. Max'in orada durmuş bana baktığını görüyorum ve ne kadar zamandır bizi izlediğini merak ediyorum. Yine de şaşırmadım. Gri-mavi gözleri omzumun üzerinden karısına ve sonra tekrar bana bakıyor.

"Hiçbir yere gitmiyor musun?" diye tekrarlıyor sözlerimi, Cassidy'nin yanına doğru kısa mesafeyi adımlarken. Onu koruyucu bir şekilde kollarının arasına alarak, en azından Victoria'nın ses tonunu duymuş olabileceğine inanmamı sağlıyor. O

Belini sıkıyor ve çenesini göğsüne bastırıyor, başının üzerinden o meşhur Max Butcher kaşlarını çatarak bana bakarken onu izlemek için yukarı bakıyor. "S ö y l e d i ğ i buydu, Max," diyor Cassidy, sesi nazik ve yatıştırıcı. "Tüm söylediği bu da değil. Az önce *C-bombasını* patlattı ve anneni azarladı. O biraz kaba biri." Biraz kıkırdıyor, uzanıp kaşlarının arasındaki çizgileri düzeltiyor ve okşayışının altında anında yumuşamasına neden oluyor. Şimdi nasıl çalıştıklarını görebiliyorum. Kızın onun üzerindeki etkisi sihir gibi. Ama sabit bakışları bana cevabımı beklediğini söylüyor. Gözlerim cam pencereden içeri dalıyor ve sırt üstü yatmış, Kelly de karnına tünemiş, sohbet eden Bronson'a takılıyor. Başının arkasını tutuyor, büyük, dövmeli kolları yüzünü çerçeveliyor ve daha güzel bir manzara hayal edebileceğimden emin değilim. Ona aptal bir surat yapıyor. Kadın bir kahkaha patlatıyor. Kıkırdama. Sen olur düşünmek onlar vardı sahip olmak ve en çok ilginç her hareketindeki coşku göz önüne alındığında.

Gülümsememe izin veriyorum. Max'e dönüp, "Evet." diyorum.

Çenesini kaldırıyor ve Cassidy küçük bir kıkırdamayla elini indirene kadar parmağını öpüyor. "Tamam." Bana başını sallıyor; dudağının bir köşesi hafif bir sırıtışla seğiriyor. "Güzel."

"Yaşasın!" Cassidy şarkı söylüyor, beni kucaklamak için dönüyor ama hemen ardından tekrar kollarına çekiliyor. "Barıştınız."

"Öyle mi?" Şampanya kadehini alıp benim için doldurduğu mimozayı yudumlarken soruyorum. Max'e sırtarak bakıyorum. "Kavga ettiğimizi bile bilmiyordum."

Keskin gri-mavi bakışları beni bırakıp karısının yüzünde yumuşuyor ve mutlak bir aşkla onun üzerinde geziniyor. Gerçekten onda göreceğimi hiç düşünmediğim türden bir bakış. Karısını beline sarıncaya kadar kaldırıyor ve onunla birlikte dışarıya doğru yürüyor.

"Shoshanna'yla konuşuyorum," diye gönülsüzce itiraz ederken, onun benden ayrılma konusundaki isteksizliğini tamamen görmezden geliyor.

Tekrar tezgâha yaslanarak Cassidy'yi bir tarafa kaydırmasını izliyorum, böylece boştaki eliyle kızını kucağına alabiliyor. Kız ciyaklayıp gülerken onu kolunun altına sıkıştırıyor. Kalbim her tatlı kıkırdamayı sıcak bir okşayış gibi hissediyor.

Bu manzara karşısında iç çekerek bir banyo bulmaya gidiyorum. Bildiğim tek tuvalet Bronson'ın odasında, o yüzden merdivenleri koşarak çıkıyorum. Kapıyı görünce koridorda dolanmaya başladım.

Ayak sesleri aniden arkamda gümbürdüyor ve biri enseme kavradığında nefesim kesiliyor. Omuzlarım rahatsız edici bir hisle yükseliyor, kaslarım sıkı ve baskın tutuşun altında geriliyor. Etrafımda döndürüldüğümde, dudakları dudaklarımla buluşana kadar panik içinde nefes alıyorum ve rahatlayarak nefes veriyorum. Duygularım yatışmadan önce bir an için keyifle mırıldanıyorum ve tekrar kışını tekmelemek istiyorum.

Hakimiyetinden tedirgin olarak göğsüne bir tokat atmaya çalışıyorum ama boştaki eliyle kolumu yakalıyor. Diğer eliyle denediğimde onu da yakalıyor ve sonra tek eliyle ikisini bir arada tutuyor. Omurgamın üst kısmını sıkıyor; ezici ve otoriter, inatçı kavrama hissi neredeyse uzuvlarımda bir ağrıya neden oluyor.

"Seni artık göremediğimde neredeyse aklımı kaybediyordum." Ağzımın içini yalamadan önce dudaklarıma karşı hırlıyor. Çılgınca hareketlerindeki ihtiyaç beni döndürüyor ve ses tonundaki takla, sanki sesin kendine ait bir şekli, gücü ve hassasiyeti varmış gibi bacaklarımın arasındaki sinirleri büküyor.

Elini boğazımın önüne doğru kaydırarak beni koridorun duvarına yasladı ve ağır, uzun bedenini benimkine yasladı. Bu baskı karşısında hem korku hem de zevkle inliyorum. Avucunun diğer tarafında nabzım hızla atıyor. Elini üstümdeki duvara koymak için bileklerimi serbest bırakıyor ve dudakları benimkileri yerken bacağı kalçalarımın arasında yükseliyor

Zorlu öpücükleri arasında nefes almaya, konuşmaya çalışıyorum. "Sen. Vardın. Meşgulüm."

Geri çekiliyor ve dudaklarını alnıma bastırarak sertçe nefes alıyor. Avuç içi boğazımda titreşiyor, hafifçe sıkıyor ve ağır nefesleri yüzüme çarptıkça aynı hızda bırakıyor. Yokluğumdan duyduğu korku beni ürkütüyor. Enerjisi çaresiz ve tehlikeli, sözlerinin zihnimde dönüp durmasına neden oluyor. *"Belki de senin bana ihtiyacın olduğundan çok daha fazla benim sana ihtiyacım vardı."*

Ellerim sırtına doğru ilerliyor, gergin kaslarının üzerinde geziniyor ve dokunuşuma tepki olarak dalgalanmalarını kışkırtıyor. "Hiçbir şey söylemeden öylece ortadan kaybolmayacağım, kaçık." Gerçeği soluyorum ve tüm vücudu etrafımda gevşiyor.

Ağır bir nefes veriyor. "Tamam, bebeğim."

Aramıza uzanarak bileğinin etrafında dönüyorum ve elini boğazımdan çekiyorum. Dudaklarım parmak eklemlerini buluyor, mürekkep lekeli derisini öperken ağzı alnımı okşuyor.

"Benimle gel," diye fısıldıyorum, onu odasına doğru çekerek. Zihnim onun uçuculuğuyla ilgili düşüncelerle dolup taşıyor. Bir an huzur içinde çimlerin üzerinde uzanırken, bir an sonra beni duvara yapııştırıyor, kaçmış olabileceğim fikrinden duyduğu rahatsızlıkla titriyor. Bana güvenmezse aramızdaki ilişki yürümez.

Ve ben de onu.

Odasına giriyoruz, güneşin ışığı gökyüzünde yükseklerde duruyor ve çarşaflarının üzerine bir gölge düşürüyor. Yatağın kenarına yerleşiyor ve muziplikle seğiren bir sırıtişla bana bakıyor. Sürekli bir sapkınlık halindeymiş gibi görünen zihnini okuyarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Zevklerinizin değiştiğinden bahsetmiştiniz," diyorum. Yavaşça çekmeceye doğru yürüyorum, içinde bu eşyanın olduğunu bildiğim çekmeceye, gücü içime çekiyorum, sessiz olduğunda ve beni hırpalamadığında bunu kolay buluyorum. Tasmayı alıyorum ve o da sert bir nefes çekiyor. "Ve *bu*, oldukça etkilenmiş görünüyordun," diyorum, onunla doğrudan yüzleşmek için dönerek.

Beni yiyecek bir şeymişim gibi inceliyor. Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayıyor. "Devam et, bebeğim. Ne bilmek istiyorsun?"

"Jimmy'nin yerindeki tüm olay. . " "Hoşlandığın şey bu mu?" dediğimde aklımda gecelikli ve açık saçık giyimli kızların görüntüleri beliriyor. Kız arkadaşların yerine itaatkarların mı var?"

Kıkırdıyor, içime harika bir şekilde yayılan derin bir gürleme sesi. "Hayır, bebeğim. Yatak odamda kalıcı bir kadın varlığına ilgi duymuyorum. . eğer sen değilsen."

Rahat bir nefes veriyorum, omuzlarım düşüyor ve gevşiyor. Kimseye yalnızlık dilemem ama Bronson Butcher benim ve içimdeki kıskanç varlık bu gerçeği haykırıyor. "Ama kızların bunu giymesi hoşuna gidiyor? Sen-"

"Onu giydiğinde temsil ettiği şeyi seviyorum," diye araya giriyor. "Bana ait olduğunu. Oradaki her erkeğin, ben görürüm diye sana bir bakış bile atmaktan korkması hoşuma gitti. Bu çok hoşuma gitti."

Yakaya bakıyorum ve dudaklarımın küçük bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissediyorum. Bunu takmak istediğim için değil, bu sahiplenme düzeyini anladığım için. Eğer onu okuldaki kızların önünde tasmayla gezdirebilseydim, gezdirirdim. Midemde sıcaklık dalgaları dolaşıyor. "Ben olsam öylece çekip gitmezdim, tamam mı? Buna inanmanın senin için zor olduğunu biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, sana güvenmiyorum çünkü bana her an egemenliğini ilan edebileceğini kanıtlayıp duruyorsun," diyorum, tam da telefonu bir aramayla canlanırken; kotunun içinden gelen vızıltıyı duyuyorum.

Kazıp çıkardıktan sonra, cebine geri koymadan önce hızlıca bir kez daha gözden geçiriyor. "Gitmem gerek bebeğim."

Cassidy'nin öğleden sonraki planları hakkındaki bilgisi mideme kıskançlık gibi yerleşiyor. Çünkü eğer kalıyorsam, bu benim de işim. Nerede olduğunu bilmem gerek. Güvende olup olmadığını. Karanlıkta kalmak istemiyorum. Parmaklarımı saçlarımda gezdirerek, "Kardeşlerinle işin mi var?" diyorum.

Bana bakıyor. "Evet."

İleri doğru hamle yapıyor ama ben geri çekiliyorum, bir sonraki soruyu sormak için boşluğa ihtiyacım var. "Jimmy Storm'u öldürecek misin?"

Tam önümde durup sırtıyor, turkuaz renkli gözlerinde heyecan ve kızgınlık gibi ekşi bir şey uçuşuyor. Bu beni korkutmalı. Ama korkutmuyor. Neden böyle hissettiğini anlıyorum. "Evet."

"Ne zaman?" Endişeyle sordum. "Yakında."

"Yakında mı?" Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Bu kadar mı? Ne zamandan beri tek kelimelik adam oldun?"

Kıkırdıyor. "Seni aile meseleleriyle endişelendirmek istemediğim için. Yakında hepsini halledeceğiz. Sonra Akila'yı eve getirebiliriz. . . Bunu ister misin?"

Ona daha fazla çocuk veremeyeceğimi söylediğimde beni hala istiyorsa. O zaman evet. Kalbim evet diye bağıyor. Zihnim fısıldıyor. "Evet," diye itiraf ediyorum, duygularım her harfle oynuyor. "Bunu istiyorum." "Peki ya acıdan korkmak?" diyor ve sonra sırtıyor.

"Bir arkadaşımı soruyorum."

Tüm korkularımı ve belirsizliklerimi barındıran yumuşak bir iç çekiyorum. Yaltaklanmamaya çalışarak diyorum ki, "Çünkü eriyecek olsam bile. . Yine de alevin sıcaklığını bilmek istiyorum." Bir çizgi filmdeki kardan adama atıfta bulunmanın ne kadar aptalca olduğunu düşünüp başımı sallayarak onun sözlerini tekrarlıyorum.

"İşte bu!" Yumruğunu havaya kaldırıyor ve ben de içimden yükselen kıkırdamayı durduramıyorum. "Çok uzun sürmeyecek, bebeğim." İki adım atarak o kadar yakınımda duruyor ki teninin sıcaklığını hissedebiliyorum. Aptal papyonlu gömleğinin içinde bile vücudu, daha fazlasını keşfetmek, her dövmeyle daire içine almak, her çizgiyi izlemek istediğim bir kas duvarı. "Kızlar seni oturma odasında bekliyor."

Gözlerimi göğsünden ayırarak, bakışlarıyla buluşmak için boynumu eğiyorum. "Evet," diyorum küçümseyerek. "Cassidy bana bakıcılık yapıyor."

Eli yüzümü sevdiği gibi okşamak için kalkarken, "*Hanımefendi* oturuyor. Merak etme, geç saatlere kadar kalmana izin verecek. Ve

muhtemelen

sana iki tatlı vereceğim."

"Şirin," diye mırıldanıyorum avucuna karşı, elini indirmesini sağlamak için onu ısırmadan önce, ama bunun yerine parmaklarını ağzımın derinliklerine itiyor ve çenemi mengene gibi kavırıyor. Açık dudaklarımı tutarken benim gözlerim açılıyor, onunkiler ise daralıyor. Parmaklarının etrafında nefes alıyorum.

"Hep böyle düşünürdün," diyor derin, çakıllı bir sesle, damarlarıma mutluluk verici bir endişenin şok dalgalarını göndererek kanımın hızla pompalanmasına ve nabzımın hızlanmasına neden oluyor. "Tasmayı dışarıda tut. Bu odaya geri döndüğümüz anda sana takacağım. Sonra narin dizlerinin üzerine çökeceksin ve bu güzel ağzını becermeme izin vereceksin. Ve sana ne verirsem yutacaksın, bu yüzden tatlıyı doldurma."

Çenemi serbest bırakıyor ve sözlerine verdiğim tepkiyi izleyerek geriye doğru adım atıyor. Ona ters ters bakıyorum ve zihnimde eğlenceli bir misilleme patlamasının yerleştiğini hissediyorum.

Tasmayı çekmecenin üstüne yerleştiriyorum.

Ve kapıdan çıkıp kayboluyor.

Thirty-five

Bronson

Günümüz

"EVET," DEDI. "BUNU İSTİYORUM."

Zihnimde onun kabulünü döngü halinde çalarken, babamın ofisine doğru yol alıyorum, bu toplantıyı bitirmeye kararlıyım, böylece gecemin geri kalanının tadını çıkarabilirim - doruk noktası, boğazının etrafındaki deri tasma ile dizlerinin üzerinde olacak ve horozumu yutarken nefeslerini kısıtlayacak.

Kendimi ayarlıyorum.

Carter'ın salonun çift kapısında durduğunu görüyorum. Koca adam o girişi koruyor. İçeride Cassidy ve kanun kaçağımın bu gece izleyecekleri filmi seçtiklerini duyuyorum. Burnumu kırıştırıyorum, kendimi yırtılmış hissediyorum.

onlara ve bebeğime katılamam. Bu güzel bir resim - Shoshanna, Cassidy ve Kelly. O resimde daha çok insan olsun istiyorum, daha çok çocuk.

Birdenbire, kendi yarı gerçeğimin ağırlığı üzerime çöktü. Ona *yakında her şeyi halledeceğimizi* söyledim.

Yakında.

Bunu garanti edemem. Jimmy'nin kırılmasının ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kadar aptalca bir şey yaparsa, Aile'nin misillemesi olmadan onu devirebiliriz.

Ofise girdiğimde babamı ve kardeşlerimi çoktan beklerken buluyorum.

"İyi günler, canlarım," diyerek içecek dolabına doğru yürüyorum ve kendime bir bardak sert içkiden yardım ediyorum.

Max babamla aynı pozisyonda, sandalyesinde arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş, başlamak için sabırsızlanıyor gibi görünüyor. Xan, sanki hattaki kişi onu görebiliyormuş gibi babasının masasındaki siyah telefona bakıyor.

"Son dövüşü ben kazanmadım." Ben duvara yaslanmış, sek viskimi yudumlarken onları izlerken Xander dahili telefonla konuşuyor. "Yine de kazanmalıydım. Ne olduğunu bilmiyorum."

Clay hoparlörden, "Hızını ayarlayamadın dostum," diyor ve ben de koca sik kafalıyı özlediğim için sırtıtıyorum. Onunla Dustin, nakliye deposu ve bilip bilmediği hakkında konuşmak için ilk fırsatımdı. Kardeşlerimden birinin bana *-bize-* ihanet ettiği düşüncesiyle kalbimi bir yumruk kaplıyor. Bundan daha acı verici bir deneyim düşünemiyorum. Zihnim bu olasılığı araştırırken, bunun mümkün olmadığına karar veriyorum. O bilmiyor. Böyle bir şeyi bizden asla saklamaz. Boş viski bardağımı dolabın üzerine bırakıyorum, zihnimdeki kahkaha yankılarına bakarak yeniden doldurmamaya karar veriyorum - kontrolümü kaybetmemem ve hazır bulunmam için bir uyarı.

Xander gözlerini hafifçe devirerek Max'e bakar. "Evet, Max de aynen böyle söyledi."

Max boğazını temizler. "Hadi başlayalım."

"Jimmy'yi görmeye gittim," diye başlıyor babam, kollarını açıp masasının solunda sergilediği özenle sarılmış porto puolarından birine uzanarak. "Ona doktoru kızın önünde vurduğu için mutlu olmadığımı söyledim.

. Böyle bir şeyi saklamak için bir neden yok. Uzun lafın kısası, biraz içmiş ve oğluna göz kulak olduğunu sanmış. ."

"Duygulandım," diyorum alaycı bir gülümsemeyle. "Ve onu takip ettiği gerçeği. Doktor Clean'i tanıyor muydu? Ne olmuş ona?"

"Ne söylediğinin bir önemi yok oğlum," diyor baba. "Bana yalan söylüyordu. Bunu söyleyebilirim. Bu da yirmi yılı aşkın süredir ilk kez ne planladığına dair hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyor."

Xander telefona bakar. "Neden cinayeti Dustin'in üzerine yıkmıyoruz? Bir taşla iki kuş vururuz."

"Onun hata yapmasına ihtiyacımız var. Ailenin onu burada işleri yürütemeyecek durumda görmesine ihtiyacımız var," diyor Max.

Clay hoparlörden, "Ailenin vuruşu onaylaması gerekiyor, Xan," diyor, sesi düz ve pürüzsüz - etkilenmemiş. Gözlerimi hoparlöre dikiyorum, olası ihanetinin gölgesini üzerimden atamıyorum. "Alceu'nun torununu öldürüp bizim için gelmelerini bekleyemeyiz."

"Deriyi Dustin'e gönderdik. Jimmy'ye de bir hediye gönderelim." Xander viskisine uzanıp bir yudum almadan önce aramızda gezinerek, belki de boшта kalan ellerini değerlendirmek istediğini söylüyor. *Boxer*'lar, çok kıpır kıpır.

"Alceu'ya bizim tarafımızda ihtiyacımız var. Dustin ve Jimmy arasında bir savaş başlatmak, işleri gizlice halledemeyeceğimiz anlamına gelebilir. Ortaya çıkacak ve başa geçebilecek yetenekte olduğuna inandıkları birini göndereceklerdir. Jimmy'nin yıllar önce buraya gelmesi için para ödediler, hatırladın mı?" Babam purosunu emiyor, duman etrafına yayılıyor ve havayı yoğunlaştırıyor. Koku bana doğru yayılıyor, liman ve sandal ağacı bulutlarıyla burun deliklerimi en iyi şekilde yakıyor. O sürtüklerden bir tane istiyorum. Babamın masasına doğru ilerliyorum, bir tane alıyorum ve yaşlı oğlum devam ederken ateşliyorum: "Yıllar önce Sicilya'dan tek başıma ayrıldım. O dünyadan kurtulduğumu sanmıştım. Ama

beni takip etti. Onun burada bir şeyler yapmasını ve benim de onun yanında olmamı istediler. Hala ona sahipler. Adamlarına sahipler. Bu durumu kontrol altına almalıyız. Jimmy'nin temizlememiz gereken bir sorumluluk gibi görünmesi gerekiyor."

Xander alay eder. "Biz Alceu'nun kanındanız. Hadi ona gidelim."

Babam purosuna bakıyor, işaret parmağıyla sütuna vuruyor, kül ve korları kristal bir tepsiye boşaltıyor. "Biz onun kanındanız ama Jimmy Paul'un oğlu ve Alceu'nun torunu."

"Evlat edinilmiş torun," diyor Xander, kin her kelimenin etrafını sararak. Xander'ın bunu fazlasıyla kişisel algılamasını izliyorum. Alceu'nun kanını paylaştığımız için kendini haklı mı hissediyor? O zaman çocuk dikkatini vermiyor. Önemli olan tek şey Kasap ismi. Onunla anne tarafından DNA izlerini paylaşıyor olmamız, eski ülkesinde yetiştirilmesine yardım ettiği çocuk yerine bizi seçeceği anlamına gelmez.

"Alceu için hiçbir şey ifade etmiyor," diyor babam yine.

"Onunla en son ne zaman konuştun baba? Belki de bu onun için bir şey ifade ediyordur," diye atıldı Xander.

"Xander, sessiz ol!" Max havlıyor ve küçük kardeşim, Max'in ses tonundan mağlup ve hoşnutsuz bir şekilde sandalyesine geri yığılıyor, sanki ayıyı dürttüğünün farkında değilmiş gibi.

Onlara kıkırdıyorum ve doğrulup tam boyumda duruyorum. "Bir yemin etti. Sana yalan söyledi. Oğlunuzu aldı." Tüm uğursuz sessizliğiyle telefona bakıyorum ve "Küçük kardeşini aldı, Clay." diyorum.

Yaşlı adamın mavi gözlerini tekrar bulduğumda, sanki yüzümde dolaşan şüphelerimi görebiliyormuş gibi bana sabitlenmişti. "Hatırlatmaya ihtiyacım yok," diyor. "Ama elimizde sadece ölü bir adamın sözleri var ve-"

"Ben," diyor Max çünkü bunu o şerefsizin ağzından duyan tek kişi o. Yıllar önce üvey kardeşimiz Konnor'u kaçırıp bir bodruma kilitleyen kibirli orospu çocuğu, Max'e bunu yapması için Jimmy Storm'dan para aldığını itiraf etti.

Puromu içime çekiyorum, nefesimi verirken nefesime karışan beyaz buharın etrafında gülümsüyorum. Bu hikayeyi dinlemekten asla bıkmayacağım. Max'in sikini klozete boşaltmasıyla nasıl bittiğini. Her ne kadar Max'in sözüne herkesten çok güveniyor olsam da, onun Aile'nin ya da Jimmy'nin hayranı olmadığı bir sır değil. Avustralya'daki şirketimizin başı olan Jimmy'nin öldürülmesinin tek nedeni onun sözleri olursa, bu gerçek herkesin aklına takılacaktır.

Babam başını sallar. "Evet. Yeterli olmayacak."

Clay telefondan "Bron," diyor ve ben ona doğru bir adım atıyorum. "Jimmy'nin gergin görüldüğünden bahsetmiştin, doğru mu?"

Puromu babamın kül tablasına koyarken, "Evet, paranoyak olduğunu tahmin ediyorum," diye itiraf ediyorum.

"Birlikte kalın. Bu konuşmayı ben birkaç gün sonra dönene kadar erteleyelim. Bir şey planlamadan önce Jimmy'nin ruh halini iyice anlamak istiyorum," diyor Clay ve ben ağzının hareketlerini ve gözlerinin kaymasını analiz edememekten nefret ediyorum. Bundan da öte, arkamdaki canavarın söylediğinden daha fazlasını bildiğini haykırmasından nefret ediyorum. O lanet canavarın başını kesmek istiyorum.

Çünkü bu doğru olamaz.

"Ağabey," diye tıslıyorum kendimi durduramadan telefona. "Dustin Bölge'de. Biliyor muydun?"

Max kollarını açıyor, belli ki bu bilgi onun için yeni. Güven verici bir şekilde omzunu kavramak için hareket ediyorum. Karısına yapılan saldırıdan sonra kimse Dustin'in kellesini ondan daha fazla isteyemez. Gözlerimizi telefona dikmiş, cevap bekliyoruz. Uzun bir duraklama havayı elektrikliendiriyor ve zihnimdeki kahrkaha yankıları demleniyor. Sonunda, "Dustin Bölge'de olsaydı, haberim olurdu." diyor.

"Öyle. Demarco bunu doğruladı ve ben-"

"Babam dün bana bundan bahsetmişti. Bu endişe göz ardı edilmedi. Onu aramak için rıhtıma adam gönderdim, ama hiçbir şey bulamadım.

iz. Demarco yalan söyledi," diyor Clay sesinde garip bir tonla. "*Güven bana Bron.*"

Kafamdaki kahkahalar azalıyor.

"Güven bana Bron.

Ve güveniyorum.

Güvenmek

zorundayım.

Tamam, ağabey.

Babam ayağa kalkıyor, görüşmemizi sonlandırmanın bir yolu. Buna karar verdikten ve zihnimdeki şüphe canavarı sustuktan sonra Xander'ı yakalıyorum. Onu kafasından kavrayıp kahverengi saçlarını karıştırarak huysuz çocuğun gülümsemesini sağlamaya çalışıyorum. Gülümsüyor. Alnından öpüyorum ve kıkırdayarak babamın ofisinden çıkıyorum, yanımda Max var. İkimiz de kızlarımızı bulmak için oturma odasına doğru gidiyoruz.

Thirty-six

Bronson

Günümüz

SÖZÜMÜN ERI OLARAK, ODAMA GIRER GIRMEZ,
Doğruca deri yakaya doğru ilerliyorum. Akşam yemeğinde içtiğim viski ve biralar zihnimde dolaşüyor ve bana fiziksel ya da zihinsel olarak en iyi durumda olmadığımı hatırlatıyor. Ama umurumda değil. Üstteki güzel deri bandı kapıyorum ve yüzümü ona dönüyorum.

Ellerini kaldırıyor. "Bir dakika bekle, Kasap. Babanla görüşmende neler olduğunu bilmek istiyorum."

Çenemi indirip kirpiklerimin arasından ona bakıyorum. Kalbim sertçe atıyor, kulaklarımın arasında zonkluyor ve aletimde zonkluyor. "Saatlerdir bunu sana yapmak için bekliyordum ve şimdi-" Aşağı uzanıp ereksiyonumu kavradım,

Ağrının küçük bir kısmı geçene kadar sıkıyor. "Güzel vücudunun içine tıklılması gerekiyor. Hangi delik olacağını sen seçebilirsin."

Dudaklarını ayırıyor, göğsü inip kalkıyor, sakinliğini korumaya çalışıyor. Yüzündeki o ifadeyi biliyorum. Sikimi bırakıp ona doğru yürüyorum. Gözlerim dudaklarına, aralarındaki pembe deliğe takılıyor. Ona uzandığımda geriye doğru sendeliyor ama bu onu yakalamak için beni daha da ateşlendiriyor. Bileğine uzanıp onu kendime doğru çekiyorum ve göğsümde yakalıyorum. Bileğini bırakıp ortasından kavriyorum ve onu kendime yakın tutuyorum.

"Bronson-" diye pantolonunu indirdi.

Onun sıcak, kalın kıvrımları ve midemdeki alkol kanımı ısıtıyor. Yakayı kaldırırken dudaklarımda bir sırtıma beliriyor. "Tak şunu. Şimdi."

Kirpiklerini bana doğru savuruyor. Gözlerinde yeni ve ilgi çekici, beni hazırlıksız yakalayan boğucu bir çekiklik var.

"Tamam," diye mırıldanıyor ve yumuşak sesi beni daha da etkiliyor. Bebeğim tasmayı elimden alıyor ve aramıza getiriyor. Ne oynadığını bilmiyorum ama ben de katılmaya hazırım. Umarım kuralları biliyordur. Shoshanna yumruklarından birini derinin uzunluğu boyunca kaydırıyor ve bu hareketi bir gösteri haline getiriyor. Mırıldanıyor ve bu ses beni sertleşmeye zorluyor.

Sonra parmak uçlarında duruyor.

Arkamdan uzanıp tasmayı boğazıma doladığında tıslıyorum. Sikim neredeyse kot pantolonumdan dışarı çıkacaktı. *Alien*'daki uzaylı gibi. *Sik beni.*

"Yaramaz kız," diye gürlüyorum.

"Yaramaz çocuk," diye karşı çıkıyor ve ben hem bu değişimden tahrik oluyorum hem de onu yürüyemeyecek hale gelene kadar sikmek için can atıyorum. Sabit bir adımla geri çekiliyor ve ben de onu saran elimi gevşeterek kollarımdan kaymasına izin veriyorum.

"Şimdi," diyor, aynanın karşısına geçerek, "bir şeyi açıklığa kavuşturalım, Kasap. Sen benim patronum değilsin." Yansımasıyla yüzleşerek soyunur.

Onu yakalamaktan kendimi alıkoyarken kollarımdaki kordonlar kasılıyor. Gömleğini yavaşça çıkarırken, ince omuzlarını, küçük belini, her bir kalçasının kabarıklığını ve yuvarlak kıcının üzerindeki iki çukuru ortaya çıkarırken ona sabitlenmiş durumdayım. Teni zeytin rengi ve kusursuz. Dudaklarımı yalıyorum. Aynada göğüsleri sinirle kabarıyor, ama onun sevimli baskınlık oyunundaki ince kaymayı görmezden geliyorum.

Sütyenin düğmelerini açıyor, omuzlarından kayarak ayaklarının dibine dökülmesine izin veriyor. Gözlerim onun yumuşak teninde yanıyor. O kadar sertleştim ki acıyor.

Yavaşça şortunu indiriyor ve ayaklarını **ş o r t t a n** kurtarmak için eğiliyor. Yuvarlak kıcı ve amının güzel kıvrımları gözüme çarpıyor.

Yumruğumu ağzıma götürüyorum, parmak eklemlerimi ısıyorum ve uyarılmışlığımı inleyerek dışarı çıkarıyorum. Etrafında dönüyor, parlayan gözlerimi ve dişlerimin arasındaki yumruğumu görünce sertçe yutkunuyor.

Bir an için temkinli görünüyor. İçimdeki dürtüyle savaşıyorum. amını inceliyor, bakışlarımı onun gergin kehribar gözlerine sabitliyordum.

"*Sen benimsin,*" diye fısıldıyor bana, sözleri çok yumuşak ama anlamı çok yüksek.

Lanet olsun, bebeğim.

Katılıy
orum.

Öyleyi
m.

Kum saati vücudunu bana doğru uzatıyor, koyu renk saçları göğüslerinden ve sırtından aşağı dökülüyor. Hareket halindeki çıplak fiziğini incelemek için bakışlarımı indiriyorum, her bir göğsünün zıplamasını, her bir kalçasının kalkmasını, her bir uyluğunun sallanmasını inceliyorum. Bana ulaşıyor, açık kahverengi meme uçları karnıma değecek kadar yakınımda duruyor. Yumruğumu indirerek, kapüşonlu gözlerle ona bakıyorum. İki elimi de sıkıca kavuşturuyorum, açılıp onu yakalamamaları için dua ediyorum. Bana gülümsüyor ve kalbime bir parça huzur giriyor. Zihnime.

Garip bir şekilde sessiz olan bir yer.

Huzurlu. . Evet.

Elleri gömleğimin altında, karın kaslarımın çıkıntıları üzerinde kayıyor ve her nazik dokunuşta inliyorum. Gömleğimi çıkarmasına yardım ediyorum; benim

Bebek bunu tek başına yapacak kadar uzun değil.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde dişlerimi birbirine kenetliyorum. Kahretsin, çok güzel. Kot pantolonumun düğmelerini açıyor, onları ve boxerımı kalçalarımın altına aşağı kaydırıyor. Sikimi serbest bıraktığında, karnıma doğru zıplıyor ve ben de onaylayarak inliyorum; dostum bir süre önce çıkmak istedi.

Ağzını açıp bakıyor ve ben de onun belirsizlikle dudaklarını ıslatışını izliyorum. Yüz ifadesiyle kıkırdıyorum.

O lanet bir yemek, değil mi bebeğim?

Tabanı kavıyorum ve elimi tüm uzunluğu boyunca sürüklüyorum, üstte boncuklanana kadar ön spermimi sıkıyorum. "Yalayarak çıkar," diye emrediyorum, onun sorumlu olmak istediğini unutarak. Emrettiğim gibi yaptı. Eğilerek ılık ve ıslak diliyle yarığımdaki döllerini yalıyor. Bacaklarım neredeyse bükülüyordu. "Yut onu bebeğim. Tasmayı ben takıyorum. Ona sen bakacaksın."

Shoshanna ereksiyonumu benden alıyor, parmak uçları ereksiyonumun çevresinde buluşamıyor. Avucunun içinde zonklayarak kalçalarımı dudaklarına doğru savuruyorum.

"Aç."

Sikimi kabul etmek için dudaklarını ayırıyor, ılık ıslak girişinden geçiriyor, dili boyunca ve boğazının arkasına doğru kaydırıyor. Dudakları kapanarak emiş gücü yaratıyor. Ağırlığımı değiştirerek, beni daha derine almak için başını sallayışını izliyorum ve sonra boğazı etrafımda kasıldığında, şaftım boyunca her siniri harekete geçirdiğinde geri çekiliyorum.

"Kahretsin," diye homurdanıyorum gergin bir nefesle. Her zaman sikimi emmeyi severdi. Dilinin darbeleriyle beni dizlerimin üstüne çöktürmeyi severdi. Kollarımın uyarılmaktan titrediğini hissederken, saçlarını avuçlamak ve tatlı ağzını amini emdiğim gibi almak istediğimi fark ediyorum.

Beni bir duruma sokmaya çalışıyor. Dili aletimin başının altında dalgalanırken, yumruğu tabanı, içine tam olarak sığdıramadığı kısmı sıkıyor.

Gözlerinin parlamışını izlerken, kalçalarımı onun sıcak ağzına sokup çıkarmaya başladım. Diz çökmüş vücudunun görüntüsü, zarıfçe bastırılmış kalçaları

Birlikte, kıvrımlı ama hafifçe tonlanmış fiziği, horozumdaki dikkati, mükemmelliktir.

Ellerimi daha fazla yanlarımda tutamayınca, avuçlarımla başını çerçeveleyip onu sabit tutuyorum. Ağzını sikerken görüş alanım daralıyor. Gösteriyi yeni bir açıdan izlemek için hafifçe üzerine çıkarak başını geriye yatırıyorum.

Sikim boğazının arkasıyla buluştuğunda inliyorum. Dili itiraz ediyor, etrafımda dönerek hissi daha da iyi hale getiriyor. Her saniyeyi izleyerek, onun tatlı ağzını kullanıyorum, çok iyi hissettiğimde yavaşlıyorum, deneyimin tadını çıkarmak istiyorum.

Bir süre sonra dudakları şişiyor, yanakları parlıyor ve kızarıyor ve bunaldığını biliyorum, bu yüzden iyi kızıma istediğini veriyorum. "Hepsini yut bebeğim. Bunun için çok çalıştın." Sikimin etrafında inliyor, karnımın içinde bir kaynama yaratıyor.

Derin bir gümbürtü göğsümü dolduruyor, çarpan sıcaklık taşaklarımı sarıyor ve doruk noktamı benden roketliyor. Huşu içinde, onun pembe yanaklarını doldurarak dökülmesini izliyorum. Gözleri açılıyor, üzerimizdeki ışık içlerindeki metalik çilleri aydınlatıyor. Boğazı yuvarlanana kadar gitmesine izin vermiyorum, sıcak, ıslak derinliğine attığım her damlayı yutuyor.

Tutuşumu bırakırken ellerim yanaklarını okşuyor. Ona sırtarak geriye doğru tökezliyorum, tatmin olmuş sikim serbest kalıyor. Işıldıyor, mükemmel dişleri ortaya çıkıyor; kendisiyle gurur duyuyor. *Gurur duymalısın, bebeğim.*

Aşağı uzanarak ayağa kalkmasına yardım ediyorum, tamamen çıplak olduğu gerçeğinin tadını çıkarıyorum. Ne zaman yalnız kalsak onun çıplak olmasını istiyorum. Saçları yüzünün etrafında dağınıktı, ben de başını ve boynunu düzleştirdim. "Vay *canına*." Parmağımı hâlâ nemden kayganlaşmış kırmızı kabarık dudaklarında gezdiriyorum.

Bu yüz. . .

Dudaklarını öpüyorum, ikimizin de göğsünden mırıltılar yükseliyor. Ondan daha fazlasını istiyorum. Doymak istiyorum. Onu kaldırıp bacaklarını belime dolayarak seksi kıcını ellerimin üzerine oturtuyorum.

Yatağa doğru yürüyorum, sonra onu yatağa atıyorum. A

Ben vücudunda gezinmeden hemen önce şiltenin üzerinde zıplarken nefesi kesiliyor, yemyeşil zeytin teninin her santimini yalamaya niyetleniyor. Geriye çekilerek üzerinde gezinmeme izin veriyor. "Benim sıram."

Kendimi göğsüne doğru alçaltıyorum, üstteki dikleşmiş bronzlaşmış meme ucunu yalıyorum, fiskeliyorum ve ağzıma çekiyorum. Dış kabarıklığı avuçluyorum, ete masaj yapıyorum, dolgunlaştırıyorum ve kadınlığın özü olan yumuşak, kıvrak tümseği hissediyorum. Bir kadında sevdiğim her şey. Nazik, tatlı bir iniltiyle sırtını dikleştiriyor ve bana daha fazlasını almamı teklif ediyor. Onu ağzıma alırken ve ondan başka hiçbir şey düşünmezken boğazımda derin bir uğultu titreşiyor.

Hafif tuzlu teni.

Onun nazik miyavlama sesleri.

Parmak uçlarımı karnında gezdiriyorum ve titriyor. Uyluklarının arasındaki küçük siyah saç şeridinde durup saç telleriyle oynuyorum. Pelvisini yataktan kaldırıyor, titriyor, parmaklarımı içine sokmam için yalvarıyor. Meme ucunun etrafında sırtıyorum, sessizce emrettiği gibi yapmıyorum. Ben tasmalı olabilirim ama onun her yerinde benim kokum var, beni emdiği için dolgun kırmızı dudakları var ve ağzında dölümün kalıntıları var. Hepsi *benim diye* bağırıyor.

Hepsi benim.

Bu düşünceyle sikim karıncalanıyor. Dudaklarımı onun mükemmel göğüslerinden ve teninin hafif çiğliğinden çekemiyorum ama amını doldurmaya onun bana ihtiyaç duyduğundan daha fazla ihtiyaç duyuyorum, parmaklarımı daha aşağıya daldırıyorum. Elleri saçlarıma kayıyor, tırnaklarıyla kısa telleri okşarken kafa derim dalgalanıyor.

Parmaklarımı en mükemmel dudakların uzunluğu boyunca kaydırıyorum, sonra onları iterek açıyorum ve titreşen iç kıvrımlarını okşuyorum. Kalçaları aşağı yukarı dönüyor; amcığı çok açgözlü ama ben her santimini hissetmek istiyorum. Bunu istiyorum. Bu onun olduğu kadar benim de zevkim için.

Onunla birkaç dakika oynadıktan sonra, iki parmağımı içeri sokuyorum, onları kıvrıyorum ve büküyorum, tepki veren kaslarla düello yapıyorum ve

beni sıkıyor. Göğsümün derinliklerinden inliyorum, o kadar güzel bir his ki. Çok dişi. Vücudu inanılmaz.

Ve ben içinde kayboldum.

Benim güzel dikkat dağınıklığında.

Beni içine çekiyor, özü bizi çevreleyen bir sis gibi, hayatımın diğer her parçasını görmeyi zorlaştırıyor ve unutmayı kolaylaştırıyor. Ve bunun için şükürler olsun. Böyle bir huzur hissetmeyeli yıllar oldu.

Elim göğsünü bırakıyor, ağzım meme ucunu serbest bırakıyor ve kişisel uyuşturucuma ulaşmak için düz, yumuşak karnından aşağı sürünüyorum. Daha tadına bakmadan sularının kokusunu alabiliyorum, sıcak, tuzlu, kadınsı.

Ben iri bir adamım, bu yüzden bacaklarım yataktan sarkıyor ve lanet olsun. Kalçalarını kavriyorum, arka tarafı kenardan sarkana kadar onu şilte boyunca sürüklüyorum. Nefes nefese kaldı ve bu çok sıcaktı. Dolgun kıcı kıpırdıyor, bacakları ayaklarını yatağa sıkıca dikmek için daha da bükülüyor.

"Çok güzel." Bacaklarının arasındaki yarığa, altındaki sevimli küçük deliğe bakarak kelimeyi soluyorum. "Benim görebildiğimi sen de görebilseydin bebeğim. Sik beni."

Önünde dizlerimin üzerine çökerek, dudaklarına ulaşana kadar dilimi bacağına gezdiriyorum, hemen öpüyorum, kendimi ve onu daha fazla kızdıramıyorum. Yumuşak derisini ağzımın içine çekip emiyorum, sonra dilimi aradaki vadinin içinde gezdiriyorum. Kıcını karıştırarak inliyor.

Ellerimi kıcının altından geçiriyorum, böylece onu bana besleyebiliyorum ve onu tek bir zihinle yalıyorum. Tüm tatlarını ağzıma getirip yutuyorum çünkü onlar benim. Dilimi onun ağzına sokup çıkarıyorum. İçeri ve dışarı. Lanet olsun, tadı çok güzel, neredeyse tehlikeli.

Bağımlılık yapıcı.

Onu öperken, acele etmeden, yavaş ve istikrarlı bir şekilde yalayarak sikimin karnıma çarpmasını sağlarken, diğer her şeyi unutuyorum. O gerçekten bir dikkat dağıtıcı. Beni tüketiyor. Tüm vücudum uyanık, sert, titriyor, onu istiyor, ona ihtiyaç duyuyor.

Sadece o.

Başka bir şey değil. Tek sorumluluğum ona karşı. Ama kendimi kaybetmiyorum. .
. Öyle hissettirmiyor. . . Sanki kendimi onun içinde, kalçalarının nazıkçe eğilmesinde, amının sıkılmasında ve titreşmesinde, güzel tatlarında, kırık kadınsı inlemelerinde buluyorum.

İstediğimi buldum, *onu*.

Zaman geçiyor ve ben onu öpüyorum, her seferinde orgazmını dudaklarından yalayarak onu parçalıyorum, açıyorum ve tüm bunların sancıları içinde tam bir huzur içindeyim.

Saatler sonra, yan yana, bacaklarımız birbirine dolanmış, nefeslerimiz ağırlaşmış bir şekilde sessizce yatıyorduk. Zihnim. . . *yerleşti*.

Çok *sessiz*. .

Başı pazuma gelene kadar ayaklarını sürüyerek ilerliyor ve küçük, nazik eli göğsümde duruyor, parmakları tüylerimi gıdıklıyor. Parmaklarını gövdem üzerinde gezdiriyor, mürekkebimi inceliyor. *Hepsinin ne anlama geldiğini bilmek ister misin bebeğim?*

Avucu Anubis dövmemin üzerine bastırıyor ve sert bir iç çekiş beni terk ediyor. Gözleri fincan tabağı gibi açılıyor, yüzüme doğru fırlıyor. Onları hissediyor. Parmakları gizli pürüzlü derinin üzerinde gezinirken, kehribar rengi gözleri doluyor, gözyaşları köşelere yapışıyor. Onun gözyaşlarından nefret ediyorum ama onlar benim de gözyaşlarım.

Onun ve benim.

Onu onunla paylaşacağım. Onu onunla. Başka kimseyle değil.

Parmaklarının uçları, çok sevdiğim yara izlerinin küçük vadileri ve tümsekleri boyunca kayıyor. Beş yıl önce soldular ve ben buna dayanamadım, bu yüzden renge ve şekle ihtiyacım vardı. Veda ettiğimde beni ve onu yakan alevleri sürekli hatırlatacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Ne oldu?" diye fısıldıyor, sanki cildimi yumuşatacak kadar baskı uygulayabilecekmiş gibi kalçamla kolum arasındaki noktayı avuçluyor.

Hafızayı

iyileştirmek için.

Onun bir parçası

olmak için.

Ama o gün sadece ben ve o vardık.
"Onu yaktım."

Thirty-seven

Bronson

On yedi yaşında

BEN SİYAH GÖRÜYORUM.

Sadece kulaklarımın arasında çınlayan manyakça kahkahalar duyuyorum, ama dudaklarımdan çıkmıyor ve bugün biliyorum ki, bunun benim dengesiz zihnimde olduğunu biliyorum. Bisikletimle beni buraya kadar takip etti - boğulmak üzere olan küçük bir çocuğun hayaleti, görünmez ama her yerde. Beni kapıya kadar takip etti ve şimdi içime yerleşmiş, serbest bırakılmayı bekliyor.

Önüme bakarken, duygusal zayıflıkla sallanıyorum. Duygusal yorgunluk. Silahımı ölümüne tuttuğum için parmaklarım uyuşmuş. Zihnim - kötülük ve kayıtsızlıkla kaynıyor.

Kalbim. . .

Hıçkırmamaya ve masanın arkasındaki bayana hırlamamaya çalışarak cam sürgülü kapılardan geçiyorum. Bir sıçrayışla ayağa kalkıyor ve geri geri başka bir kapıya doğru ilerliyor. Elimdeki silahı yavaşça kaldırıyorum, metal parça yumruğumda titreşiyor.

Ellerini başına doğru kaldırarak bir şeyler söylüyor ama ruhumu saran kahkahalar yüzünden ne sözlerini ne de sesini duyabiliyorum. Ona göz kırpiyorum.

O bir hiç.

Vurun onu!

Çok fazla gözyaşı döktüğüm için gözlerim yanıyor. Kurak. Acı verici. Açık tutmak zor. "Oğlum nerede?" Mırıldanıyorum, başım ağırlaşmış ve histeri krizleriyle dolmuş. "Onu nereye koydunuz?" Onları öldürmek istemiyorum. Öldürmem gerek. Oğluma ihtiyacım var. İhtiyacım var. . . "Oğluma!" Kükrüyorum, silah sıktığım elimde çok sert titriyor. Neredeyse ölümün gözlerinin içine bakan kadın kadar sert titriyordu.

Şimdi ağlıyor.

Gözlerinden akan yaşların yanaklarını kapladığını, titreyen dudaklarına düştüğünü görebiliyorum ama umurumda değil. Korkmuş olması umurumda değil. Ağlamalı.

Silahı çatıya doğrultup bir kez ateşliyorum, silah yumruğumda titriyor ve kadın güverteye çarpıyor. Gözümün ucuyla, masanın yanındaki beyaz kapıdan yavaşça giren bir adam görüyorum.

Glock'um havada kayarak yüzüyle aynı hizaya geldi.

Elleri görüş alanındayken kahverengi gözleri genişliyor ve boğazını temizliyor. "İstediginizi alın. Tesisimizde nakit para bulundurmuyoruz."

Kahkahalar daha da yükseliyor. Konuşmaya çalışıyorum ama boğazım o kadar sert ki zorlukla konuşabiliyorum. Boğazımı temizliyorum ve kelimeleri zorla çıkarıyorum: "Shoshanna Adel. Benim oğlum. Nerede o?" Adamın gözleri etrafta geziniyor ve sonra göz kırpıyor, yüzünde dans eden bir şeytan gibi hareket eden farkındalık, gerçek, acıma ve saçmalıklarla benimle alay ediyor.

Vur onu, Bronson.

Başımı eğiyorum, kelimelere ulaşmaya çalıştığını biliyorum, ama yeterince bekledim. "Şimdi!" Uluyorum. "Söyle bana!"

"Özür dilerim, genç adam." Adam yutkunuyor ve ben kahkahalara değil, onun sözlerine odaklanıyorum. Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Tüm biyolojik atıkları dondurucuya koyduk. Birlikte. Yani, biz. . onları yakıyoruz. Birlikte."

Kahkahalar kesilir.

"*Biyolojik atık.*" Dizlerimin üzerine çöküyorum. Ellerim yere bastırıyor, içimde sıkıca tuttuğum silahım fayansların üzerinde duruyor. Vücudum kambur ve zayıf duruyor. Omuzlarım şiddetli hıçkırıklarla dönerken, hala içimde olduğunu bilmediğim gözyaşları gözlerimden fışkırıyor. "*Biyolojik atık.* . ." Boş bir şekilde yere konuşuyorum, tıslayarak, "Git. Şimdi."

Hızla yanımdan geçip giderken ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum, ardından en az beş çift ayak daha geliyor. Hepsini vurmamak için kendimi zor tutuyorum, onları dondurucuya koymamak için kendimi zor tutuyorum. Biyolojik atık. Yakılmak için. *Birlikte.*

Ayağa kalktım, kızımın bebeğini kaybettiği kliniğe doğru tökezleyerek ilerledim. Geleceğimi kaybettiğim yere. Ona daha yakın olabileceğim yere. "*İyi şeyler benim gibi insanların başına gelmez.*" Dondurucuyu ararken uzaktan siren seslerini duyabiliyorum.

Beyaz bir kapıyı açıp ameliyat odasına girdiğimde, gözlerim sedyeye takılıyor. Onu orada yatarken hayal ediyorum. Tek başına. Korkmuş. Ürküyorum. Odaya sırtımı döndüğümde, gözlerim bir şeye takılıyor.

Bir ISO tankına

bakıyorum. Bir

oksijen tankına.

Yakıldı.

Odanın dışına çıkana kadar geri çekiliyorum, oğlumu ve onu yakacak kişinin nasıl babası olacağını düşünüyorum. Bir Kasap'ı sadece bir Kasap uğurlayabilir. Bunu yapacak olan da babası olacak.

ilk nefesini aldı. . . Hırlıyorum, silahı yüzümün görüntüsü karnında, parmakları saçlarımda olan ilk tanka doğrultuyorum ve ateş ediyorum.

Teneke kutu patlıyor.

Öfkeli bir kıvılcım, metal ve gaz girdabı odayı sarıyor. Hava, tankı artık göremeyeceğim kadar beyaz bulutlarla dolmadan önce diğerini vuruyorum.

Alevler bana doğru
geliyor. Geri
çekiliyorum.

Cehennem etrafımda uğulduyor. Sıcak. Kükrüyor. Tüm oda alevler ve dumanla doluyor ve tenim aniden acıyor. Yerde sürünüyorum, öksürüyorum ve fısıldıyorum, "Baban seni seviyor. Baban seni unutmayacak."

Yerde sürünerek sürgülü kapıdan geçiyorum. Dizlerimin altındaki çimen aniden beni sakinleştiriyor ve dışarıda olduğumu fark ediyorum. Ciğerlerim kavruluyor, ısı, kül ve gazla doluyor.

Isı sırtıma ve kollarıma tırmanıp deri ceketimin içinden geçerken çimenlerin üzerinde yuvarlanıyorum, gerçek ve acı verici ve tüm günahlarım için hak ettiğim her şey. Başka bir patlama sesiyle topuklarımın üzerinde doğruluyorum ve binanın kanamasını izliyorum. Yavaşça, parça parça, ufalanıyor. Enkaz fışkırıyor. Duvarlar ve çatı çatlıyor. Ve huzurumun yutulup kül oluşunu izliyorum.

Barış.

Umut.

Biyolojik atık.

Thirty-eight

Shoshanna

Günümüz

KEDERİMİN AKMASINA IZIN VERDİM, GÖZYAŞLARIMIN GÖĞSÜNE DÜŞMESİNE IZIN VERDİM, KENDİMİ
Onun ve benim kederimde yuvarlanmak.

"İki geceyi hastanede yatağa zincirlenmiş olarak geçirdim. Tutukluydum." Parmakları saçlarımı tarıyor. "Hâlâ sana sahip olduğumu biliyordum. Tek düşündüğüm buydu. Babam tüm bu süre boyunca yanımda kaldı, lanet olası büyük yumuşaklık. ." Duraklıyor, zorlukla yutkunuyor, bir sonraki anıyı söylemek ya da duymak çok acı verici görünüyor. "Jimmy bizim için geldi. Her şeyi halletti. Mahkeme akıl sağlığım nedeniyle mahkemeye çıkamayacağıma karar verdi. Sonra da beni doğruca sana getirdi." Bronson'ın parmakları saçlarımda donup kalıyor ve ben onun yan tarafındaki yara izlerini taparcasına incelemeye devam ediyorum. "Senin bütün

mobilyalar kamyonu yükleniyordu. Jimmy benimle bir saat oturdu. Sessizce. Onu daha önce hiç böyle görmemiştim ve bir daha da görmeyeceğim."

Boğazımı sıkan gözyaşlarımla karışan bir inilti, kıvrım kıvrım bir ses çıkıyor. "Özür dilerim."

"Yapma," diye uyarıyor, dudaklarını alnıma bastırarak. "Bu *benim* hatamdı. Seni o parkta yalnız bıraktım. Birbirimize bir gelecek vaat ettik, hayatı birlikte yaşayacağımıza söz verdik ve ben sana verdiğim sözü tutmadım."

"Hayır." Dümdüz karşıya bakarken ona bakarak hıçkırıyorum. Sanki beyaz tavana yansıtılmış anıları görüyor gibi. Ya da hiçbir şey görmüyor. "Evet. O gece yeminimi ettim. Avucumu açtım, Aziz Jude üzerine yemin ettim. Lanet olası kayıp davaların azizi." Soğuk soğuk kıkırdıyor. Kalbim burkuluyor, çünkü bu doğru değil. Bronson Butcher'ım o kadar harika ki. Güçlü. Sadık. Zamanında cömert. Onunla ilgili hiçbir şey boşa gitmez. "Ve tarihteki en genç yapımcı oldum. Başka bir sözü daha bozmayacaktım bebeğim. Hiç kimseye. Bu yüzden son on yılımı sözümü tutarak geçirdim.

Tüm hayatımı Jimmy'ye verdim. Ve şimdi, lanet olsun, şimdi onu öldüreceğim."

Anubis'in altındaki yara izlerini takip ediyorum. Pürüzsüz ve belirginler - *ince*. Derisinin bu kısmı sonsuza dek zayıflamış.

Onu da az kalsın o alevler arasında kaybedeceğimi, aynı gün iki oğlumu da az kalsın kaybedeceğimi düşündükçe ben de kendimi güçsüz hissediyorum. Keder beni zayıflatıyor, zihnimi ve bedenimi tüketiyor, güç ve kuvvetten yoksun bırakıyor, tüm varlığımı çalışmak istemez hale getiriyor.

Çalışmak istemiyor. . .

Onu ve oğlumuzu kaybetmenin yasını tuttuğum yıllar bedenimin kırılmasına mı neden oldu? Çok kırılğan, üzüntüden çok zayıf, bana hayat kurmak için bir şans daha vermiyor. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Tıbbi olarak kanıtlanmış değil, ama her şey öyle değil. . .

Sertçe yutkunuyorum. "Başka bir bebek sahibi olabileceğimden emin değilim, Bronson." Doğrulup bana baktı, açıklamam karşısında tamamen hazırlıksız yakalanmıştı. Ben de nefesimdeki ürpertiye bastırmaya çalışarak doğruluyorum. "Bana bir süre önce söylediler." İçimde bir belirsizlik dolaşüyor. Sanki yeni ilişkimizin temellerine, onun kafasındaki güzel resme taze bir alev koyuyormuşum gibi hissediyorum. "Vücudum yeterince yumurta üretmiyor."

Yavaşça boğazıma uzanıyor, etrafında dönüyor. Vücut ağırlığını üzerime verebilmek için beni altına çekiyor. Parlayan yeşil-mavi gözlerinin yoğunluğu nefesimi kesiyor. Dudakları kulağıma değene kadar eğilerek gürlüyor: "İyi misin? Diğer sorunları kontrol ettin mi?"

Soru karşısında kafam karışmış bir halde ona göz kırpyorum. "Evet. Ben iyiyim. Benim için endişelenme, kaçık."

Başını sallıyor, kaşları delici gözlerinin üzerinde ciddi bir şekilde dikilmiş. "Yani, benden çocuk sahibi olmak istediğini mi söylüyorsun?"

Hızlıca nefes veriyorum. Birlikte bir yaşamı kabul ederken, yetişkinler olarak ilk yeni planımızı, ilk yeni sözümüzü verirken, birkaç hafif gözyaşının arasından gülümseyerek şöyle diyorum. "Evet. Sadece bundan emin değilim-"

Boğazımı sıkarak sözlerimi ince sütunun içine hapsediyor. "Her şeyi deneyeceğiz. Nefes alamayana kadar seni becereceğim bebeğim. Sonra tüp bebek ya da *sikişmeyi* deneyebiliriz. Benden bir bebek istiyorsun! Ona bir kardeş vereceğiz. Biraz senden. Biraz da benden. Her yönden ona çok yakın."

"Deneyeceğiz," diye söz veriyorum ona.

Yanaklarına muzip bir sırıtma yayılıyor, beni ahlaksızlıkla ve her türlü kaba ve eğlenceli şeyle tehdit eden kıskırtıcı bir kıvrım. "Hemen şimdi başlayalım."

Thirty-nine

Shoshanna

Günümüz

ZİHNİM RAHAT, ÇARŞAFLAR ALTIMDA YUMUŞAK VE PÜRÜZSÜZ VE
İki durum arasında mutlu bir şekilde, gerçeklik ve rüya gibi bir uyku
arasında bir yerde süzülüyorum.

Kapanışımızı hayal etmek.

Geleceğimizi düşünüyorum.

Bir patlama. . .

Doğruluyorum, gerçeklik uzanıp beni uykumdan sürüklüyor. Sesler
gerçek, sağır edici ve her yerde. Kalbim küt küt atıyor, vücudumdaki her
hücreyi uyandırıyor, nabzımın göğüs kafesimin içinde şiddetle atmasına
neden oluyor, bu his neredeyse morartıyor.

Çığlık atıyorum ama kendi sesim bitmek bilmeyen silah sesleri tarafından bastırılıyor. Bu gerçek. Bu gerçekten oluyor.

Gözlerimi kapatıp kulaklarımı kapatarak, gürültünün içinde ağlamaya ve çığlık atmaya devam ediyorum.

Saniyeler içinde yataktan sürüklendim. Vücudum yere çarpıyor ama düşüşün hissi uyuşuyor. Duvarları ve pencereleri delip geçen sürekli mühimmat yuvarlanmasıyla rekabet edemiyor.

Yatağın altına itiliyorum, şilte ve metal çerçeve beni çevreliyor - sahte bir güvenlik mağarası.

Korkudan titriyorum.

Camlar kırılıyor, paramparça sesler beni boşlukta ilerleyen uğursuz metal mermilere karşı uyarıyor. Duvarların içinden. Pencereden. *Evin içinde.*

Beynim olması gerektiği gibi çalışmıyor. Bu durumda harekete geçmek istiyorum ama elimde hiçbir şey yok. Sadece kendimi küçültme ve bu işkence dolu kaos boyunca kulaklarımı tutma, uzak durmayı dileme, yaşamı dileme ihtiyacı.

Yalnızım. Yatağın altında

yalnızım. Sonra fark ettim.

Hayır. *Hayır.*

O da bu işin içinde.

Benimle yatağın altına saklanmadı.

Feryat ediyorum, gözyaşlarım gözlerime doğru şiddetle yükseliyor, umutsuzluğun çöküşü gibi yüzümü kırıyor, onun ve benim tüm huzurumu yıkıyor. Dünya onu bizden söküp almadan önce izin verdiğimiz küçük sürünme - tekrar. Avuçlarımı kulaklarıma dayayarak başımı kucaklarken şiddetle titriyorum. Gözyaşları, tükürük, ruhum - çaresizce beklerken içimden dökülüyorlar. . . Yine çaresiziz. Anubis'i kafamda canlandırıyorum, neredeyse etrafımda beni izlediğini hissediyorum.

Keskin bir şekilde nefes alıyorum, ama huzursuz hıçkırıklarım başka bir şeyle birlikte havayı içeri çekmeyi zorlaştırıyor. . . hava daha yoğun.

Tadı komik.

Sonra sessizlik olur.

Tekrar hava çekmeye çalışıyorum, kendi nefesimi kulaklarımın arasında bir uğultu gibi duyuyorum. Ellerimi indireyim mi? Adrenalinin küçük bir kısmı düşüyor ve hissetmeme izin veriyor. Düşün. Parmaklarımı yüzümden çekiyorum, gözlerimi açıyorum ve yatağın altında daha da geriye kayıyorum. Havada yoğun bir duman ya da gaz var. Bir tür sis.

Gözlerimi kırıştırırken, kalın bulutlar gözlerimin içine süzülüyor ve onları yakıyor. Adrenalinin bilincimde bıraktığı boşluklardan gerçeklik yükselirken panik başlıyor.

Bronson.

Çocuklar

. Kelly.

Cassidy.

Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sürünerek çıkmalıyım. *Sürünerek*, kafamın içinde çılgılık atıyorum. Kol ve bacaklarım yaşadığım şokun etkisiyle işe yaramaz ve ağır hissediyor ama onları bulmalıyım; onları kurtarabilirim.

Parmaklarım giydiğim büyük boy gömleğin eteklerini buluyor ve kendime içimin çıplak olduğunu hatırlatıyor. Bu önemli değil. Cesaretle içeri girip çıkarak kendimi yatağın altından çıkarıyorum. Karnımın üzerinde durarak cam ve moloz parçalarının üzerinden geçiyorum - tuğla ve alçıpan sanırım.

Yatak odasında sürünürken, ayak seslerini ve iki yönlü alıcı-vericilerden gelen parazitleri deşifre edebiliyorum, bu da beni Kasap muhafızlarından geldiklerine inandırıyor. Umarım. *Tanrım, umarım.*

Kırık dökük molozların arasından geçip koridora çıktığımda sis etrafımda yükseliyor gibi görünüyor. Her iki yöne de bakıyorum, yoğun gri bir uçurumdan başka bir şey göremiyorum.

Dirseklerim ve dizlerim kan içinde kayarak döşeme tahtaları boyunca sürünürken, patlayan pencerelerden kırılan camlar etimi parçalıyor. Altımda bir yerde iki el silah sesi duyuyorum.

Donup kaldım.

Kalbim yerinden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Bir yanımda olduğum yerde kalmamı, lanet yatağın altına geri dönmemi haykırıırken, daha gürültülü bir yanımda kimsenin bana ihtiyacı olmadığından emin olmamı emrediyor. Birini kurtarabilirim. Onu kurtarabilirim.

Bu sefer onu kurtarmalıyım!

"Onu yakaladım." Bir hoparlörün yankılanan sesini duyuyorum. Etrafımdaki sis aydınlanıyor ve bir adamın kollarına atılıyorum. "Sorun yok, Bayan Adel. Sakin olun."

Yüzüme bir gaz maskesi geçirirken ellerim maskeyi karıştırıyor. İçine nefes alıyorum. Odaklanmamı sağlayan derin nefesler zihnimin cehenneminden birkaç dakika alıyor. Çılgınca atan nabzımdan. Beni evin içinde taşımasına izin verirken kan kulaklarıma hücum ediyor, onun bir Kasap muhafızı olduğuna ve savaşmam gereken biri olmadığına güveniyorum.

Siyah figürler yanımdan
uçarak geçti. İki silah
sesi daha.

Beni taşıyan adam koşmaya başlıyor, ben de ona tutunuyorum, hıçkırarak ağlıyorum ve kollarında titriyorum. Birdenbire başka birine teslim ediliyorum ve yere indirilmeden ve geldiğim kapı kapanmadan önce bu odayı net bir şekilde görebiliyorum. Ancak bacaklarım beni tutmuyor, bu yüzden artık ayakta duracak gücü bulmam gerekmeyene kadar yere doğru yönlendiriliyorum.

Küçük ama güçlü kollarına alındığım anda maskemi yukarı itiyorum. Elleri saçlarımda ve yanaklarımı öpüyor, sarı saçları bizi perdeliyor. O anda histerik bir şekilde hüngür hüngür ağladığımı fark ediyorum. Bir başka kol beni buluyor ve bir bakışta altın sarısı saçlarını görüyorum. Hem Cassidy hem de ben kollarımızı açarak Kelly'yi aramıza alıyoruz; hepimiz ağlıyoruz ve birbirimize sarılıyoruz.

"Her şey yoluna girecek," diyor bir adam yanımdan ve sesi o kadar yüksek ki irkiliyorum. Oda ürkütücü bir sessizlik içinde. Kulaklarım artık silah seslerinin kalıntılarıyla çınlamıyor. Anında iki kıza olan bağımlı gevşetip başımı kaldırıyorum ve sessiz alanı araştırıyorum. Bir otel odası

gibi döşenmiş, modern bir mutfağı olan, penceresiz bir süitteyiz.

ve gömme bir oturma odası. Kapıyı üç adam koruyor, tam boy siyah kıyafetler giymişler ve ellerinde yarı otomatik tüfekler var. İki açık kapı yatak odalarına açılıyor gibi görünüyor.

Bir tür sığınağın zemininde oturduğumu fark ettiğimde omurgam boyunca bir ürperti yayılıyor.

Yüzüne yanıklar kazınmış bir adam yanıma çömeliyor ve siyah bir yelek uzatıyor. Onu gençliğimden tanıyorum. "Bunu giy." Carter dedi ki. "İyi olacaksın."

Ama kendim için endişelenmiyorum. Çılgınca odayı, kapıyı, mutfak, yatak odalarını tekrar arıyorum, umutsuzca onları bir köşede oturmuş konuşurken, plan yaparken bulmayı umuyorum, onlar bizimle güvendeyken muhafızların mülkün güvenliğini sağlamasına izin veriyorum. . .

Çocuklar burada değil.

Dünyam altüst oldu.

Cassidy'nin etrafında dönüyorum ve kalbim göğsümde acıyla kasılıyor. Ağlamaklı gözlerim onun ela havuzlarına odaklandığında birbirimize bağlanıyoruz, korkularımızı ve kederimizi o kadar derinden paylaşıyoruz ki bunlar bizi birleştiren somut bir varlık haline geliyor.

Sertçe yutkunuyor. "İyi olacaklar," diye mırıldanıyor, korku her kelimeyi boğuyor, ama onu bastırmak için çok uğraşıyor. Kucağında kıvrılmış, kollarının koruyucu sargısıyla sıkıca sarılmış olan kızından saklamak için. Kelly'ye bakan Cassidy, onu daha fazla telaşlandırmamam için sessizce yalvarıyor. Sakin kalmam için. Rol yapmamı. Gözyaşlarımı siliyorum, yüzümü düz tutmaya zorluyorum.

"Tabii ki olacaklar. Onlar süper kahraman gibiler," diyecek kadar sesimi buluyorum, biraz gergin ama net. "Max'in süper gücü olduğunu duydum."

Kelly yavaşça başını kaldırıp annesinin kollarından yukarı bakıyor. Gözyaşları yüzünden aşağı süzülüyor, burnunun çilli kemeri üzerinde yuvarlanıyor. "Baba mı? *İnanılmaz Aile*'deki gibi mi?"

Onun tatlı masumiyeti karşısında ağlama isteğimle savaşıarak başımı sallıyorum. "Evet. Ne kadar güçlü olduğunu fark etmedin mi?"

Carter'ın alıcısından gelen geri bildirim hepimizin dikkatini ona çekiyor. Ben ayağa fırlıyorum, hemen ardından Cassidy geliyor.

"Geliyorlar," diyor telefonun diğer ucundaki adam. Kapı açılıyor ve bir adam silüetinin etrafındaki toz ve sis kalıntıları içeri süzülüyor. Max adımlarını Cassidy'ye doğru atıyor ve Cassidy ona doğru koşarken ben ondan geri çekiliyorum.

"Max." Max onun önünde dizlerinin üzerine çöküp iki kızını da kollarının arasına alırken adı dudaklarından umutsuzca dökülür. Koruyucu bir eliyle Kelly'nin başını sararak onu gövdesine sıkıştıran Max, diğer büyük kolunu kullanarak onu kendine yakın tutmak için dikkatini karısına odaklıyor. Alnını karısının dudaklarına bastırıyor, zorlukla ve gergin bir şekilde nefes alıyor. Minyon elleri yüzünü kavrarırken, tenine karşı sadece onun duyabileceği şeyler fısıldıyor. Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor, ani hüznün havaya karıştığını hissediyorum, dile getirilmeyen bilgi odada bir hayalet gibi dolaşıyor.

Bot seslerini duyunca bakışlarımı kapıya yönelttim ve bir adım öne çıktım. . Luca belirdi. Sönüyorum. Odayı hızla tarıyor, beni hemen buluyor ve sanki aradığı kişi benmişim gibi duruyor.

Titrek bir nefes çekiyorum içime, kaşları dalgalanırken ve parçalı bir nefes verirken başımı sallıyorum. Bir kadın için inilti sayılabilecek bir ses. Gözlerindeki bakıştan hoşlanmayarak ondan uzaklaşıyorum, yüzündeki mesajı kabul etmeyi reddediyorum. *Hayır*.

"Nerede o?" Vücudum yavaş yavaş tüm gücünü kaybediyor, midem bulanıyor. Kasap adamları çevreleyen enerji, kederiyle mide bulandırıcı. "Nerede o!"

Luca bana yaklaştı. "Onu bulamıyoruz."

Nefesim kesiliyor. Başım bir o yana bir bu yana sallanırken kekeliyorum, "Hayır. O sadece. . ." Vücudumu düz ve normal boyumda tutmak için tutunacak bir şeye uzanıyorum - küçülüyormuşum gibi hissediyorum. "O sadece. . ."

Şaka mı yapıyorsun yoksa bisikletini mi aradın? Belki de peşlerinden gitmiştir. Bu onun yapacağı bir şey. Evet, öyle. Evet, bu-"

"Her yere baktık." Dizlerimin bağı çözülürken Luca beni yakalıyor. Boğuk bir hıçkırık boğazımı zorluyor. "Onu yakaladılar." Yanaklarımı okşuyor ama gözlerim sıçrayıp yere düşüyor, odağımı kaybediyorum. "Bana bak."

Hayır, yapmayacağım. Artık onsuz var olmak istemiyorum. Olmayacağım. Luca'nın kollarında titriyorum. "Bana bak, Shoshanna. Oğlumu bulacağız. Sana söz veriyorum. Onu eve getireceğiz."

"Polis ve ambulans yolda," diyor bir adam ahizeden. "Xander onlarla birlikte."

Carter, "Anlaşıldı, şimdi yola çıkıyoruz," diye yanıtlıyor.

Birdenbire artık duyamıyorum. Seni seviyorum, seninle olmak istiyorum, seni bir daha asla terk etmeyeceğim gibi söylenmemiş her şeyde boğulurken kelimeler duyulamaz hale geliyor. Onun benim dünyam olduğunu, zihnimin onun deliliğinde huzur bulduğunu, onun deliliğinin benim ben olmamı sağladığını ona hiç söylemedim. Onsuz sadece yarım bir insan olduğumu. Yarım bir kalp.

Korkunun bana ağırlık yapmasına izin vererek, umutsuzluğun daha da derinlerine batıyorum.

"Seni koruyacağım. Kendi başının çaresine bakman için seni asla yalnız bırakmam."

Sonra her şey donuyor.

Ne yapmam gerektiğini bildiğim için gözlerimi açtım ve doğruldum. Onu korumak. Eskiden yaptığım gibi. *Birlikte*. Yıllar önce, aşkın ve hayatın ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz yokken, ama yine de sadakatin, bağlılığın derinliklerini anladığımızda birbirimize söz verdiğimiz şey buydu.

Kendimi Luca'nın kollarından çekerek, kararında kararlı bir şekilde ona bakıyorum. Dişlerimi sıkıp içinden konuşuyorum. "Ben de seninle geliyorum." "Hayır-"

"Ben.. Ben.. Gidiyorum!" Omuzlarımı dikleştiriyorum, kararlılığında herhangi bir kaymaya izin vermiyorum. "Yardım etmek istiyorum. Yardım edebilirim."

Luca'nın kaşları çatılır. "Eğer sana bir şey olursa, oğlum bundan da sağ çıkamaz. Senin güvenliğin onun savaşmasını sağlayabilir. Devam etmesini sağlayabilir."

Boynumu bükerek bakışlarımı onun hizasına getirdim. "Ben de seninle geliyorum. Benim için başka bir yer yok."

Forty

Shoshanna'nın Şiiri

On sekiz yaşında.

Bronson,

Seni kaybetmek ölüme en çok yaklaştığım andı. Bu acıyı hissettiğim için gerçekten hayatta olduğum anlamına gelir. Bu yüzden ölümü hissetmek, mutlak ölümün kendisinden daha kötüdür.

Yalnız bir yerdir. Çünkü kayıp çok kişiseldir, kimse sizin gibi değildir. Benim gibi. Bizim gibi. İçimde çok fazla yer kaplayan boşluğu kimse dolduramaz.

Büyük bir varlıktın.

*Boşluğun doldurduğu boşluk, eskiden yaşayıp geliştiğin ve benim
rehberim olduğun bir çöl.*

Duygularımın eninde sonunda öleceği umuduna tutunuyorum. Ya da ben öleceğim.

Forty-one

Bronson

Günümüz

ÇENEMİ KALDIRMAK İÇİN MÜCADELE EDİYOR, KAFATASIMIN ARKASINDA BİR AĞRI HISSEDİYORDUM.

Zihnimdeki ve kaslarımdaki zayıflıkla boğuşuyorum. Tepemdeki vantilatörün uğultusu beni nerede olabileceğim konusunda uyarıyor.

Bu hiç iyi değil.

Düşüncelerimi sarıp sarmalayan ve organize edilmesi zor olaylardan oluşan bir bulanıklık yaratan yorgunluğu silkeliyorum. . . Lanet olsun. . . silah sesi. Shoshanna. . Onu yatağın altında, avuç içleriyle kulaklarını kapatmış, çığlık atarken ve ağlarken hayal ediyorum. Görüntüden irkiliyorum, kendi dengesiz zihnimin güldüğünü duyuyorum. . Konsantre olmam gerektiği için gürültüyü savuşturuyorum. Anlamak için daha da uzanıyorum. . . Kelly'yi görüyorum. Cassidy, Max'in kollarındaydılar. Ve

Xander. . *Kahretsin*, hatırlayamıyorum. Onu kaybettim. Kafası karışmış bilincime homurdanıyorum, devam eden anıyı bulmak için savaşıyorum - sonra ne oldu?

Başım nihayet doğrulmayı kabul ettiğinde metalik bir sıvı boğazımdan aşağı kayıyor ve yüzümdeki zonklamaya bakılırsa bunun burnumdan ve dudaklarımdan işeyen kan olduğunu tahmin ediyorum. Boku tükürüyorum, ama beceriksizce denememde yapışkan pisliğin damlacıkları yüzüme düşüyor. Gözlerimi açıp, ince bir göz bağının arkasından gözlerimi kısarak bakıyorum. Alnımdaki boşluktan turuncu bir ışığın loş tonu parlıyor.

Çenemi gererek açıyorum, daireler çiziyorum, derimin arkasındaki gerilimi yükseltmeye çalışıyorum.

"Orospu çocukları," diye homurdandım.

Kollarımı esneterek, oturduğum sandalyenin arkasındaki bağlara karşı mücadele ediyorum. Ayak bileklerim de bağlı. Ağırlığımı sürüyerek sandalyeyi yerde kaydırıyorum. Metalin beton üzerindeki çizikleri bana sandalyenin neyden yapılmış olabileceğini ve onu parçalayıp parçalayamayacağımı hissettiriyor.

Ağır bir kapının beton zemin üzerinde kaydığını duyduğumda ağzımdan alçak bir tıslama yükseliyor. Sesi tanıyorum. Ve şimdi hangi odada olduğumu biliyorum. Genelde sandalyeye bağlı olan zavallı ben değilimdir. İronik, gerçekten.

İki adam, kafamın içindeki kahkahayı kargaşaya çeviren derin, hırıltılı ses tonlarıyla gülüyor.

"Boynundaki de ne?" diyor içlerinden biri ama başımı eğerek sesin peşinden gitmiyorum. Vücudumu rahat, yüzümü sabit tutuyorum. Sesini tanımıyorum ama nerede durduğunu biliyorum - benden en az üç metre uzakta. Belki de bağlarım ona fazla güvenlik hissi vermiyordur.

Akıllı adam.

"Bu lanet bir tasma mı?" diyor sağımdan yaklaşık üç adım ötedeki başka bir ses. Diğerinden çok daha yakın, ama ona herhangi bir hareketle karşılık vermiyorum. "Sen ibne misin yoksa öyle bir şey mi?"

Dudaklarımdan süzölen sırtış o kadar manik ki çenemin altındaki şişlik ve yanaklarım şişiyor ve ağrıyor. "Buraya gel, bana bir öpücük ver ve öğren."

Bana en yakın olan bir adım attığında kulaklarım seğiriyor. Burnumun köprüsünden aşağıya, ince siyah örtümün altına bakarken koyu renk ayakkabılarını ve bacağının alt kısmını görebiliyorum. Nefesi yanağıma çarpıyor ama başımı sabit tutuyorum. Kanlı bir katliamın görüntüleri gözlerimin önünden geçerken gülümsemem yumuşuyor ve rahatlıyor.

"Neyin bu kadar komik olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, *Kasap*," diye tükürdü. "Bana senin kafanın biraz karışık olduğunu söyledi. İdam edileceksin, seni aptal herif. Ve bunu ben yapacağım."

Bana bir meydan okuma gibi geldi. Kendimi yana doğru fırlatıyorum, onu yere düşürüyorum, çok daha büyük olan bedenimin ve sandalyenin altında eziyorum. Gözbağı burnuma doğru kayıyor ve odayı, köşede bana doğru ilerleyen sürtüğü ve altımdaki salağı ortaya çıkarıyor.

Sandalyede debeleniyor, vücudundan boğazının dibine doğru ilerliyorum. Temas ettiğimde, dişlerimi soluk borusunu kaplayan yumuşak ete batırarak onu parçalıyorum. Korku ve acı içinde uluyor. Etrafta çırpınarak, zayıf yumruklarıyla beni dövüyor. Boğazındaki ipi çenemde tutsak tutarak başımı bir köpek gibi sallıyorum, ağzıma kan işiyor. Kükremeleri ve panik çığlıkları, nefes borusunu sıkıştırdığımda aniden kesiliyor.

Çeneme gelen bir darbe başımı geriye attı. Siyah beni yutuyor.

Ama zihnim sessizlikten çok uzak.

Forty-two

Bronson

Günümüz

"BILMENİ İSTERİM Kİ BU BANA ACI VERECEK." JIMMY İÇ ÇEKTİ. GÖZLERİMİ AÇIYORUM
Göz bağım çıkarılmıştı ve Jimmy karşımda, bir kol mesafesinde
oturuyordu.

Soğutulmuş

.

Okunamaz.

Tıpkı Jimmy'min her zaman olduğu gibi. Ayak bileği dizine dayanmış,
tertemiz siyah pantolonu hafifçe kalkarak cilalı siyah ayakkabılarını ve
katlanmış siyah çoraplarını ortaya çıkarıyor. Baldırına da güzel bir bıçak
bağlanmış. Soğuk beton odayı, yani ölüm katını hızla gözden geçiriyorum.
Her köşede bir gardiyan, elinde bir bıçakla hazır bekliyor.

kurşun geçirmez yelek ve önünde bir tabanca vardı. Acaba bu sikiklerden herhangi biri bugün benim evimde miydi?

Jimmy sandalyesinde arkasına yaslanarak, "Sana değer veriyorum oğlum," dedi. "Uzun zamandır senin için endişeleniyorum, *anlıyor musun?* Sanırım zihnin hasta olabilir." Başını eğerek yerdeki cesede hızlı bir bakış atıyor - beni idam edeceğini düşünen zavallı herif. Sırıttıyorum, ağzımda onun kanının tadını alıyorum, kurumuş sıvı dişlerimi kaplıyor ve onları sertleştiriyor. *Hay sikeyim.* Nasıl görünmeliyim - hissettiğim kadar deli, sanırım. "Görüyorsunuz. Soluk borusunu çiğneyip çıkardın. Bir zamanlar etkilenmiş olabilirdim ama şimdi. . ." Ayağa kalkarak köşedeki bir masaya doğru yürüdü. "Artık yöntemlerim daha zarif. Kardeşlerini seviyorsun, *değil mi?*" diye mırıldanıyor masaya doğru ve sonra dönüyor, çukur kahverengi gözleri benimkileri buluyor. "Bunu onlar için yapıyorum. Ailem için. Onları öldürteceksin. Tüm operasyonumuzu etkileyeceksin. Güven, bir ailede güven olması önemlidir."

Bir parça kan öksürüyorum, havada süzülen kıpkırmızı bir sis onun cümlesini kesiyor. "Jimmy, şu narsist saçmalıkları bırakır mısın?"

Dudakları seğiriyor ve ben daha da geniş sırtttıyorum. İhtiyar, anlayışlı monologlarının kesilmesinden nefret eder.

"Senin için çok şey yaptım, *anlıyor musun?* Kızına göz kulak oldum. O gün *sen* yas tutarken yanında oturduğumda onun senin ruhun olduğunu biliyordum. Ona göz kulak olmam gerektiğini biliyordum. Perry'nin bana çok borcu vardı ama ben *senin için* zarar ettim. Kızını mutlu etmek için." Adımlarını bana doğru atıyor, önümde duruyor ve gözlerimi sinsi herifin yüzünde tutmak için çenemi kaldırmaya zorluyor. Aklım histerik kahkahalarla inliyor, kaslarım onun kafasını omurgasından ayırma ihtiyacıyla yanıyor. Dudaklarının sol tarafında yavaş bir gülümseme beliriyor ve ben sabit kalmak için kendi sırtttışımla savaşıyorum. "Geceleri sıcak olduğundan emin oldum. İyi bakıldığından. İyi *becerildi.*"

Kahretsin, her yerim yanıyor, zihnim saf öfkenin sıcaklığında kızarıyor. İç geçiriyor. "Ama kız çok zarif ve bir kadının olabileceği kadar akıllı.

"Yani,

Tabii ki ona aşık oldu. Onun yerinde olsaydım ben de aşık olabilirdim. Ben

olsaydım

her gece onun içinde." Sözlerine verdiğim tepkiyi ölçerken yüzünü bir eğlence kaplıyor, ben de kendimi tutamayıp nefes nefese kalmaya başlıyorum. Gülümsüyor, lanet olası gülümsüyor ve ben gözlerimi açtığımda sadece bir ceset görüyorum.

Ölü bir adam.

*Sevdiğim bir
adam. Nefret
ettiğim bir adam.*

"Bu iyi haber, *değil mi?* Hepsi yalan değildi. Ona olan aşkı yalan değildi. Onu kendisi için istiyordu, ben karışmadan onun adına karar verebilmek için ve bu yüzden, yatırım yaptığım bir *tıbbi* projeye uyması karşılığında onu ona verdim." Duraklıyor, elleriyle bir piramit yapıyor, parmaklarını dudaklarına bastırıyor. "Onu ona, babasını ve kız kardeşini yoldan çıkararak verdim. O kadar gençti ki. Ondan sonra ona çok daha fazla ihtiyacı oldu."

Enerji yüklüdür.

Onun ölümü dışında hiçbir şey düşünemiyorum. Gözlerini bana dikti. "Şimdi söyleyecek bir şeyin yok mu oğlum? Şaka yok mu? Benim düşman olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Kendi-" Kelimelere uzanıyor." *Yanlış yönlendirilmiş* zihninin kafanı karıştırmış, oğlum. Bu tehlikeli bir şey, senin hastalığın. Bunun ne olduğunun farkında bile değilsin, değil mi oğlum?"

Yüzüm karıncalanmaya başladı. Yıllarca onun vaazlarını dinledim ve bana rehberlik etti, tüm tavsiyelerini tükettim. İliklerime kadar yaşadım. Özümde. Kardeşlerimi korumak için kullandım. *Kahretsin*, buna inandım.

Alaycı bir şekilde iç geçiriyor. "Clay, Salvatore'un cesedini buldu." Sırtışımda düştü.

"Sen bu aile için bir yüksün. Onun ailesi için."

Damarlarımdaki sıcaklık dondu.

"Bir gün Bölge'yi o yönetecek ve sen onun kampanyası için bir yüksün." Kafamın içindeki kahkahalar yavaşça zihnimin soğuk ve karanlık bir yerine gömülüyor,

Yalnız olmak ve Max'in hayatının ağırlığını genç ellerimde taşımak. Başımı sallıyorum, kendimi küvetten dışarı sürüklüyorum ve uğursuz

mezbahanın ölüm katında. Akıl sağlığını zorlayarak, kafam karışmış kanlı halimde mantığı bularak, kendime onun saçmaladığını söylüyorum. Öyle olmak zorunda.

Kardeşim bana asla ihanet etmez. O
bir kasap.

"Güven bana Bron."

Sonra kapı açılır.

Clay içeri girdiğinde gözyaşları yüzüme doluyor, gözleri sempatik ama soğuk - eğitilmiş ve kontrollü ve her zamankinden daha güzel, okunamaz ağabeyim. Yüreğim burkuldu. Hepsi onlar içindi. Yaptığım her şey. Hepsi kardeşlerim içindi.

Ve Jimmy.

Jimmy'nin

saygısı.

"İşte geldi. Yeni mi geldin?" Jimmy cıvıltıyor, sesinden ağabeyime duyduğu hayranlık damlıyordu. Eskiden ben de onun için aynı şeyleri hissederdim; komik, gerçekten.

Clay önümde durdu. "Görünüşe göre yeterince erken değil."

Sandalyeye yığılıyorum, zihnim ve kaslarım daha fazla savaşmak istemiyor. Bu sefer, kendimi boğulmaya bırakacağım.

Beton zemine bakarken, yenilgiyi kabul ettiğim için odağımı kaybediyorum. Oğlumu düşünüyorum, oğlumu, dudaklarımda bir gülümseme seğiriyor. Eğer bir cennet varsa, sonunda onu kucağıma alabileceğim.

"Üzgünüm Bron. Ama Konnor bu dövüşe değmez. O bizim kardeşimiz değil. Bizi biz yapan Jimmy. Ve babam. Dustin'in karısını becerdiğinde ilk yeminini bozdu."

Zihnim çılgınlık atıyor. Kelimeleri bilincimden tokatlamak istiyorum. *Dur, durdur şunu. Öldür beni.* Bu ihaneti dinleyemem. Hayatımın tüm anlamını kesen bir bıçak gibi. Değer verdiğim her şeyi. Kasap olmanın ne demek olduğunu. Keşke kardeşimin karşımda durup adımı parçaladığını görmeden önce ölseydim.

Bu benim kendi cehennemim, işkencem.

Ayaklarımın dibine çömelen Clay, görüş alanımı yakalamaya çalışıyor. Cebinden bir mendil çıkararak dudağımdan ve sol gözümden sızan kıpkırmızı sıvıyı siliyor. Bakışlarımı alçakta tutarak, yavaşça kuruyup kabuk bağlayan, salağın boynundan sızan küçük kan birikintisine odaklanıyorum. "Jimmy Konnor'u kurtardı Bron. O olmasaydı ölmüş olacaktı."

"Luca'ya bir iyilik yaptım, oğlum. O benim kardeşim gibi ve Konnor da onun kanı. Dustin çocuğun ölmesini istiyordu, *değil mi? Ben* onu kurtardım. Tüm bu kan davası, öz yeğenimin öldürülmesi, hepsi senin hastalıklı zihnindeki paranoyanın bir sonucuydu, *değil mi? Kimsenin* haydutluk yapmasına izin veremeyiz. Ben asla senin düşmanın olmadım."

Clay elini yüzümden indirip dizimin üzerine koyuyor. "Böyle olmasını hiç istemezdim ama inan bana kardeşim, tek yol bu." "Se, bu ikimizi de incitiyor. Bu kan davası bugün sona erecek. Clay Luca'ya Bu Dustin'in işiydi. Adamını öldürdün, ona bir hediye gönderdin, *değil mi? Onu bir aile* olarak halledeceğiz. Maxwell intikamını alacak ve her iki *sorumluluğun* da sessizce halledilmesiyle ailelerimiz arasında daha fazla sorun çıkmayacak. . . Senin de istediğin bu *değil mi? Onları* huzur içinde bırakmak?"

Çatışma. . .

Clay hepimizin birlikte olduğunu biliyordu.

Ya kızlarımı öldürdüyse. .

Başımı kaldırıyorum ve gözlerimi bana yakın olan masmavi gözlere dikiyorum. Kardeşimin sıcaklığını hissedebileceğim bir yere yaklaşmak için bağlarımı çekiştiriyorum. Daha fazla gözyaşı yüzümdeki kanlı izleri takip ediyor. "Kızlarımı öldürebilirdin," diye tükürüyorum, kendimi zehirli hissederek.

Clay bir kez göz kırpmıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Çatışma," diye hırıliyorum, sakın, sofistike ve saçma bir maske olan kayıtsız yüzünü inceliyorum. Kardeşim çok güzel. . Buradan canlı çıkabilirsem güzelliğini kemiklerinden sıyracağım.

"Her şey kontrolümüz altındaydı" derken çene kasları titriyor. Telefonun vızıltısı Clay'in dikkatini çeker. Titreşimi fark etmek için gözleri yanına düşer. Şüphesiz küçük kardeşini erken bir mezara göndermekten daha önemli bir şey yoktur.

Clay öne doğru eğildi. Dudaklarını alnıma bastırarak fısıldıyor: "Bitti kardeşim. Artık her şey bitti." Doğrulurken ona bakıyorum. Ceketinin sol göğsüne uzanarak Glock'unu çıkardı. Ona gülümsemeye karar veriyorum, duruşunda bir değişiklik fark ediyorum. Hiçbir anlam ifade etmeyen küçük bir kıpırdanma.

Sadece bir Kasap, bir Kasap'ı uğurlayabilir.

Silahın burnu alnıma değiyor ve ben onu itiyorum, bebeğimle daha fazla zaman geçirmeyi diliyor, o gün parkta ondan hiç uzaklaşmadığım, bunun yerine ona sarıldığım, onu öptüğüm ve orada olduğumu söylediğim alternatif bir gerçeklik hayal ediyorum. Ona bağlılık yemini ettim. Oğlumuz olsa da olmasa da. Ona kalbimi verdim. Zamanımı. Her şeyimi. *Onun* için yaşadım. Doktor olmasını ya da olmamasını izledim. Fark etmezdi. Sadece onu mutlu eden bir şey olmasını izledim. Sonra, o hazır olduğunda, bir oğlumuz daha olacaktı. Onun babası olmaktan gurur duyacaktım çünkü benden çok daha zeki ve onun kadar sevimli olacaktı.

Gözlerimi daha da sıkıyor, ağabeyimin silahının soğuk burnunu kaşlarımın arasında hissetmeme rağmen bu sahte hayale tutunuyorum.

Kendimi
hazırlıyorum.

Bekliyorum.

Gülümseyerek.

Soğuk metal beni terk ediyor ve yokluğu beklentimi daha da artırırken hızlıca nefes veriyorum. Ben hazırım. . .

Gözlerimi tekrar açtığımda, silahını Jimmy'ye doğrultan Clay'e sabitleniyorum. Yüzümde vahşi bir sırıtma beliriyor ve hem Clay'in ağzını burnunu kırmak hem de onu öpmek istiyorum. Jimmy hayal kırıklığı yayarak ona bakıyor ve alçak sesle iç çekerek başını sallıyor.

"Ne yapıyorsun oğlum?" Ellerini önünde kavuşturarak cevap bekler.

"Sana bir hediyem var Jimmy," diyor Clay.

Jimmy'nin yüzü çelik gibi ama bakışları hızla odanın içinde, patronlarının kaşlarının arasına doğrultulmuş silah karşısında hareketsiz ve tepkisiz kalan muhafızlara kayıyor.

"Beni öldürüp buradan canlı çıkabileceğini mi sanıyorsun?" Jimmy ses tonundan eğlence aktığını söylüyor ve ben kahkahalarla gülüyorum. Ses odanın içinde yankılanıyor. Neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok ama ölmeye, beynimin bu odada uçmasına, oğlumu görmeye hazırdım. . ama bu sahneyi görmeden ölmediğime çok memnunum. "Damadım ve kardeşi kendilerini unutmuşlar. Silahlarınızı çekin," diyor köşelerdeki adamlara.

Hareket etmiyorlar.

Clay silahını yanına indirir. "Silahlarınızı çekin," diye yumuşak bir emir verir ve dört adam da silahlarını çekip Jimmy'ye doğrultur.

Jimmy bakışlarını soğuk beton odada gezdiriyor, kahverengi gözlerini küçümseme ve ... ile kısıyor. . *gururla?*

Clay kayıtsızca yaklaştı. Jimmy'nin ceketinin cebine uzanarak patronunun Glock'unu kayışından çıkarır. Duvara bağlı dahili telefona doğru yürüyen Clay, onun aracılığıyla konuşur. "Onu etkisiz hale getirdim." Kendisini zamanını kollayan bir köpekbalığı gibi izleyen Jimmy'ye döner, saldırmadan önce kurnazca ve düşünceli bir şekilde durumu değerlendirir. "Kendin söyledin Jimmy. Güven son derece önemlidir. Herhangi bir sorumluluğumuz olamaz. Kimsenin yoldan çıkmasına izin veremeyiz. Alceu'ya Bronson'ı ortadan kaldırması, onun intikamını almak için bizi kullanması ve

Dustin mi? Ve yıllar önce Luca'nın oğlunu, benim üvey kardeşimi, Alceu'nun kanını bir bodruma kilitlediğinizde, Ailenin beş milyon dolarını kullanıp kullanamayacağınızı sordunuz mu?"

Karşımdaki metal kapı açılıyor ve içeri kambur, yaşlı bir Sicilyalı adam giriyor, ama bu yüzü nerede görsem tanırım - Alceu. Yanında dört muhafız var.

Bu güzel sahne de neyin nesi?

Beyaz saçlı ve yavaş hareket ediyor olabilir ama yaşlanan vücuduyla varlığı azalmadı. O hâlâ baştan aşağı bir katil. Öldürdüğü tüm adamların hayaletleri gözlerini karartmış, onları kayıtsızlığın karanlık havuzları haline getirmiştir. Can sıkıntısının. Şimdiye kadar her şeyi gördü.

Clay'in yanında durup siyah yakalarını düzeltiyor. Nane ve puro kokusu alçak gri bir bulut gibi etrafında asılı duruyor. "Oğlum," diyor Alceu Jimmy'ye, sesi yaşlılığına rağmen boğuk ve yine de inkar edilemez bir şekilde buyurgan. "Uzun zaman oldu. Muhafızların Sicilyaca konuşmuyor mu? Her yerde Avustralyalılar var. Dil dışında ne kadar güzel bir ülke. . . Kadınlar, gerçi. . . Hepsini kendine saklıyorsun, değil *mi*?"

"Alceu," Jimmy cıvıladı. "Uçabileceğini düşünmemiştim. Bu ne harika bir sürpriz." Kollarını açıyor ve kibar yılanlar gibi birbirlerini yanak yanağa öperek kucaklaşıyorlar.

Bağlarımı çekiştiriyorum, gözlerimi Jimmy'nin baldırına dikiyorum, bıçağını hatırlıyorum.

Alceu geri adım attı. "Bana başka seçenek bırakmadınız."

"Belki *de* herhangi bir konuyu çocuklar olmadan tartışmalıyız, değil *mi*? Tiyatroya gerek yok. Fazla uzun sürmeyecek ve ben zaten görevi bırakacağım. Clay benim rehberliğimde liderlik etmeye hazır, değil *mi oğlum*?" Jimmy *oğlum* kelimesini dilinde yuvarlayarak sahiplenici bir tavırla konuşuyor. Sanki şu anda bile ağabeyime sahipmiş gibi, onun yerini alırken bile.

Clay bana doğru ilerliyor. Dizlerinin üzerine çökerek ayak bileklerimi çözüyor, ben de omzunun üzerinden onu izliyorum. "Sana da merhaba, sevgilim."

"Gösteri için özür dilerim dostum." Bacaklarımı serbest bırakıyor ve omzumu kavrayıp bana bakıyor. "Gelebildiğim kadar çabuk geldim ama patronu kendim almam gerekiyordu. *Kahretsin*, bunu böyle planlamamıştım. Çatışmadan haberim yoktu. Seni bu şekilde alacağını bilmiyordum. İnan bana."

"Az önce bana söylediğin tüm o saçmalıklar. Konnor hakkında. Babam hakkında. ." Dişlerimi sıkıp onu uyarırcasına bakıyorum. "Bunun amacı neydi?"

"Konnor'un babamın biyolojik oğlu olduğunu bildiğini itiraf etmesini istedim. Özür dilerim dostum. Alceu'nun tüm bunları onun ağzından duyması gerekiyordu. Jimmy'nin seni öldürmeye hazır olduğunu da."

Bileklerimdeki bağları çözüyor ve kaslarımdaki yorgunluk ve acıyı silkeleyerek ayağa fırlıyorum.

"Jimmy seni öldürmeye hazırды."

Nedenini bilmiyorum ama sempati ve pişmanlıkla söylenen bu sözleri duymak göğsümde keskin bir his yaratıyor. Ne yapmaya istekli olduğunu kendim gördüm, ama. . . . bu iş.

Midemdeki çalkantıyı bastırıyorum.

İş.

Kuzenimi bu yüzden öldürdüm. Bu yüzden öldürdüm. Onun için. *İş için*. Göğsümde keskin bir his hissederek dişlerimi sıkıyorum, keşke *iş* kelimesi Jimmy'ye karşı hissettiklerimi ayırmak için yeterli olsaydı, onları kafalarından kesip atsaydım ve döküp gitselerdi. İçimde onlara yer yok ama yine de bu adamı idolleştirdim.

Onun gibi olmak istedim.

"Çocuk yeğenimi öldürdü." Jimmy'nin sesi beni ona doğru sürüklüyor ve ben de beni oraya çekmesine izin veriyorum. Öfkeyle, benden on yıldan fazla bir süre çalan adama karşı kanımı kaynatan bir nefretle ileri atılarak yumruğumu yüzüne indiriyorum. Burnu kırıldı. Parmak eklemlerimin derisi de öyle.

Kahretsin, neden bu kadar hasta hissediyorum?

Alceu elini kaldırır. "Bu kadar yeter. Bu çok tatsız. Buna ihtiyacım yok. Yorgunum. Son iki gündür seyahat ediyorum."

Jimmy tökezleyerek geri çekiliyor, burnundan kan fışkırırken burnuna dokunmadan önce alçak sesle tıslıyor. "Çocuk vahşi, değil *mi*?" Kanamayı durdurmaya çalışarak burnunun kemerini çimdikliyor.

Bana tam da onun öğrettiği gibi olduğum için pisliğe sırtarak, "Jimmy kendini unuttu" derken onun öğretilerine gönderme yapıyorum.

Clay beni geriye doğru çekiyor, ben de ona izin veriyorum. Bedenimi sağa sola savurarak, zihnimde acı ve kafa karışıklığı azalsa da hala damarlarımda dolaşarak kontrolü yeniden ele almaya çalışıyorum. Ama öfke ve ihanet beni kovalıyor, yüzeye çıkıyor.

Alceu umursamazca el sallıyor. "Çocuk bir sandalyeye bağlıydı. Kasları. . . *seğiriyor*. Bu oluyor. Sana iyice bir bakayım evlat." Jimmy'yi incelerken mırıldanıyor. "Gözlerinde hâlâ o ateş var. Babanda da vardı. Beni buraya getiren de o ateş. Bunca yolu senin konuşmanı dinlemek için geldim. Gerçeği torunumun ağzından duymak için. Burada yarattığın şeyden etkilendim, *anlıyor musun*? Çok gurur duyuyorum. Pek çok erkek benim yaşımda konuşmalarını dinlemek için dünyanın öbür ucuna gitmemi istemez. Bunu sana ben verdim. Bu onuru size ben verdim." Alceu bizi işaret ediyor. "Bu çocuklar. Luca'nın çocukları. *Benim* kanımdan. Onlar senin operasyonun. Onlara bizim için ne kadar önemli olduklarını söyledin mi?" Gergin bir hayal kırıklığıyla iç çekerek Jimmy'ye düşünceli düşünceli baktı.

Bakışlarımı Jimmy'nin yan tarafındaki parmaklarının seğirmesini izlemek için indiriyorum ve bacağına bağlı bıçağı hayal edip etmediğini merak ediyorum. "*Luca'nın çocukları*," diye tekrarlıyor, derin ve yumuşak ses tonunu kin dolduruyor.

Clay benden uzaklaşarak Alceu'nun sağ tarafında konumlanıyor. "Benim ailem. Adamların. Artık sana güvenmiyorlar Jimmy. Ve sen de hesap vereceğin kimse yokmuş gibi davranıyorsun. Sanki patron senmişsin gibi." Alceu'ya bakıyor, mesajını deliyor. "Biz bir

Önce aile. Bunu unuttun mu? *Cosa Nostra. Bizim olayımız.* Aile. Biz aile babası değilsek neyiz?"

Durumu ölçüp biçen Jimmy'nin yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor ve bilmiş bakışlarını Alceu'dan Clay'e çeviriyor. "Azizimin nasıl öldüğünü biliyor musun?"

Alceu döner ve elini Clay'in koluna koyar. "İkinizi de görmeye geldiğim için memnunum. Bugünlük çekiliyorum. Çocuklar," diyerek muhafızlara işaret etti. "Bu üçünün biraz aile zamanına ihtiyacı var. Bırakın onları." Tüm muhafızlar Alceu'yu mezbahanın kalbine doğru gölgelendirirken sırtıyorum. Metal kapı arkalarından kayarak kapanıyor ve bizi hep birlikte içeriye hapsediyor.

"Evet," diyor Clay kararlı bir şekilde, ellerini ceplerine sokarak. "Oğlu tarafından öldürüldü."

"*Evet.*" Jimmy yavaşça başını sallıyor, saygısı gözlerine geri dönüyor. "Seninle gurur duyuyorum oğlum. Şimdi beni öldürecek, yerime geçecek ve bu şehri torunlarımla birlikte yöneteceksin. Bir başka büyük başarıım daha."

"Seni öldürmeyeceğim, Jimmy." Clay hesaplı ve yumuşak bir sırtışla geriye doğru birkaç adım atıyor. "Artık yumruklarımla adam öldürmüyorum." Ceketinin içine uzanarak gümüş bir muşta çıkarır. Bana uzatırken parlak parça tepedeki turuncu ışığın altında parlıyor. Alırken ellerimdeki kurumuş kanın çatladığını fark ediyorum. Yüzümde kil gibi hissettiğim kan, neredeyse her yerde varlığının farkında olmamı sağlıyor. Onun bana inandığı kadar deli görünüyor olmalıyım.

Kulaktan kulağa sırtıyorum.

Beni delirtti.

Kızmak istiyor.

Onu kızdırabilirim.

Kalbim bir savaş davulu gibi atarken, heyecanım damarlarımda dolaşıyor, "Senin için kaç adam öldürdüm Jimmy? Ellili sayılardayım. Kardeşlerimin iki katı kadar." Aşağı bakıyorum

ayaklarını sürüyerek bileğini kesiyor. "Bıçağını çıkar dostum. Benimle bir Sicilyalı gibi dövüşebilirsin, ben de seni bir Kasap gibi öldürürüm."

Aşağı uzanıyor. Kalın, parlak bıçağı çekip çıkarıyor, başını eğiyor ve kırıplarının arasından bana bakıyor. Bu anın gerçekliği üzerime çullanıyor. Jimmy'i öldüreceğim.

"Bana saygı duyuyor musun, oğlum?"

Elimdeki kanlı bıçağı kavrayarak başımı sallıyorum.

"Evet." "Bana nedenini söyle?"

Yerdeki cesede bakarak, "Çünkü herkes öyle yapıyor." diyorum.

"Öyle mi?" Jimmy gözlerime bakmak için eğiliyor. "Yoksa benden korkuyorlar mı? Aradaki farkı biliyor musun?"

Başımı sallıyorum çünkü bilmiyorum.

"Hayır." "Çünkü öyle bir şey yok."

Harekete geçip metal silgiyi ukala ağzına saplıyorum ve ağzından oldukça zengin kırmızı bir sıvı akıyor. Tıslayarak bana doğru hamle yaptı ama tam zamanında geri sıçradım. Bıçak gömleğimi sıyrıyor ve kumaşta küçük bir kesik bırakıyor. Birbirimizin etrafında dönüyoruz. Jimmy tekrar giriyor, yan tarafıma saplıyor ve kaburgalarımın biri boyunca kanlı bir şerit çiziyor.

Dudaklarında cüretkâr bir gülümseme kıvrılıyor.

"Herkes gülümsemeni sun, oğlum."

Kaşlarım içeri çekiliyor. "Ama ya beğenmezsem?"

"Daha sert gülümse. Onlara neyin çarptığını asla bilemeyecekler."

Bu hayal karşısında şiddetli bir hıçkırığı bastırarak, onunkine uygun bir gülümsemeye zorluyorum. Öne atılarak sağ gözüne bir yumruk indiriyorum, geri çekiliyorum, yumruk, adım, yumruk, adım.

Yere düşüyor ve ben de vücudunun iki yanına diz çökerek üzerine atılıyorum. Kalçamdan keskin bir his fırlıyor ve odağımı acıya çekiyor. Aşağıya baktığımda siyah bir sapın sallandığını, bıçağın etime tamamen gömüldüğünü görüyorum.

"O senin arkadaşındı," diyorum adamın kaşlarının arasındaki dumanlı deliğe bakarak.

"Se. Ve şimdi de öyle kalmaya devam edecek."

Deli gibi gülerek, acıdan güç alıyorum. Onun üzerinde gezinirken, göreceği son şeyin ben olduğumu bilmekten zevk alıyorum. Deli Kasap, piyon, büyük Jimmy Storm'u alaşağı ediyor. Arkadaşım. . Benim idolüm.

Yüzüme kan tükürüyor. Bana bakarak gülüyor, kahkahası benimkiyle alay ediyor. "Oğlum" derken gözleri alay ediyor ve mide bulantısı ve öfke beni sarıyor.

"Oğlumun üniversiteye gitmesi gerekiyor," diyor baba, purosunu söndürürken duman iki adam arasında dolaşıyor.

Başımı sallıyorum, destek için Jimmy'ye bakıyorum. "Lanet olası üniversiteye gitmek istemiyorum. Ailem için çalışmak istiyorum."

Jimmy sırtıyor. "Çocuk ne istediğini biliyor, Luca."

Elini omzuma koyuyor ve sıkıyor.

Gözyaşlarım içimden şiddetle akarken kendime hırlayarak bedenimi harekete geçmeye zorluyorum, kalbim parçalanıp açılırken bile kaslarımı onun canını almaya zorluyorum. Bir metal yumruk. Bir çıplak. İdolleştirdiğim adamın canına okuyorum, saçma sapan tavsiyelerini, manipülatif desteğini, yalanlarını ve hilekârlığını yeniyorum. Onu Shoshanna için dövdüm, onu tatlı Akila için dövdüm. Bir daha asla duymayacağımı bile bile "oğlum" diyen ağzını dövdüm.

Onu lanet bir kasap gibi dövdüm.

Yumruklarımla.

Kaslarımla.

Kardeşim yanımdayken.

.

Forty-three

Shoshanna

Günümüz

DIKENLİ TEL ÖRGÜLERİN ARASINDAN, MEZBAHAYA DOĞRU KOŞUYORUM.

Luca, Max, Xander ve birkaç Kasap muhafızın dikkatli bakışları altında. Bu heybetli kapıların ardındaki her neyse onunla yüzleşmek için tüm gücümü topluyorum. Çevredeki otlaklarda otlayan sığır ve çiftlik hayvanları, kötülüğün faaliyet gösterdiği tüyler ürpertici merkeze huzurlu bir astar oluşturuyor.

Beni giymeye zorladıkları kalın çevik kuvvet teçhizatı hareketlerimi kısıtlıyor, bedenimi ağırlaştırıyor ve halsizleştiriyor. Birkaç muhafız ana gruptan ayrılıyor. Binanın çevresini dolanarak karanlık arazide kayboluyorlar.

Max önce davranır, silahını kaldırmış ve hazırdır. Arkasında Luca ve diğer iki adam onu takip ederken, Xander da arka tarafı kuşatır. Kasap muhafızlardan oluşan bir sıra her birini ayırıyor, görünüşe göre iyi organize olmuş bir düzen. Nabzım boğazımda hızla atıyor ama bu anın beni boğmasına izin veremem. Burası benim ait olduğum yer.

Onunla birlikte.

Jimmy'nin muhafızlarını görünce göğüslerinde birkaç kırmızı nokta beliriyor. Ellerini kaldırıyorlar ve biz de neden karşılık verilmediğini merak ederek yavaşlıyoruz. Bir adam Luca'ya yaklaşıyor ve ben konuşmayı duymak için acele ediyorum.

"Rahatça hareket edebilirsin," diyor Luca'ya, yeleğindeki hoparlörden çatırdayan bir geri bildirim gelirken. Xander gözlerini şaşkınlıkla sağa sola çevirir, vücudu titrer, dövüşe hazırdır. Max yavaşlar ve babasının yanında durur, silahını kalçasına dayamıştır, sabit ve hazırdır.

Daha fazla açıklamaya ihtiyacım yok. Mezbahaya dalarken Luca'nın muhafızlarına verdiği sert emri yakalıyorum: "Onu takip edin." Doğruca kapılardan geçip, korumaları iterek koridorun sonundaki bir odaya gidiyorum. O içeride. Biliyorum. Ciğerlerim yanıyor. Tüm alan soğuk ve boş - kalpsiz. Kusmak istiyorum. Nefes nefese içeri hava çekerken, burun deliklerim kimyasalların varlığıyla yanıyor. Kokuşmuş ölüm ve kan kokusunu sadece hafifçe maskeleyen bir koku. Çiğ et kokusu. Bok kokusu.

Bacaklarımla odaya girip etrafı araştırdım. Durma noktasına geldim. Bronson'ın hayatta olduğunu görünce kalbim sıkışıyor, damarlarım rahatlıyor.

Sonra midemdeki kara bir deliğe batıyor.

Dizlerinin üzerinde, tepeden tırnağa kan içinde. Tamamen kendisine ait olamayacak kadar çok kan. Önünde, yerde bir yığın halinde Jimmy Storm'un sopayla dövülmüş cesedi duruyordu. Birkaç metre ötede, boyun derisi yüzülmüş başka bir ceset yatıyordu.

Bronson'ın yanında duran Clay durgun ve vakur, küçük kardeşinin omzunu destekleyici bir şekilde kavıyor.

Adamımın dizlerinin birkaç santim ötesindeki korkunç manzarayı tamamen görmezden gelerek ona doğru koşuyorum. Beton zemine düşerek, kollarımı kana bulanmış omuzlarına doluyor, çaresizlikle sarılıyorum. Başını göğsüme gömüyor, kamburunu çıkarıyor ve şiddetli hıçkırıklara boğuluyor.

Oh,

Tanrım.

Çatlak.

Duygularıyla titreşerek, titreyen haliyle onu tutmama izin veriyor. Başını göğsüme doğru çekerek parmaklarımı ıslak saçlarında gezdiriyorum, üzerimdeki kanı umursamadan.

Yerdeki cesede bakarken Jimmy Storm'un ölümünü daha az umursayamayacağımı fark ediyorum. Ama Jimmy'nin ihanetinin Bronson'dan ruhuma sızdığını hissediyorum, onun kırık kalbini kendi kalbimmiş gibi hissediyorum, tıpkı parkta olduğu gibi ortadan ikiye ayrılıyor.

Bu sefer birlikteyiz.

Başka bir şey olmak isteyen, evde oturan bir baba olmak isteyen, iyi bir insan olmak isteyen, *daha iyi* olmak isteyen on yedi yaşındaki çocuğa tutunarak kendimi sıkıyorum.

Bundan daha iyi!

"Şşş." Kederden içim içime sığmıyor, zamanda geri gitmek, parkta bir şans daha yakalamak için yalvarıyordum, gitmediğim yerde, onu bu dünyadan kurtardığım yerde.

Ben onun dikkatini
dağıtıyordum. Tüm bu
dehşetten.

Elimle, nazik bir sesle onu yatıştırmaya çalışıyorum ama bedenim titriyor ve o beni duyamayacak kadar azaptan bunalmış durumda.

Gözyaşları dökülüyor, benimkilere karışıyor, nefesi, inlemeleri ve hırıltıları birbirine karışıyor ve bu dünyadaki en kötü ses. Yine de onu

tutmama izin veriyor, benim yanımda kendini savunmasız bırakıyor.

Xander omzumun üzerinden, "*Bron*," diye mırıldanıyor ve Bronson'ın kolları sanki görülmeye dayanamıyormuş gibi etrafımda geriliyor. Kollarımın arasında kaybolmak istercesine daha da yaklaşıyor. Benden çok daha büyük ama onu güvende hissettirmeye çalışıyorum.

Keşke onu saklayabilseydim.

Çevremde, tıbbi çantamın yanıma yerleştirildiğini görüyorum.

"Bırak onları," diye emrediyor Luca ama başımı kaldırıp bakmıyorum. Kapının kapandığını duyunca Bronson'ın yanaklarını avuçluyorum, güzel yüzündeki hasarı araştırıyor ve inceliyorum. Kendini tutamayarak avuçlarıma doğru hıçkırıyor.

Yavaşça kan çanağına dönmüş gözlerini açıyor, şişmiş ve tamamen yenilmiş. Çenesini sıkıyor, kararsız duygularını dizginlemeye çalışıyor. Dikkatini çekip onu kendime sabitliyorum.

Sonra ağlamayı
keser. Sert nefes
alıyor.

Gözleri turkuazdan işkence çukurlarıydı.

Alnındaki derin yaraya, alt dudağındaki açık yarığa bakıp irkiliyorum. Bakışlarımı indirip karnındaki ince yarığın üzerinden geçiyorum. Kalçasından sallanan siyah sapı görünce, bıçağın kendisi onun içinde, kırılıyorum.

"Oh, *Tanrım*." Ağzımı ve gözlerimi kapatarak gözyaşlarına boğuluyorum. Öne doğru eğilip ellerimi öpüyor, ben de dudaklarını umutsuzca kabul etmek için ellerimi bırakıyorum. "Seni seviyorum."

"Ağlama, bebeğim."

Kendimi odaklanmaya, duygularıma kapılmamaya zorlayarak başımı sallıyorum. Arkama yaslanıp yarayı inceliyorum. Bıçak hayati bir yere isabet etmemiş olmalı ama İlyak arterini kesmiş olabilir. Eğer öyleyse, sapı çıkardığımızda acilen müdahale edilmesi gerekecek. Bir tiyatro. Burada sunabileceğimden çok daha fazlası. Umutsuzluk etrafımı sarıyor, beni boğuyor, nefes almamı zorlaştırıyor.

Görmezden geliyorum.

Bu sefer ihtiyacı olan şey ben olabilirim. Deriyi itiyorum ve dışarı sızan kanın akışını izliyorum. Sapın açısına dikkat ederek, bıçağın ana arterden yaklaşık bir inç uzakta olduğundan neredeyse eminim.

Vücudunu çelikleştirerek fısıldıyor. "Burada olmamalısın." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Başka nerede olabilirim ki?"

Eli yüzüme gidiyor, yanağımı sevgiyle okşuyor ve gözlerindeki bakış korku ve dehşetle dolu ama aynı zamanda sonsuz bir şefkat. Bir şeyler için yalvaran, iyileşmek için yalvaran hüznü bir şefkat. "Shoshanna. Beni iyileştirecek misin, bebeğim? Beni tekrar kurtaracak mısın?"

"Beni ilk sen kurtardın," diyorum sızlanarak, siyah çantama uzanıp ihtiyacım olanı bulana kadar karıştırıyorum: eldivenler, fentanil, gazlı bez, dikişler, makas, bandajlar. Ona fentanili uzatarak, "Bunu em." diyorum.

Tüpü alıyor, bir kez olsun söyleneni yapıyor. Buradan derin bir nefes alıyorum, eldivenlerimi giyiyorum ve işe koyuluyorum. Çenemi sıkarak bıçağı etinden çekiyorum. Kanaldan yavaş ve kontrollü bir şekilde kan akmaya başladığında, nefes vererek rahatlıyorum. "Buraya bastır." Bronson'ın avucunu kullanarak bölgeye baskı uyguluyorum ve dikiş atabileceğim küçük boşluklar bırakıyorum. Yaraya doğru santim santim ilerlerken, o neredeyse hiç irkilmese de ben acıya vekâleten irkiliyorum.

İşimi bitirdikten sonra çantama uzanıyorum, onun güzel vücudundaki irili ufaklı her çizdiği temizlemeye ve bakımını yapmaya hazırım. Keşke aynı şeyi zihninde ve kalbinde olanlar için de yapabilseydim. Bana doğru uzanıyor, dövmelele kaplı iri kaslı koluna hâlâ kan sıçramış.

Korkunç ama ham bir görüntü.

Boynumun kıvrımını kavırıyor ve dudaklarımı onunkilere degecek şekilde çekiyor. "Benim için geldin."

Kavrayışındaki yoğunluğu hissediyorum, **b o ğ a z ı m** baskı altında ona doğru kıvrılıyor. "Sana bakmama izin veriyorsun," diye fısıldıyorum. "Bana ihtiyacın var."

Beni kucağına çekti, vücudu hala sıkı, dedi ki. "Sana ihtiyacım var bebeğim. Ama sadece şimdi değil, her zaman. Sen osun. Sen benim huzurumsun. Benim sessizliğim.

yer."

"Ve sen benim hayatımsın," diye mırıldanıyorum, sesim boğuklaşıyor. Kavrayışı gevşiyor ve alnımı onunkine yaslıyorum, duygularını ve gerginliğini dışarı verirken nefesinin tenimde dolaştığını hissediyorum. "Ben kemik, kan, kas ve hareketten başka bir şey değilim, kaçık. Ama seninleyken seviliyorum, seviyorum, farkındayım ve uyanığım. Ve kendim olabiliyorum. Deli. Bir sürtük. Bir melek. Ben." Gözlerimi kapatıyorum, dudaklarını öpmek için eğiliyorum, kanayan dürüstlüğüme fiziksel bir şekilde mühürlüyorum. "Seni seviyorum."

Ağızlarımızı ve dillerimizi birlikte yuvarlarken inliyor, her vuruş bir bağlılık mesajı. Kan, tuz ve ter tadı alabiliyorum ama umurumda değil. Bu *biziz*, zevk peşindeyiz, birbirimizi tüm çılgınlıklarımızla kabul ediyoruz.

Dudaklarımı alnına götürüp sıkıca bastırıyorum, hızlıca, iffetli bir şekilde, yüzünü boynumun kıvrımına çekmeden önce, onu orada kucaklıyorum. Uzun, güçlü kollar sırtıma dolanıyor, omurgamdan geçerek beni sahiplenici bir şekilde tutuyor.

"Bunu *birlikte* atlatacağız," diyorum anımsatıcı bir sesle, gençken ve hayatın ya da aşkın ne olduğunu bilmediğimiz zamanlardan yankılanan bir söz.

Dünya bize ne fırlatırsa fırlatsın.

Onun deliliği beni nasıl sarsacaktı. Benim dikkatimin dağılması ona nasıl huzur getirecekti.

Yüzünü kucağıma daha da gömüp fısıldıyor, "Tamam bebeğim."

SON

Epilogue

Shoshanna

On iki ay sonra

GERGIN BİR BULUTUN ALTINDA ATÖLYEYE KOŞUYORUM, BİLİYORUM KI Clay'in törenini kaçırırsa yıkılacak. Eski makine parçalarından kaçarak, kargaşanın içinden ona sesleniyorum. Kimse dönmüyor bile. Eski bir motorun üzerine basıp insanların arasından geçiyorum. Yine bir 'oyna, pezevenk ol ya da öde' günü yaşıyor olmalılar çünkü tüm dükkan insan kaynıyor ve gürültü vahşi ve kaotik. Hoparlörlerden Metallica'nın Fuel'i bangır bangır çalıyor. Zavallı, organize Juliette, Bronson'ın eğlenceli anarşisinin ortasında profesyonellik duygusunu korumaya çalışırken şu anda saçını başını yoluyor olacak.

Düzinelerce gencin, delimin inşa ettiği zarif ya da canavarca makineyi en ön sıradan görmek için omuz omuza toplandığı arka köşedeki istasyonuna doğru ilerlerken, gülümsemeden edemiyorum.

Kalabalığın önüne geldiğimde tek kalçamın üzerine eğilip kollarımı göğüslerimin üzerinde kavuşturuyorum. Bir kaşımı kaldırarak onu dikkatle inceliyorum. Siyah bir Harley Davidson'un yanına çömelmiş, arkasındaki bir şeyle oynuyor ve tüm genç oğlanlar hayranlıkla ona bakıyor - dar siyah elbisemin içindeki benden çok ona odaklanmış durumdalar.

Bu da canlandırıcı bir değişiklik.

Gömleğini kot pantolonunun arkasına sokmuş, çalışırken sallanıyor. Terli dövme pazusunun esneme hareketini takip ediyorum, bir şeyi çekiyor - bir cıvata, bir zincir, bilmiyorum - hareket ettirmeye ya da sıkıştırmaya çalışıyor, bisikletler hakkında hiçbir şey bilmiyorum, manzaranın tadını çıkarıyorum. Güzel bir sanat eseri, benim Bronson Butcher'ım. Karanlık. Eğlenceli. Bir katil ve bir palyaço. Crixus beni hemen fark ediyor, yanından ayrılıp hızla yanıma geliyor. Havaya zıplıyor, arka patilerinden sıçırıyor, tıknaz bir köpek şeklinde.

Çömelip beni vıcık vıcık öpücüklere boğmasına izin veriyorum. "Babanın bir çalar saate ihtiyacı var," diyorum ona. Ayağa kalkarak sesimi Bronson'a yansıtıyorum. "Çatlak!"

Başını kaldırıyor, deri koltuğun üzerinden gözlerini bana diyor. Ayağa fırlayıp kollarını açtı. "Bebeğim!"

Kalabalık dönüp bana bakıyor ama ben dosdoğru sırtıyorum. "Bir şey mi unuttunuz?"

Gözleri vücudumda geziniyor, açık ve anlamlı, her hafif daralma ve genişlemede beni okşuyor. Sonra bu güzel siyah elbiseyi neden giydiğimi hatırlar gibi olunca yüzü düşüyor. "Oh, lanet olsun!"

"Evet" diyerek başımı sallıyorum. O bisikletin üzerinden atlarken gülüyorum, kalabalık anında onun için dağılıyor. Crixus peşinden koşuyor, neredeyse topuklarına vuracak.

"Bisikletime dokunma Callum." Bronson gülerek iki parmağını önce gözlerine sonra da Callum'a doğrultur. "Seni izliyorum." Crixus'a bakar. "Crixus evlat, sen burada kal dostum."

Callum sırtarak Harley'den bir adım geri çekiliyor. "Crixus, buraya gel oğlum," diye seslenir. Crixus koşarak Callum'un yanına geliyor. Küçük kurbağamız bizi takip etmeye çalışırken Callum onun tasmaını kavıyor. "Senin için sol tekerleğin ayarını düzeltebilir miyim?"

Bronson ofise dalıp cüzdanını aldıktan sonra tekrar ortaya çıkarken, "Yaşamak istiyorsan hayır," diyor. Siyah topuklu ayakkabılarımın üzerinde dönerek öndeki şık siyah minibüse doğru ilerlerken, boğazıma dolanan kocaman sıcak bir avuç içi ve dudaklarıma yapışan sıcak dudaklarla aniden duruyorum. Çocuklar yuh alıyor ve kurt ısıltı alıyor, ben de gözlerimi kapatıp onu içime çekiyorum.

Onu öperim. Dilini benimkiyle takip ediyorum. Bedenimi onunkine yaslıyorum - aramızdaki aşk hissediliyor.

Yağ ve ter gibi kokuyor.

Ve eğer özgürlüğün bir kokusu olsaydı, bu Bronson Butcher'ın motosikletler üzerinde çalışırkenki kokusu olurdu. Dövmeli kollarında ve göğsünde kan yerine yağ olduğunda, gömleksiz ve vahşi olduğunda, tırnaklarının altında kir olduğunda.

Bayıldım buna.

"Yavaşla," diye fısıldıyor, nefesi ayrılmış dudaklarımda geziniyor. "Bu seksi vücudu önümde sergileyip beni öpmezsen seni omzumun üzerinden atarım. Seni ofisime götürürüm. Seni eğ-" Gözleri göğüslerime kayıyor ve boğazımda nabzımın hızla atmasına neden olan derin bir gümbürtüyle inliyor. Dudaklarını yalıyor, ahlaksızlık gözlerindeki yeşil çilleri aydınlatıyor. "Sızdırıyorsun, anne."

Dudaklarımda kenarında küçük bir gülümseme beliriyor. "Sen tam bir sapıksın." "Harika değil mi?" Parmaklarımızı birbirine doluyor, beni dışarıya doğru yönlendiriyor.

minibüs rölantide. Şoförümüz Henri, ön yolcu kapısının yanında bekliyor. Bugün resmi, siyah bir takım elbise giymiş ve kravat takmış.

Bugün önemli bir gün.

"Henri, seni yakışıklı pislik." Bronson hafifçe yanağına tokat atar. "Benim için böyle giyinemezsin."

Henri kıkırdar. "Beni hiç bir randevuya götürmediniz, Bay Butcher."

Bronson gülerek minibüsün arkasına atlar. Akila'nın tekerlekli sandalyesinin park edildiği arka tarafa geçerek, yanağına bir öpücük kondurmadan önce "Selam kardeşim," diyor. "Çok güzel görünüyorsun. Sanırım yanlış kız kardeşle birlikteyim."

Onlarla birlikte arkaya tırmanırken gözlerimi devirerek sırtıyorum. Sırlıklam olmuş göğüs ucu pedlerini çıkarıp çantamdan yenilerini alıyorum ve sutyenimi onlarla hizalıyorum. Bronson öne doğru ilerleyip yanıma yerleşiyor. Diğer tarafımda oğlumuz bebek koltuğunda uyuyor. Bronson kucağıma uzanıyor ve dövmeli parmağıyla uyuyan oğlumuzun porselen yanağını okşuyor.

Bronson'ın bronz teni, bizim sarışın bebeğimizle tam bir tezat oluşturuyor. Stone ikimize de benzemiyor; nefesimi veriyorum, nedeni nefesimi kesiyor.

Muhtemelen Bronson'ın değildir.

Bronson'ın "Fark etmez," sözleri kalbime ve aklıma süzülüyor.

Hamileliğimi isteksizlik ve ardından gelen suçluluk duyguları takip etti. Ama artık yoklar. Sezaryenimden sonra Bronson Stone'u kollarına aldığı anda hastane odasında eriyip gittiler. Bebeğimizin - o kadar küçük ve kırılgan - Bronson'ın mürekkeple kaplı kucağında nasıl kaybolduğunu hatırlıyorum. Bronson çocuğun kızarmış yüzünü incelerken içimi bir gerçeklik duygusu kapladı; bu yüzün benim için ne onunkine ne de benimkine benzediği açıktı.

Önemli değildi.

Bronson sırtıttı ve "Evet. O tam bir kasap" dedi. Ve işte bu kadar.

Oğlu.

Salona park ettikten sonra Henri Akila'yı, Bronson oğlunu tutuyor ve ben de şimdi dudaklarımda sık sık oynayan aynı gülümsemeyle dışarı çıkıyorum.

Bir araya toplanan medya mensupları yürüyüş yolunda sıralanıyor ve hem rahat giyimli genç stajyerler hem de resmi giyimli politikacılar röportajlar yapıyor ve Connolly sakinleriyle konuşuyor. Salonun üzerinde, çatıdan sarkan, üzerinde Clay Butcher'ın yüzü olan on beş metrelik bir pankart var.

Büyüleyici bir şekilde gülümsüyor. Pratik. Zeki. Bu günün geleceğini biliyordum ama otuz beş yaşında eyaletteki diğer tüm genç politikacılardan daha hızlı basamakları tırmandı.

İçeri girer girmez, bizi sahnenin yanındaki özel alana doğru yönlendiren yer göstericiler tarafından anında karşılanıyoruz. Bölge bayrağı, Avustralya bayrağı ve Aborijin bayrağı öndeki platform için bir fon oluştururken, önde bir grup talimat bekliyor. Didgeridoo çalan bir adamın ritmik sesi şimdiden etrafımızı sarmış durumda.

Üçü de cemaatin geri kalanı üzerinde yükselen, pantolonları ve düğmeli gömlekleriyle şık görünen Kasap adamları kolaylıkla fark ediyorum. Xander tanımadığım başka bir adamla hararetli bir tartışmanın içinde, Max ise sırtını göğsüne dayamış, kollarıyla bir kafesin içinde tuttuğu karısından başka kimseyle ilgilenmiyor. Kelly çocukları iterek Bronson ve Stone'a doğru atılıyor. "Görebilir miyim Stone?"

"Haydut!" Bronson kamburunun üzerine düşer, onu yanına çeker ve kuzeniyle bebekçe konuşması için ona bir şans verir. O da öyle yapar, ikisi de abartılı bir şekilde öter.

Onlara ışınlanıyorum.

Akila'nın yakın olup olmadığını kontrol etmek için dönüyorum. Çok geride değil, Henri onu bize doğru itiyor. Onun güzel kehribar gözlerine bakarken, içlerinde fazla yaşam olmadığını kabul etmeye başladım. Gitmesine izin vermem gerektiğini biliyorum. Bir dahaki sefere hazır olduğunda, benim de hazır olduğumdan emin olacağım. Yine de yüzü etkileyici olabiliyor ve ben o kısacık anlara tutunuyorum.

Her köşedeki hoparlörler aktif hale gelirken bir adamın sesi etrafımızda yükseliyor. Sahnede bir konsey üyesi topraklarımızın geleneksel sahiplerine teşekkür ederek törene başlıyor ve bir grup çocuk Noongar dilinde ulusal marşı söylüyor.

Konuşmacının Clay Butcher'ı sahnede karşılaması uzun sürmedi. Connolly'nin yeni belediye başkanı.

Oda tutuşuyor.

Sahnenin kenarından yavaş ve kendinden emin adımlarla ilerliyor. Grafit renkli iki parçalı takım elbisesini düzelterek mikrofonu sehpadan alır ve olduğu yerde durur. Kalabalık "Clay, Clay Clay" diye tezahürat yaparken, o soğukkanlı bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Buradayım," diyor yumuşak bir sesle. "Ben buradayım. Ben varım." Kalabalık devam ediyor. "Teşekkür ederim. Sessiz olun. Uslu durun. . ." Gülüyorlar, sesleri ve telaşları onun isteklerine duydukları saygıyla azalıyor.

"Ülkenin en hızlı büyüyen şehriyiz," diyor saygıyla başını sallayarak. "Bunu biliyor muydunuz? Bu şehir sadece uyuduğunuz, yemek yediğiniz ve oyun oynadığınız bir yer değil. Nefes alıyor. Yaşıyor. Binalar, parklar, sokaklar ve kanallardan oluşan bir bedene sahiptir. Mimarimiz, yetenekli vatandaşlarımız, sahillerimiz gibi olağanüstü niteliklere sahiptir. Kişiliğimizle, sanatımızla, kültürümüzle, Mills Avenue'nun köşesinde boruların güzel kokması için kanalizasyona pot-pourri atan adamla." Hepsini bilerek kahkahalara boğuldu. Clay parmaklarını birbirine geçirip önünde birleştiriyor, yüzü artık ciddi. "Kusurları olan. . . Sadece iyi şeylerden bahsetmek istemiyorum. Size verdiğim ilk söz bu şehri görmek - tamamını. Sadece parlayan kısımlarını değil, parlamayan kısımlarını da. Onun tüm yönlerine dikkat edeceğim. Onu ciddiye alacağım. Ona ahlaklı davranacağım. Ve onun için çok şey yapacağım."

İnsanlar patlar.

Clay devam ediyor ama Bronson arkamda belirip dikkatimi çekiyor. Kollarını ortama dolayarak çenesini tepeme yerleştiriyor. I

Stone'u Max'in kalın kollarında görmek için karşıya bakıyor; küçük çocuğu ileri geri sallıyor ve Cassidy yerde bir su birikintisi içinde erimek üzereymiş gibi görünüyor.

Şu an yaşadığım hayatı düşününce gülümsüyorum. Bu benim dinlenme gülümsemem. Küçük bir gülümseme, durgun bir gülümseme. Dudaklarımda usulca ve çaba sarf etmeden oynayan bir gülümseme.

Memnuniyet.

Bronson hastaneden uzak bir dünyayı yavaş tempolu ve sıkıcı bulacağımdan endişeleniyordu ama ben Akila'yla ve onun gibi kızlarla birlikte olduğum yeni rolümden keyif alıyorum. Kesinlikle daha yavaş ama hiçbir şekilde sıkıcı değil.

Ve onlarla yaptığım tüm dedikodular için gösterecek bir sürü origami gülüm var. . görünüşe göre, kadınlar erkeklere bayılmak için asla çok yaşlı değiller - erkeklere.

Ve hala sadece bir çocuktan bahsediyorum. Şu an yirmi sekiz yaşında.

Ve benim için her zaman mükemmel olmasına rağmen. Benim mükemmel kaçığım. Ruhunun nasıl hissettiği önemli. Kendini nasıl hissettiği. .. ve bana *daha iyi* hissettiğini söylüyor.

"O mükemmel olacak. Çünkü sen öylesin. Ben de öyle olmayı öğreneceğim bebeğim. Yemin ederim. Daha iyi olacağım."

BİRİNİN SIZE YORUM BIRAKMASINI NASIL SAĞLARSINIZ?

Onlardan bunu istiyorsun.
Lütfen bana bir yorum bırakın.

Goodreads & Amazon.

Facebook'ta diğer Kasap Çocuk severlerle tanışın. Bizi aşağıdan takip edin!

Kasap Çocuk Sokak Ekibine Katılın!

CLAY BUTCHER - PATRON

Bölge'de yeni bir dünya var.

Kasap kuralı.

Bunu kaçırmak istemezsiniz.

Clay Butcher'ın yakında çıkacak romanından haber ve teaser almak için haremime katılmayı unutmayın.

Our Thing

Max ve Cassidy'nin hikayesini okudun mu?

Bölge Çocukları Birinci

ve İkinci Kitap

Bizim Şeyimiz- Düet

Blurb:

Cassidy Slater hayatta iki şey ister.

Birincisi, akademisindeki en genç lider balerin olmak. Sarsılmaz bir adanmışlığa ihtiyacı olacak. Erkeklerle ayıracak zamanı yok. Ne yazık ki, kalbi notu almadı, çünkü ikinci gizli arzusu. . . *Max Butcher*'dır.

Max Butcher'ın çatık kaşları meşhurdur.

Karanlık ve korkutucu bir duruşu var, sert ve vahşi bir hayat yaşadığını ima ediyor. Bir yeraltı imparatorluğunun varisi ve az konuşan bir adam, ancak eylemleri doğrudan konuya giriyor.

Ona göre Cassidy aptal küçük bir kız.

Ama ellerini uzak tutamayacağı biri.

Birlikte olmaya zorlanan Cassidy, Max Butcher gibi bir adam tarafından istenmenin ne demek olduğunu çabucak öğrenecektir. Ve onun dünyası onu sarhoş edecek. Aile dediği acımasız piçler - Aile- onu kullanmak isteyecek, tütüsü ve her şeyiyle.

Ama o artık onun.

Onun geldiği yerde göze göz vardır ve o da hepsini kör etmeye hazırdır.

Onun için, lanet bir savaş başlatacak.

[Kitap al](#)

Facing Us

Öncesini okudun mu?

Blurb:

***Hatırlamak için yanıp tutuşuyor.
Unutmak için her şeyi yok edecek.***

Konnor: Şimdiye kadar hayatım bir çeşit serap gibiydi. Karanlık, yalnız yerler. Burbon ve kadınlar. Umurumda değil. Sanırım gerçekten çok mutluyum.
Ama sonra o olur. . .

Blesk: Beni istiyor. Bana sahip olmak için her şeyi yapar, her şeyi bırakır. Ama kim olduğumu ve ne yaptığımı öğrendiğinde, benimle yüzleştikine pişman olacak.
Sevdiği her şeyi çoktan gömdüm. . .

İkimizin de sırları var. Benimki üzücü. Onunki ise kalp kırıcı. Sadece birlikte olmak bile kaçmaya çalıştığımız her şeyi ortaya çıkarmakla tehdit ediyor.

Sonunda geçmişimizle yüzleşmek bize huzur mu getirecek yoksa kaosu mu tetikleyecek?

Kitabı al!

Karanlık romantizm türünün yükselen bir yazarıyım. Bu benim üçüncü kitabım.

Benden bekleyebileceğiniz şey bu. .

Seks. Seks.

Harika seks.

Oh, ve aşağıdaki şeyler de. . .

Tüm kitaplarımda, kahraman tipik olarak kıskanç tiptir. Aşırı korumacı tip. Hayalperest tip. Kadın kahramana karşı tek bir düşüncesi vardır. Melek değildir. Her şeyi berbat eder. Ama kendi yöntemleriyle ona göz kulak olur. Onunla ilgilenir. Onun kızına. Hem de hiç. Lanet olsun. Vakit geldi.

"Kardeşlerim için ölürüm, ufaklık. Ama onlardan herhangi biri sana dokunursa, o parçayı kesip atarım." - Max Butcher, Cosa Nostra.

Benim kadın kahramanım her zaman kendi tarzında güçlüdür. Esprili. Arkadaş olarak isteyeceğiniz türden bir kız.

Ana karakterlerin birlikte bir geçmişi olmadığı sürece instalove yapmam. Ben instamin yapmam. Kahramanım elbette sonunda kız arkadaşına sahip olacak - ve agresif bir şekilde - ama onun hayranlığı tek bir karşılaşmadan daha fazla kazanılıyor. Gelişiyor. Sonunda patlıyor.

Sayfamdaki çiftler birlikte büyüyecek, duygulara boğulacak, kafaları karışacak. Her biri dünyaya karşı birbirlerine karşı olduğundan daha fazla birlikte savaşıacak - çoğunlukla.

İncelemeyi çok isterim!

Şaraptan daha
fazlası. Bir
kucaklaşmadan daha
fazlası.

[Goodreads](#) & Amazon.

Jimmy Storm - 1979

Controllare le strade; control della citta
(Sokakları kontrol edin; şehri kontrol edin.)

BABAM 1940'LARIN SONUNDA *MERDIVEN* İŞÇİSİYDİ. ESKİ ÜLKEDE -

Sicilya. Ailenin paraları konusunda güvendiği çocuk oydu, çünkü en net görüş açısına sahip olan oydu. *Merdiven adam* deyimi, genç *adamların* kumarhanelerin oyun katlarındaki merdivenlerde durup suiistimalleri izlediği ve beklediği ilk kumar günlerinde ortaya çıkmıştı.

Babam Sicilya'da en çok güvenilen ve korkulan adamdı - tam bir tezat, biliyorum. Ama her şey kimin güvendiğine ve kimin korktuğuna bağlıydı.

Aile ona saatte doksan lira ödüyordu, o zamanlar bu iyi bir paraydı ve tabii ki kulübün dolandırıcıları - oyun katında çipleri cebe indiren, kartları sayan ve Ailenin parasından çok fazla kazananlar - ölümü çabuk buldular. Bir kez yalanlama için çok az şans vardı

Babam onları gözüne kestirmişti. O zamanlar ergenlik çağındaydı ve kendisine bahşedilen güce kendini kaptırmıştı, tıpkı emrinde birçok kişinin gücü olan her genç adam gibi.

O zamanlar her şey geri dönülmez bir şekilde daha basitti. Eğer bir kabahat varsa, bu hızlı, sessiz ve katı bir şekilde ele alınırdı; çok az insan bunun hakkında konuşmak için yaşırdı. Olması gereken de buydu.

Dedikodulara göre, büyükbabam 'sevimli bir tipti' ve oğlunun faaliyetlerinden haberi yoktu. Şansımıza, büyükbabam babam on altı yaşındayken ölmüş ve onu akrabasız bırakmıştı. *Şans eseri mi?* Evet, çünkü 'sevimli tipli' bir adamdan öğrenebileceğim çok az şey var.

Sicilya'nın en kötü şöhretli kumarhanesinde üç yıl boyunca merdivenleri tırmanan çocuk olduktan sonra babam yetim kaldı. Ve Aile onu alıp resmen kendi çocuğu yapmadan önce tam iki gün yetim kaldı. Babamı satın aldılar. O zaman ona sahip oldular. O zamana kadar neye imza attığını gerçekten anlamamıştı.

Mafya ile evlenmişti.

Mafya ile evlendiğinizde, tıpkı bir kadınla evlendiğinizde olduğu gibi, onlara sözleşmeyle, ruhsal, yasal ve duygusal olarak bağlanmış olursunuz. Aradaki en önemli fark, boşanma diye bir şeyin olmamasıdır - sadece dullar. Her şey burada başlamıştı - mütevazı başlangıçlar ve Aile'ye hizmet eden bir hayat.

Genç bir adamken egom Aşil'inkinden daha büyüktü, babamınkine her yönden rakipti. Her fırsatta kaslarımı geliştirdiğimi söylemek doğru olur - okuldaki çocuklara, kaldırımında bana itaatkâr olmayan bakışlar atan insanlara. . . herkese. Küçük bir *sfacciato* pisliğiydim ve kısmen bu arsızlığım nedeniyle, insanların bana boyun eğmesinin verdiği hisle gelişmeyi öğrendim. Genellikle bir güç oyununun ortasında pantolonumun altında kaya gibi sert olurdum.

Ben Jimmy Storm, Paul Storm'un oğluyum ve adım efsanevi. Storm gerçek ismimiz değil elbette. Babam kendi adını

bir yapımcı oldu.

Sicilya'nın yarısı Aileye borçluydu, bu da Sicilya'nın ve halkının yarısına sahip olduğumuz anlamına geliyordu. İnsanları kolaylıkla idare ederdik, çünkü hayatları bizim için değersiz, onlar içinse paha biçilmezdi. Ülkedeki en acımasız, en sinsi, en pis piçlerin etrafında büyüdüm ve ergenlik dönemimdeki davranışlarımın ölçütünü onlar belirledi; onlar benim idollerimdi.

Yirmi yedi yaşına geldiğimde, *zu* Norris ve ben Sicilya'dan ayrıldık, yanımıza Ailemizin nimetlerini ve fonlarını alarak, gözümüzü yeni bir kazanç yerine diktik. Avustralya'nın zengin sakinleriyle ünlü bir bölgesine uçtuk.

- Sahilde dört kasabadan oluşan تنها bir bölge: Brussman, Connolly, Stormy River ve Moorup. Yakın zamanda bu tür denetimsiz ve izole bölgeler için Avustralya'da kullanılan bir deyim öğrendim: 'Haydutlar Ülkesi'.

Ne pahasına olursa olsun kendimi kanıtlamaya çalışıyordum.

Bu da beni bugüne ve ayakkabılarımı bir adamın soluk borusuna bastırmamın nedenine getiriyor.

"Ben *Jimmy Storm*'um!" Diyorum. Topuğumun lastiği nefes borusuna yavaşça bastırıyor ve kaçmaya çalıştığında, *puntu debole*'u bulduğumu anlıyorum. Umutsuzca ayağımı pençelemeye, baskıyı hafifletmeye çalışıyor. Yapamıyor ama bu ayakkabımın parmak izleriyle kaplanmasını engellemiyor ve *bu* çok rahatsız edici.

Zu ve ben üç haftadır dünyanın bu sefil bölgesindeyiz ve la Cosa Nostra'nın düzensiz, saygısız ve aşağılık versiyonlarından başka bir şey bulamadık. Şu anda soluk borusunu ezmekte olduğum genç adamın adı Dustin Nerrock ve kendisi buralarda 'nam salmış' biri. Biraz düşmanca bir *parràmune* gerçekleşti ve ben sadece hakimiyetimi kuruyorum.

Sıradan şartlarda tanışmıştık ama bu saygısız adam yol boyunca terbiyesini unuttu. Bana 'Avustralyalı erkeğin beyninde eksik olan şeyi kas gücüyle telafi ettiği' söylendi ve ben de öyle olmasını umuyorum. Buraya geldiğimizden beri, bağlantı eksikliği, kapsam nedeniyle kas eksikliği bulduk - hepsi

Sicilya, Batı Avustralya'nın bu bölgesinden daha küçük - ve çok fazla yeni yasallık var. . . bize tavsiyede bulunacak danışmanlar olmadan manipüle etmek. Kaba konuşma tarzıma rağmen, nihai oyun Dustin Nerrock ve bu bölgedeki diğer birkaç büyük ailenin bizimle çalışmasını sağlamak.

Bizim için. . .

Dustin'in babası geçen yıl ölmüş, ona bölgenin dört bir yanına dağılmış işletmeler bırakmış, ancak bunları nasıl değerlendireceği konusunda hiçbir fikri yoktur. Para ve üstünlük oyunu. Ayakkabımın altındaki adamın mantıklı olandan daha fazla parası, benimkiyle yarışan bir egosu ve insanların bildiği bir ismi var. Ve yakında, burada, insanlar benimkini de tanıyacak.

"Kim olduğu hakkında bir fikrin var mı-" Dustin boğuluyor, botum boğazına bastırılırken kelimeleri çıkarmaya çalışıyor.

Yazık. . .

"*Oh scusari,*" diyorum endişelenmiş gibi yaparak. "Bir şey mi dedin?" Yüzü o kadar güçsüz görünüyor ki, yok olana kadar ezmek istiyorum. Boyun eğen erkekler karıncadır, küçük ve çaresizdirler ama işe koyulduklarında sonsuz derecede faydalıdırlar. Öfkemin bir sorun olduğu söylendi. Görünüşe göre, sinirlendiğim zaman belli oluyor; İtalyanca, Sicilyaca ve İngilizcenin melez bir versiyonunu konuşuyorum ve aksanım kalınlaşıyor gibi görünüyor. . *Şahsen ben duymuyorum. . .*

"*Madonna Mia, paparédde* gibi ağlayacak mısın, Dustin. Buraların adamı sensin. Ayağa kalk!" Bağırıyorum ve topuğumu şahdamarına bastırıyorum. . böylece yapamaz. "*Alzarsi!* Ayağa kalk!" Kalkamaz. Ona izin vermeyeceğim ve bu fikir bile sikimi kaldırıyor.

Benimle mücadele etmek için yaptığı zayıf girişimlerden yorulduğumu fark ediyorum. Ayakkabımı boynundan çıkarıp nefes almasına ve ciğerlerine çok ihtiyaç duyduğu havayı çekmesine izin veriyorum. O da öyle yapıyor, ele geçirilmiş bir adam gibi emiyor. Avuç içleri loş sokak lambalarının altında kaldırımla buluşuyor ve ayakta durmasına izin vermek için birkaç adım geri çekiliyorum. Ellerini itip ayağa kalkıyor ve kaşlarını çatıyor, yüzünde sert bir ifade beliriyor. Dustin bana hırlıyor ve sonra tükürüyor

Kan yana doğru akıyor, havayı ve dengesini yeniden kazanırken vücudu hafifçe titriyor.

"İyi misin, *paparédda*?" diye alay ediyorum.

"Başın büyük belada," diye tıslıyor, kaldırımı doğru öksürüyor.

Havadaki acılık elle tutulur, ayrı bir varlık. Oyunu değiştirmenin ve konuşmayı karşılıklı olarak daha faydalı bir yöne çekmenin zamanı geldi. Onu küçük düşürdüm, şimdi de ona kur yapacağım.

"Beyefendiler gibi konuşalım, Dustin," diye başlıyorum, öksürüp boğazını temizlerken cebimden bir mendil çıkarıp ona uzatıyorum. "Lütfen beni memnun eder misiniz?" Katlanmış beyaz kumaşı önünde sallıyorum, sahte bir ateşkes jestiyle.

Onu alır ve yanağına yapışan küçük çakıl parçalarını silmek için kullanır. "Konuş..."

"Belki yeniden başlayabiliriz. *Se?*" Bu benim sohbetin en sevdiğim kısmı - oyunu değiştirmek, sohbeti manipüle etmek. "Artık kim olduğumu biliyorsun, ben de senin kim olduğunu biliyorum. Ne iş yaptığımı da biliyorsun, *değil* mi?"

Bana bakıyor, kaşları birbirine yaklaşmış, gözleri kısılmış. "Evet."

"Pekala," diyorum ellerimi çırparak ve ona genişçe sırtarak. "Bu mükemmel bir başlangıç. Bu küçük *parramune*'u daha uygun bir yere götürmemizi önerebilir miyim? Buradan çok uzak olmayan bir yer biliyorum. . . Bir içki için bana katılır mısın? Bu *küçük* ve talihsiz patavatsızlığı geride bırakalım. ."

Dustin Nerrock'un gözüne girmem uzun sürmedi. Aslında, tahmin ettiğimden daha kısa sürdü. Adam aç, güce aç. Onda bunu fark ettim. Bu gerçekten de paylaştığımız bir özellik. Dustin'le geçirdiğim üç saatin ardından, bu bölgenin sonsuz olasılıklar barındırdığına daha da ikna oldum. Öncelikle, yüksek bir suç oranı var, bu da tabii ki benim amacım için büyük bir avantaj, çünkü korunmanın bir bedeli var. Sıkı bir şekilde yönetilen silah yasaları var, bu da elbette talep anlamına geliyor ve ben de bunu sağlamaktan mutluluk duyuyorum. Orada bir

Bu da iki anlama geliyor: ayak takımını bedeli karşılığında temizlemek için bir fırsat ve bağımlılar - bağımlıları severim.

Babam bir keresinde bana asla bir taraf seçmememi, bunun yerine onların motivasyon(lar)ını bulmamı ve onları kendinize borçlu hale getirmemi söylemişti. "Sokakları kontrol et; şehri kontrol et. Bu felsefeyi Dustin ile paylaşıyorum. Son ve en kışkırtıcı bilgi ise bu ülkenin madenlerle dolu olduğu ve tam olarak korunamayacak kadar büyük olduğudur. Altın, elmas ve mühürlenmemiş erişim yolları var.

Dustin'in bardağını benimkiyle tokuştururken, "Sevmediğim zengin bir adamla hiç karşılaşmadım," diyorum.

Yüzünde bir sırıtış beliriyor. Gözleri dolar işaretleriyle dolu bir adamın sırıtışı. "Bununla birlikte, bu işte ihtiyacımız olan başkaları da var. . ."

"Evet." Kadehi dudaklarıma götürüyorum ve viskinin dumanları burun deliklerime doğru nefis bir şekilde süzülüyor. "*Kaptanımın* bana bahsettiği bir adam. Eski topraklarda *büyük* nüfuz sahibi." Konuşmak için ellerimi kullanıyorum. Sicilya'ya özgü tavırlarım sabittir. "*Büyük* nüfuz. Ama tam bir muamma gibi görünüyor. İzini bir türlü bulamadım. Yakın zamanda İngiltere'den bir güzellik kraliçesiyle evlendi ve muhtemelen sadece. . . Siz Avustralyalılar nasıl diyorsunuz? *Sikişmek* ve *sikişmek*. Kuku varken iş için zaman yok. *Anladın* mı?" İkimiz de gülüyoruz ve ben eşitler oyununu oynuyorum; onun inanmasını istediğim şey bu. "Yani bu adam," diye devam ediyorum, "yarı Sicilyalı, yarı Avustralyalı bir melez. *Ama Aile*. . . Onu seviyor gibiler. Bana verilen isim Paul Lucchese idi."

Dustin'in bakışları daralıyor, eğlenen ifadesi değişiyor. "Kimden bahsettiğini biliyorum. O piç kurusuna güvenemeyiz." Ve hemen ilgimi çekti. . .

"Aile için çok önemli biri." İç çeker gibi yapıyorum ama böyle bir tepkiye neden olan adamla tanışmak için sabırsızlanıyorum. 'Sevimli insanları' hiç sevmemişimdir; sevimsiz olanları tercih ederim. Tavırları ve ruhları vardır. Mükemmel askerler olurlar.

Dustin yüz ifademi inceliyor gibi. "Asla kabul etmeyecek."

"Yapacak. Sizi temin ederim-" Dikkatim, bardan bir dizi bardağı aşırırken açıkça sarhoş olan bir karaktere yöneliyor; kaba bir şekilde kırılan bardakların sesi duyularımı işgal ediyor. Barmene bağırmaya ve onu tehdit etmeye başladığında başımı eğip oturduğumuz yerden onu izliyorum.

Çok yazık.

Çok huzurlu bir içki içiyordum ve üzerimde en sevdiğim gömleğim vardı. Sarhoş adamın İngilizceyi kavrayışı beni şok ediyor ve onu bu kadar derinden hayal kırıklığına uğratanın annesi mi yoksa babası mı olduğunu merak etmeme neden oluyor; belki de ikisi birden.

"Dinleyin," diye başlıyor, titrek bir parmakla barmeni işaret ederek. "Hiçbir şey satmıyorum. Sadece bir içki için buradayım."

İlginç. . .

Yerimden kalkıp kibarca müsaade istiyorum. Yavaşça bardaki adama doğru yürüdükten sonra yanına eğilip gülümsüyorum.

"Wah istiyor musun?" Sesini alçaltıyor. "Hiçbir şey satmıyorum." Ağzı açılıyor ve sadece belli belirsiz anlaşılır kelimeler çıkarıyor. Bu gömleğe çok yazık oldu.

"*Scusa.*" Kendi masamı işaret ediyorum. "Orada çok önemli bir meslektaşım ile içiyordum ve konsantre olmamı oldukça zorlaştırıyorsun. Başka bir yer bulmanızı önerebilir miyim, *se?*"

Bir adam bana vurmaya cüret etmeyeli uzun zaman olmuştu ve önümüzdeki birkaç saniye içinde bunun nedeni açıkça ortaya çıktı. Geriye doğru sendeliyor ve sonra öne doğru atılarak yumruğunu suratıma indiriyor. Nefesinin kokusu beni yumruklarından daha çok etkiliyor. Yanağım kısa bir an için yanıyor.

Gözleri faltaşı gibi açılmış barmenden özür dileyerek omuz silkiyorum ve yanımdaki piçin boğazına iki kez yumruk atıyorum. *Jab. Jab.* Dizleri bir gümbürtüyle yere çarptı. Dizim yükselip çenesine çarpıyor. *Çat.* Gırtlığından bir hırıltı yükseliyor. Dizim tekrar yükseliyor. Bir inilti daha. Dizimin arkası

eli yanağına çarpıyor. Ne kadar *irrispettoso*. Saygısızlığın hiçbir şekline katlanamıyorum. Sallanan bedenine bakarken g mleğimde küçük bir leke fark ediyorum.

"*Madonna Mia. Fare le corna a qualcuno,*" diye tısladım ona. "Bak ne yaptın."

Yeni arkadaşımı daha özel bir yere, Dustin'e miras kalan eski bir binaya taşıırken Dustin'in kas gücü kesinlikle ie yarıyor. Soğuk beton zeminde bağlı yatarken pek de canlı görünmüyor. Yine de aletim bağları seviyor. . .

Bu takastan sonra bir bayanın arkadaşlığına çok ihtiyacım olacağını şimdiden söyleyebilirim.

"Bay ...'ı sürükler misiniz? .?" Elleri bağlı tutsağımıza soru dolu gözlerle bakıyorum. "Siktir git ..." Kendi kelimelerinde boğuluyor.

"Pekâlâ, Bay Get Fucked'i uradaki duvara yaslanacak şekilde sürükler misin, *se?*" Yeni ortağıma sakince gülümseyerek arka taraftaki tuğla duvarı gösteriyorum. "Teşekkür ederim, Dustin."

Bu kullanılmayan depo m kemm l bir mezbaha olabilir; belki de Dustin'e yeni bir i girişimi öneririm. Çantamdan birkaç eşya çıkarıp arkamdaki ahşap tezgâha koyarken bunu düşünüyorum: bir bıçak, bir ie su ve bir Luna Stick. G mleğime az miktarda su dökerek lekeyi nazikçe siliyorum. Sıvının verdiği ürperti omurgamı titretiyor.

"ok yazık," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Dustin'in sarhoş tutsağımızı daha uygun bir pozisyona getirmesini izlemek için başımı eğdiğimde, içimi bir huzur kapladığını hissediyorum. Bunlar gerçekten parladığım anlar. Cesurca. Diğerleri genellikle bocalarken, ben en sakin halimdeyim. Belki de bunun yeni ortağımın istekli ve itaatkâr davranışlarıyla da ilgisi vardır; ne de olsa birkaç saat önce neredeyse boğazını kaldırıma yapıtırıyordum. Sinsi bir sırtı dudaklarımı aralıyor. Kim demiş para mutluluğu satın alamaz diye? Para satın alabilir.

en sadık yoldaşları satın alır ve korkunun sınırı yoktur. İmparatorluklar her ikisinin de temelleri üzerine inşa edilmiştir.

"Ben Jimmy Storm. Beni tanıyor musun?" Cevabı bildiğim halde soruyorum. "Hayır," diye tersledi zar zor anlaşılan arkadaşımız, Dustin'in elini bırakarak.

Kavrama.

"Bu Dustin Nerrock. Onu tanıyor musun?" Bir kez daha cevabı bilerek soruyorum. Sarhoş arkadaşımız Dustin'e bakıyor ve uygun bir tedirginlikle başını sallıyor. "Artık sen de beni tanıyorsun. Jimmy. Storm. Kimin için çalıştığını bilmek istiyorum."

"Ben sikişmiyorum."

"*A-ta-ta-ta.*" Kaba müdahalesine karşı parmağımı salladım. "Sen hayır demeden önce, üzerinde on gram eroin bulduk. Şimdi Jimmy'ye yalan söyleme. Bu kasabada sana kimin eroin sağladığını söyle. Sonra da sana reddedemeyeceğin bir teklif yapacağım."

"Ben asla ispiyonlamam. Beni öldürür."

"Anlıyorum." İçimi çektim ve eşyalarım döndüm. "Buna saygı duyuyorum." Anahtar bıçağını elime alıp soğuk metali avucumda hissettiğimde, parmağımı bıçağın üzerinde gezdiriyorum, sert kenar pedimi rendeliyor. Birazdan olacakların heyecanı kanımı doğrudan kasıklarımaya yönlendiriyor ve kendimi sabırsızlık içinde, Dustin'e başarıyı nasıl garantilediğimi göstermeye hevesli buluyorum.

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve doğrudan esirime doğru yürüyorum. Eğiliyorum. Bıçak etini bir fermuarın kumaşı ayırması gibi kesiyor. Bıçak içindeki sınırları parçalıyor. Eylem tamamlandı. Gözleri açılıyor ve eli sol bileğini kavlıyor. Kan parmaklarının arasından süzülüp betona damlıyor.

"Kahretsin," diye bağıyor. "Ne oluyor lan? Buna saygı duyduğunu söylemiştin."

"İstiyorum, hem de çok," diyorum kararlılıkla. "Umarım yaşarsın. Sadakat benim en sevdiğim erdemdir."

"*Tanrım,*" diye mırıldanıyor Dustin arkamdan. *Evet, benim ailemde sorgulama böyle yapılır.*

"On dakika içinde kan kaybından öleceksin." Adamın yanına çömelip sırtarak yüzünün solmasını ve bulantıdan başı boynunun üzerinde sallanmasını izliyorum. Bu bakışı birçok kez görmüştüm. "Ben ruhani bir adamım. Sen bilmezsin ama ben bir Katoliğim. *Maria* Ana'nın üzerine yemin edebilirim. . ." Başını dik tutmaya çalışırken ona bakıyorum, gözlerimi onunkileri daha iyi incelemek için kısıyorum. "Ölümün bir adamı aldığını görebildiğine yemin edebilirim. Hemen öncesindeki saniyeler. . gözlerinde. . . . ölümün ona girdiğini görürsünüz."

Boğazından iniltiye benzer bir şey çıkar ve sık gözlerinin kenarlarından panikle yaşlar süzülür. Bu zavallı yoksul sokak faresi özlenmeyecek ve herhangi bir kanıt olmadan ortadan kayboluşu uyuşturucuyla ilgili olarak damgalanacaktır. Ki bir bakıma öyle de. "Şimdi bana patronunu nerede bulabileceğimi söyle, ben de yaşamana yardım edeyim."

"Ne? Nasıl?" Dustin bana soruyor.

Karnımın derinliklerinden gelen bir kahkaha atıyorum; elimde değil. "Sana söyledim, ben ruhani bir adamım."

Ağlayan tutsağım konuşmaya çalışıyor, "O. . . o sahip. . . ."

"Bu ürpertiği hissedebiliyor musun?" Dudaklarım kulağının kabuğuna değecek kadar yaklaşarak ona soruyorum. "*O* yakınlarda, dostum."

"Le Feir'in sahibi. Fırın." Kapanış saatine yedi dakika kala bayıldı. Kanının metalik ve keskin kokusu burnuma çarpıyor. Uzanmış bacaklarının etrafında birikerek küçük, parlak su birikintileri oluşturuyor. *Evet*, diye düşünüyorum kendi kendime, *bu depo mükemmel bir mezbaha olurdu*.

Sözümü tutmaya karar vererek ayağa kalkıyorum ve hızlı adımlarla çalışma tezgahına doğru yürüyüp en sevdiğim aletlerden biri olan Luna Kostik nitrat çubuğunu alıyorum. Kollarımı sıvayıp çubuğun ucunu ıslatırken, tutsağımın yanmayı hissedemeyecek olmasının ne kadar utanç verici olduğunu düşünüyorum. Oldukça eşsiz bir his olduğunu duydum. Esirime yaklaşıp yanına çömeldiğimde aletim fermuarımın altında bir ayak parmağı gibi zonkluyor. Yarık bileğini dağlamaya başladım. Ancak kan bunu oldukça zorlaştırıyor.

İmkânsızdı ve ben çok pratik yaptım. "Genç Dustin," diye sesleniyorum omzumun üzerinden, çalışırken gözlerim hiç şaşmıyor. "Yarın Bay Le Feir'i ziyaret edip bir anlaşma yapacağız. Bizim ürünlerimizden başka hiçbir ürünün bu sokaklarda dolaşmasını istemiyoruz. Burası artık bizim *mahallemiz*, bizim *bölgemiz*. Bu neden böyle?"

"Sokakları kontrol et, şehri kontrol et," diye cevap veriyor, sinirleri sesine karışıyor. Benden bir kıkırdama kaçıyor. Sanırım yeni ortağımı korkutmuş olabilirim; ne kadar tuhaf. Görünüşe göre Dustin Nerrock ellerini kirletmiyor; yetkin bir temsilci olmalı. Ama babamın bir keresinde bana söylediği gibi, 'İnsanın ışıltıyı takdir etmesini sağlayan şey kirdir'.

"Bay Fier'den daha önemlisi," diyorum, "*Kaptanımın* bahsettiği adamla bir toplantı düzenlemek. Onu tanıyorsunuz. Onu nerede bulacağız?"

Dustin'in abartılı bir nefes aldığını duyuyorum. "Paul adını kullanmıyor. Lucchese artık yok. Adı Luca Butcher ve Connolly'de yaşıyor."

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.